

Bút Ký Cõi Mắt Của Boss

Contents

Bút Ký Cõi Mắt Của Boss	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	51
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	73
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	96
27. Chương 27	102
28. Chương 28	106
29. Chương 29	111
30. Chương 30	117
31. Chương 31	125
32. Chương 32	130
33. Chương 33	137
34. Chương 34	142
35. Chương 35	146
36. Chương 36: Ngoại Truyện 01	152

Bút Ký Cõi Mắt Của Boss

Giới thiệu

Cuộc sống chính là một vở bi hài kịch, sau 23 năm vui vẻ, đột nhiên tôi phát hiện, cuộc sống của tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/but-ky-coi-mat-cua-boss>

1. Chương 1

Thứ hai, ngày 20 tháng 08

Thời tiết: Trong xanh

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, thời tiết rất tốt, tâm tình của tôi cũng rất tốt.

Trích lại lời nói trước đó của Tô chính là “Khi may mắn gặp phải phân chó đi rồi[1], sẽ bị miếng cái bánh cực lớn đè chết.” Tôi vượt qua bao khó khăn trùng trùng để thông qua buổi phỏng vấn của công ty AC danh tiếng, trở thành một tân binh trong bộ phận pháp luật.

[1] Theo quan niệm của người Trung Quốc, gặp phải phân chó sẽ gặp được may mắn bất ngờ, ý của Tô là không có may mắn nào tự nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ kèm theo điềm xui nào đó

Công ty có đồng phục cho nhân viên, một chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc váy hình chữ A cùng với áo khoác, nhưng hoàn toàn không có yêu cầu bắt buộc phải mặc. Nhưng tôi lại thích bộ đồng phục này, phần eo và ngực của chiếc áo sơ mi thiết kế rất đẹp, có thể lộ rõ cái nèn có, che đậy cái không nèn có, lại không lộ rõ sự hở hang hoặc cứng nhắc, mà chiếc váy cũng thể hiện một phần tính chất nghề nghiệp, tô điểm cho phần eo là cái nơ hình con bướm cùng màu, hình thức lại rất đẹp thể hiện được chí khí tiền thủ cho nhóm tân binh này. Nghe nói bộ đồng phục này là do đích thân tổng giám đốc AC chọn lựa, trong tiềm thức tôi tự nhiên sản sinh hảo cảm đối với vị Boss nghe danh nhưng chưa thấy mặt này.

Tôi đứng trước gương, nhìn vẻ mặt phấn chấn của bản thân, tự tin tràn đầy.

Tôi dựa vào trên tường một lúc lâu, xoay người trở vào phòng, lúc đi ra cầm theo một ly nước, mở lòng bàn tay ra có một viên thuốc be bé.

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi.

“Thuốc an thần. Uống đi.”

“Em uống cái này làm gì? Em đi làm mà. Chị hai, như vậy thì em sẽ buồn ngủ.”

Tô chỉ nói năm từ: “Lễ Noel năm ngoái.”

Lễ Noel năm ngoái là một câu chuyện rất kinh điển, lúc bắt đầu rất hỉ kịch[2], khúc giữa rất bi kịch, kết cục rất thảm kịch. Cho nên tôi hiểu rõ ý của Tô: Lúc mà tâm tình của tôi rất high, sẽ luôn có những hành động không thể ngờ tới, dẫn đến một loạt bi kịch. [2] Vui vẻ

“Nhưng mà...” Tôi vẫn do dự như cũ, tôi thật không muốn trong lúc Boss đang nói chuyện có biểu hiện ngủ gật nha.

“Yên tâm, thuốc an thần này sẽ không làm cho em buồn ngủ, chỉ khiến em trấn tĩnh thôi.”

Tôi yên tâm nuốt viên thuốc, vui vẻ ra khỏi cửa.

Trên đường đi làm một đường thuận lợi, chưa đến tám giờ, tôi đã ra khỏi trạm tàu địa ngầm. Tuy thời gian hãy còn sớm, nhưng tôi vẫn quyết định chọn đường tắt đi đến toà cao ốc AC.

Con đường đến công ty này quanh co uốn khúc, rất ít người đi, trước khi nhậm chức, cùng chung tổ với tôi trong khoản thời gian được huấn luyện tạm thời còn có Lạc Lạc, Peter cũng thường xuyên đi con đường này. Trích lại câu nói của Peter, đây chính là con đường “Thích hợp giết người phóng hoả, nói chuyện yêu đương.” Tôi nghĩ tới câu nói của Peter không nén được khẽ cười, ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy trên đường có một đôi nam nữ.

Người đàn ông đó độ khoảng 30 tuổi, bộ vest màu xám không có thắt cà-vat, cúc áo gần ngực mở tung. Người phụ nữ kia mái tóc búi cao, mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, dựa vào chiếc xe màu đen bên cạnh, bị người đàn ông giam vào lòng.

Tôi nhìn một cái, liền quay đầu định dùng tốc độ nhanh nhất tránh đi. Đúng vậy, thời tiết trong xanh, không làm cái việc anh anh em em nói chuyện yêu đương, thì thật là phụ đi cái quang cảnh đẹp đẽ này.

Nhưng mà, chính vào lúc này, chính vào lúc tôi một lòng tốt bụng hy vọng chúc phúc cho đôi tình nhân, tôi nghe thấy một âm thanh gào thét đáng sợ.

“Tại sao, tại sao em lại rời bỏ tôi! Tôi đã vì em, mới phấn đấu để có được như ngày hôm nay, nhưng mà... thằng đó rốt cuộc có chỗ nào tốt hơn tôi hả?”

Tôi kinh ngạc quay lại nhìn, sau đó nhìn ngó khắp nơi xem có máy quay phim cùng khán giả vây quanh không, kết quả không thấy gì hết. Thế nên tôi trợn mắt há miệng nhìn anh đẹp trai mặc đồ vest kia, xác định 100%, là linh hồn của giáo chủ Tiểu Mã ca[3] gào thét xuyên không rồi.

[3] Giáo chủ Tiểu Mã ca gào thét. Là biệt danh mà các fan đặt cho Mã Cảnh Đào. Anh thường được đảm nhận vai nam chính trong các bộ phim của Quỳnh Dao, trong phim anh thường xuất hiện với hình ảnh gào thét, nên đã để lại ‘ấn tượng sâu đậm’ trong lòng khán giả.

Anh đẹp trai cực kỳ phối hợp với sự suy đoán của tôi.

“Tại sao, tại sao! Anh đã từng là một lãng tử, như lục bình trôi lênh đênh cùng trời, nhưng, khi mà em xuất hiện đã đoạt mất trái tim anh, anh đã vì em mà thay đổi tất cả, hết thấy đều giao cho em, nhưng em lại không cần anh. Em đừng có đi, đừng rời xa anh!” Anh ta dùng hết sức lực mà gào rống, còn phối hợp thêm đôi tay bóp chặt bả vai người phụ nữ, sau đó dùng lực làm một động tác hết sức kinh điển là lắc.

Tôi thật sự lo lắng cho chiếc cổ nhỏ bé yếu ớt của người phụ nữ đó.

Sau đó, tôi thực nữ, ưu nhã, trợn mắt há miệng như bị sét đánh: tông phải cột điện.

Tôi ôm lấy đầu rên rỉ, lại không cẩn thận đâm phải một chiếc xe đang dừng bên đường, âm thanh báo chống trộm của chiếc xe đó kêu lên, âm thanh chói tai bất ngờ vang lên trong ngõ hẻm. Lý trí của người đàn ông giống như lấy lại được một chút, xoay đầu lại trừng mắt nhìn tôi một cách hung tợn.

Anh hai, anh vẫn còn phóng điện được sao? Tuy đầu tôi rất đau, nhưng tâm tình thì rất tốt. Cười thôi, cười thôi, cô nương tôi lại [4], cũng không bằng anh.

[4] : Từ này không có nghĩa nhất định, tùy trong từng trường hợp mà dịch. Chữ này được phổ biến rộng rãi ở trên mạng bên Trung Quốc, chữ này có hình dáng giống khuôn mặt người mày đang lệch xuống còn miệng thì há to, cho nên có thể là ngạc nhiên, bất ngờ, đứng hình, sốc, ngất xỉu...

Vì thế, trong chớp mắt, như số mệnh, truyền thuyết, đến kỳ lạ tôi giơ tay lên, hướng anh ta chào hỏi: “Hi, Tiểu Mã ca, anh cứ tiếp tục, gào thét càng nhiều sẽ càng khoẻ mạnh!”

Từ đó có thể thấy, viên thuốc kia của Tô căn bản không có tác dụng.

Người đàn ông cũng không lên tiếng nữa, tháo mắt kiếng xuống. Người phụ nữ từ trong xe lấy ra một tờ khăn giấy đưa cho anh ta, hai người lại tiến vào đoạn suốt mướt tiếp theo trong phim Quỳnh Dao.

Trong thang máy tôi gặp được Lạc Lạc. Tôi kéo lấy cô ấy, kể cho cô ấy nghe toàn bộ quá trình sinh động của ‘tân binh ngày đầu tiên đi làm gặp phải Tiểu Mã ca gào thét’. Mãi đến khi buổi lễ chào đón nhân viên mới bắt đầu, khi mà phiên bản sinh động này được tôi kể đến lần thứ năm, Lạc Lạc cuối cùng cũng chịu hết nổi, cô ấy trừng mắt nhìn tôi nói: “Cậu bị tông đến ngu ngơ luôn rồi phải không, đầu bị tróc da luôn rồi còn ở đó mà vui vẻ.”

“Đương nhiên rồi, cậu thử nghĩ mà xem, giáo chủ gào thét sống sờ sờ, sống sờ sờ đó nha. Đời người có mấy lần có thể gặp.” Tôi một bên kéo tóc che mấy vết bầm tím, một bên khua tay múa chân diễn tả lại động tác của Tiểu Mã ca cho Lạc Lạc xem.

Lúc này Peter đang đứng phía trước quay đầu lại nhắc nhở tôi: “Nè, đừng nói nữa, Boss sắp nói chuyện rồi.”

Một người đàn ông đẹp trai nhã nhặn lịch sự từ trong tiếng vỗ tay đứng dậy bước lên bục.

Trong chớp mắt, bi kịch của tôi tới rồi...

2. Chương 2

Thứ ba, ngày 21 tháng 08

Thời tiết: Sấm chớp âm ầm

“Quan Tiểu Bội, em thức dậy cho chị!” Tô ở bên cạnh giường kéo tấm mền của tôi, “Thời tiết hôm nay rất tốt, không có gió thổi cũng không có đổ mưa!”

“Thế giới của em đang đổ mưa, mưa gió cùng lúc!” Chiếc mền trên người bị kéo ra, tôi không thèm để ý đến sự loà loà của mình, lộ ra bên ngoài là chiếc quần lót màu xanh có hình Hello Kitty trên mông, liều mạng dùng chiếc mền trùm kín đầu.

“Tâm lý này của em là do stress mà tạo thành, trị liệu loại bệnh tình này chỉ có một phương pháp...” Tô dùng sức kéo, tôi cảm thấy chiếc mền mỏng như có gió cuốn đi, bay vào trong tay chị ấy, “Mở to mắt mà đối diện sự thật đi!”

Tô là một người chị họ xa của tôi, sau khi đi du học trở về nước, tại thành phố F mua một căn nhà 2 tầng nằm ở mặt tiền, tầng ở trên dùng để ở, tầng ở dưới là khu vực làm việc của ‘văn phòng làm việc Ngật Tâm’. Ngật Tâm là tên của Tô, mà cái được gọi là văn phòng làm việc, thật ra là một phòng khám tâm lý. Công việc mỗi ngày của chị ấy rất đơn giản, xuống lầu nói chuyện với bệnh nhân, không có việc thì đi làm người dẫn chương trình trên đài phát thanh, rồi lại lên mạng trả lời các thắc mắc khó giải, về cơ bản có thể coi là SOHO[1].

[1] SOHO là dựa theo hứng thú cùng sở thích tự do của bản thân mà lựa chọn công việc, không bị giới hạn bởi thời gian và địa điểm.

Công việc của chị ấy từng bị tôi chê cười một cách vô tình. Có một lần ở bên cạnh nhìn thấy chị ấy cứ ‘phải, đúng, ừm, được’ cùng với người khác nói hết một tiếng đồng hồ, lại hoàn toàn không có một chút xấu hổ lầy của người ta 500 đồng, tôi nói: “Tô à, chị có biết không, quả thật chị đúng là một người bạn tri kỷ, nhưng cũng chính là lão địa chủ vô cùng bất lương.”

Lúc đó, Tô chỉ nở một nụ cười hiền hậu, cười mà không nói. Nhưng ở chung lâu rồi, tôi mới phát hiện, Tô hoàn toàn không có vẻ nhân từ như vẻ bề ngoài, tôi cuối cùng ý thức được nụ cười lúc đó của chị ấy, có một loại ẩn nhẫn cùng tàn khốc ‘quân tử báo thù, mười năm không muộn’.

Không có mền, tôi vẫn chúi đầu xuống giường, nằm úp xuống trong yên lặng.

Quả nhiên, liền nghe Tô nói: “Có biết tại sao lúc đầu chị lưu em lại không? Vì nha đầu em khi xúc động thì đặc biệt không thể khống chế, phản ứng thất thường, rất dễ kích động biến thành bệnh loạn tinh thần... Chị luôn muốn tự tay bồi dưỡng cùng quan sát một người bệnh tâm thần hoàn toàn thuộc về mình.”

Tôi ngồi bật dậy: “Em có chỗ nào bất thường chứ, ai bất thường! Người bình thường đều sẽ không chịu nổi sự đả kích này. Rõ ràng hẳn rất vô địch, hẳn rất dọa người, tại sao ngược lại lại biến em thành giống như người bệnh thần kinh chứ.”

Tôi cười khúc khích, tôi dường như vô tình đã rơi vào bẫy của chị ấy. Nhưng, hể mà cứ nhớ lại ngày hôm qua, tôi liền cảm thấy, tôi vẫn là nên điên đi cho rồi.

Người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai nho nhã, người đàn ông mặc bộ vest màu xám không thắt cà-vạt, cúc áo gần ngực mở tung, tuy rằng khoé mắt hơi đỏ, nhưng nhìn thì không giống đã từng khóc qua, mà là mệt mỏi do phải làm việc cả đêm.

Sau khi tiếng vỗ tay hoan nghênh của cả hội trường kết thúc, anh ta nhẹ nhàng mở miệng: “Xin chào mọi người, tôi là Dịch Phàm, tổng giám đốc AC...”

Âm thanh trầm thấp dịu dàng... Tiểu Mã ca gào thét đã xuyên trở lại mắt rồi. Đây là suy nghĩ cuối cùng của tôi trước khi linh hồn tôi rời khỏi thân xác.

“Ê, ề, Tiểu Bội, cậu làm sao vậy, từ lúc nãy liền mất hồn mất vía.” Lạc Lạc ở bên cạnh gọi hồn tôi quay về, “Lê nào tổng giám đốc đại nhân đẹp trai quá?”

“Hả?!” Tôi lúc này mới lấy lại tinh thần, “Cậu vừa nói cái gì?”

“Mình nói đợi một chút là đến phần tự giới thiệu bản thân rồi, cần phải cố gắng để lại ấn tượng ọi người đó, nhất là với vị tổng giám đốc đẹp trai này.”

Tự giới thiệu bản thân.

Đúng rồi, mỗi năm vào buổi lễ chào đón chào nhân viên mới của AC, mỗi một nhân viên mới đều phải tự giới thiệu về bản thân một cách ngắn gọn, mục đích là để cho ông chủ nhớ đến mình, thuận tiện cho tương lai tranh thủ được cơ hội liên liệu mạng giầy vò bạn.

Vì hai phút này, tôi từng đứng trước gương luyện tập hết lần này tới lần khác, từ ánh mắt, nụ cười đều làm đến hoàn mỹ vô khuyết, vì để tổng giám đốc trong khoảng thời gian ngắn ngủi không thể nhớ tôi liền phải nhớ đến tôi. Nhưng mà bây giờ, tôi lại bắt đầu thống hận sự nỗ lực như vậy của bản thân. Trong thấp thỏm tôi tự an ủi bản thân: Mình chẳng qua chỉ là một người qua đường, tổng giám đốc đang nhập tâm vào trạng thái gào thét, sẽ không nhớ đến mình đâu. Nhưng mông lại không có nghe lời cứ dịch chuyển ra ngoài mấy lần, miệng bất giác thốt ra một câu: “Mình, mình muốn đi vào nhà vệ sinh một chuyến.”

“Ồ, sắp đến phần tự giới thiệu bản thân rồi, nhà vệ sinh rất xa, không trở về kịp đâu, cậu không thể nhịn một lát sao.”

“Không được, mình rất gấp, nhịn không nổi.”

“Tiểu Bội, cậu đang làm cái trò gì vậy! Sáng sớm hôm nay cậu đã không bình thường rồi.” Lạc Lạc nhìn tôi với vẻ nghi hoặc.

Lúc này, giám đốc của chúng tôi quay đầu nhỏ giọng trách cứ: “Lúc lãnh đạo đang phát ngôn, xin đừng chum đầu nói chuyện! Quan Tiểu Bội, có vấn đề gì thì sau buổi lễ giải quyết!”

Tôi chỉ đành di chuyển lại chỗ ngồi. Nhưng cái trận tranh chấp nhỏ xíu này, đã thu hút được sự chú ý của tổng giám đốc đại nhân, anh ta liếc nhìn một cách thăm dò về phía này, mà đúng lúc tôi vừa ngồi xuống đang hướng mắt nhìn về phía trước, tìm một nơi để dán ánh mắt mình vào.

Ngay lập tức, tôi và tổng giám đốc bốn mắt chạm nhau.

Không biết có phải là tôi bị ảo giác hay không, tôi cảm thấy trong không khí loé lên những tia chớp kỳ quái vang lên ‘xoẹt xoẹt’, sau đó một mùi ozon bốc lên mãnh liệt.

Tổng giám đốc làm như không có việc gì di chuyển ánh mắt, tiếp tục diễn thuyết. Còn tôi, không cần dùng đến giác quan thứ sáu của phụ nữ cũng biết được, anh ta không chỉ nhận ra tôi, mà còn có ý định giết tôi để diệt khẩu nữa!

Trong lúc tôi đang thống khổ tiếp nhận cơ hội phát ngôn. Tôi cực kỳ không tình nguyện mà đứng dậy, bắt đầu nhả ra một đồng từ đã học thuộc. Những câu nói sớm đã thuộc nằm lòng từ miệng tuôn ra, không có ánh mắt xinh đẹp nương lên cùng với động tác hỗ trợ, tôi chỉ như một cái máy phát ra tiếng nói. Hai phút dài đằng đẳng như chưa từng có, cuối cùng, tôi cũng đã nói xong những điều cần nói, chuẩn bị ngồi xuống.

Lúc này, Dịch Phàm trên bục mỉm cười nói: “Cô ơi, phần giới thiệu của cô rất sinh động, nhưng cô có thể nói ọi người biết tên của cô không?”

Tôi trầm mặc, tên thì tôi đã nói qua rồi, chỉ là... nói rất nhỏ thôi.

Đồng nghiệp xung quanh mỉm cười thân thiện. Mọi người đại khái cảm thấy ông chủ của mình ầm ập giống như gió xuân, dịu dàng như ánh mặt trời, nhưng, từ trong nụ cười kia tôi lại nhìn ra được lời nguyên rủa độc ác “Tôi sẽ làm cho cô chết rất thảm”.

“Quan Tiểu Bội.” Tôi nói, nhân tiện coi như bản thân vừa ký xuống bản phán quyết tử hình.

“Quan Tiểu Bội... Tiểu Bội. Rất tốt, chào mừng cô Quan gia nhập AC, trở thành một thành viên trong đội ngũ này của chúng tôi, hy vọng cô cùng AC đều sẽ đạt được những thành tựu trong tương lai.” Dịch Phàm gật đầu mỉm cười.

Trong nháy mắt, tôi đã dự đoán chính xác được tương lai giày vò lẫn nhau của chúng tôi.

“Xem đi em chả có chút tiền đồ gì hết, chỉ có vài ánh mắt đã bị đoạ thành như vậy rồi!” Tô nói.

“Ánh mắt! Nếu chỉ là ánh mắt thì tốt rồi! Chị nói cho em nghe thử xem sau đó hấn làm như vậy là có ý gì?!”

Sau buổi lễ, tôi không có cùng với Lạc Lạc, Peter và các nhân viên mới khác ở cùng nhau, giống như đoá hoa tổ quốc nhận được sự kiểm duyệt của chủ tịch, nhận được sự khích lệ cùng lời gửi gắm của tổng giám đốc, mà co đầu rút cổ, nhanh chóng chúi đầu vào không gian nhỏ của tôi, vùi đầu vào chồng văn kiện. Nhiều năm kinh nghiệm xem tiểu thuyết võ hiệp nói với tôi rằng, khi bạn gặp phải kẻ địch lớn mạnh, biện pháp giải quyết tốt nhất không phải là dùng tấm lòng bao la đi cảm hoá hấn, lôi kéo hấn, kéo hấn xuống nước, mà cần phải tìm một nơi không một bóng người để ẩn nấp, đây chính là câu tục ngữ ‘biến càng xa càng tốt’. Dịch không nhìn thấy thì trong lòng sẽ không buồn bực, tự nhiên ý tưởng muốn giết người sẽ bay biến.

Tôi chỉ là nguy trang đáng vẻ như xem tư liệu, còn lỗ tai lúc này lại lắng nghe động tĩnh xung quanh, có tiếng bước chân tiến lại gần, thân thể tôi theo bản năng liền có phản ứng. Cho nên, khi Elle trợ lý của tổng giám đốc tìm tôi, tôi vờ như đang nhặt cục gôm đến lần thứ ba, cúi xuống dưới gầm bàn.

“Cô Quan, Dịch tổng mời cô đến văn phòng một chuyện. A, cô không sao chứ?”

“Không sao.” Tôi xoa xoa đầu từ gầm bàn chui ra, “Dịch tổng có nói là việc gì hay không?”

Tôi cảm thấy phía sau lưng những cái lỗ tai ra-đa ngay lập tức dựng lên. Nhân viên mới cùng tổng giám đốc chính là giống như Nam cực và Bắc cực của trái đất, không có giao điểm, bây giờ tổng giám đốc đột nhiên triệu kiến một nhân viên mới, nhất định là có ẩn tình bên trong!

Elle lắc đầu biểu thị không biết.

Đằng sau vang lên những tiếng nói thì thầm, như là một khúc ca ai oán sung sướng trên nỗi khổ của người khác, đem tôi tiến thẳng không có đường về.

“Hấn đang ở văn phòng đợi em, em liền ngồi xuống sofa đối diện với hấn.” Tôi ai oán nói.

“Sau đó thì sao?” Tô hỏi.

“Sau đó em cứ ngồi ở đó mãi thôi.”

“Em xem, đây đều là do em tưởng tượng, hấn thực chất hoàn toàn không có làm gì hết, em lo lắng dư thừa rồi.” Nghe tôi thuật lại trong phần nộ, Tô an ủi tôi nói.

“Lo lắng dư thừa? Lo lắng dư thừa?!” Tôi lại phát điên lên.

Tô, chị rốt cuộc có hiểu được hay không, em từ 09 giờ 30 sáng đến 05 giờ 30 chiều, ngồi trên sofa đối diện với bàn làm việc của hần, cùng hần mắt lớn trừng mắt bé, một lời cũng không nói, mặt đối mặt, suốt tám tiếng đồng hồ...

3. Chương 3

Thứ sáu, ngày 24 tháng 08

Thời tiết: Mưa gió bão bùng

Trước khi nhậm chức, tôi từng lập một kế hoạch chính xác cho sự nghiệp của tôi, bản kế hoạch đó cơ hồ chính xác đến từng giây, kim giây trên đồng hồ mỗi một lần lắc lư ‘tích tắc’, đều sẽ đưa tôi đến ngưỡng cửa tương lai huy hoàng. Nhưng...

Tôi chưa từng nghĩ đến sự nghiệp của mình lại bắt đầu như thế này.

Đương nhiên, tôi đã từng nghĩ đến việc từ chức, nhưng Tô đã lạnh lùng quăng ra một câu “Tiền phòng tháng trước em vẫn còn thiếu đó”, liền chặn đứt hoàn toàn ý niệm này của tôi. Xem đi, đây chính là sự khác biệt giữa ‘nhà’ và ‘sống bám víu vào người khác’. Khi mà mưa gió sắp đến, nhà có thể cản gió tránh mưa, còn ở nhà người khác, khi mà gặp phải mưa gió lại đem bạn đẩy ra bên ngoài, tự mà chạy lấy.

Bây giờ quá trình làm việc của tôi rất đơn giản, buổi sáng ở dưới lầu quét thẻ, đến văn phòng làm việc của tổng giám đốc tự bản thân làm một cái ‘ổ’ trong góc sô-pha, ngồi đến trưa, ăn trưa, sau đó lại ngồi đến chiều. Trong quá trình, nếu có người đến tìm tổng giám đốc, tôi liền tự giác di chuyển qua một góc khác, mà cái hạng mục ăn cơm trưa này, chính thức hoạt động chỉ mới hai ngày nay thôi.

Ngày đầu tiên, đến giờ ăn trưa, tổng giám đốc đi ra. Tôi không có nhận được chỉ thị rõ ràng, nên không dám manh động, sau đó đến lúc đói thật sự chịu hết nổi chuẩn bị đánh bạo xuống lầu tìm đồ ăn, nhưng lại kinh ngạc phát hiện tôi bị khoá ở trong này rồi! Sau một trận vật lộn hết gỗ cửa đập tường, tôi bỏ cuộc, ngoan ngoãn ngồi lên sofa ‘một lòng một dạ’ chờ đợi tổng giám đốc trở về.

Mãi cho đến khi thời gian nghỉ trưa kết thúc, hần mới trở lại, đi thẳng đến trước bàn làm việc xem văn kiện của hần.

Không phụ sự kỳ vọng âm thanh ‘rột rột’ từ cái bụng của tôi vang lên, nhắc nhở hần sự tồn tại của tôi.

“Chưa ăn trưa sao?”

“Ừm.” Tôi gạt đầu một cách yếu ớt, chờ đợi sự ân xá của hần chuẩn bị đi tìm chút ‘cơm thừa canh cặn’.

“Ồ, vậy thật đáng tiếc. Cơm trưa của AC đều là những món ăn ngon có tiếng, mà buổi trưa hôm nay có bữa tiệc chào đón nhân viên mới, đặc biệt còn chuẩn bị đồ ăn và nước uống cộng thêm đồ ăn nhẹ nữa.”

Cái bụng của tôi không biết điều lại kêu réo lên.

Hần lại tiếp tục cúi đầu xem văn kiện, không lên tiếng nữa, hoàn toàn không có ý định thả cho tôi đi ăn cơm.

Tôi thật ngu ngốc.

Buổi sáng ngày thứ năm, tôi đứng giờ ngồi trên sofa của văn phòng tổng giám đốc.

Tổng giám đốc đi đến bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn tôi rồi nói: “Cô Quan hình như gầy đi rồi, người cũng không có tinh thần như lần đầu tiên gặp.”

Tôi nhìn thấy cặp mắt kiếng vô biên của hần loé lên tia lạnh lẽo đáng sợ, nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng, xác định một vạn %, là hần cố ý!

Lại đến giờ ăn trưa, tôi đem xúc xích, bánh quy, sữa chua tàng trữ khắp nơi trên người... lôi hết ra, như khiêu khích bày ra trên bàn.

Tổng giám đốc cười mà như không cười nhìn tôi: “Cô Quan thật lợi hại nha, đang trống trơn biến ra một đồng đồ ăn, quả là giống như Đôremon.”

Hứ, trên có chính sách, dưới có đối sách, tôi bị đối đúng ba ngày trời còn tiếp tục để bị chết đói ở trong căn phòng tồi tàn này của anh à, trừ khi nào bị vô nước!

Hắn lại đi đến nói: “Bất quá, đồ của cô Quan có thể cất vô rồi, hôm nay tôi dẫn cô đi ăn cơm.”

Chính vì như thế, tôi rất không có chí khí, vui vẻ bám gót đi phía sau tổng giám đốc, leo lên xe của hắn trong ánh mắt ngờ vực của đồng nghiệp trong công ty.

Chiếc xe quẹo qua quẹo lại đến một nhà hàng năm sao nổi tiếng nhất trong thành phố.

Người gác cửa ân cần mở cửa xe, tiếp lấy chìa khoá, thay khách đỗ xe. Mà người phục vụ cũng không cần hỏi lấy một câu, liền trực tiếp dẫn hắn đến một cái bàn dành cho hai người: “Dịch tổng, chào anh, vị trí được đặt sẵn, hai người.”

Tổng giám đốc ngồi xuống, tiếp lấy thực đơn, bắt đầu xem một cách tỉ mỉ.

“Hai phần bò bít-tết (beefsteak) đặc biệt, một phần là bảy phần chín, một phần là năm phần chín. Rượu vang đỏ.”

“Vây sa-lát (salad: rau trộn) với tráng miệng thì sao?”

“Giống mọi khi.”

“Được, xin anh chờ một lát, sẽ có ngay.” Người phục vụ lấy lại thực đơn xoay người rời khỏi.

Tôi có chút không vui, tốt xấu gì cũng là mời tôi ăn bữa cơm, ít ra cũng phải hỏi ý kiến của tôi một chút chứ, mặc dù tôi đối với chỗ này không quen thuộc cho lắm, cũng không đến nỗi hoàn toàn không có chủ kiến. Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, nhà hàng năm sao đó nha, vào uống ly trà cũng tốn kém rồi, càng huống hồ là ăn, cho nên tôi lại cảm thấy thoải mái.

Có người đi đến rót rượu, trước tiên là ly kia của tổng giám đốc, sau đó là đến chiếc ly trước mặt tôi, tôi đưa tay nhắc ly, khi mà tôi chuẩn bị nhấp nháp ly rượu nho Pháp lần đầu tiên trong đời, liền nghe thấy tổng giám đốc nói: “A, cô Quan, thật ngại quá. Tôi là mời một vị khách hàng ăn cơm, vẫn là mời cô đi đến bàn khác mà ăn. Tôi thật sợ ý, thật sự xin lỗi.” Nói xong, hắn búng nhẹ ngón tay, gọi một người phục vụ khác đến, dẫn tôi đến chiếc bàn bên cạnh. Anh phục vụ trẻ đó trong lúc tôi cúi mặt thì đặt menu xuống, rồi đi.

Đồ chó chết! Đồ bị thịt!

Trong lòng tôi tức điên lên nói lời thô tục. Cái tên nhãi này tuyệt đối là cố ý làm cho tôi nhục nhã mà! Nếu như không phải thì tôi ngồi đối diện lâu như vậy, hắn tại sao bây giờ mới nói ra chứ!

Tôi trợn mắt nhìn hắn trừng trừng, mà hắn thì nâng ly rượu lên, hướng tôi làm động tác cạn ly, đáng vẻ nhàn nhã thưởng thức rượu.

Tôi ném thực đơn dự định bỏ đi.

Một người phục vụ đi đến ngăn tôi lại: “Cô ơi, cái bàn này là được đặt, nếu cô không dùng nó, cũng phải chi trả 20% phí phục vụ.”

Tôi vừa định nói: Đi đòi cái tên mặt trắng[1] đang cười nham hiểm ở bàn bên cạnh kia, rồi lập tức liền nghĩ đến: Phải rồi, dù sao cũng là hắn trả tiền, không ăn thì uống phí, hôm nay cô nương ta sẽ ăn cho người nghèo mặt luôn! Thế là tôi mở thực đơn ngó những món trong đó từ trên xuống dưới một lượt.

[1] Mặt trắng hay tiểu bạch kiểm: Ý chỉ những tên chỉ biết dựa vào bạn gái hoặc vợ nuôi, trợ cấp kinh tế. Ngoài ra, còn chỉ người đàn ông có vẻ ngoài vô cùng thanh tú tuấn mỹ. Nói chung, đàn ông mà được gọi như vậy thường không có ý tốt, có ý chê bai, châm biếm.

Hứ, ăn không hết tôi bỏ bịch mang về! Sau đó, tôi cũng hướng hắn đang ở cách một bàn, mỉm cười một cách đáng sợ.

Không lâu sau, khách của tổng giám đốc đến, và cũng cùng lúc đó, người phục vụ bưng đến cho tôi món đầu tiên.

Nhìn thấy cơm trắng, trứng chiên, tôi càng nhìn càng cảm thấy đây giống như món ‘cơm chiên Dương Châu’ trong truyền thuyết.

“Xin hỏi... Có phải đã đem sai rồi không? Tôi hình như không có gọi món này.” Tôi hỏi người phục vụ bên cạnh.

“Đây là do người cùng đến với cô gọi giúp cô, anh ta nói bao tử của cô không tốt, không thích hợp ăn đồ dầu mỡ, đặc biệt dặn dò chúng tôi làm cho cô món ‘cơm chiên trứng Kim Ngọc Mãn Đường’.”

Quả nhiên là cơm chiên Dương Châu.

“Lấy cơm chiên để trêu chọc tôi à, tôi không ăn! Đổi lại cho tôi, tôi cũng phải ăn... bít-tết!” Tôi cất cao giọng nói với thái độ cương quyết.

Giọng nói của tôi thu hút những ánh mắt bất mãn của những người khác trong nhà hàng, người phục vụ đó vội vàng giải thích: “Cô ơi, cái món cơm chiên này tuy rằng truyền thống, nhưng cũng trải qua sự chế biến tài tình của siêu đầu bếp của nhà hàng chúng tôi, nguyên liệu dùng để chế biến đều ngon và tốt cho sức khỏe, vả lại chỉ có 198 đồng[2], tuyệt đối là đáng tiền.”

[2] 1 đồng = 2.50 D, 198 đồng = 450.00 D

Cơm chiên Dương Châu 198 đồng... Tôi đưa trẻ lớn lên trong một gia đình nghèo nàn đã ôm ấp cách nghĩ ‘uống một ly trà cũng tốn kém’ đã bị khuất phục rồi, quyết định ngồi xuống tiếp nhận sự sắp đặt của vận mệnh. Tôi buồn bực bởi đĩa cơm chiên, nghĩ: Cơm chiên có mắc đi chăng nữa, thì có thể có mùi vị của thịt bò sao?

Một tiếng sau, tôi lại ngồi trên xe tổng giám đốc.

“Cô Quan ăn có ngon miệng không?” Hần hỏi tôi.

“Đừng nói cơm chiên của nhà hàng năm sao, ngay cả nước lã cũng thấy ngon.” Tôi mĩa mai.

“Ăn ngon thì tốt. Tôi cứ lo lắng cô Quan có tâm lý gánh trách nhiệm. Vì công ty chúng ta có quy định, chỉ có nhân viên quản lý của bộ phận giám đốc trở lên, do công việc phải ra ngoài ăn cơm, mới được hoàn trả chi phí ăn uống. Còn những nhân viên khác ra ngoài ăn cơm thì đều phải tự trả tiền. Giống như bữa cơm hôm nay của cô Quan vậy, tuy là do công ty trả, nhưng sẽ trừ vào trong tiền lương.” Tổng giám đốc điềm tĩnh hoàn thành chế độ phổ cập giáo dục cho nhân viên mới của công ty.

... Cơm chiên Dương Châu 198 đồng... Tự trả...

Tim tôi như bị bóp nghẹt.

4. Chương 4

Thứ hai ngày 27 tháng 08

Thời tiết: Nhiều mây

“Ô, chị nói đi, hần như vậy là có thái độ gì đây!” Đến cuối tuần, tôi đem toàn bộ những hành vi ác độc của Dịch Phàm thêm mắm thêm muối kể qua một lượt cho Tô nghe.

“Hần đó hả...”

Tôi vĩnh tai lên chuẩn bị nghe cao kiến của Tô.

“Muốn nghe ý kiến chuyên nghiệp của chị, mỗi tiếng là 500 đồng, không đến nửa tiếng thì tính theo nửa tiếng, vượt quá nửa tiếng mà chưa đúng một tiếng thì vẫn tính là một tiếng. Dựa theo tình trạng của Boss em thì nói cũng phải hơn hai tiếng. Quan hệ của tụi mình tốt, nên giảm giá cho em 30% đó.”

“Chị là cái đồ hám tiền, thôi dẹp đi!”

Kết quả vẫn là không thể hiểu rõ được trạng thái tâm lý của tổng giám đốc, nhưng lại hiểu rõ được ý định của bản thân. Hắn đã bắt đầu khiêu khích, còn dùng đến phương pháp bỉ ổi mà khai chiến, bốn tiểu thư hầu nhà người tới cùng!

Tô cũng không có đến nỗi quá tuyệt tình tặng tôi một câu “Địch chính là cái lò xo, em mạnh thì hấn yếu.”

Buổi sáng đầu tuần, dưới sự khích lệ của Tô, thu gom tốt tâm tình bị tàn phá, tôi lại hùng dũng khí thế bồng bồng ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hắn đang họp, nghe cấp dưới báo cáo, sau khi trải qua buổi sáng đầu tuần bận rộn, hắn lại bắt đầu yên tĩnh xem báo cáo. Còn tôi, sau khi đi thám tính một lượt các vấn đề nội bộ công ty xong, liền lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò ‘rắn ăn đậu’[1].

[1] Trò chơi ‘rắn ăn đậu’ tương tự như trò ‘Pac-man’ vậy đó. Thay vì ‘Pac-man’ hình tròn thì đổi lại thành ‘rắn’ hình dài thôi.

Cách chơi như sau: Người chơi điều khiển rắn (Pac-Man) trong một mê cung và ăn các chấm (hạt đậu). Nếu người chơi ăn hết các chấm (hạt đậu) thì rắn (Pac-Man) được đưa qua màn chơi mới. Ai muốn biết rõ về trò ‘Pac-man’ liên hệ google ca hen.)

“Damn!” Trải qua việc sự dụng quá độ tuần trước, điện thoại của tôi đã bị tổn hại nghiêm trọng, ngay khi tôi vừa khởi động, máy đứng luôn.

Tổng giám đốc ngẩng đầu liếc nhìn tôi, chuyển cho tôi một tờ giấy: “Cô Quan, nhờ cô gọi giúp tôi một cuộc điện thoại.”

Tôi nhận lấy trong hồ nghi, muốn hỏi hắn gọi cho ai, nói cái gì, nhưng hắn lại có thái độ như “Cô không cần phải biết”, rồi lại tiếp tục bận rộn.

Sau khi gọi được vài cuộc, tôi nói với hắn: “Dịch tổng, không có ai bắt máy.”

“Gọi cho bằng được.”

Tôi buồn chán gọi hết lần này đến lần khác, vẫn chẳng có ai thèm nghe điện thoại, khi mà tôi bắt đầu hoài nghi chủ nhân của số điện thoại này có phải hay không chính là người phụ nữ áo vàng đã bỏ rơi hắn vào ngày hôm đó, đột nhiên phát hiện hắn ngồi bên cửa sổ cười với tôi một cách kỳ quái. Vì lưng quay về phía ánh sáng mặt trời, khuôn mặt hắn ẩn trong bóng tối, còn điện thoại thì nhấp nháy trong tay hắn, làm cho khuôn mặt hắn ánh lên một tầng xanh lè quỷ dị.

Tôi bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh sợ, lắp ba lắp bắp hỏi: “Đây... là số điện thoại của anh?”

“Tôi chính là muốn chứng minh một chút, cô nhầm chán ra sao thôi.”

Lúc này tôi mới ý thức được, chờ cho điện thoại kết nối vào trò chơi, ngón tay của tôi di chuyển nhanh chóng từ phím 2, 4, 8, 6. Toi rồi, điện thoại treo luôn rồi. Tôi nghĩ trong bi thương.

Nhưng mà nói đến nhầm chán, vẫn là tổng giám đốc anh nhầm chán hơn tôi đó nha!

Tôi lại co rúm lại trở về sô-pha, khoảng một lúc sau, một ý tưởng loé lên trong đầu tôi, Quan Tiểu Bội đã từng khi phách hào hùng, tinh thần phấn chấn nay đã quay trở lại.

Tôi tiến mấy bước về phía trước bàn của tổng giám đốc, chớp mắt quỵr rũ nhìn hắn, “Soạt” kéo chiếc áo sơ mi xuống một chút, phơi bày chiếc bra (áo ngực) ren màu đen đầy gợi cảm và có cup 34B của tôi, ép hắn phải nhìn vào. Sau đó, dưới mỹ sắc của tôi, phản công với khí thế mạnh mẽ, đã đánh bại được hắn. Hừ, đàn ông đều không phải bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng bên trong thì lại yếu xìu như con hổ giấy sao.

Khụ khụ, đương nhiên, đây chỉ là tự tôi tưởng tượng thôi.

Đây là chiêu thứ 99 trong ‘100 chiêu khắc phục ông chủ nham hiểm của bạn’ mà tôi đọc được trên mạng. Khi mà bạn nhìn đến nỗi không thể nào nhìn được nữa thì lúc đó hãy dùng tới chiêu này với ông chủ bạn, tình hình thông thường thì, nếu như Boss của bạn không phải là dê xồm đói khát cực độ, hẳn sẽ ý thức được bản thân đã phải bức ép bạn đến bước đường này, tiếp sau đó hẳn sẽ xem xét lại hành vi của bản thân, giảm bớt lại mọi hành động.

Tôi bắt đầu triển khai hành động... Sau đó bị ai phát hiện, hiện thực so với trong tưởng tượng của tôi khác xa một trời một vực, tôi... mới là kẻ bên ngoài thì mạnh mẽ, bên trong thì yếu xiu như con hổ giấy. Tôi do dự một lúc đi tới trước mặt hắn, tay khoanh trước ngực.

Tổng giám đốc ngẩng đầu lên nhìn tôi, đôi mắt có chút nghi hoặc, hẳn có lẽ chưa từng nghĩ đến, tôi dám cả gan chưa được gọi đã đi đến cái bàn, đến trước mặt hắn. Hẳn đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt rơi đến cổ áo hơi mở của tôi.

“Cô muốn làm cái gì vậy?” Hắn hỏi.

Tay tôi cứng ngắt trước ngực: Tôi lại lê lét trở về sofa của tôi.

Xem ra tôi chỉ có thể sử dụng chiêu thứ 100 thôi.

Tác giả của bài đó có nói, khi mà 99 chiêu phía trên không cách nào chế phục được Boss của bạn, bạn chỉ còn cách là đi chết thôi!

Trong lúc tôi đang gặm nhấm nỗi tủi thân, tổng giám đốc bỗng cất tiếng.

“Quan Tiểu Bội.” Lần này hẳn không có gọi tôi là cô Quan nữa, “Tôi biết cô đang nghĩ cái gì, cũng biết cô dự định làm cái gì, tôi khuyên cô một câu, hãy dẹp ngay những cái ý tưởng buồn cười đó đi. Cô đừng có mà nói với tôi những cái này đều là việc nhỏ, việc riêng, giữa đồng sự phát sinh bất cứ việc nhỏ gì cũng đều có thể diễn biến hành tai nạn công cộng. Cô cũng đừng có mà hy vọng tôi đại nhân đại lượng, mắt nhắm mắt mở coi cái gì cũng đều chưa từng phát xảy ra. Nếu như tôi có thể, còn có thể để cô ngồi ở đây mấy ngày nay sao?!”

“Mỗi một người đều có một giới hạn, tôi cũng không ngoại lệ. Ở ngoài giới hạn, tôi có thể rất độ lượng khoáng đạt, nhưng ở trong giới hạn, thì là vùng đất chết chóc, kẻ nhìn thấy thì móc mắt, ai nghe được thì cắt tai. Thật không may, cô đã chạm phải giới hạn của tôi, tuy tôi không thể giết cô để diệt khẩu, nhưng trước khi nắm được thóp của cô, trước khi cô chịu khuất phục hoàn toàn, tôi sẽ không buông tha cô đâu.”

“Tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung! Buổi sáng thứ hai đó cái gì cũng không có xảy ra! Tôi có thể dùng nhân cách để bảo đảm!”

“Không có cái gì xảy ra? Vậy sao cô lại đối với buổi sáng thứ hai hôm đó nhạy cảm như vậy? Ngoài ra, lúc cô tìm cô Lý Lạc nói chuyện, cô đừng nói với tôi rằng, buổi sáng thứ hai đó cô không kể cho cô ấy nghe câu chuyện ‘giáo chủ gào thét’ không dưới năm lần. Hơn nữa cô ấy chắc còn đang cố gắng suy đoán tại sao cô bị tôi nhốt trong phòng tổng giám đốc, rồi nhân tiện đem câu chuyện này nói cho toàn bộ người trong công ty biết. Bây giờ, chắc câu chuyện này lại có thêm một nhân vật chính nữa rồi đó.”

Tôi có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Hoạ từ miệng mà ra, hoạ từ miệng mà ra mà. Tô, chị khi đó tại sao lại không trực tiếp đánh em ngất xỉu luôn cho rồi.

“Cô Quan, tôi tin tưởng nhân cách của cô. Nhưng đã làm người thì cô nhất định phải có nhược điểm, rồi sẽ có một ngày, cô nằm mơ mà nói lộ ra, hoặc dưới tình trạng bị người ta uy hiếp cưỡng chế mà nói ra sự việc này. Cho nên tôi không thể mạo hiểm.”

Toàn thân tôi đổ mồ hôi.

“Có nhớ tôn chỉ[2] của công ty là gì không? ‘Gia nhập AC, chúng ta sẽ cùng hỗ trợ để cùng nhau đạt được những thành tựu’, Quan Tiểu Bội, cô sẽ trở thành một thành viên tự hào của AC.” Tổng giám đốc da cười mà thật không cười[3] mà tổng kết, “Được rồi, thời kỳ giám thị kết thúc, bây giờ cô có thể trở về phòng làm việc của cô rồi.” [2] Mục đích

[3] Da cười mà thật không cười: Nụ cười miễn cưỡng, giả tạo, không tự nhiên, mang lại cho đối phương cảm giác không thoải mái.

Tôi giống như là mộng du lướt đến trước cửa, phía sau truyền đến âm thanh của tổng giám đốc: “Còn nữa, tôi khuyên cô một câu, đừng có cố gắng từ chức hoặc là có bất kỳ hành động nào rời khỏi công ty. Sự việc một mình cô bị nhốt ở văn phòng làm việc của tôi, toàn công ty đều đã biết hết rồi. Văn phòng của tổng giám đốc, thì sẽ luôn có một số bí mật thương nghiệp. Cô học về luật, tự nhiên sẽ biết tiết lộ bí mật của công ty thì cá nhân đó sẽ chịu ảnh hưởng như thế nào rồi.”

“Anh... anh!” Tôi nổi giận rồi, “Anh không thể làm như vậy được! Anh không thể bỏ mặc lợi ích của công ty mà không màn tới, chỉ vì lợi ích riêng mà bán đi bí mật thương nghiệp!”

“Tôi là tổng giám đốc, có phải là bí mật thương nghiệp hay không, tôi nói phải là phải!” Hắn cười một cách ưu nhã, “Cô có thể đi được rồi.”

Vào giờ nghỉ trưa khi tôi trở về phòng làm việc. Lạc Lạc, Peter và còn có một nhân viên mới, làm một cử chỉ quan tâm, bao gồm luôn cả thái độ hóng hớt, ngay trước tiên đã vây lấy tôi. Tôi trong âm thanh nghị luận bàn tán xôn xao của mọi người, trấn tĩnh từ dưới bàn lấy ra một thùng giấy, đổ hết mọi thứ ra, cất một cái lọ, giấu cái dầu vào trong đó.

Đem tôi từ cái thùng giải cứu ra, chính là trợ lý giám đốc của bộ phận nhân sự, anh ta nói giám đốc nhân sự muốn gặp tôi.

Giám đốc nhân sự là một ông chú trắng trẻo mập mạp, được gọi là lão Ngô, khuôn mặt ông hoà nhã thân thiện, chỉ có đôi mắt híp như đang cười, luôn khiến cho người ta có một loại cảm giác nhìn không thấu được. Sau khi ngồi trong phòng làm việc của lão Ngô, ông cứ híp mắt nhìn tôi cả buổi.

Thường thì bị người khác nhìn như vậy, tôi sẽ không tức giận, chỉ là căng thẳng mà thôi, nhưng sau khi ngồi trong phòng tổng giám đốc được một tuần, có mười lão Ngô cầm kính viễn vọng quân sự quan sát tôi ở cự ly gần đi chẳng nữa, tôi cũng chả có cảm giác gì.

“Xin hỏi, giám đốc Ngô tìm tôi có việc gì ạ?” Tôi hỏi một cách chán nản.

Lão Ngô hé miệng nhưng không nói gì, giống như là không biết làm sao để nói ra. Ông thở dài một tiếng, đẩy một tờ giấy ra trước mặt tôi: “Cô Quan, mời xem cái này.”

Một lá thư khiếu nại từ văn phòng tổng giám đốc.

Nội dung là “Tổng giám đốc bị người ta quấy rối!”

“Tôi là phụ nữ, tôi mới là người dễ bị người ta quấy rối mới đúng chứ.” Tôi giận sôi máu. Dịch Phàm ơi, Dịch Phàm! Anh còn có thể vô sỉ hơn nữa không!

Lão Ngô không thêm để ý mà cười: “Cô Quan không cần phải tức giận, tôi tin tưởng nhân phẩm của cô Quan, việc này có thể chỉ là một trò đùa.” Sau cùng, ông còn nhẹ nhàng nói thêm một câu: “Nhưng mà ở cái công ty này, phụ nữ muốn quấy rối tổng giám đốc, cũng nhiều lắm đó nha.”

Không biết lão Ngô rốt cuộc nghĩ ra sao về lá thư khiếu nại khó xử này, ông chỉ mỉm cười với tôi mà thôi, coi như là một cái nhắc nhở nhẹ nhàng nhất đi, nhân tiện, ông lại đưa cho tôi xem một tờ giấy điều động nhân sự.

“Cô Quan, bây giờ chức vụ của cô là từ trợ lý pháp luật trở thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.”

Bên cạnh tổng giám đốc luôn có tổng cộng bốn người trợ lý, ngay cả Hứa Khách có kinh nghiệm làm việc lâu nhất cũng chưa từng được dùng cái tên ‘đặc biệt’. Như vậy thì ‘trợ lý đặc biệt’ rốt cuộc là cái thứ gì đây?

Lão Ngô hoàn toàn không có cho tôi đáp án, chỉ nói một cách thâm ý tràn đầy: “Cô gái trẻ, làm cho thật tốt, tiền đồ đang rộng mở trước mắt đó.”

5. Chương 5

Thứ sáu ngày 31 tháng 08

Thời tiết: Gió nhẹ có sương mù

Làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, có nghĩa là địa điểm phòng làm việc của tôi từ bộ phận pháp luật chuyển đến bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc. Mấy chiếc bàn làm việc được xếp thành một hàng rất kỳ quái, từ xa mà nhìn lại sẽ có hình dạng như vậy ‘— — — — —’ không cần phải hỏi, cái bàn cuối cùng ở bên phải nằm lệch đội hình chính là của tôi. Nhưng mà dù sao đi chăng nữa thì thời kỳ giam cầm đã kết thúc, sự nghiệp đã chính thức bắt đầu rồi, tôi vẫn là rất vui mừng. Tôi đang sắp xếp bàn làm việc với tâm tình vui vẻ, thì phía sau truyền đến tiếng cười ‘ha ha’.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Dịch Phàm đang cúi người xem xét phần báo cáo trên bàn của Elle bên cạnh. Tôi lẳng lặng nhìn hẩn một hồi, thầm nói với hẩn: Không cần giả bộ nữa, tôi biết anh cố ý bảo người đặt cái bàn ở chỗ này, cũng biết anh cố tình đến xem nào nhiệt.

Chúng tôi giằng co trong im lặng một hồi, hẩn rút cuộc ngược đầu lên nói với tôi: “Cô Quan, có vấn đề gì sao?”

Tôi mỉm cười xán lạn: “Chào tổng giám đốc!”

Dịch Phàm ngẩn ra, hẩn hình như không ngờ được tôi sẽ có phản ứng như thế này, hẩn lại nhìn tôi một lúc rồi mới nói: “Ừm, chào. Chào mừng cô, làm việc cho tốt.”

Khi hẩn xoay người rời đi, tôi nhìn thấy khoe miệng hẩn nhếch lên một nụ cười, mang tính giấu cợt, có chút dịu dàng, rất đẹp nha.

Dịch Phàm có bốn người trợ lý, Hứa Khách trong truyền thuyết, Elle thì lúc trước đã gặp qua, còn có Alice và Vinh Mặc Dương. Hứa Khách tuổi tác tương đối lớn, xử lý sự việc vững vàng thành thực, chào đón tôi với thái độ như là một người anh, nụ cười thật sự giống như ánh nắng mùa xuân ấm áp. Elle với Vinh Mặc Dương đều có danh bài là nghiên cứu sinh đại học, khi hai người đứng cạnh nhau thì dùng cụm từ ‘trời sinh tài giỏi’ này để diễn tả. Alice tuy đáng vẻ dịu dàng hiền lành, nhưng bạc môi mỏng kia lại biểu hiện ra thái độ là một người nhạy bén và lanh lợi. Nghe nói, chị ấy là người duy nhất trong công ty tốt nghiệp cao đẳng, dựa vào cố gắng của bản thân, từng bước từng bước từ vị trí thấp nhất của công ty làm đến vị trí trợ lý của tổng giám đốc. Cả ba người đều biểu thị sự chào đón đối với tôi.

Tôi hít sâu một cái, ngồi xuống, bắt đầu chỉnh lý lại tư tưởng. Đúng vậy, sự nghiệp của tôi bắt đầu một cách kỳ quái cũng rẽ ngoặt một cách kỳ lạ, nhưng cho dù có ra sao, tôi cũng sẽ cố gắng vượt qua, chứng minh với bọn họ, tôi Quan Tiểu Bội có thể đường đường chính chính mà ngồi vào cái vị trí này.

Đương nhiên, cho dù là bị chụp lên đầu danh hiệu gì, rốt cuộc thì tôi vẫn là chân sai vặt, công việc làm nhiều nhất chính là chạy vặt, phô-tô, chuyển giao văn kiện, các loại việc lật vặt nhưng mà cũng bận tối mắt. Ngược lại với những người không biết, khi họ đến phòng làm việc này, lúc nhìn thấy cái biển tên trên bàn của tôi có nhiều hơn của người khác hai chữ ‘đặc biệt’, nên thường cứ đi thẳng đến tìm tôi, còn tôi, thì luôn luôn thấy ngượng ngùng dẫn người đó đến giao cho người khác hoặc là cầu cứu các vị tiền bối.

“Lần trước có một ông khách, tìm mình bàn công việc nhưng mình lại không hiểu, bèn mời ông ta đi tìm Hứa Khách. Sau đó ông ta trở lại, nhìn mình rồi nói, ‘Trợ lý đặc biệt, đặc biệt ghê nha. Cô gái nhỏ, sau này nếu như không muốn làm nữa, hãy nhớ đến chỗ tôi.’ Cậu nói thử coi, đây là cái thứ người gì vậy hả.” Giờ cơm trưa ngày thứ năm, tôi phàn nàn với Lạc Lạc.

“Tiểu Bội, cậu nói thật ỉn, có phải cậu có thân phận gì đó rất ghê gớm cần phải che giấu? Đều là ra ngoài lẩn lộn, nên có thể lý giải được.”

“Quan hệ ở đâu ra chứ. Chỉ bắt quá là...” Tôi vội vàng đem nửa câu sau nuốt trở lại, ừm, tổng giám đốc nói đúng, loại người như tôi thật sự dễ mang hoạ từ miệng mà.

“Chỉ bắt quá cái gì?” Lạc Lạc ép hỏi.

Tôi lùa cơm kín miệng lắc đầu, biểu thị không thể nói.

Lạc Lạc kéo cằm tôi lên tỉ mỉ xem xét một lượt: “Xem ra tin đồn là thật rồi. Tiểu nha đầu, cậu là muốn dùng cái khuôn mặt hồ ly này câu chàng rể kim quy[1] à.”

[1] Chàng rể kim quy hay kim quy tể: Kim quy chỉ những người đàn ông giàu có, lắm tiền. Còn tể thì là chàng rể => Những chàng rể lắm tiền. Ở đây Mã giữ nguyên cụm từ này, không dịch thẳng ra luôn.

“Mình không phải là gái bao!” Tôi nhả cơm ra tức giận gào lên.

Trong nhà ăn trong nháy mắt một mảng im lặng như tờ, tôi bị ánh mắt ý vị sâu xa của mọi người quét đến cả người cứng đờ như chết.

Giờ nghỉ trưa ngày thứ sáu, tôi đưa văn viện đến cho tổng giám đốc.

Hắn nhìn lướt qua tôi, ký tên xong rồi đưa cho tôi, bản thân thì tháo mắt kính xuống dựa vào ghế nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Vậy... Dịch tổng, tôi ra ngoài đây, không làm phiền anh nữa.” Tôi rón ra rón rén đi ra.

“Chờ chút,” Hắn gọi tôi lại, nhưng lại không có mở mắt, “Nghe nói ngày hôm qua tại nhà ăn cô gào lên cái gì là ‘không phải gái bao’? Chuyện này là sao?”

Tôi vừa nghĩ tìm ra đối sách, vừa ở trong đầu lục lọi truy tìm kẻ khả nghi đã đi mật báo tin tức, nhưng đành chịu thua, vì lúc đó cơ hồ tại nhà ăn toàn bộ người trong công ty đều tập trung ở đó, người chứng kiến thì quá nhiều. Tôi không biết là tổng giám đốc rốt cuộc là đã nghe được những gì nữa, lúc này đây cách thông minh nhất chính là thành thật khai báo thôi: “Chỉ là tôi không thể hiểu rõ phạm vi chức trách của trợ lý đặc biệt. Còn những cái khác, đều là lời nói giỡn thôi.”

“Giỡn chơi?” Hắn cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn tôi, đôi mắt không đeo kính, càng gia tăng sự nham hiểm, “Nói như vậy cô muốn trở thành gái bao sao?”

Tôi cố gắng kiềm chế hành động đi tông tường. Đây là cái loại lý giải gì vậy chứ, có thể đem lời nói bóp méo đến bước này cho được.

Hắn hình như rất thích thưởng thức biểu tình luống cuống phát hoảng của tôi, qua một lúc lâu mới nói: “Được rồi, tôi cũng chỉ nói giỡn thôi. Đi nói với Hứa Khách bọn họ, hạng mục hợp tác với Luân Gia thành công rồi, buổi trưa tôi mời khách, chiêu đãi mọi người.”

“A, tôi có hẹn với Lạc Lạc rồi, trưa hôm nay phải cùng cô ấy đến bệnh viện.” Tôi buột miệng nói.

“Tôi có nói là mời cô sao? Cô có tham gia vào hạng mục của Luân Gia sao?”

Lúc đàm phán hạng mục Luân Gia, tôi vẫn còn chưa đến... Nhưng mà cũng không cần phải làm mất mặt người ta như vậy chứ.

“Bất quá, cũng đến lúc nên nói cho cô biết lúc nào cần phải đi theo rồi.”

Trợ lý ‘đi theo’ phối hợp với tổng giám đốc theo lý mà nói thì là một việc rất thường tình.

Hứa Khách thường ‘đi theo’ Dịch Phàm tham gia các buổi họp ban giám đốc, các buổi hội nghị quan trọng... Elle và Vinh Mặc Dương thì như tả hữu hộ pháp, ‘bảo giá hộ tống’ Dịch Phàm trong các buổi đàm phán ngoại thương, còn đối diện với công việc nội bộ trong công ty, đứng phía sau Dịch Phàm vĩnh viễn là Alice có nụ cười xinh đẹp.

Còn tôi, Quan Tiểu Bội, trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, thì nên ‘đi theo’ vào lúc nào đây? Thời gian biểu của tổng giám đốc hình như đều phân chia xong hết rồi.

“Đừng nói là lúc hăn ăn cơm, lái xe, đi toa-lét đều phải đi theo nha?” Tôi nói với Lạc Lạc.

“Tiểu Bội, cậu trở nên suy đồi rồi, anh ta đi toilet mà cậu cũng muốn đi theo!”

Sự thật chứng minh, miệng của tôi không phải là tạo nên tai hoạ, mà chính là dự báo tai hoạ.

Vào bữa tiệc chúc mừng thành công hạng mục Luân Gia, Dịch Phàm rốt cuộc đã mang tôi đi theo, không phải là vì lương tâm hăn đột nhiên trời dậy, mà là hăn muốn duy trì cái vẻ nguy trang hoà nhã thân thiện trong lòng những cấp dưới khác mà thôi.

Trong buổi tiệc, hắn nói: Ngoài những lúc bốn trợ lý đi theo tôi ra bên ngoài, còn lại thì đều do Quan Tiểu Bội cô đi theo tôi.

Tôi tính một chút, trừ ra thời gian của bốn người trợ lý, thì chỉ còn thừa lại thời gian lúc hắn ăn cơm, nghỉ ngơi, lái xe... đi toilet thôi.

Sau bữa cơm, lúc không có người tôi hỏi dò hắn: “Lúc anh đi toilet có cần tôi đi theo không?”

Hắn ngâm tằm xỉa răng trừng mắt nhìn tôi một cái: “Nếu như cô không để ý đến, thì tôi cũng không để ý.”
... Tôi để ý đó.

6. Chương 6

Chủ nhật ngày 09 tháng 09

Thời tiết: Trong xanh mát mẻ

Trong công ty đã có lần ồn ào thảo luận về vụ ‘trợ lý đặc biệt’ là làm những gì, cuối cùng cũng có kết quả rồi.

Bởi vì bọn họ thỉnh thoảng có lúc nhìn thấy tổng giám đốc đến nhà ăn nhân viên, đồng thời sẽ nhìn thấy có một người chạy tới chạy lui rót nước bưng trà. Trước khi tổng giám đốc bước ra khỏi cửa bàn công việc thì sẽ thấy có một người xông đến phía trước, mở cửa dọn dẹp đường nghênh đón tiễn đưa. Sẽ thấy sáng sớm vào giờ cao điểm có một người ẩn giữ cửa thang máy, âm thầm lặng lẽ hứng chịu những ánh mắt tức giận của mọi người trong thang máy, rồi sau đó chờ đợi tổng giám đốc đại nhân chậm rãi thông thả mà đi vào.

Đúng vậy, cái người này chính là tôi, cu li Quan Tiểu Bội.

Cuối cùng, các đồng sự đã từng thương xót cho tôi một cô gái trẻ trung mà lầm lỡ biến thành đồng tình vô hạn: “Tổng giám đốc thật nham hiểm nha, đã lấy tiền của công ty, lại còn thuê ỉn một tiểu bảo mẫu toàn năng nữa!”

Peter vỗ bả vai tôi nói: “Tiểu Bội, mình sai rồi. Lúc trước mình không nên hiểu lầm cậu là kẻ ham hư vinh bán rẻ thân thể mình, bây giờ mình đã biết cậu có nỗi khổ của cậu.”

Tôi với trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đầy vẻ tang thương vỗ lại bả vai Peter.

Chạng vạng ngày thứ sáu, Dịch Phàm giải tán bốn người trợ lý, thả cho bọn họ cuối tuần nghỉ ngơi, còn tôi phải ở bên cạnh cùng hắn đi dự họp. Lúc tan ca, ở trong thang máy, gặp được một số đồng nghiệp cũng tăng ca muộn mới về.

Cùng nhau xuống đến đại sảnh lầu 01 của công ty, một số cô xinh đẹp mỹ miều từng người từng người một nũng nịu chào tạm biệt Dịch Phàm: “Dịch tổng, tạm biệt! Cuối tuần vui vẻ.”

“Cuối tuần vui vẻ.” Dịch Phàm hoàn toàn không vội mà đi, đứng tại cửa vẫy tay chào tạm biệt với các cô, động tác nhẹ nhàng tự nhiên, bộ dáng tươi cười như gió mùa xuân ấm áp vậy.

Tôi đứng đằng sau Dịch Phàm, dõi theo ánh mắt hắn mà nhìn ngó, sau đó... nhìn thấy những cặp chân dài mảnh mai lộ ra bên ngoài của các mỹ nữ.

Ha ha! Sau khi mọi người đều đã đi hết rồi, tôi cũng đi lên phía trước, ngọt ngào dẻo quẹo nói: “Dịch tổng, không biết anh còn có việc gì không, nếu như không có gì đặc biệt giao phó, tôi cũng đi trước đây. À, đúng rồi, chúc anh cuối tuần vui vẻ!”

Dịch Phàm quay đầu lại nhìn tôi, hé ra một khuôn mặt như quái thú hung thần ác quỷ trong Ultraman[1]
[1] Siêu nhân điện quang

Wow, Lạc Lạc, Peter, Tô, mau đến xem đi! ‘Biến liêm’[2] trong truyền thuyết kìa! [2] Đổi mặt

Tôi ổn định lại tinh thần, cố làm như trấn tĩnh hỏi: “Dịch tổng vẫn còn có việc cần tôi làm sao?”

Khuôn mặt nhăn nhó của Dịch Phàm nhìn tôi trừng trừng một hồi rồi nói: “Suốt ngày cứ giả bộ không thấy mệt sao?”

Tôi sưng người, sau đó lại cười tươi như hoa nói: “Dịch tổng nói đùa rồi. Tôi trời sinh thích cười, các bạn học trong trường đều nói tôi chính là thiên sứ nụ cười.”

“Cô thích làm bộ làm tịch thì cứ việc. Dù sao cô cũng nhìn thấy tôi gào thét rồi, tôi cũng không sợ cô nhìn thấy được vẻ mặt thật của tôi.” Tuần này, Dịch Phàm không còn chường ra khuôn mặt tính kế nham hiểm đối với tôi nữa, mà càng ngày càng lộ ra bản chất ‘giáo chủ gào thét’ cộc cằn của hắn.

“Tổng giám đốc lại nói đùa nữa rồi, anh trong mắt tôi, vĩnh viễn là người như cơn gió mùa xuân ấm áp.” Tôi nhìn thấy khoé miệng hắn giật giật hai cái, đúng vậy, tôi chính là muốn anh nghe được mùi vị châm biếm trong lời nói của tôi, “Vậy tôi đi trước đây.”

Tôi sải hai bước tiến về phía trước, bỗng nghĩ đến hắn có hay không cũng nhìn chân tôi giống như nhóm đồng nghiệp mỹ nữ kia? Quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy hắn đang ngo chân tôi trầm tư suy nghĩ.

“Quan Tiểu Bội!” Hắn gọi tôi, “Lần sau đổi giày đi.”

Trong nháy mắt, tôi có chút áy náy, có chút cảm động, thì ra hắn vẫn còn có chút nhân tính đó chứ, thấu hiểu và thông cảm cho nỗi thống khổ của tôi, một kẻ từ nhỏ toàn mang giày thể thao chạy tới chạy lui lần đầu phải mang giày cao gót.

Hắn tiếp tục nói: “Đổi lấy đôi có gót nhọn, đồng phục nhân viên phối với đôi giày cao gót thô kệch của các bà thím thật sự là xấu hết chỗ nói. Đừng nói với tôi là không có tiền, tôi phát lương cho cô, nên biết được cô kiếm được bao nhiêu! Mua một đôi giày, còn dư lại đủ cho cô ăn một bữa cơm trưa đó.”

... Anh cũng biết được là tiền lương của tôi ngoại trừ mua giày ra vẫn còn dư lại tiền để ăn cơm nữa ha!

Suốt cả đường đi tâm trạng tôi rối bời cho đến khi về đến nhà, vừa mới mở cửa liền nhận được tin nhắn của Dịch Phàm: 09 giờ sáng mai, việc thành thưởng cho cô đôi giày cao gót.

“Hứ! Đừng có mà xem thường cô nương tôi đây, tôi không phải là kẻ ham muốn gì chút lợi ích nhỏ nhoi như thế này đâu!” Tôi hét lên.

“Sao vậy?” Tôi từ trong nhà bếp chạy ra, trong ánh mắt lại tràn đầy “Lẽ nào em không phải là kẻ ham muốn chút lợi ích nhỏ nhoi sao?”

Tôi vừa định trả lời Dịch Phàm mấy câu “Này vũ bất khuất, phú quý bất dâm”[3], thì lại nhận được tin nhắn của hắn: Nếu cô không đi, trừ tiền đôi giày cao gót vào lương của cô!

[3] Uy vũ bất khuất: Không khuất phục trước uy quyền.

Phú quý bất dâm: Không bị mê hoặc bởi tiền tài và địa vị.

Tôi nhanh chóng trả lời: Ông chủ, xin anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đúng giờ mà đến, dốc hết sức mau chóng hoàn thành việc tốt của anh, giúp anh đạt được nguyện vọng đã ấp ủ nhiều năm.

“Cuối tuần còn phải tăng ca sao?” Tôi liếc nhìn điện thoại trong tay tôi hỏi, ánh mắt thì chuyển thành “Chỉ biết mà em chính là kẻ ham muốn lợi ích nhỏ nhoi!”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, bất quá đối với yêu cầu tăng ca bất bình đẳng này, tôi vẫn là... rất chờ mong à nha. Nói ra thì phải kể đến từ ngày đầu tiên của tuần này.

Đó là ngày đầu tiên tôi thăng cấp làm cu li, vẫn còn chưa rõ ‘thời gian’ nào của tổng giám đốc là thuộc về tôi. Mới sáng sớm, Vinh Mặc Dương xách laptop để trước bàn tôi: “Tiểu Bội, Dịch tổng muốn em vào phòng làm việc anh ta một chuyến, cầm lấy cái máy tính này.”

“Hả? Dịch tổng sao lại đến sớm như vậy?” Tôi nhìn đồng hồ, chưa đến 08 giờ, tôi là người mới nên mới phải tích cực như vậy.

“Phải nha, ‘thời gian’ khác của Dịch tổng đều là của em, anh giúp em làm việc, em làm sao để cảm ơn anh đây?”

“Thế à.” Tôi sờ cằm giả bộ như suy nghĩ, “Lần sau khi anh đi theo Dịch tổng, em có thể thay anh.”

“Cảm ơn nha, nhưng không cần. Tiểu cô nương thật là miệng mồm lạnh lợi nha.” Vinh Mặc Dương cười, “Mau đi đi, Dịch tổng đang chờ em đó.”

Tôi gõ cửa đi vào: “Dịch tổng, xin chào. Nghe nói anh tìm tôi.”

“Ngồi đi.” Hần thuận tay nhét cho tôi một xấp giấy, “Giúp tôi xem cái này.”

Mấy trang trước mặt là thông tin cá nhân của Dịch Phàm, cuối cùng là một địa chỉ trang web. Tôi lật xem thông tin của hắn, sau đó lệ rơi đầy mặt, lẽ nào đây chính là ‘nhân bị nhân đắc tử’[4] mà bà má thường nói sao?

[4] Nhân bị nhân đắc tử: Tức người với người không cách nào có thể so sánh với nhau được, vì mỗi người mỗi khác, không ai giống ai, mình tài giỏi nhưng ắt có kẻ còn tài giỏi hơn.

30 tuổi, trẻ tuổi tài năng, có tấm bằng của trường đại học nước ngoài danh tiếng, một bản thông tin cá nhân chói sáng lấp lánh...

“Thấy sao?” Hần hỏi.

“Rất tốt...”

“Nói cụ thể một chút.”

“Thanh niên tài俊, tự hào gia đình, trụ cột nước nhà, hi vọng dân tộc...”

“Ừ, vậy mở trang web kia lên, giúp tôi nhập tư liệu vào. Đúng rồi, dùng máy tính của tôi, đừng dùng máy của công ty.”

Hửm? Lẽ nào tài俊 anh đây là muốn tìm một công việc khác có vị trí cao hơn? Đúng rồi, nếu không thì sao lại không thể dùng máy tính công ty chứ.

Trước khi gõ chữ vào thanh địa chỉ, tôi khôn khéo ghi lại địa chỉ trang web trên cánh tay. Nghe nói các công ty lớn đều có những chiêu thức bí mật cướp người của công ty đối phương... Bây giờ chưa đến phiên tôi, biết đâu chừng tương lai lại được thì sao.

Gõ chữ vào thanh địa chỉ, rồi enter.

Một trang màu hồng xuất hiện, một hàng chữ bự đập vào mắt tôi.

Trung tâm giới thiệu hôn nhân trên mạng dành cho công nhân viên chức đơn thân ‘Liên Minh Chân Tình’.

...

Tôi lật tờ giấy kia ra, gõ lại địa chỉ một lần nữa, rồi enter.

Vẫn là khung cảnh màu hồng vui vẻ đó.

Tôi đứng hình vài giây, chậm rãi quay đầu nhìn Dịch Phàm, nhìn chăm chăm hắn một hồi, lại xoay đầu lại nhìn màn hình.

Sau khi ánh mắt của tôi luân phiên nhìn giữa Dịch Phàm và máy tính mười mấy lần, hắn rốt cuộc cũng hết nhịn nổi mở miệng: “Đúng vậy, cô không có nhìn lầm... Cái địa chỉ đó là do một người bạn của tôi nói cho tôi.” Giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng, vành tai hơi hơi ửng đỏ.

Anh hai, anh còn có thể khiến người ta sét đánh[5] hơn được không? [5] Đả kích

Tiếp theo đó, tôi cười vang.

Tôi lại bị nhốt vào cái phòng nhỏ đen tối nữa. Lúc mà Dịch Phàm với khuôn mặt đen xì đến lôi tôi ra khỏi đó, tôi đang bò lẩn bò càng dưới nền.

“Tôi không tin tôi trị không được cô!” Hấn lôi tôi bước nhanh trên đường vào phòng họp, “Đi vào.” Hấn đẩy tôi vào trong.

Tôi mang theo tiếng cười khúc khích tiến vào phòng họp, sau đó lập tức ngậm miệng, các quản lý cấp cao trong phòng đều đang nhìn tôi. Tôi lập tức thức thời tìm kiếm một góc ngồi xuống, mượn Hứa Khách giấy bút, giả bộ đang vẽ như đang ghi chép lại buổi họp.

Không đến một phút, Dịch Phàm cũng bước vào, tuyên bố bắt đầu họp.

Buổi họp chiều hôm nay không được thuận lợi cho lắm, mặt Dịch Phàm cứ đen thui, vô tình gạt bỏ mấy đề án, phê bình thẳng tay giám đốc của một vài bộ phận. Mọi người đều nhìn ra được hấn không bình thường, cầu khẩn buổi họp mau chóng kết thúc. Nhưng Dịch Phàm lại kéo dài buổi họp đến tận bốn tiếng đồng hồ. Với tác phong ‘cai trị’ được tôi luyện chắc lọc của Dịch Phàm thì đây là việc chưa từng xảy ra.

Mọi người ai nấy đều rất thống khổ, nhưng người mà thống khổ nhất vẫn là tôi.

Tôi biết được nguyên nhân khiến cho Dịch Phàm nổi giận, cho nên mỗi khi nhìn đến cái mặt làm bộ làm tịch của hấn, tôi liền... dùng hết toàn bộ sức lực khắc chế hành động muốn cào tường, nện bàn, cất tiếng cười vang. Dù là đã cố nhịn như vậy, nhưng thỉnh thoảng tôi lại bật cười hai tiếng, sau đó rước lấy những ánh mắt bất mãn cùng khiển trách của các quản lý cấp cao.

Buổi chiều ngày hôm đó trong phòng họp xuất hiện những trạng thái quái dị mà trước nay chưa từng có: Một tổng giám đốc nổi giận đùng đùng, một nhóm quản lý cấp cao cẩn thận khép nép không biết phải làm sao, còn có tôi một kẻ nín nhịn cười thỉnh thoảng lại phải cười lên.

Lúc buổi họp kết thúc, tôi bị nội thương rồi.

Lúc tan ca đi trên hành lang gặp được Lạc Lạc, cô ấy chường ra khuôn mặt khổ sở nói với tôi: “Hôm nay thật là xui xẻo, giám đốc bọn mình bị tổng giám đốc giáo huấn, trở về lại giáo huấn bọn mình!”

“Ngày hôm nay của mình cũng trải qua thật thống khổ đó.”

“Thật sao?” Lạc Lạc hồ nghi nhìn tôi, “Vậy sao mình lại nghe nói hôm nay cậu ở toilet nam tầng 23 cười một cách điên cuồng suốt cả buổi sáng, làm hại các quản lý cấp cao đều phải chạy xuống dưới lầu giành toilet với tạp vụ?”

Hấn lại đi nhốt mình trong toilet nam! Ái chà, cười dữ dội quá nên cũng không để ý đến nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì mà cậu cười thành đến như vậy? Nói ra nghe thử xem.”

Mặt tôi méo mó, nhịn cười lắc đầu. Bây giờ tôi mới phát hiện ra, việc thống khổ nhất trên thế giới, chính là muốn tám mà tám không được, có chuyện ‘hay ho’ thế mà lại không thể chia sẻ.

Cái điểm ghê gớm của Dịch Phàm chính là, một mặt có thể khiến cho từ trong sâu thẳm nội tâm của tôi muốn hồi hận cũng hồi không kịp, một mặt khác vẫn có thể ép tôi điền xong tư liệu giới thiệu hôn nhân trên mạng.

Tiếp theo đó chính là mưa gió bão bùng suốt cả một tuần, thậm chí ngay cả nhân viên bảo vệ ở dưới lầu cũng biết trên lầu có điều không ổn, mỗi ngày đều đứng gác trong nỗi nơm nớp lo sợ. Ngó khắp cả cái công ty, từ trên xuống dưới một mảng mây đen u ám, sự vui vẻ của tôi chính là biểu hiện cho sự cực kỳ không có lương tâm.

Tâm tình của Dịch Phàm đến tận chiều ngày thứ năm mới hơi hơi dịu lại, vì hấn đã nhận được một cuộc điện thoại của trang web giới thiệu hôn nhân.

“Bọn họ nói đã xem tư liệu của tôi rồi, cảm thấy điều kiện của tôi không tồi, cho nên bọn họ đã sắp xếp cho tôi đối tượng tốt nhất mà bọn họ có trong tay...” Lời nói của Dịch Phàm có chút ngập ngừng, ánh mắt toé lửa, hình như dự tính hễ mà phát hiện tôi có dấu hiệu cười chế giễu hấn, liền ngừng nói đem tôi tổng khứ đi.

Tôi rất muốn cười, nhưng nhìn thấy Dịch Phàm lại có chút ngại ngùng, đành nín nhịn: “Khụ, khụ, rồi sau đó?”

“Sau đó bọn họ nói đã sắp xếp thời gian cho tôi vào lúc 09 giờ rưỡi sáng thứ bảy. Chuyện này cô thấy sao?”

Tôi không có ý kiến.

“Vậy thì đi thôi, chuyện này vô cùng tốt.” Tôi nói.

08 giờ 50 sáng thứ bảy, tôi nhận được điện thoại của Dịch Phàm: “Quan Tiểu Bội! Cô đang ở đâu? Tôi đến cả buổi trời rồi!”

Lúc này đây, tôi đang trên đường chạy điên cuồng đến quán cà-phê mà hắn đã hẹn, “Ông anh à, còn 10 phút nữa mới 09 giờ! Hơn nữa không phải nói là hẹn lúc 09 giờ rưỡi sao?!”

“Đến trễ trừ lương cô!”

Chưa từng nghe qua có việc như vậy, ngày nghỉ theo ông chủ đi coi mắt, không được tăng lương thì thôi, đến trễ lại còn bị trừ lương! Tôi phẫn nộ cúp điện thoại, tiếp tục chạy điên cuồng.

Đến quán cà-phê, nhìn một cái liền thấy Dịch Phàm một thân sáng chói lấp lánh ngồi ở bên cạnh một cái bàn.

“Thấy sao?” Hắn hỏi tôi.

Dịch Phàm rất đẹp trai, hơi ăn diện chỉnh tề có một chút mà đã có dáng vẻ phong lưu, nhưng mà sao toàn thân hắn từ trên xuống dưới lại toả ra một loại... so với những nam sinh lần đầu tiên trong đời khoác lên bộ vest đi tìm việc còn nhìn non nớt hơn, còn muốn giống sinh viên hơn nha.

“Rất được.” Tôi cảm thấy không nên đả kích hắn, cho nên nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Cô qua đó ngồi.” Hắn chỉ chỉ chiếc bàn nhỏ bên cạnh, “Ở góc độ này có thể quan sát được hai người bọn tôi.”

Tôi tưởng rằng tôi chỉ phụ trách làm cho bầu không khí sôi động, sau đó nhanh chóng biến đi chứ, không ngờ còn phải làm cả bóng đèn nữa! Nhưng theo như lời của Boss thì tôi chính là cái đèn pha, vậy cũng đủ để sáng rồi. Vì thế tôi lại ngồi vào vị trí ăn cơm chiên lần trước của nhà hàng năm sao.

Mãi cho đến 09 giờ 50, nữ nhân vật chính mới xuất hiện.

Hai người phụ nữ trung niên, một trước một sau tiến vào, nhìn thấy Dịch Phàm, cơ hồ như ngây người. Trong đó có một người đi đến chỗ Dịch Phàm lên tiếng trước: “Ồ, Dịch... Phàm, Tiểu Dịch phải không? Tôi là chị Trương trên trang web ‘Liên Minh Chân Tình’, là người gọi điện thoại cho cậu? Có nhớ ra không? Đây chính là Lâm Mỹ Kiều người mà tôi đã nói với cậu trong điện thoại. Trời ơi, thật ngại quá, trên đường bị kẹt xe nên đến trễ một chút. Ngồi, ngồi đi, nhìn xem đứa nhỏ này lại khách sáo rồi. Tôi còn có việc nên đi trước đây, cậu với Tiểu Lâm từ từ nói chuyện nha. Tôi nói à nghe gặp được nhau coi như là duyên phận, cần phải dừng cảm gạt bỏ những tư tưởng thể tục, trân trọng cơ hội! Được rồi, tôi đi trước đây, bái bai.” Nói xong, bà bác nhanh chóng rời đi, để lại một người phụ nữ tuổi tác xấp xỉ.

Dịch Phàm đối diện với người phụ nữ trung niên trang điểm lòe loẹt, mở miệng: “Dì... dì, à không, chị, chào chị.”

Người phụ nữ đó cất cao giọng cười: “Khách sáo rồi, gì mà chị này chị nọ, gọi tôi là Mỹ Kiều là được rồi.”

Xem đến đây, tôi đứng bật dậy, cầm lấy túi bước đi trấn tĩnh hướng ra bên ngoài, vừa mới ra khỏi cửa liền không thềm mán đến hình tượng thực nữ vùng chân mà chạy, quẹo vào một góc mà Dịch Phàm nhìn không thấy tôi, lập tức ngồi xổm xuống góc tường cười đến kinh thiên động địa.

Một người mẹ trẻ dắt con đi ngang qua, nhìn thấy tôi, ôm lấy đứa bé, nhanh chóng rời đi.

Chẳng bao lâu, Dịch Phàm liền tìm được tôi, đá một cú vào bức tường bên cạnh tôi, nói một cách thống hận: “Tôi ở trong đó vẫn còn có thể nghe thấy cô cười đó.”

Tôi gạt nước mắt nói không nên lời.

“Đi thôi!” Hắn kéo tôi từ dưới đất lên.

Tôi loạng choạng đi theo. Ôi, đều nói cười một cái trẻ đi 10 tuổi, anh hai à, buổi gặp mặt này của anh làm tôi trẻ không dưới 30 tuổi đó nha, thật sự là có một loại cảm giác thay da đổi thịt, tái sinh làm người mà.

7. Chương 7

Thứ tư ngày 12 tháng 09

Thời tiết: Mưa rào có sấm sét

“Bây giờ còn ai coi giới thiệu hôn nhân trên mạng là thật chứ, đoán chừng đều mang tâm trạng đi xem thử cho vui thôi. Chỉ có cái tên gốc Dịch Phàm ngây thơ mới đi tưởng cái gì cũng là thật như vậy. Người ta hề mà nhìn vào cái tư liệu tử mĩ như vậy, lại còn ưu tú như thế, xong, gặp phải tên lừa gạt rồi, cho nên tương kế tựu kế, phải đi ‘cô’ Mỹ Kiều ‘tài nguyên thiên nhiên’ tốt nhất của bọn họ, chuẩn bị để đồng hành cùng tên lừa gạt này! Ha ha ha ha, mắc cười chết em rồi.” Tôi nằm trên giường kể lại quá trình coi mắt đen đui của Dịch Phàm cho Tô nghe, rồi lại nhịn không nổi ôm lấy bụng lăn lộn không ngừng.

“Đừng cười nữa, em sắp sửa thành con quay luôn rồi kìa.” Tô không nhịn cười được nhìn tôi, “Chà, như vậy xem ra, em nói xem Dịch Phàm có khi nào là ‘không có kinh nghiệm’ hay không, nên mới đơn thuần như vậy.”

“Không thể nào, hần từng đi du học rất nhiều năm nha. Nước ngoài phóng khoáng cởi mở rất nhiều, hần nhất định không thể là trai tân. Nói đến cái này chị có kinh nghiệm hơn em mà.”

“Chị không phải nói về phương diện sinh lý, mà là về tâm lý. Rất nhiều người cả cuộc đời có bạn tình đêm không xuể, nhưng tâm lý thì cứ như một đứa trẻ chưa biết yêu là gì.” Tô nói.

“Ồ, cách nói này có lý. Nhưng mà, Tô à,” Tôi tiếp tục nện bình bịch xuống giường, “Cuộc sống này quá vui vẻ rồi. Uống công em lúc đầu còn coi cái địa chỉ trang wed đó như bảo bối viết lên cánh tay nữa.”

Thứ hai, tôi lại là người đầu tiên đến phòng làm việc, quét dọn qua loa một lần, rồi ngồi tại chỗ nghĩ ngợi lung tung. Nghĩ rồi lại nghĩ, lại nhớ đến dì Mỹ Kiều vẫn còn sức ‘hấp dẫn’, lại nện xuống bàn rồi cười cả buổi trời.

Hai đạo hàn quang bắn thẳng qua, tôi ngẩng đầu nhìn thấy tổng giám đốc đang đứng ở bên ngoài chỉ cách vài bước, nói một cách lạnh lẽo: “Hứa Khách, ghi lại, Quan Tiểu Bội vô duyên vô cớ đập bàn, phá hoại tài sản công ty, nói với phòng tài vụ, trừ nửa tháng lương, bồi thường tổn thất cho công ty.”

Hứa Khách biết đây là nói nói đang tức giận của hần, nên hoàn toàn không coi là thật, chỉ ở phía sau hần làm khẩu hình hỏi tôi làm sao nữa vậy.

Tôi lắc đầu nhún vai ngửa tay, mỉm cười tỏ vẻ vô tội.

Mọi người đều chờ đợi trong huyệt hăng khi nghĩ rằng, trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần thoải mái vui vẻ, thì tổng giám đốc có thể quét bay tâm tình buồn bực biến trở lại thành cơn gió xuân ấm áp. Ngay cả Hứa Khách vẫn luôn trầm tĩnh nay cũng bất mãn. Còn về phần tôi, càng bị Dịch Phàm sai khiến vòng vòng, bị áp bức tàn nhẫn trước nay chưa từng có, ngay cả cơm trưa cũng phải vừa bưng khay vừa ăn trên đường.

Nhưng tôi không để tâm, ‘dì Mỹ Kiều vẫn còn sức hấp dẫn’ tám chữ này chính là châm ngôn hộ thân của tôi!

Hể mà nghĩ đến mấy chữ này, tâm tình của tôi liền high lên từ tận đáy lòng.

Tình hình của tổng giám đốc và tôi đồng thời tương phản, hần buồn bực còn tôi thì cười vui vẻ, nước dâng thuyền cao. Vào buổi họp định kỳ ngày thứ hai, tôi liền ảo tưởng rằng: Nếu mà tôi vẫn cứ cách ở một cái bàn cười với hần một cách mập mờ như vậy, hần có hay không sẽ không chế không được trước mọi người mà gào thét?

Quả nhiên, vào lúc chạng vạng thứ hai, tổng giám đốc đã bạo phát một chút xú.

Lúc hắn đi ngang qua hành lang, đột nhiên chỉ vào chậu lưỡi cọp (2) trên kệ hoa hỏi: “Cây này sao lại vàng hết rồi? Chăm sóc kiểu gì vậy? Ai phụ trách chăm sóc nó?! Nhỏ đi! nhỏ hết! Quan Tiểu Bội, đi mua một chậu mới về đây!”

Hứa Khách ở bên cạnh nói với Dịch Phàm đang tiến hành ‘giáo dục’ sơ cấp về thực vật học: “Dịch tổng, đây là cây lưỡi cọp...”

“Tôi đương nhiên biết đây là cây lưỡi cọp rồi, còn phải cần anh nói đây là cây lưỡi cọp nữa sao!”

“Nhưng mà cây lưỡi cọp chính là có hoa văn vằn vện, màu sáng như vậy, nếu không thì sao lại có tên gọi như vậy.”

“Gọi là cây lưỡi cọp thì nó phải có màu vàng à? Anh nhìn con cọp đi, nó cũng màu vàng đó? Vậy nó cũng là cây luôn hả?”

Mọi người câm nín, cảm thấy tổng giám đốc cổ tình kiếm chuyện.

Tôi vội vàng tiến lên giải vây: “Mọi người đừng cãi nữa, tôi đi mua liền đây. Tôi trẻ trung, lại không phải bà dì ‘vẫn còn sức hấp dẫn’, chạy vật cũng không sao, không sao hết.”

Mấy người khác có thể cảm thấy lời nói này của tôi có chút quái quái. Nhưng Dịch Phàm nghe xong, lông mày không khống chế được cử động mấy lần, rồi liền đột nhiên gầm lên nói: “Mua hai chậu! Hứa Khách, ở ngoài chợ thì cây gì thì lớn nhất? À, phải rồi! Cây xương rồng! Quan Tiểu Bội, cô mang hai chậu xương rồng về đây! Phải ngồi xe buýt, không được đón tắc-xi, không ai được phép giúp cô ấy!” Nói xong, đẩy cửa trở lại phòng làm việc của hắn.

Con mắt của cả năm người tiền bóng hình phần nộ của hắn biến mất trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phía sau tôi vang lên âm thanh lạnh nhạt của Alice: “Tiểu Bội, chị lúc trước cứ cảm thấy em có thể làm được trợ lý của tổng giám đốc là nhờ vào may mắn, quan hệ. Bây giờ mới phát hiện, ở độ tuổi này của em, thật sự là hiếm có được người nào có được tính tình cũng như sức chịu đựng tốt như vậy, có thể nín nhịn được đến thế.”

“Chị quá khen rồi.” Tôi cười một cách chân thật thẳng thắn.

Chị Alice à, nếu như mà chị biết được chân tướng, sẽ khinh thường em cho coi.

Suốt cả ngày thứ ba, Dịch Phàm liên tục nhận điện thoại gọi đến từ một người. Nguyên nhân làm tôi chú ý đến điều này, là tư thế kỳ quái khi Dịch Phàm nhận điện thoại.

Toàn bộ quá trình hắn tiếp điện thoại như sau: Chuông điện thoại reo, nhếch một mí mắt lên với vẻ không thêm quan tâm, sau đó cầm điện thoại để trước mũi suy nghĩ một hồi, rồi mới ấn phím nghe, dùng giọng trầm thấp hoà nhã nói: “Xin chào, tôi là Dịch Phàm, xin hỏi cô là ai?” Đối phương nói cái gì đó... Việc quái lạ liên xảy ra tức thì, Dịch Phàm lập tức ngồi thẳng dậy, cả người thẳng tắp, thần sắc nghiêm túc chăm chú, căng thẳng nói “Ừm, à, phải, được.”

Dáng vẻ của hắn làm tôi nhớ lại một số chuyện cũ. Năm đó năm tuổi, cậu bạn cùng lớp bị tôi tuột quần nhốt trong toa-lét, cuối cùng khóc lóc đi tìm cô giáo cáo trạng, khi cô giáo gọi mẹ tôi đến để hỏi tội, tôi liền làm bộ dạng thần kinh căng thẳng, thân thể căng cứng. Tôi đem cái tư thế và trạng thái này tổng kết lại là ‘sau khi làm việc xấu xong dù cho có chột dạ tội cùng cỡ nào đi chăng nữa nhưng có đánh chết cũng không thừa nhận.’

Các số điện thoại trong điện thoại của Dịch Phàm đều là những người đang sống mà hắn có thể nhìn thấy, nói trắng ra chính là đồng nghiệp, bạn bè, người thân, rốt cuộc thì là người như thế nào có thể khiến cho hắn căng thẳng đến như vậy? Dòng máu hiếu kỳ của tôi dâng trào lên trước nay chưa từng có.

Bộ dáng Dịch Phàm có hơi thần bí, vì để đánh cắp được cái bí mật này tôi đã chuẩn bị tốt cho công tác trường kỳ kháng chiến, kết quả một ngày vẫn chưa kết thúc, bí mật liền được hé mở rồi.

Lúc chàng vạng tối, Alice tiếp một cuộc điện thoại, chị ấy dùng câu nói tiêu chuẩn “Xin chào, phòng làm việc của tổng giám đốc AC...” vẫn còn chưa nói xong, liền nghe thấy âm thanh giọng nói của cô nhóc vị thành niên đầu dây bên kia: “Alô, tìm anh Phạm đến nghe điện thoại, đúng, chính là ông chủ của cô. Tại sao tôi gọi cho anh ấy mấy lần anh ấy đều tắt máy vậy? Cô nói với anh ấy đừng nghĩ lệch lạc, cuối tuần mẹ tôi. À, chính là chị Trương, cô cứ nói là anh Phạm biết liền à. Vốn dĩ là muốn dẫn tôi đến coi mắt, kết quả đột nhiên tôi có việc, mới tìm người khác thay thế.....”

Alice nói một câu trấn tĩnh như thường: “Xin cô đợi một chút, tôi sẽ giúp cô nối máy với tổng giám đốc.” Sau đó đi thẳng đến trước cửa phòng Dịch Phạm... Không phải là nối máy trực tiếp, vì nối máy trực tiếp thông thường phải nói “Dịch tổng, XX gọi đến”, lúc này Alice tất nhiên không biết XX nên điền thành cái nội dung gì. Cô thấp giọng nói: “Dịch tổng, anh có điện thoại.”

Rồi nối máy cho Dịch Phạm.

Đặt ống nghe xuống, Alice lập tức đi đến máy lọc nước trước cửa rót nước, Elle cùng Vinh Mặc Dương tụ tập trước máy photo in tài liệu cũng rất lâu, ngay cả Hứa Khách, cũng giống như là đang kiểm tra bức tranh trước cửa phòng Dịch Phạm xem có bị lệch hay không. Nhân viên cấp cao không phải không nhiều chuyện, mà là xem cái chuyện ‘hay ho’ đó có đáng để phá vỡ lớp nguy trang trong lòng của bọn họ hay không thôi. Rõ ràng, cái tin coi mắt này của Dịch Phạm, thật là có sức công phá đến như vậy.

Trong phòng làm việc tổng giám đốc truyền ra âm thanh tranh chấp, tôi không an lòng đẩy cửa hóng vào trong đó, loáng thoáng nghe được một câu: “Bà dì Lâm Mỹ Kiều đó anh cũng chịu gặp, mà lại không chịu gặp tôi, đầu óc anh có phải bị chạm rồi hay không!”

Bà dì Mỹ Kiều... Miền chết chóc mới của Dịch Phạm.

Hắn phát cáu rồi, gạt hết đồng văn kiện trên bàn xuống.

Mọi người đồng loạt nhìn về tôi đang ở bên cạnh cửa. Vì thế tôi ôm lấy tâm lý “Tôi không vào bom đạn thì ai vào bom đạn” lặng lẽ tiến vào.

Tôi từ trong tay run rẩy của Dịch Phạm tiếp lấy điện thoại: “Cô mới là đầu óc bị chạm đó, cả nhà cô đều là đầu óc bị chạm! Nghe giọng liền biết cô là cái kẻ không ngược lại chẳng nào rồi, cô có đẹp hơn Lâm Mỹ Kiều thì sao chứ. Mỹ nữ muốn gặp tổng giám đốc của chúng tôi đều xếp hàng dài đến Mỹ kia, cô muốn xách dép cho anh ấy cũng không đủ tư cách nữa là. Gặp mặt? Hừ, đừng có mà mong cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!” Đầu dây bên kia truyền đến một trận chửi bới, tôi không thèm quan tâm nhanh chóng cúp máy.

Dịch Phạm tinh thần suy sụp ngồi một bên.

Tôi có lòng tốt chỉ bảo: “Gặp phải trường hợp như vậy, thông thường phải mắng chửi lại. Những lời này đối với một đứa trẻ mà nói, tuy rằng có chút tàn nhẫn, nhưng vì để chính mình không bị tức chết, vẫn là không cần mẫn đến cái gì là nho nhã lịch sự nữa.”

Hắn giải thích: “Tôi cũng muốn mắng chửi lại lắm chứ, nhưng mà trong miệng toàn là tiếng Anh, tôi sợ cô ta nghe không hiểu...”

... Anh cũng hiểu ý người khác quá ha.

Tôi đi ra khỏi phòng, bốn người kia vẫn đứng ngoài cửa với khuôn mặt kinh hãi. Tôi nói một cách bình tĩnh: “Xin mọi người đừng đem những lời nói chuyện trong điện thoại vừa rồi của em mà có ấn tượng khác về em. Đó là sự việc có xác suất rất nhỏ. Còn nữa, việc coi mắt của tổng giám đốc chứ có tuyên truyền ra bên ngoài, đây là vì hình tượng của công ty, cũng là vì... sự an toàn của bản thân chúng ta.”

Không cần nhiều lời, chỉ là khoé miệng mọi người đều hiện lên một nụ cười kỳ dị.

Lần coi mắt phong ba đầu tiên của tổng giám đốc, tạm lắng xuống cho đến buổi sáng thứ tư.

Dịch Phạm lại nhận được cuộc điện thoại lạ, rút kinh nghiệm từ lần trước đem điện thoại chuyển cho tôi.

Quả nhiên, trong điện thoại truyền đến giọng một cô gái, chỉ là ngữ điệu lần này ngọt ngào, đầm ấm nho nhã, bất quá trọng tâm tư tưởng trong lời nói vẫn giống như ‘con nhỏ đầu óc bị chạm kia’, hi vọng Dịch Phạm nỗ lực gặp mặt cô ta một lần.

“Không gặp.” Dịch Phàm kiên quyết cự tuyệt.

Phải nha, trải qua một lần ‘giáo huấn’ mà không biết khôn ra thì mới là đầu óc bị chạm nha. Tôi uyển chuyển truyền đạt lại ý của Dịch Phàm.

“VẬY Ạ.” Cô gái đó buồn bã thở dài, “Tôi hiểu rồi, người ưu tú giống như anh Dịch, khẳng định là không thêm để ý đến dạng con gái giống như tôi... Chỉ là, tôi vẫn ảo tưởng anh ta có thể cho tôi một cơ hội. Ôi, là tôi không nên suy nghĩ viển vông, xin lỗi, làm phiền rồi.”

Giọng nói yếu đuối đáng thương của cô gái làm cho tôi động lòng rồi. Cô gái này khiến tôi liên tưởng đến những bạn khi đi phỏng vấn xin việc bị từ chối. Mỗi lần như vậy tôi đều muốn xông ra hô với bóng ảnh cô đơn kia “Bạn ơi, quay lại đây, tôi nhận cậu”, cũng không màn đến người nghe thấy có hay không muốn quay trở lại tấn cho tôi một trận.

Trong nháy mắt, sự đồng tình của tôi lại dâng lên nữa rồi. Tôi cố gắng đem sự ai oán trong giọng nói của cô gái chuyển hoá sang trong mắt tôi, vô cùng đáng thương nói với Dịch Phàm: “Tổng giám đốc, cho cô gái này một cơ hội đi.”

Dịch Phàm bị khuất phục rồi.

Tôi hỏi: Là ánh mắt của tôi làm anh cảm động sao? Hắn nói: Không, tôi sợ cô mà lại nhìn một lần nữa, tôi sẽ xông lên phía trước đem mắt cô móc ra ném xuống dùng gót chân giẫm nát thôi.

Tôi nhớ ra hắn đã từng nói rằng ‘người nhìn thấy thì móc mắt, người nghe được thì cắt tai’, cảm thấy dưới lớp vỏ bọc hào hoa của hắn là ẩn giấu một trái tim bạo lực và khát máu. Tôi đã vì bọn họ mà sắp xếp một bữa cơm trưa đơn giản ở nhà hàng Tây bên cạnh toà cao ốc AC, sau đó nguy trang thành một cây xương rồng ở bên cạnh cửa, tỉ mỉ quan sát cô gái đó một lượt. Cùng với tưởng tượng y chang, nhìn dáng vẻ điềm đạm nho nhã của cô gái thì là một cô gái tốt. Dịch Phàm vì vấn đề coi mắt, mà giày vò chúng nhân viên gần hai tuần rồi, cho nên nội tâm của tôi rất áy náy, rất muốn hắn lần này có thể đoạt lại những gì đã mất rồi sau đó hồi phục trở lại thành vị tổng giám đốc như cơn gió xuân ấm áp trước đây. Ừm, cho dù là giả tạo cũng được.

Khi mà Dịch Phàm từ nhà hàng đi ra, tôi đang ở trước cửa nhà hàng nhỏ gai xương rồng đâm trên tay.

“Cô gái này thế nào?” Tôi hỏi.

“Tạm được đi.” Dịch Phàm nói, nhưng giọng nói rõ ràng là nói cho qua loa có lệ.

Tôi dạy dỗ hắn: “Anh đừng có thành kiến. Đừng có luôn nghĩ đến gia thế, địa vị, học lực những vấn đề thế tục này. Anh bây giờ có cuộc sống đầy đủ mà có biết bao nhiêu người theo đuổi, cho nên không nên bị ràng buộc bởi tiền bạc, chỉ đơn thuần theo đuổi ước mơ của mình thôi. Lúc này đây tình yêu đẹp đẽ mới là hoàn mỹ nhất. Tôi cảm thấy cô gái đó không tồi, sẽ là vợ hiền dâu thảo đó.”

Trong lúc mà tôi đang dương dương tự đắc dùng thời gian rảnh rỗi tự đem bản thân mình ra so sánh để làm công tác tư tưởng đường lối, Dịch Phàm ngắt lời tôi: “Tôi không có chê cô ta.”

“VẬY...”

“Mẹ cô ta là Lâm Mỹ Kiều.” Dịch Phàm nói một cách buồn bực.

Ha, ‘dì Mỹ Kiều vẫn còn sức hấp dẫn’ đoán chừng đã trở thành cơn ác mộng cả đời của Dịch Phàm rồi.

Chập tối, lúc tôi mang văn kiện đến, nhìn thấy Dịch Phàm âm thầm đem ‘Liên Minh Chân Tình’ liệt vào danh sách đen luôn.

8. Chương 8

Thứ năm, ngày 25 tháng 09

Thời tiết: Nhiệt độ tiếp tục tăng cao

Gần đây, tôi đã phát hiện được một bí mật!

Vào một ngày, khi ngồi buồn chán trong văn phòng đợi tổng giám đốc phê duyệt công văn, tôi không cẩn thận gọi vào di động của hắn, lúc chuông điện thoại vang lên tôi sợ tới phát hoảng, vô thức liếc nhìn sang. Cái nhìn này không quan trọng mà quan trọng là tôi phát hiện tên trên màn hình không phải là ‘Quan Tiểu Bội’ mà là ‘Hoa Tiên Tử’.

“Hoa Tiên Tử?” Tôi tò mò cầm lấy điện thoại, sau đó tiện tay lục lại, còn có ‘Xi-trum’.

“Xi-trum là ai?” Tôi vừa hỏi, vừa tiếp tục lục lại di động của hắn, thì ra còn có người tên là ‘Không ỉnh ăn mì thịt bò’... Tính tò mò của tôi lập tức tăng cao đến đỉnh điểm, vượt qua cả lý trí, xung động nhất thời không nghĩ đến hậu quả tôi đã ấn nút gọi đi.

Trong chốc lát, Hứa Khách bước vào giờ điện thoại lên hỏi: “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Không cười, cho cô một ngàn đồng tiền thưởng. Cười, trừ cô ba ngàn!” Dịch Phàm liếc nhìn tôi nói nhanh.

Tôi khí tự đan điền, mặt trầm tựa nước.

Hứa Khách buồn bực nhìn sang gương mặt biến dạng của tôi, mãi đến khi Dịch Phàm nói với anh ta: “Không có gì, anh ra ngoài làm việc của mình đi.”

Sau đó Hứa Khách ra ngoài, tôi rất tự giác lấy chiếc gối tựa lưng trên sô-pha che mặt mình lại, cười điên dại đến sắp nghẹt thở.

“Dịch Tổng, tôi đã cố hết sức mình rồi, trừ tôi một ngàn thôi nha.” Tôi bình tĩnh trở lại, đầu tóc bù xù từ trong chiếc gối lộ mặt ra trả giá.

Hắn ta hình như không nghe thấy lời tôi nói, một mình lẩm bẩm: “Hoa Tiên Tử hả, là một bộ phim hoạt hình mà khi còn nhỏ tôi thích nhất, nhân vật chính trong đó tên Tiểu Bội.”

Tôi biết tiền thưởng của tôi đi tong rồi.

Trở về máy tính của mình, tôi tiện tay search thử ‘Hoa Tiên Tử’, thì ra đó là cô gái trong loạt phim hoạt hình được trình chiếu trong nước vào những năm cuối của thập niên 80! Tính theo tuổi tác, lúc đó Dịch Phàm đã hơn mười mấy tuổi rồi nha... Một đứa con trai lớn già đầu, xem phim hoạt hình con gái, lại còn đặc biệt thích nữa?!

Thế là, tôi lại tiện tay sửa tên ‘tổng giám đốc’ đã lưu trong điện thoại thành ‘Lôi ca’.[1]

[1] Lôi ca: Ở đây có thể hiểu theo hai nghĩa. Lôi là sấm sét, mà tiếng sét thì rất lớn, ầm ĩ, nói chung là ví giọng nói gào thét của Dịch Phàm như tiếng sấm sét rợn người ấy. Thứ hai, nghe thấy tiếng sấm sét thì chúng ta thường giật mình hết hồn, hoảng hốt, nhiều khi đứng hình vài giây... ý nói những cái gì mà liên quan đến Dịch Phàm đều bất ngờ không thể tin được, vô cùng đả kích, kích thích...

Sáng sớm thứ năm, Dịch Phàm hò hét gọi tôi lên văn phòng, sẵn tay giao cho tôi cái phong bì.

Tôi mở nó, lấy ra từ trong đó một tờ giấy A4 được gấp lại gọn gàng và một tấm thẻ ngân hàng, trên giấy ghi cụ thể số thẻ, mật mã, tài khoản ngân hàng và các thông tin khác. Hai mắt tôi vô thần, trong một lúc mọi tư tưởng đều lang thang không mục đích trên lưng ngựa[2], cái gì công tử quý tộc yêu nàng hầu, con trai phú hộ nhìn trúng dân nữ nhà nghèo, triệu phú cưới cô giúp việc cùng vô số những âm mưu thô bỉ nhanh chóng loé lên trong tâm trí tôi. He he, cái loại truyện cổ tích hoàng tử và cô bé lọ lem này cũng tới lượt tôi rồi sao... Khoan đã, tại sao phía dưới có chuỗi kí tự ‘ ’ rồi mới bắt đầu những chữ cái?

[2] (xin ma you jiang): Là thành ngữ tiếng Hoa.

Nghĩa đen: Cưỡi ngựa mà không kéo dây cương.

Nghĩa bóng: Mọi thứ đều theo tự nhiên của chúng, không bị ràng buộc, gò bó bởi bất kỳ quy tắc nào.

Ở đây ý nói mọi suy nghĩ của Quan Tiểu Bội lúc này hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của lý trí. Cô ấy để mặc cho trí tưởng tượng của mình bay cao bay xa đó mà!

Tôi ghìem dây cương, lặng lẽ xuống ngựa, vuốt ve bờm ngựa: Ngựa ơi, chúng ta trở về thôi, nơi tổng giám đốc muốn đến thật sự rất thiếu sáng tạo mà.

Nhập địa chỉ, nhấn enter, quả nhiên...

Web: Hôn nhân ‘Tam Sinh Duyên’[3]. [3] Duyên ba kiếp

Tôi nhìn Dịch Phàm bằng ánh mắt dò xét. Hắn đúng là càng đánh càng hăng nha! Vậy, tấm thẻ này dùng để làm cái gì đây?

“Đây là thẻ hội viên, mỗi năm thu mười lăm ngàn tiền hội phí. Cho nên phục vụ rất chu đáo, chất lượng đảm bảo.” Dịch Phàm giải thích, “Do bạn tôi giới thiệu.”

Từ giây phút này trở đi, tôi đối với người bạn thân bí kíp của Dịch Phàm, lòng tràn ngập cảm giác ngưỡng mộ, phải nói là vô cùng ngưỡng mộ. Còn nữa, ai nói bằng cấp cao thì nhất định IQ cũng cao? Đứa trẻ trước mắt tôi đây chẳng khác nào trên trán có viết “Kẻ ngu đây, lẩm tiên nữa, mau lại đây.”

Trước lạ sau quen, không tới 10 phút tôi đã điền xong phần lớn thông tin, chỉ là tới phần phương thức liên lạc, tôi cảm thấy có chút khó khăn. Lần trước, chúng tôi đều là những người không có chút kinh nghiệm nào cả nên đem số điện thoại riêng của Dịch Phàm và mấy số điện thoại khác của văn phòng toàn bộ ghi vô. Sau khi hắn cùng Lâm Mỹ Kiều gặp gỡ, thân phận đẹp trai tài giỏi lẩm tiên của hắn nhanh chóng bị phơi bày dưới ánh sáng, vì thế, tiếp theo sau con gái của chị Trương và con gái của Lâm Mỹ Kiều là vô số phụ nữ gọi điện thoại đến nỗ lực thúc đẩy mối nhân duyên với Dịch Phàm. Năm cái điện thoại bàn của trợ lý cộng thêm điện thoại di động của hắn, có lần đã trở thành đường dây nóng về hôn nhân của riêng tổng giám đốc.

Cuối cùng, chúng tôi phải nói dối đủ kiểu, “À, xin lỗi, cô gọi lộn số rồi.” “Dịch Phàm à, có người này. Có nhà có xe hả? Có, xe là xe đạp, nhà là nhà mượn đó.” “Tuổi hả? 64! 32 hả? Vậy là giảm tới một nửa, 32 ai lại đi coi mắt để chọn đối tượng kết hôn chứ.”, cùng với việc yêu cầu tổng đài chặn lại các cuộc gọi lạ, cũng như tìm người tháo các thông tin cá nhân của Dịch Phàm trên web ‘Liên Minh Chân Tinh’ xuống, trận phong ba này mới hoàn toàn lắng dịu.

“Lần này điền sao đây?” Tôi hỏi Dịch Phàm.

“Điền của cô.” Rõ ràng là có chủ ý từ trước.

Tôi từ chối. Bởi vì, tôi không muốn làm tổng đài viên của đường dây nóng này.

“Sẽ trả cước phí điện thoại cho cô.”

Tôi vẫn lắc đầu, hiện tại tiền điện thoại mà mỗi tháng công ty cho tôi coi như đủ xài, nhưng khi đã trở tổng đài viên thì không thể tránh khỏi thiếu hụt nha.

“Vậy thì cắt giảm trợ cấp thông tin[4] hiện giờ của cô.” Dịch Phàm uy hiếp, “Sau đó lại bắt cô làm người trực điện thoại.”

[4] Trợ cấp thông tin: Ở Việt Nam gọi khoản tiền này là phụ cấp điện thoại.

Tôi khuất phục rồi. Thủ đoạn của Dịch Phàm tàn ác ở chỗ: Làm, có chút lợi nhỏ. Không làm, thì tổn thất nghiêm trọng.

Lần điền thông tin này, tôi vì Dịch Phàm chú ý vô số thứ. Thêm một chút, lại bớt một chút ánh hào quang lấp lánh của tiền trên người hắn, biến thành cái dạng nửa mới nửa cũ với mùi đồng rỉ sét[5] mới dám thả vào bấy sỏi, vậy mà phản ứng vẫn còn rất nồng nhiệt. Chưa tới nửa ngày tôi đã nhận được không dưới 10 cuộc điện thoại, toàn bộ đều có ý muốn hẹn gặp Dịch Phàm. Tôi đã đem tất cả thông tin của những người gọi đến phân loại một cách đơn giản, lúc đang cần bút đo báo cáo như thế nào với Dịch Phàm, tôi lại nhận được một cuộc điện thoại nữa.

[5] Mùi đồng rỉ sét: Ý nói là do Dịch Phàm quá chối lợi cần phải dìm hàng bớt... Vì đồng còn mới sẽ sáng bóng có giá trị, nhưng khi bị rỉ sét rồi thì giá trị cũng sẽ bị giảm đi.

Người phụ nữ trong điện thoại nói với tôi: “Tôi đang làm việc tại trường mẫu giáo, nếu như anh Dịch thấy thích có thể đến trường thăm các em nhỏ, bọn trẻ đều rất dễ thương.” Lời nói này đủ tình tề nha, gặp mặt

tại nơi làm việc, việc gấp gáp sẽ tương đối chân thật lại còn có thể giảm bớt bầu không khí lúng túng, ngượng nghịu. Trong khung cảnh bị bọn trẻ vây quanh, đã thu hút đối phương lại còn có thể thăm dò phẩm cách của người kia, thật có thể coi là một cách thức thúc đẩy lương duyên tuyệt vời, một mũi tên bắn rơi n con n nhận.

Nhưng gây ấn tượng với tôi nhất vẫn là câu nói ‘thăm các em nhỏ’ kia.

Các em nhỏ thì cuối tuần không đến trường mẫu giáo, mà tôi cũng không muốn hi sinh thời gian cuối tuần của mình cùng tổng giám đốc đi coi mắt đâu.

Tôi nhanh chóng hỏi hết bốn vị trợ lý lớn là tổng giám đốc chiều nay có an bài việc gì quan trọng hay không, câu trả lời là không. Tôi thông thả nói với Dịch Phàm, hẳn đã đồng ý.

Chiều thứ năm, vào lúc ánh mặt trời còn khá chói chang, tôi cùng Dịch Phàm đi xe đến ‘Trường mẫu giáo Đoá Hoa Nhỏ’.

Cô giáo nhà trẻ này không ngờ rằng Dịch Phàm sẽ đồng ý gặp mặt cô ấy nhanh như vậy, căn bản không hề chau chuốt trang phục, khi đi ra tiếp Dịch Phàm, quần áo trên người vừa nhếch nhác lại còn dắt theo lũ trẻ rất náo loạn.

Nhưng tôi rất thích những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô ấy, chân thật lại thân thiết.

“Rất dễ thương! Phải biết nắm bắt đó!” Tôi ở phía sau Dịch Phàm nói, sau đó nhanh chóng đi tản, thể hiện quyết tâm không làm kỳ đà cản mũi.

Nhưng Dịch Phàm lại ngoảnh đầu nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, mãi cho tới khi cô giáo kia tiến tới gần, hẳn mới quay lại chào hỏi người ta. Tôi không biết sự kinh ngạc của hẳn là tâm trạng gì nữa, chạy đến chơi đùa cũng bọn nhóc.

Nửa tiếng sau, Dịch Phàm một mình đến tìm tôi: “Hiệu trưởng tìm cô ấy có việc, kêu tôi chơi với tụi nhỏ một lát.”

“Thấy thế nào?” Tôi hỏi, giống như một bà mối dày dạn kinh nghiệm.

“Rất được. Giống như lời cô nói, là người con gái khá chân thật và đáng yêu.” Trong mắt Dịch Phàm tràn đầy ý cười, không biết là do nhìn thấy tôi bị một đám con nít kéo tới ngã nhào vào đồng cát hay là do thật sự tìm được người con gái mình thích rồi.

“Đừng cử động! Dì ơi, con tặng cho dì một món quà.” Một bé trai xoè lòng bàn tay ra thả cái gì đó lên đỉnh đầu của tôi.

“Cái gì vậy, hoa hả?” Tôi hỏi

“Không, nhèn nhện!” Thằng nhóc nói.

“Á! Dịch Phàm, Dịch Phàm! Cứu tôi với!” Tôi hoảng sợ hét lớn. Tôi bình thường không quá sợ côn trùng, nhưng mà với loại côn trùng lông lá tám chân còn đang nằm trên đầu mình, mọi lúc đều sẵn sàng chui tọt vào bên trong quần áo thì tương đối có chuyện rồi nha.

Vậy mà Dịch Phàm nở nụ cười thần sắc nhợt nhạt, mặt mày kinh hoảng lùi lại vài bước, nếu như không có dây hàng rào kia thì đoán chừng hẳn đã chạy ra xa ngoài 200 mét rồi.

“Á...” Tôi tiếp tục gào thét.

“Haiz, con gái thật là đồ nhát cáy mà.” Thằng nhóc than thở một cách già dặn, “Dì à, đừng nhúc nhích, con giúp dì lấy con nhện xuống.”

Bên kia, một bé gái chạy tới bên cạnh Dịch Phàm: “Anh trai à, anh thật là nhát cáy nha, cho anh cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân mà anh cũng không biết trân trọng.”

Dịch Phàm còn chưa nói lời chào tạm biệt với cô giáo nhà trẻ, thì đã kéo tôi chạy đi rồi.

“Tôi không phải không muốn cứu cô, chỉ là tôi... thật sự rất sợ... nhèn nhện.” Dịch Phàm nhìn về mặt không vui của tôi, nhanh chóng giải thích.

“Không sao, tôi không trách anh, là tại tôi chỉ có chút chuyện nhỏ mà đã hoảng sợ tới như vậy rồi.”

“Vậy, cô xụ cái mặt như vậy để làm gì?” Dịch Phạm bỗng nhiên tự kỷ dâng cao, “Tôi đi coi mắt người phụ nữ khác cô buồn bực sao?”

“Nhảm nhí, tôi mới không thèm vì chuyện này mà buồn bực.”

“Vậy, rốt cuộc là vì sao?”

“Bọn nhóc dựa vào cái gì mà gọi anh là ‘anh trai’, còn gọi tôi là ‘dì’ chứ! Anh lớn tuổi hơn tôi nhiều mà!”

Điều cấm kị của tôi, thứ nhất là tuổi tác, mà thứ hai cũng chính là tuổi tác.

Lần coi mắt này, lại là kiểu tóc chiến tóc thẳng, trước sau đã dùng không tới hai tiếng đồng hồ, chỉ là dư âm vẫn còn lưu lại.

“Ể? Phương pháp phân tích website Schultz[6] khi nào thì đã biến thành phương pháp phân tích nhên nhện? Là tôi nhớ nhầm hay là lý luận kinh tế đã được nâng cao?” Lúc sắp tan ca, Vinh Mặc Dương cầm một xấp văn kiện từ phòng tổng giám đốc đi ra, thắc mắc hỏi.

[6] Don Edward Schultz, một giáo sư nổi tiếng, được xem là cha đẻ của lĩnh vực IMC.

IMC (viết tắt của Integrated Marketing Communications = truyền thông tích hợp): Là một quá trình sử dụng các loại hình, phương tiện truyền thông hợp lý nhất để đưa khách hàng tới quyết định mua sắm.

“Đừng có mà thiếu hiểu biết như vậy chứ, website khi nào thì tiến hoá thành nhên nhện hả?” Elle nói, tiện tay tìm kiếm trên vi tính.

“Không tin cô qua đây xem.” Vinh Mặc Dương chỉ vào tờ giấy, “Tổng giám đốc kêu tôi phân tích bao lâu thì tôi thắc mắc bấy lâu.”

Tôi thò đầu qua tìm hiểu, wow, ở giữa tờ A4 trắng tinh, là một con nhên nhện lớn, đen bóng mập mạp, lông lá lồm xồm, da dày, thịt núc ních nha.

9. Chương 9

Chủ nhật, ngày 14 tháng 10

Thời tiết: Bão táp mưa sa

Tôi từ trên chiếc ghế trị liệu của Tô đứng dậy một cách uể oải, Tô ngay lập tức đi lấy cuốn sổ ghi nợ của chị ấy. Chỉ thấy chị ấy viết lên “Ước chừng còn cần phải tiếp tục trị liệu từ 7 – 15 lần, tiền chẩn trị đã thiếu là 5800 đồng.” Tôi cười một cách miễn cưỡng: “Ghi đi, ghi đi. Dù sao bây giờ em cũng đã rặn nhiều nên chẳng ngứa, nợ nhiều nên chẳng sâu.” Tô không thèm để ý đến tôi, cắn cán bút nghĩ một hồi, lại viết vào một câu “Tối ngày 13 tháng 10, làm vỡ một cái ly thủy tinh, giá 32 đồng.”

Tôi không còn lời nào để nói, cái kẻ đang nợ đến hơn cả triệu bạc như tôi còn phải sợ chị gán thêm tiền nợ một chiếc ly nữa sao?!

Bi kịch bắt đầu từ cuối tháng 9.

AC thu mua một công ty con của tập đoàn Cự Hà hoạt động cùng ngành, tin tức này là một tin tức trọng đại trong 2 năm gần đây của thị trường Kinh tế – Tài chính, rốt cuộc quá trình đàm phán thu mua cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng, cũng là giai đoạn quan trọng nhất, bộ phận pháp luật bắt đầu bàn bạc, tiến hành các hạng mục và hoạt động thu mua, từ trên xuống dưới không có ngày nào là không tăng ca, bận đến chóng cả mặt.

Giờ ăn trưa, Lạc Lạc chỉ kịp chụp lấy tôi mà than thở một tiếng: “Tiểu Bội, mình bận đến nỗi quên luôn mùi vị của ngủ là như thế nào rồi.” Thì đã bị người ta kêu réo đi rồi.

Tôi rất ngưỡng mộ sự bận rộn của cô ấy. Công việc trợ lý của tổng giám đốc cũng rất bận, nhưng trong tiềm thức tôi vẫn luôn cho rằng đây chỉ là chức vị tạm thời, cuối cùng rồi tôi cũng sẽ phải trở lại bộ phận pháp luật làm công việc pháp luật mà tôi yêu thích. Cho nên, tôi đã xin Dịch Phàm tạm thời cho tôi trở về bộ phận pháp luật để giúp đỡ, lý do rất đường hoàng “Vì lợi ích công ty mà nghĩ, trong giờ phút quan trọng cùng đồng nghiệp chung vai phần đấu vì sự phát triển của công ty”.

Dịch Phàm đồng ý một cách sảng khoái, nói: Làm cho tốt.

Tôi hướng hân làm động tác nắm tay lại với nhiệt tình dâng trào.

Hắn lại nói, chớ quên ‘công việc’ của cô.

Thì tôi đi làm ‘công việc’ đấy thôi. Trở về bộ phận pháp luật, tôi nhanh chóng hoà nhập trực tiếp lao vào ngọn lửa lao động cao ngất trời, người làm pháp luật cũng thật là vô tình, ai ai cũng đem chính mình cùng người khác sai bảo như thú.

Mấy ngày sau, tôi mới hiểu được, câu nói “Chớ quên công việc của cô” của Dịch Phàm, không phải chỉ công việc liên quan đến vụ sáp nhập này, mà là... việc coi mắt của hắn!

Thực ra dự án đã đi đến tiến độ này, thì công việc đàm phán hầu như đã hoàn thành, chỉ còn chờ bộ phận pháp luật soạn thảo các loại giấy tờ rồi đưa cho đại diện hai bên ký tên. Cho nên đối lập với chúng tôi mà nói, Dịch Phàm rất nhàn hạ, có thời gian để nhăm nháp trà nhấm chúng tôi bận túi bụi. Và khi hắn đã ngồi chán chê rồi, thì lại đến làm phiền tôi.

Hắn không chỉ một lần gọi điện thoại đến trong lúc tôi đang tay chân cuống cuống, rồi chậm rãi nói: “Ái chà, trang web hôn nhân có người gọi điện thoại cho tôi rồi, nói có một cô bé rất được, muốn tôi gặp mặt.” Hoặc là ngay lúc tôi đang ôm một chồng tài liệu cao ngất ngưỡng, phàn nàn: “Tại sao cô lại nghe điện thoại chậm như vậy! Lần sau mà còn chậm trễ nữa trừ lương đó.”

Tôi càng ngày càng mất hết kiên nhẫn, gương mặt của Kim Cương cũng càng lúc càng đen.

Kim Cương là giám đốc bộ phận pháp luật, người cũng như tên, tính cách thì cũng giống y hệt cái tên gan góc mãnh mẽ, trong mắt không dung một hạt cát nào[1], luôn mỉm cười với người mới, Dịch Phàm cũng phải kính nể ông ấy ba phần. Ông ấy thấy tôi bận rộn đi tiếp những cuộc điện thoại chẳng liên quan gì, liền nói: “Quan Tiểu Bội, mặc kệ anh ta là ai, nói với anh ta những việc không liên quan thì xin hãy để ngoài giờ làm việc mà giải quyết.” Tôi liên tục gật đầu, tôi biết đây đã là nhắc nhở khoan dung nhất của ông ấy đối với tôi, lần sau nếu mà ông ấy lại mở miệng, khẳng định không phải là thái độ như vậy nữa. Nhưng mà ông anh à, ông có thể trưng khuôn mặt đen xì ra với tổng giám đốc, tôi thì chỉ là một tên tiểu tốt, có thể ‘lên lớp’ với vị tổng giám đốc nhàm chán kia được sao?

[1] Trong mắt không dung một hạt cát: Không cho phép người khác cản trở vương bận mình, trong bất kỳ việc gì cũng đòi hỏi phải hoàn thành một cách tốt nhất, không cho phép có sai sót.

Buổi chiều hôm đó, Kim Cương triệu tập chúng tôi mở cuộc họp. Mà Dịch Phàm thì cứ gọi điện thoại cho tôi, tuy đã để chế độ im lặng, nhưng vẫn làm cho tôi phân tâm, bởi vì tôi đang chờ một cuộc điện thoại quan trọng, nên không thể tắt nguồn. Động tác liên tục nhìn điện thoại của tôi làm cho Kim Cương chú ý, ông ấy tạm dừng cuộc họp, nói cho tôi 3 phút để giải quyết vấn đề, nếu không thì tôi cũng đừng có xuất hiện trong phòng họp nữa.

Tôi vẫn luôn hoài nghi Dịch Phàm dùng camera để mà theo dõi tôi, nếu không thì sao hắn lại có thể canh ngay lúc tôi đang bận rộn nhất mà gọi điện cho tôi chứ?

Quả nhiên liền nghe hắn ta nói: “Queo trái rồi tiến về phía trước 5 bước, chỗ đó có một cái camera. Nào, cười một cái, Konica[2].”

[2] Nguyên văn là cà tím, phiên âm là ‘jia zi’, bên Trung Quốc, mỗi khi chụp hình muốn nhắc người ta mỉm cười đều nói ‘jia zi’, tượng tự như bên Hàn Quốc thì nói ‘kim chi’ vậy. Nhưng ở đây nói để ‘cà tím’ thì quá nên Mã đề từ ‘Konica’ cho nó thích hợp.

Konica là từ quảng cáo máy chụp hình, trong quảng cáo người ta chụp hình con Đười Ơi, kêu dụ chọc.... nó cười mà nó không chịu cười. Khi nói ‘Konica (cũng là tên hãng máy chụp hình) nó mới chịu cười, cho

nên từ này được lưu hành luôn.

“Dịch Phàm, xin anh hãy ngừng lại các hành động nhằm chán của anh đi! Cái công ty này có đúng là của anh không vậy?! Chúng tôi làm bán sống bán chết cho anh, thế mà tôi còn bị anh lôi ra giày vò đùa giỡn nữa?” Tôi thật sự tức giận rồi.

Dịch Phàm nhẹ giọng nói: “Tiểu Bội à, thực ra tôi muốn nói với cô là không cần phải căng thẳng như vậy. Cô cũng chuyển lời đến Kim Cương, nói ông ấy cũng thả lỏng một chút.”

Thả lỏng? Kim Cương bây giờ hề đụng một chút là quát tháo đó.

Tôi hung hăng trừng một cái lên camera, xoay người trở về.

Cuộc họp vừa mới tiếp tục được nửa tiếng, thì tôi lại liên tục nhận được các cuộc gọi oanh tạc từ văn phòng tổng giám đốc.

Tôi không cần Kim Cương phê chuẩn liền lao ra ngoài cửa, xông đến phía dưới camera, giơ ngón giữa lên, quát lên trong điện thoại: “Mẹ kiếp, chú hai à, anh vẫn chưa chịu thôi sao.”

Hết xong tôi bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Tôi, lại để xảy ra việc có xác suất cực nhỏ rồi, mà còn là đối với tổng giám đốc nữa...

Đầu dây điện thoại bên kia có vẻ im lặng, lại không hề truyền đến âm thanh tức giận như tôi dự đoán. Hồi lâu, nghe được một giọng nói tiếng Trung lơ lớ: “Ha ha, Ms Quan, tôi là Morgan. Vừa nãy tôi với Dịch thảo luận về vấn đề thái độ của nhân viên Trung Quốc và nhân viên Mỹ đối với lãnh đạo. Tôi nói, nhân viên Mỹ tuy tiện hơn nhân viên Trung Quốc rất nhiều, bọn họ phần lớn đều dám nói ra tiếng lòng của bản thân, thậm chí còn tranh cãi với ông chủ, nhân viên Trung Quốc thì sẽ không như vậy. Kết quả Dịch nói, cái đó chưa chắc, Trung Quốc cũng có nhân viên tạm thời dám mắng chửi ông chủ nữa. Chúng tôi vì việc này mà cá cược. Giờ thì tôi thua rồi. Ha ha.”

Morgan là một cổ đông sáng lập của AC ở nước ngoài, quan hệ cùng Dịch Phàm rất tốt, nghe nói cổ phần của ông tại AC đều uỷ quyền cho Dịch Phàm. Tôi từng ở xa xa nhìn qua ông ta một lần, một ông chú theo trường phái Mỹ điển hình... Nhưng tôi lại không hề phát hiện ra ông ta cũng là một kẻ nhằm chán như vậy nha.

Có điều, tôi lại giơ ngón giữa về phía cổ đông, còn nói lời tục tĩu... Tôi nói đúng, tinh thần tôi rất không ổn định.

Tôi cúp điện thoại một cách uất hận. Quả nhiên, lúc trở về Kim Cương mắng tôi một cách xối xả ngay trước mặt mọi người, dùng những lời lẽ sắc bén, ngôn từ cay nghiệt khiến tôi xấu hổ muốn chết đi được.

Các trạng thái hoảng hốt, khẩn trương, phiền muộn, sốt ruột tiếp tục kéo dài trong suốt thời gian thu mua sáp nhập, thậm chí đến khi tổng giám đốc hai bên AC và Cự Hà ký kết hợp đồng sáp nhập, bắt tay chụp hình, bắn dây kim tuyến, khai sâm banh, trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, mà tôi thì vẫn cứ căng cứng như dây cung.

Tôi cảm thấy, lúc đó, tại một góc nào đó trong lòng tôi đã cảm nhận được có một vụ rắc rối do tôi gây nên đang dần dần hé lộ.

Sau khi buổi lễ sáp nhập gần như thành công, Dịch Phàm triệu tập cuộc họp để làm tổng kết cho lần sáp nhập này. Tôi được xếp ngồi ở bên cạnh màn hình máy chiếu.

Cuộc họp đang tiến hành được một nửa, Kim Cương từ bên ngoài xông vào.

“Quan Tiểu Bội!” Một tiếng gầm của ông ta muốn banh cả phòng họp, tiếp sau đó nhanh chóng lướt qua mọi người đến trước mặt tôi, trong tay cầm lấy một chồng hợp đồng, run rẩy đưa trước mặt tôi, “Cô nhìn xem, cô nhìn xem! Cô đã làm ra cái gì nè!”

Tôi hoàn toàn không biết đây là ý gì, đầu óc vẫn ‘ù ù’ toàn bộ đều mù mịt.

Tay Kim Cương tiếp tục run rẩy, chỉ trong thoáng chốc, tôi thậm chí cho rằng ông ta sẽ đem cái đồng giấy đó đập lên mặt tôi.

Dịch Phàm ngăn Kim Cương lại: “Lão Kim, lão Kim, bình tĩnh chút đi.”

Lão Kim nhìn tôi, ánh mắt cứ như là bậc cha mẹ thất vọng khi đứa con không nên người vậy, ông rút cuộc cũng đem đồng giấy kia ném lên cái bàn ngay trước mặt tôi, xoay người bỏ đi. Dịch Phàm cũng rời đi theo, những người khác cũng nối đuôi nhau rời khỏi.

Cuối cùng, một mình tôi cô đơn mờ mịt đứng trong phòng họp, kính ngạc phát hiện đầu óc mình lại không có nổ tung.

Lúc đó tôi nghĩ, Dịch Phàm, anh hãy trở lại nói với tôi không có việc gì, chỉ là một sự hiểu lầm đi. Dịch Phàm, tại sao từ đầu đến cuối anh đều không có nhìn tôi lấy một cái. Ha ha, thật nực cười.

Cuối cùng, tôi ngồi xuống lật xem tư liệu mà Kim Cương ném cho tôi. Chỗ sai của tôi được khoanh bằng dấu mực đỏ chói mắt, giống như một ký hiệu của sự chết chóc.

Tôi phạm phải một thảm án chỉ vì con số 0 hàng đơn vị trừ danh kia... đem mỗi một cổ phần được ra giá thêm vào một số 0, cuối cùng phần mềm phòng tài vụ ttheo đó tự động tính toán, đem tất cả các số liệu đều tăng lên 10 lần. Nói như vậy, có đem nguyên cả AC ra cũng không mua nổi một công ty con của Cự Hà.

Khi đó lão Kim kêu tôi kiểm tra lỗi một lần cuối cùng trong bản hợp đồng, sau đó đem bảng báo giá ra tính toán lại một lần nữa, rồi dính kèm vào trong bản hợp đồng. Thật ra hợp đồng và số liệu đã được rất nhiều người kiểm tra qua, cho nên tôi cảm thấy sẽ không có vấn đề gì. Sau đó bỗng nhận được điện thoại của Dịch Phàm, kết quả tâm trí không yên, vô tình ở phía sau bảng báo giá thêm vào một con số 0, cuối cùng cũng không thèm kiểm tra đối chiếu lại liền đem giao nộp luôn. Chính vì như vậy từ một quá trình vốn dĩ không quan trọng, đã bị tôi làm cho tiêu tùng hết toàn bộ. Tôi giống như một tên lính quèn, cầm lấy cái xẻng xử lý sạch sẽ tất cả mìn trên mặt đất, sau đó ung dung nhàn nhã chôn một trái bom nguyên tử[3].

[3] Sức công phá của bom nguyên tử lớn hơn mìn rất nhiều.

Tôi nghĩ, tôi nên tự biết xấu hổ đi, tôi có nên tìm một cái hố rồi tự lấp mình lại hay không?

Kết quả, tôi chỉ phiêu lãng dật dờ ở hành lang.

Dịch Phàm ‘cướp’ được tôi ở cửa thang máy khu vực làm việc tầng 23, hấn kéo tôi sang một bên, vuốt vuốt đầu tôi, hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Tôi cười, vuốt vuốt đầu hấn, hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

Hấn lắc đầu, nói: “Đúng vậy, sao mà ổn được chứ.”

Sau đó hấn lại nói: “Quan Tiểu Bội, về nhà đi, chờ điện thoại thông báo.”

Tôi đến công ty đón tôi. Trở về nhà, tôi ôm lấy gối nằm ở trên giường không ngừng lắc lư.

Dịch Phàm nói “Chờ điện thoại thông báo”. Thông báo cái gì? Tôi bị sa thải à? Vì đã tạo nên tổn thất cho công ty, công ty sẽ kiện tôi ra toà làm cho tôi khuynh gia bại sản? Dịch Phàm tại sao anh lại không nói “Có tin tốt tôi sẽ thông báo cho cô”? Dịch Phàm anh có thể giải quyết tốt tất cả đúng không? Anh có thể đúng không? Xin anh đó, nhất định phải giải quyết cho xong việc này nha, tổn thất lần này tôi không đền nổi, cả đời tôi cũng không đền nổi đâu.

Ba ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Dịch Phàm, là tin tốt.

Bởi vì dự án sáp nhập này đã được đôi bên thoả thuận ổn thoả, giá mà đưa ra AC vốn đã có đãi ngộ tốt, mà Dịch Phàm lại có mối quan hệ tốt với ông chủ Cự Hà. Dưới tình hình này, Dịch Phàm đương nhiên lấy lại được bản hợp đồng sáp nhập đã có hiệu lực, cùng Cự Hà ký lại một hợp đồng mới.

Mặc dù tổn thất đã được cứu vãn, nhưng người của bộ phận pháp luật từ giám đốc cho đến nhân viên bình thường đều bị kỷ luật nghiêm khắc, sự việc vốn nên chúc mừng lại biến thành một trong những vụ làm ăn thất bại nhất trong sự nghiệp của bọn họ.

Tôi biết bình thường tôi có thể chọc phá Dịch Phàm, nhưng trong công việc, xảy ra loại sự việc này, bất cứ lý do gì cũng không thể gọi là lý do... Ngay cả khi bị tổng giám đốc quấy rầy mà dẫn đến phân tâm, vốn dĩ

rất nhiều công việc tại AC được hoàn thành trong tình huống bị quấy rầy ở cường độ cao. Cho nên tôi cầm lấy giấy thông báo kỷ luật đình chức chờ điều tra, mà không hề có bất kỳ ý định giải thích rõ ràng nào.

“Dịch tổng, xin lỗi.”

“Công ty lúc này chỉ tổn thất 17.840.000, không tính là quá nhiều, đây là tổn thất thấp nhất mà tôi có thể cứu vãn được.”

17.840.000... Quy chế công ty tôi thuộc nằm lòng, chỉ với con số lẻ kia thôi cũng đủ để tôi bị đá văng ra khỏi công ty mà còn không cần công ty chi trả bất kỳ khoản nào.

“Anh... Dịch tổng, anh muốn sa thải tôi, tôi có thể hiểu được. Giữ tôi lại như vậy, sẽ làm cho anh rất khó xử. Tôi cũng sẽ... rất áy náy.” Tôi muốn biểu hiện tự nhiên một chút, cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng không hề thành công.

“Không phải là lỗi của một mình cô.” Hắn mặt mũi bốp bốp cái trán, “Trước khi dự án sáp nhập hoàn thành, mỗi một người quản lý của cô phải có nghĩa vụ kiểm tra xem xét lại. Mọi người là một tập thể... Tôi cũng có trách nhiệm.”

Cái loại giấy tờ nhỏ nhặt như vậy giao cho nhân viên quèn, vốn dĩ chính là nhằm giảm bớt gánh nặng cho những người quản lý, cái gọi là trách nhiệm của người quản lý, chỉ là cái chữ ký mang tính tượng trưng mà thôi. Dịch Phàm nói như vậy, là vì muốn tôi bớt tự trách. Tôi hiểu rõ, nên cũng rất cảm kích.

“Xảy ra sự việc này, tôi không thể giữ cô ở bên cạnh được nữa, nếu không thì sẽ cho thấy có sự bao che quá mức. Cô trở về bộ phận pháp luật đi, chức vụ vẫn như lúc trước. Song, hình phạt tượng trưng vẫn phải có, công ty sẽ tiến hành thẩm tra cô nửa năm, nửa năm sau sẽ đánh giá lại. Còn nữa vì bồi thường tổn thất của công ty, nửa năm này không có lương, nửa năm sau nếu được đánh giá đạt yêu cầu, sẽ phát bổ sung cho cô khoản tiền trong 6 tháng này với mức lương tối thiểu.”

Tôi biết, đây là mức phạt thấp nhất mà Dịch Phàm có thể gỡ gạc được cho tôi, nửa năm sau nếu đánh giá đạt yêu cầu, thì sự việc lần này sẽ không để lại vết nhơ trong sự nghiệp của tôi, sống qua nửa năm, tôi vẫn còn một tương lai tốt đẹp. Kết quả này, tôi biết là Dịch Phàm đã giúp tôi chống đỡ, từ các cổ đông đứng đầu đến các quản lý cấp cao trong công ty từ trên xuống dưới, áp lực từ nhiều cặp mắt như thế, hầu như hẳn đều giúp tôi chống đỡ toàn bộ.

“Cám ơn.” Tôi khẽ nói.

“Đi đi.”

Khi đi đến cửa, hắn nói với tôi: “Xin lỗi, là tôi làm cô phân tâm... Tôi cũng rất áy náy.”

Tôi không nói gì, mở cửa đi ra, cho đến khi cánh cửa đóng lại mới dựa vào góc tường để cho những giọt nước mắt vẫn cố kìm nén chảy xuống.

Tôi nghe thấy bên trong một tiếng thở dài thật nặng nề.

Trở lại phòng trợ lý, Elle bọn họ đã giúp tôi thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi, tôi cố gắng nặn ra một nụ cười nói: “Cám ơn các vị tiền bối đã luôn giúp đỡ và chăm sóc, đã gây thêm rắc rối ọi người rồi.”

Bọn họ bước lên bắt tay tôi chào tạm biệt.

Alice lại ôm lấy tôi, nói khẽ bên tai tôi: “Ở đâu cũng có thể bắt đầu. Cần phải nhớ, tại chỗ này thậm chí ở nơi còn cao hơn, có một vị trí đang chờ em.”

Đây là kinh nghiệm mà chị ấy đã dùng 10 năm phấn đấu rút ra, tôi tin chị ấy, tôi cũng chờ mong cái ngày đó, ngày mà tôi sẽ trở lại.

10. Chương 10

Đi và về, hoàn toàn là 2 loại cảm giác, nhất là tôi được đuổi trở về trong tình trạng thảm hại thế này. Kể từ lúc đó những điều tôi có thể làm là khép nép, trầm mặc, không gây sự chú ý. Cho nên ngày thứ 2 khi nhận được thông báo xử phạt, tôi đã đến công ty sớm nhất, khi mà những tia nắng ban mai vẫn còn chưa

lan toả khắp bầu trời, lại một lần nữa làm ỏ trong gian phòng của bộ phận pháp luật. Khi tôi trở về bộ phận pháp luật việc đầu tiên phải đối mặt là ánh mắt cổ tình làm lơ của đồng nghiệp. Tôi là một phạm nhân tạm được tha, bị trục xuất đến vùng đất hoang vu, hứng chịu sự xét xử cô độc lẻ loi qua năm tháng. Ngoài trừ Lạc Lạc mỗi ngày lặng lẽ ở bên cạnh tôi ra, thậm chí ngay cả Peter cũng không thèm ngó ngang gì đến tôi.

Điều làm tôi không thể chịu đựng được, vẫn là liên quan đến Dịch Phàm. Bây giờ tôi chỉ có thể mỗi tuần gặp mặt hắn được một hai lần trong cuộc họp định kỳ, cái khoảng cách xa xa đó làm cho tôi cảm thấy xa lạ. Hắn không còn nhìn về phía tôi nữa, không còn mỉm cười với tôi nữa, trong mắt của hắn, tôi đã hoàn toàn bị giáng xuống thành một phần tử trong đám nhân viên thấp bé, mà những người này đối với tổng giám đốc mà nói, đều là vô hình.

Nhớ lại những ngày quây phá cùng Dịch Phàm, tôi có cảm giác như đã trải qua rất lâu rồi như cả một đời vậy, không biết hắn có còn tiếp tục đi coi mắt, có còn nhận được những cuộc gọi từ những cô gái ngưỡng mộ hắn hay không. Những sự việc này là màu sắc ảm áp hiem hoi có trong cuộc sống trầm lặng của tôi, mỗi lần nhớ lại, khoé môi của tôi vẫn nở nụ cười. Đúng vậy, cách nhau một khoảng cách xa xa như vậy, cho nên tôi mới có thể hiểu rõ mà nói với bản thân, tôi đã coi Dịch Phàm là bạn bè. Nhưng còn Dịch Phàm, anh thì sao?

Còn về chuyện của tôi, nghe đồn có rất nhiều phiên bản, nóng sốt nhất chính là câu chuyện tình tằm thường về một cô gái hám tiền và một ông chủ nhiều tiền.

Lạc Lạc nhìn thấy tôi than thở chán nản, tưởng rằng tôi vì những chuyện này mà phiền não, cô ấy giận sôi máu nói: Tiểu Bội, tại sao cậu không đi giải thích hả!

Tôi nói: Chặn miệng người còn khó hơn chặn dòng sông đang chảy, chặn dòng sông cũng làm không được hưởng chi chặn người.

Lạc Lạc nói: Tiểu Bội, cậu sắp đắc đạo rồi!

Thời gian quả nhiên là là liều thuốc tốt nhất để trị thương, càng huống hồ thời gian này còn mang lại lợi ích.

Việc thu mua công ty con của Cự Hà rõ ràng đã mang lại hiệu quả kinh tế nhanh chóng, chỉ vùn vùn nửa tháng ngắn ngủi, cổ phiếu Cự Hà trên thị trường liên tục tăng. Doanh thu tăng khiến cho các cổ đông cười không khép miệng, tổn thất từ sự việc của ‘con số 0 hàng đơn vị’ dần dần bắt đầu phai mờ trong ký ức của mọi người. Đầu tháng 11, những nhân viên tham gia vào dự án sáp nhập đều nhận được tiền thưởng hậu hĩnh, nhất là nhân viên và quản lý của bộ phận pháp luật, đều nhận được một bao đỏ dày cộm, cho thấy đây là chính sách thưởng phạt phân minh điển hình của công ty.

Tiền còn chưa đến tay, mọi người liền bắt đầu tính toán làm thế nào để mà xài số tiền này. Thảo luận vô cùng sôi nổi, một bà chị đột nhiên hỏi: “Tiểu Bội, em dự định xài số tiền này ra sao?”

Cuộc thảo luận tạm dừng lại trong 2 giây, bà chị kia tự giác biết mình lỡ miệng cũng rất ngại ngùng.

“Ha ha, em thấy mọi người xài thì cũng rất vui rồi, mọi người cứ coi như giúp em xài đi, mặc sức mà xài.” Tôi vội vàng nói, không phải tôi giả tạo, mà tự đáy lòng cảm thấy là do tôi gây nên lỗi lầm, đem chuyện tốt của mọi người biến thành chuyện xấu, tôi hy vọng bọn họ có được sự bù đắp – Tuy rằng sự bù đắp không phải từ tôi, nhưng ít nhiều cũng giảm bớt chút tội lỗi của tôi.

Không khí lại hài hoà trở lại, mọi người tiếp tục bàn luận. Giữa chừng cũng không quên lôi kéo tôi vào cuộc nói cười.

Bây giờ bọn họ đã có thể tiếp nhận tôi lại một lần nữa, tôi rất mãn nguyện.

Buổi chiều Kim Cương cầm một xấp phong bì, theo tên mà từ từ phân phát.

Tôi ở bên cạnh cười một cách ngây ngô. Kết quả cuối cùng Kim Cương đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một phong bì: “Cố gắng hơn nữa.”

Kim Cương không nói nhiều, nhưng lại làm cho tôi cảm thấy rất an tâm, tuy trong phong bì cũng chỉ có một tờ mỏng dính, nhưng tôi lại rất cảm kích. AC đối với nhân viên vẫn luôn rất có nhân tính, mặc dù không

có phần của tôi, nhưng vẫn như cũ chuẩn bị phong bì cho tôi, để tôi không đến nỗi khó xử trước mọi người.

Tôi đột nhiên nhớ đến câu nói kia của Dịch Phàm:

Gia nhập AC, chúng ta đều sẽ đạt được những thành tựu.

Đúng vậy, vào được AC đã là thành tựu của tôi rồi, tôi hy vọng sẽ có cơ hội lập được thành tựu tại AC.

Đang lúc tôi cầm lấy phong bì hoà mình vào trong dòng cảm xúc, Peter bỗng nhiên giật lấy phong bì từ trên tay tôi. Anh ta miết miết xem độ dày mỏng, tặc lưỡi: “Ể? Còn phát cả chi phiếu nữa à?!”

“Sao có thể chứ?” Tôi cười mở phong bì, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, banh ra trước mặt Peter, chỉ thấy trên giấy viết “Số tiền cô nợ công ty từ 17.840.000 đồng đã giảm xuống còn 17.818.640 đồng, chúc mừng cô, thời gian 31 năm 9 tháng lẻ 8 ngày mà cô sẽ phục vụ miễn phí cho công ty đã giảm xuống còn 31 năm 7 tháng 24 ngày.”

“Thật ác!” Peter lại đồng tình vỗ bả vai tôi, “Tiểu Bội, cậu yên tâm, sau khi nghỉ hưu mình sẽ trở lại thăm cậu.”

Tôi lại đem tờ giấy trên chọc đó cẩn thận cất đi. Bởi vì phía dưới những lời nói này có chữ ký ngay ngắn gọn gàng của Dịch Phàm.

Lôi ca (1) à, anh thỉnh thoảng vẫn có nhớ đến tôi, đúng không?

((1) Lôi ca: Ở đây có thể hiểu theo hai nghĩa. Lôi là sấm sét, mà tiếng sét thì rất lớn, ầm ĩ, nói chung là ví giọng nói gào thét của Dịch Phàm như tiếng sấm sét rợn người ấy. Thứ hai, nghe thấy tiếng sấm sét thì chúng ta thường giật mình hết hồn, hoảng hốt, nhiều khi đứng hình vài giây... ý nói những cái gì mà liên quan đến Dịch Phàm đều bất ngờ không thể tin được, vô cùng đả kích, kích thích....)

Đương nhiên, trong lòng tôi vẫn có chút thất vọng đối với việc không nhận được đồng các nào.

“Không phải nói cổ phiếu đã tăng cao bù đắp hết tất cả mọi tổn thất rồi sao?” Tôi không cam lòng hỏi Lạc Lạc.

“Quyền đòi nợ và nghĩa vụ phải trả nợ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Lợi nhuận tăng đâu có liên quan tới cậu, tiền nợ thì cậu vẫn phải tiếp tục gánh vác. An tâm làm kiếp cu li của cậu đi, trong lòng đừng có mà ảo tưởng nữa.”

Lúc này, tôi thật sự cảm thấy cô ấy không được tốt lành như Peter.

Lòng của tôi đã ấm áp hơn, kể từ tuần trước.

Ngày 11 tháng 11 là ngày kỷ niệm thành lập công ty, vào ngày này hằng năm, công ty cơ bản là rơi vào trạng thái trì trệ hết phần nửa, hiện tại hết nửa buổi đầu thì các nhân viên đang ở trong không khí thoải mái thanh thoi để dự lễ kỷ niệm, sau đó nửa buổi còn lại sẽ được nghỉ. Mọi người nói đùa rằng, các cổ đông lúc đầu nhất định đều là ‘quang côn (2)’ (= độc thân), vào ngày 11 tháng 11 không có việc gì làm, quyết định mở một công ty để tán gẫu giải khuây, về sau ai cũng lập gia đình hết rồi, nhưng vẫn không quên nỗi khổ của anh em, nên quyết định vào lễ Quang Côn (= lễ độc thân) không đi làm, để cho những người đã có gia đình khỏi đi vênh vang, còn những người độc thân thì buồn bực tìm một góc tường tự kỷ.

((2) Quang côn: tiếng lóng chỉ những người đàn ông đã đến tuổi kết hôn nhưng vẫn chưa cưới vợ, gọi tắt là những người đàn ông độc thân. Từ này thường chỉ đàn ông, không thấy dùng cho phụ nữ.

Lễ Quang Côn = Lễ độc thân: Không phải chỉ tổ chức có 1 ngày mà đến 4 ngày, chia làm 3 cấp độ là nhỏ, vừa và lớn: Lễ Quang Côn tổ chức nhỏ vào ngày 1 tháng 1, lễ Quang Côn tổ chức vừa vừa vào ngày 11 tháng 1 và ngày 1 tháng 11, lễ Quang Côn tổ chức lớn nhất vào ngày 11 tháng 11.

p/s: Ngày lễ thì dùng cho cả 2 phái, không phân biệt nam nữ)

Năm nay vì công việc tương đối nhiều, cho nên không thể giống như mọi năm cho hết tất cả nhân viên nghỉ được. Có người thậm chí được chút tin tức, nói là vào ngày đó công ty sẽ cho toàn bộ những người độc thân nghỉ, để bọn họ đi tìm tình yêu đích thực, còn những người không còn độc thân, để an ủi sự buồn bực của những người độc thân, nên phải thay bọn họ tặng ca.

Tôi đột nhiên nghĩ đến, nếu như vậy, Dịch Phàm nhất định là đang lảng xảng trên đường đi coi mắt rồi! Nghĩ đến, bản thân bật cười ha ha.

Nhưng trên thực tế, sắp xếp của công ty là như thế này, từ bộ phận đến phòng ban, nếu đến ngày 11 không có việc gì phải làm thì được nghỉ, còn có việc thì phải đi làm, sau đó cuối tuần công ty sẽ tài trợ tổ chức ọi người một chuyến du lịch 2 ngày đến vùng ngoại ô.

Bộ phận pháp luật công việc ngập đầu, tất nhiên là nhận được chuyến du lịch ngoại ô rồi.

Địa điểm chuyến du lịch là một khu resorts (= khu nghỉ dưỡng) bên hồ nằm ở phía Đông vùng ngoại ô cách thành phố F 25km. Tôi vô cùng thích hồ nước đó, nghe nói được đi đến chỗ đó, nên vui mừng như điên.

Tôi rất bất mãn đối với việc tôi đã bỏ rút tiền của chị ấy lại còn bị cưỡng ép đi cùng tôi đến siêu thị mua đồ ăn vặt, chị ấy buồn bực lắm bèn: “Không phải là một cái hồ ể nát sao? Sao em lại hưng phấn giống như đứa học sinh tiểu học được đi du xuân vậy.”

Tôi nói: “Cái này chị không hiểu đâu, lúc mà trong lòng chị cảm thấy chán nản, ngồi bên bờ hồ nhìn mặt nước dập dờn, sẽ cảm thấy tâm tình mình cũng dập dờn theo, sau đó chính trong sự dập dờn dịu êm như vậy những phiền não của chị sẽ biến mất.”

Tôi khinh bỉ tôi: “Cái hồ đã bị ô nhiễm hết một nửa thì có cái gì dập dờn chứ, cẩn thận đang ăn cho có thì nhìn thấy rác nổi lềnh bềnh rồi ới ra đó.”

Tôi nói: “Nè nè, chị sẽ không hiểu được, chị là người phụ nữ chẳng có ham thích gì trong cuộc sống.”

Tôi cười, nói: “Chuyến du lịch này quả là chuẩn bị dành cho em, trừ em ra, đoán chừng chẳng có ai thích giữa trời đông giá rét đến chỗ đó mà hứng gió lạnh đâu.”

Sáng thứ bảy, tôi khoác một chiếc áo khoác hình phim hoạt hình, đội một cái nón, đeo một cái ba lô nhỏ rồi liền xuất phát.

Đến trước cổng công ty, phát hiện vẫn còn nửa tiếng nữa xe mới chạy, trên xe chỉ có le que vài người, quả nhiên nha, Tôi nói không sai, mọi người đều không có hứng thú với chuyến du lịch ngoại ô này.

Tôi cúi đầu bước lên xe, chuẩn bị đi tìm Lạc Lạc hoặc Peter, kết quả nghe được phía bên cạnh truyền đến một tiếng cười châm chọc: “Cô mà thắt thêm chiếc khăn quàng đỏ, có thể tuyển thẳng lên lớp 2 được rồi đó.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Dịch Phàm đang ở hàng ghế đầu cúi đầu nhìn tôi.

“Ý, anh không phải đi coi mắt sao?” Tôi buột miệng nói ra.

Dịch Phàm lập tức đỏ mặt hỏi: “Ai nói tôi đi coi mắt vậy?”

Tôi cho hắn một lý do chính đáng: “Thử nhìn xem, hoạt động này là kỳ nghỉ bù cho ngày 11 tháng 11 hôm đó... Ngày 11 là ngày lễ Quang Côn (= lễ độc thân)... Anh độc thân, cho nên đi coi mắt... Hôm nay là ngày bù cho hoạt động ngày hôm đó...” Nói riết, bản thân tôi cũng nói tùm lum luôn, “Không có gì, không có gì, tôi nhìn thấy anh là phản xạ có điều kiện thôi. Không có việc gì thì tôi ra phía sau chờ Lạc Lạc đây.”

“Chờ chút, trong ba lô của cô chứa những thứ gì vậy?” Dịch Phàm không chờ tôi trả lời, liền giật lấy ba lô của tôi kiểm tra, sau đó hắn nhân tiện đem hầu hết thức ăn trong ba lô của tôi lôi ra luôn.

“Những thứ này đều là cô mua à. Khoai tây miếng nè, rau câu nè, có một ít kẹo bông gòn cũng được đó chứ.” Sau khi xe chạy, Lạc Lạc phàn nàn vì phải gặm xúc xích của tôi. Tôi vô cùng buồn bực nhìn Dịch Phàm đang được đồng nghiệp vây xung quanh, vui vẻ ăn đồ ăn vặt mà tổng giám đốc đã phân phát.

Lạc Lạc nói cô ấy bị say xe, xuống xe liền cùng một số người trực tiếp đi đến khách sạn, còn tôi xách ba lô chạy ra phía hồ, hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành mát mẻ, ngồi xuống bãi đá bên hồ, nhìn hồ nước đút vẹt ăn.

Một bóng người chiếu phía trước mặt tôi.

“Tôi nhớ cô từng nói qua với tôi cô rất thích hồ.” Dịch Phàm nói.

Cái câu “Chuyến du lịch này quả là chuẩn bị dành cho em” của Tô làm cho lòng tôi loé lên một tia sáng. Tôi có chút chờ mong hỏi: “Cho nên anh đặc biệt tổ chức chuyến du lịch ngoại ô đến nơi này?”

Hắn nói: “Xin lỗi nha, cô tự mình đa tình rồi. Đến chỗ này là vì giá rẻ nhất, mà công ty du lịch còn cho tiền hoa hồng nữa, xem nè, tôi đã gom đủ tiền uống cà-phê đi coi mắt đến tận năm sau luôn rồi.”

Tôi nói: “Có ai như anh chứ lạm dụng chức quyền.”

Thật ra tôi càng muốn nói: “Tôi người đại diện của pháp luật, đại diện cho cảnh sát, giao bóp ra không thì giết!”

Qua một hồi, Dịch Phàm lại thúc cù chỗ vào tôi: “Xem kia, bên kia có một cái miếu, hình như có thể cầu nhân duyên đó.”

“Không hứng thú, tôi mới 23, nên không gấp.”

Dịch Phàm lại có biểu tình “cô lại tự mình đa tình nữa rồi đó” nói: “Tôi là nói... Tôi muốn đi.”

“Khụ, khụ.” Tôi đem bánh mì dứt cho vệt ăn nhét vào miệng mình, lại bị sắc đến xem chết.

Lôi ca à, anh cuồng kết hôn đến vậy à? Những người phụ nữ lớn tuổi bên cạnh tôi, cũng không có cái khát khao mãnh liệt giống như anh vậy.

“Vậy anh đi đi, cũng đâu có ai cản.”

“Đường đường là tổng tài AC, để người khác nhìn thấy đi cầu nhân duyên, mất mặt chết đi được. Cô che giúp tôi một chút đi.”

Không để người khác nhìn thấy thì có mặt mũi chắc? Anh làm những việc (3) còn ít chắc?

((3) : Từ này không có nghĩa nhất định, tùy trong từng trường hợp mà dịch. Chữ này được phổ biến rộng rãi ở trên mạng bên Trung Quốc, chữ này có hình dáng giống khuôn mặt người mày đang lệch xuống còn miệng thì há to, cho nên có thể là ngạc nhiên, bất ngờ, đứng hình, sốc, ngất xỉu... Cho nên Mã không dịch từ này mà để nguyên chữ thấy hay hơn.)

“Tôi che không nổi anh.” Tôi nhón chân đo một chút, “Anh cao hơn tôi cả một cái đầu, che sao hết.”

Dịch Phàm chỉ nói 4 chữ: Dương đông kích tây, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương (4).

((4) Dương đông kích tây: Làm ra vẻ muốn đánh chỗ này nhưng thật ra là đánh chỗ khác, nhằm đánh lạc hướng để đối phó đối phương. Đây là kế thứ 6 trong 36 kế, muốn biết rõ hơn vào đây đọc.

Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: Hai câu này đi với nhau, ý chỉ đánh lừa mê hoặc đối phương, rồi ngấm ngầm đột kích bất ngờ. Hay chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Đây là kế thứ 8 trong 36 kế, muốn biết rõ hơn vào đây đọc.)

Tôi lơ mơ hiểu được ý của hắn. Thấy hắn chạy đã xa, đột nhiên tôi ôm chân té xuống đất la làng lên: “Á, chân tôi bị trẹo rồi, đau quá đi.”

Vài người xung quanh lập tức chạy lại xem tình hình thương tích của tôi. Còn mấy đồng nghiệp đang ở trong miếu, cũng ló đầu ra xem một chút nhưng thấy chỉ là có người bị trẹo chân, nên lại tiếp tục hoạt động của bọn họ. Cũng phải, trẹo chân không phải là chuyện gì to tát lắm, cho nên thu hút không được nhiều ánh mắt cho lắm. Tôi nhún nhún vai với Dịch Phàm: Tận lực rồi, không chừng chỉ có nước tôi la lên tôi sắp để rồi, mới có thể thu hút toàn bộ mọi người lại.

Dịch Phàm ở phía sau đám đông lắc đầu, chỉ chỉ cái hồ phía sau lưng tôi.

Hả, ác độc quá đi, là tháng 11 đó nha.

Dịch Phàm vẫn còn đang ở đó ra hiệu cố gắng cầm cự.

Haizz, ai kêu tôi thiếu hắn một cái nhân tình làm chi. Tôi bất chấp tất cả từ đất đứng dậy, ‘vèo’ một cái lúi đến bãi đá bên cạnh hồ: “Ôi, chóng mặt quá, tôi không được rồi!” Sau đó tôi liền ‘hết mình vì đại nghĩa’ mà ‘sẩy chân’ rớt xuống hồ.

Lúc này không chỉ đồng nghiệp của tôi, phân nửa người tại khu vực cái hồ đều tụ tập bu quanh. Mọi người xung quanh nhìn nhau: “Cô ta là bị trẹo chân, hay là bị trẹo xoắn đến não luôn vậy?”

Khi mà tôi được mọi người ba chân bốn cẳng lôi lên, Dịch Phàm đứng lúc từ trong miếu đi ra.

“Sao rồi? Sao lại không cẩn thận như vậy? Còn đi được không?” Dịch Phàm tiến lên phía trước làm ra bộ dáng lãnh đạo quan tâm lo lắng cho cấp dưới.

“Tôi chóng mặt, hơi lạnh nữa...” Tôi thì thào.

Dịch Phàm vẫn coi như còn tỉnh người, cúi người xuống muốn cõng tôi, mấy người đàn ông tại hiện trường thấy vậy lập tức tranh giành cùng hấn.

Nhìn thấy tình hình như vậy, tôi vung tay vô cùng hùng hồn hét lên một câu: “Ưu tiên cho lãnh đạo trước!”

“Vừa nãy tôi mới rút được xăm thượng thượng (= xăm may mắn), đại sư nói tôi sẽ có một nhân duyên tốt.” Đang nằm bò trên lưng Dịch Phàm, hấn liền nói một cách vui vẻ với tôi.

Anh như mấy bà nội trợ thiếu hiểu biết vậy. Tôi cực kỳ khinh thường cái loại hoạt động mê tín dị đoan này của hấn.

“Ừa, hồi nãy cái miệng hò hét không phải là rất có sức đó sao, tại sao bây giờ lại không nói gì vậy.”

“Dịch Phàm, hồi nãy ở dưới nước, tôi rất sợ, tôi sợ người ta không cứu được tôi, tôi sợ tôi cứ như vậy mà chết đuối, tôi sợ sau này... không gặp được anh nữa.”

Dịch Phàm trầm mặc một hồi: “Quan Tiểu Bội, không phải cô hồi học trung học giành được giải nhất cuộc thi bơi lội của thanh niên thành phố sao?”

Chết tiệt! Sơ yếu lý lịch nói tào lao quá nhiều, giả truyện Quỳnh Dao (5) bị lộ tẩy rồi!

((5) Truyện Quỳnh Dao: Theo như đa số quần chúng nói, quần chúng nói nhá không phải mình Mã đầu, thì hầu hết các tác phẩm của bà vô cùng lâm li bi đát, suốt suốt, sến rện... Cho nên ý ở đây muốn nói bạn Tiểu Bội có ý đồ muốn tranh thủ sự đồng tình, thương cảm của Phàm ca, nhưng ai ngờ bị Phàm ca lật tẩy.)

11. Chương 11

Tôi bị cảm rồi, cảm nặng luôn.

Hôm thứ hai, tôi đã cảm thấy không được thoải mái rồi, ráng cầm cự đến trưa thứ ba, Kim Cương cũng thấy ngứa mắt rồi, mệnh lệnh tôi đi khám bác sĩ. Tôi báo cho Tô xong, sau đó không tình nguyện đón tắc-xi đến bệnh viện. Không phải tôi giả cứng rắn như ‘Tiểu Cường(1)’, mà là... hiện nay tôi không có đồng các nào để đi khám bệnh.

((1) Tiểu Cường = gián: Một cách gọi khác của gián, như một dạng chơi chữ. Gián thì sống rất dai dẳng, thích nghi trong mọi hoàn cảnh, khó tiêu diệt.... Chữ Cường thì có nghĩa là cường tráng, mạnh mẽ... Hai cái này đều có điểm tương đồng nói lên sự kiên cường mạnh mẽ, nên gián mới có tên gọi khác là Tiểu Cường. Thông thường khi muốn nói đến sự bền bỉ kiên cường của một người, người Trung Quốc thường ví họ như ‘Tiểu Cường’ có sức sống dẻo dai bền bỉ.)

Quả nhiên, sau khi y tá sau truyền dịch cho tôi, Tô liền cầm laptop (= máy tính xách tay) ngồi trước giường bệnh của tôi ‘tụng kinh’: “Con cái chính là của nợ của cha mẹ, con cái chính là của nợ của cha mẹ mà.”

Tôi bị chị ấy ‘tụng’ đến đầu tôi muốn banh luôn: “Chị là chị của em nhá? Chưa có thằng chức thành má em đâu.”

Tô giờ cuốn sổ nợ trong tay: “Em nói thử xem nếu mẹ em mà nhìn thấy em thiếu nợ ngập đầu ở bên ngoài, có bóp chết em hay không?”

“Không đâu.” Tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Bà có lẽ sẽ chém chết em, như vậy mới đỡ tức được.”

Lúc trời nhá nhem tối, thì tôi đã truyền được đến túi dịch thứ 3, Tô trở về nhà lấy đồ. Còn lại một mình tôi ở trong phòng bệnh, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cảm thấy có một bàn tay đặt lên trán tôi, bàn tay đó lạnh ngắt, làm cho cái trán nóng hổi của tôi lập tức cảm thấy mát lạnh. Tôi thoải mái đẩy trán hướng lên. Tiếp theo, bàn tay đó biến thành 2 bàn, để lên mặt tôi, tôi trong vô thức liền cạ cạ. Sau đó, bàn tay đó hướng xuống, dừng lại tại cổ của tôi... bắt đầu gãi ngứa.

Tôi cảm thấy tôi cần phải tỉnh dậy.

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy Dịch Phàm đang ở rất gần tôi, vẫn đang gãi cái cổ của tôi.

Tôi nói: “Dịch Phàm, anh anh đang làm cái gì vậy?”

Dịch Phàm nói: “Ha ha, lúc mà tôi gãi con mèo nhà tôi như thế này, nó thoải mái cứ ‘hừm hừm’ mãi. Sao cô không ‘hừm hừm’?”

Tôi nói: “Dịch Phàm, anh có biết nếu như tôi là con mèo nhà của anh, tôi sẽ làm thế nào không?”

Dịch Phàm hỏi: “Làm sao?”

Tôi nói: “Tôi cào chết anh!”

Dịch Phàm kéo ghế ngồi bên cạnh tôi, nói: “Quan Tiểu Bội, tôi có lòng tốt đến thăm cô, cô lại chẳng có chút dịu dàng gì hết.”

“Sao anh không hỏi tôi là vì sao mà mắc bệnh nhỉ!”

Dịch Phàm nghĩ một hồi, nhẹ nhàng nói: “Tôi đâu có muốn có nhảy xuống hồ. Tôi chính là muốn cô đến bên hồ chỉ lên trời hô lên những câu đại loại như ‘Có đĩa bay!’, thu hút sự chú ý của mọi người qua đó là được rồi.”

Nỗi buồn bực của tôi tích tụ đau cả đầu: “Với cái chủ ý tồi này của anh, tôi chẳng thà vẫn nhảy hồ còn hơn.”

Tôi lại nghĩ: “Vậy anh nhìn thấy tôi nhảy xuống rồi mà vẫn còn có thể an tâm đi xin xăm?”

“Tôi nghĩ là dù sao cô cũng nhảy xuống rồi, tôi mà không đi, chẳng phải uổng công cô nhảy xuống sao? Dù sao ở chỗ đó cũng có rất nhiều người, cô lại biết bơi, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì to tát đâu.”

Tôi thật khinh bỉ anh, cái tên tư bản với cái đạo lý không nhân tính, trong đầu chỉ toàn là tính toán!

“Dù sao tôi đã rút trúng xăm thượng thượng không phải sao? Công trạng này có một nửa công lao của cô.” Dịch Phàm có lẽ nhìn thấy sắc mặt tôi không tốt, vội vàng giải thích.

“Ai thèm quan tâm đến cái tên đàn bà nội trợ như anh chứ. Nhân duyên của anh liên quan gì tới tôi chứ?”

Không được, tôi nghĩ trong lòng, anh vẫn là nên mau chóng có một cuộc nhân duyên tốt đẹp đi, để đỡ phải không có chuyện gì làm lấy tôi ra giày vò chơi đùa.

Qua một hồi, tôi nhìn hấn nói: “Dịch Phàm à, anh đến thăm tôi, sao lại đi tay không đến vậy? Nếu thấy hoa tươi bong bóng không thực tế lắm, thì mang chút trái cây cũng được mà.”

Dịch Phàm nói: “AC sao lại tuyển người tầm thường như cô vậy chứ.”

“Đúng là có chút tầm thường ha,” Tôi đồng ý, “Vậy thì tại mình chuyển qua cái không tầm thường vậy. Dịch Phàm à, sao lúc anh đến không mang theo một cây thuốc (lá)? Sau khi anh đi, tôi nấp trong một góc không người, len lén mở bao ra, vừa mừng vừa sợ còn cả xấu hổ ngại ngần phát hiện bên trong không phải là thuốc, mà toàn là tiền mặt.”

Dịch Phàm nhìn tôi: “Thiếu tiền?”

“Không thể thiếu sao? Nếu như không phải cầm cự hết nổi, tôi cũng không muốn đi khám bệnh.” Tôi có chút tủi thân nói.

Dịch Phàm có chút bất ngờ: “Lúc lão Kim nói với tôi, tôi còn tưởng rằng là cô yêu nghề kính nghiệp nữa chứ.”

Thì tôi yêu nghề kính nghiệp mà. Tôi vì ông chủ ngay cả hồ cũng nhảy được, còn không phải là yêu nghề kính nghiệp sao.

Hồi lâu, chúng tôi không nói gì nữa. Dịch Phàm giống như đứa con nít hiếu kỳ chuyên chú nhìn chằm chằm vào ống truyền dịch đang nhỏ giọt, nhìn từng giọt từng giọt dịch rơi xuống, còn tôi thì vẫn cứ nhìn hẩn, giống như lần đầu bị hẩn nhốt trong văn phòng vậy, ngồi không chẳng làm gì mà cứ nhìn hẩn. Sắc trời từ từ tối dần, trong phòng bệnh lan toả một loại không khí mờ ám.

Bóng tối bao phủ người Dịch Phàm, làm cho hẩn nhìn giống như một vị quý tộc mang vẻ cổ xưa mà còn thanh nhã đang ẩn nấp theo thời gian.

Hơ, người đàn ông như vậy, phải có vô số cô gái giành giật chứ, trên tình trường phải đầy tự hào chứ, nhưng mà hẩn, sao lại chạy đi coi mắt hết lần này đến lần khác, rồi sau đó một mình ở trong một ngôi miếu đồ nát mà chờ đợi sự thương xót của Nguyệt Lão vậy ta?

Tôi nhớ lại lời nói của Tô.

Chị ấy nói: Một người nếu như yêu đến khắc cốt, khi tình yêu này chấm dứt, nỗi đau này sẽ giống như bị rút gân gãy xương vậy. Trái tim của anh ta sẽ trống rỗng, tâm hồn của anh ta sẽ mất phương hướng, anh ta sẽ cố gắng bằng mọi cách tìm cho được phần đã bị mất đi.

Tôi cười, nói: Tô, chị khi nào lại trở nên văn vẻ như vậy? Dịch Phàm trống rỗng? Hẩn mỗi ngày đều nghĩ cách giày vò em, dành thời gian đâu mà để trống rỗng chứ.

Tô nói: Không dành không có nghĩa là không có! Em là một kẻ tầm thường, nói với em chỉ tổ lãng phí tế bào văn học nghệ thuật của chị. Cái việc này nói theo như vậy đi, giống như một đứa bé đang ăn một cái bánh ngon, đột nhiên cái bánh này bị người khác cướp đi, em nói xem nó sẽ làm gì?

Tôi hỏi: Đập cho kẻ đó một trận?

Tô liếc tôi một cái: Nó sẽ dùng đủ trăm phương ngàn kế để tìm một cái bánh khác, thay cho cái trước đây.

Tôi hỏi: Cho nên hẩn lấy em ra để tiêu khiển? Em là cái bánh kia?

Tô nói: Không, em là cái đồ đầu đất. Em hết cứu được rồi.

Dịch Phàm, anh là muốn đem những cô gái kia, thay thế cho phần tâm hồn nào đó đã bị mất đi sao? Trong bóng tối, bóng hình lặng lẽ của hẩn có chút cô đơn, làm cho người ta phải động lòng. Tôi bỗng nhiên rất muốn biết, rốt cuộc là hẩn đã phải trải qua những gì mà có thể khiến cho hẩn thay đổi đến như vậy.

Vì vậy tôi hỏi: “Người phụ nữ đó... cô ta là ai vậy? Cô ta... đi rồi à?”

“Ai?” Dịch Phàm có chút không hiểu.

“Lần đầu tiên tôi gặp anh... Cái buổi sáng đi làm đầu tiên của tôi, người phụ nữ mặc chiếc váy màu vàng đó, cô ta... là bạn gái của anh? Hay là vợ anh?”

Dịch Phàm đứng lên quan sát ống truyền dịch của tôi, nói: “Quan Tiểu Bội, tôi nhớ đã từng nói với cô, đừng có vượt quá giới tuyến của tôi.” Giọng nói của hẩn rất nhẹ, lãnh đạm không tình cảm.

Không khí có chút ngưng đọng, nhưng tôi vẫn cố chấp hỏi: “Cô ta đi rồi à? Cô ta tại sao lại bỏ đi? Anh ưu tú như vậy, không nên nha.”

Dịch Phàm không nói gì, trong bóng tối dưới ánh trăng, tôi gần như cho rằng hẩn lại muốn gào thét. Kết quả hẩn chỉ nhẹ nhàng bóp chặt lấy chính giữa ống truyền dịch dài hẹp, nói với tôi: “Quan Tiểu Bội, cô nhìn xem.”

Tôi hiếu kỳ nhìn qua.

Hẩn nhanh chóng bóp chặt ống, rồi lại nhanh chóng thả ra. Nước dịch phần lớn nhanh chóng chảy vào mạch máu của tôi, một trận lạnh buốt, rồi sau đó lại nhanh chóng bị ép trở lại, máu của tôi cũng đi hút chảy ra trong ống. Tôi nhìn thấy dưới ống truyền dịch có màu đỏ đậm của máu, ngơ ra luôn.

Tôi nhớ có xem qua trên một tờ báo, có một y tá bơm không khí vào trong tĩnh mạch của tên bạn trai phụ tình, khi mà khí chạy đến tim, người liền toi luôn. Tôi rất lo lắng lỡ mà hắn không cẩn thận đem không khí đưa vào trong mạch máu của tôi, cuộc đời của tôi từ đây sẽ ‘say goodbye’ với tôi luôn.

Tôi gào khóc hét: “Anh hai, đây là mạch máu của tôi, không phải là cái ống dẫn nước nhà anh, sẽ chết người đó!”

Tôi không phải Tô, không làm bác sĩ tâm lý để kiếm tiền. Hắn có khúc mắc là việc của hắn, không liên quan đến tôi. Tôi không thể vì việc này mà đùa giỡn với cái mạng nhỏ của mình. Tôi không phải là kẻ giàu có, ba mẹ chỉ cho tôi được cái mạng này thôi...

Tôi xoay người, trốn trong mền khóc.

Dịch Phàm có vẻ như không ngờ đến phản ứng này của tôi, ngây ra một lát, liền vội vàng xoay người tôi lại: “Sao rồi, sao rồi? Sao lại khóc hả? Khóc cái gì chứ, tôi chỉ giỡn chơi thôi.”

“Có cái giỡn chơi như vậy sao? Cái giỡn chơi của anh là rút máu người à!”

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi được rồi chứ? Cô xem, máu của cô không phải chảy trở lại rồi sao. Một giọt cũng không có lãng phí.”

Lúc này, sự uất ức chất chứa trong lòng tôi cũng đột nhiên vỡ oà, nước mắt cũng tuôn ra: “Dịch Phàm, anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi vốn dĩ đang sống yên lành, bởi vì gặp phải anh tôi mới xui xẻo như vậy. Tôi rơi xuống nước bị bệnh, bị xử phạt trừ tiền lương, có chuyện nào không phải là tại anh chứ. Tôi chỉ muốn quan tâm anh một chút, anh còn dọa tôi như vậy...”

Dịch Phàm bước đến ôm tôi vào lòng: “Xuyt, tôi biết rồi, tôi sai rồi. Đừng khóc nữa nha, cô đang bị bệnh mà, không được khóc nữa.... Bình thường cái gì cũng không để ý... Tôi tưởng rằng cô sẽ không biết khóc nữa chứ...”

Tôi vẫn như cũ khóc lớn: “Dịch Phàm đều tại anh, đều tại anh hết.”

Dịch Phàm dịu dàng vỗ vỗ lưng tôi, nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc...”

.....

Lúc tôi tỉnh dậy, đã là sáng sớm ngày thứ 2 rồi, Tô với con mắt thâm quầng đứng trước giường tôi báo cáo: “Đồng nghiệp em có đến, ông chủ em giúp em trả tiền viện phí rồi.”

“Hả? Sao chị biết?”

“Hồi nãy chị đi đóng tiền, bọn họ nói có người đã đóng rồi. Không nói là ai, nhưng chị chắc chắn là anh ta.”

“Không thể nào nha, chị không phải nói đồng nghiệp của em có đến sao, có khi nào là bọn họ đóng không?”

“Không phải, cái cô tên là Lạc Lạc, cả 4 tấm thẻ ngân hàng, xài lỗ hơn 20.000 còn chưa trả. Bạn gái Peter đem toàn bộ tiền của anh ta tịch thu hết, mỗi tháng chỉ chừa lại cho anh ta 800. Elle ra khỏi cửa quên mang theo bóp tiền, buổi sáng đón tắc-xi còn phải mượn tiền của bảo vệ. Còn về cái cô Alice kia... cô ấy căn bản không có ý định giúp em trả tiền.”

“Bọn họ nói với chị à?”

“Bọn chị còn chưa kịp nói chuyện với nhau.”

Tôi trở mắt đờ ra một cách kinh ngạc: “Chị... phân tích ra à?”

“Không phải, lúc ở trong thang máy, chị ở phía sau bọn họ. Khi đó bọn chị vẫn còn chưa quen biết nhau.”

Tôi hơi khinh bỉ Tô về cái hành vi nghe lén thành thói quen này, sau đó lại nghĩ đến một vấn đề: “Vậy bọn họ đến lúc nào? Sao chị không gọi em dậy?”

“Lúc đó em đang khóc ngất lên ngất xuống trong lòng ông chủ em.”

12. Chương 12

Tôi... đã ở trong lòng Dịch Phàm khóc ngất lên ngất xuống sao?!

Mức độ kinh hãi của sự việc này không thua gì nửa đêm nhìn thấy Sadako (1) từ trong ti-vi bò ra.

(1) Sadako: Nhân vật ma nữ trong tác phẩm kinh dị ‘The Ring’. Muốn biết thêm liên hệ google)

“Tô à, sao chị không cản em lại?” Tôi đau thương nói.

“Cản rồi. Kết quả em sống chết ôm chặt lấy cánh tay Dịch Phàm không chịu buông, Dịch Phàm cũng không cho bọn chị động thủ. Cái loại việc anh tình tôi nguyện thế này, nên ai lại đi làm việc dư thừa cơ chứ.”

Anh tình tôi nguyện... Mức độ kinh hãi của lời này còn hơn cả sau khi Sadako đã bò ra, lắc bả vai của bạn mà gào lên: Bạn nhận ra tôi chứ! Bạn nhận ra tôi chứ!

Kết quả, trốn nấp hơn hai tháng, lúc vừa mới có thể ngẩng đầu lên làm người, tôi lại bắt đầu tiếp tục ẩn nấp trong bóng đêm, tránh xa tất cả mọi người, dậy sớm lên la lén lút đến công ty.

Nếu như tôi không phải là nữ nhân vật chính trong sự việc, sẽ rất vui vẻ cùng mọi người đem cái mớ bong bóng màu hồng kia từng cái từng cái một nhào nặng kịch liệt, sấm xoi tỉ mỉ rồi sau đó càng thổi càng to. Nhưng hề nghĩ đến những tin đồn màu hồng kia là nhắm về tôi... tôi lại muốn nhảy hồ một lần nữa, rồi sau đó sống chết cũng không lên.

Quả nhiên, ánh mắt mọi người nhìn tôi loé lên tia sáng mập mờ ám muội. Tôi nghĩ ngay đến mấy từ then chốt ‘Quan Tiểu Bội, Dịch Phàm, ôm ấp, ngất xỉu’, với tốc độ ánh sáng, dưới đường truyền cáp quang đã lan rộng đến khắp mọi ngõ ngách trong công ty. Lạc Lạc đã mấy lần tiếp cận tôi với biểu tình như là đang khai quật triệt để bí mật đang được che giấu, đều bị tôi khéo léo trốn thoát được. Lạc Lạc tức tối giậm chân. Còn tôi lại nghĩ: Hừ, tức chết người nào hay người đó!

Lúc nghỉ trưa, cuối cùng tôi cũng bị bạn Lý Lạc người đại diện kiệt xuất cho đông đảo quần chúng ‘bà tám’ chặn ở một góc trong nhà ăn: “Hừ! Quan Tiểu Bội, cậu có thể thoát khỏi hoà thượng nhưng thoát không khỏi miếu (2)!”

(2) Thoát khỏi hoà thượng nhưng thoát không khỏi miếu: Đại khái là chỉ tránh được nhất thời, không tránh được suốt đời.)

“Vậy cậu là hoà thượng hay là miếu?”

“Đừng có đánh trống lảng với mình! Quan Tiểu Bội, cậu thật không có tình nghĩa gì hết, chuyện lớn như vậy trước đây lại không hề rằng một chút nào, cậu muốn làm cho trái tim mỏng manh yếu đuối của quần chúng sốc chết hả!”

Trái tim của quần chúng nếu như mong manh dễ vỡ, vậy thì của tôi chính là tờ giấy dán hồ rồi.

“Thật ngại quá đi, thật ra chuyện lớn như thế này, mình còn biết trễ hơn cậu đến 10 mấy tiếng lận, cho nên không thể nào báo trước được.” Tôi ngửa tay vô tội.

Đôi mắt Lạc Lạc mở to: “Cậu có ý gì?”

“Lúc đó mình bị ngất đi, đang trong tình trạng mất ý thức rồi.”

Khi mà Lạc Lạc đã làm rõ ngọn nguồn sự thật tất cả về việc ‘ngất’ của tôi, biết không thể trở tài hùng biện, nên thái độ đối với tôi từ bất mãn chuyển thành dạy bảo: “Trời ơi! Sao cậu lại ngất xỉu vậy hả! Trong thời khắc mấu chốt như vậy cậu lại xỉu cho được! Quan Tiểu Bội, cậu không đủ tư cách làm nữ chính trong bộ phim cầu huyết (3) phát lúc 8 giờ đâu!”

(3) Cầu huyết: Nói về những tình tiết, nội dung truyện hoặc phim... rập khuôn, lặp đi lặp lại, ấu trĩ, nói không thể tin được, giả tạo, khoa trương, sến rện... Tóm lại có ý chê bai.)

Tôi đỏ mặt hời hợt: “Rốt cuộc... rốt cuộc là làm sao? Mình đã làm cái gì à?”

“Không phải là cậu đã làm cái gì, mà là Tổng giám đốc Đại nhân đã làm cái gì kia!”

Dưới đây là khẩu cung không cần phải bức cung cũng tự khai của Lạc Lạc:

“Lúc mà tụi mình bước vào, cậu đang nín lấy góc áo của Tổng giám đốc Đại nhân, khóc một cách vật vã, vừa khóc mà miệng còn gào lên nào là ‘Anh có lỗi với tôi, anh có lỗi với tôi’. Chính vào lúc mình quả thật cho rằng đây là tình tiết nam chính vứt bỏ nữ chính trong một bộ phim trong nước, thì Tổng giám đốc Đại nhân lắc mình một cái biến thành nam chính tình thâm, anh ấy vuốt vuốt lưng cậu nói: ‘Tiểu Bội, là ‘anh’ không tốt, hại ‘em’ ra nông nỗi này, ‘em’ tha thứ cho ‘anh’ được không (4) ?’ Cậu không nói gì cứ khóc mãi. Tổng giám đốc Đại nhân cứ như vậy ôm lấy cậu, vuốt tóc cậu rồi lại an ủi cậu tiếp, anh ấy cười, có chút bất đắc dĩ lại rất dịu dàng, ánh mắt đó, thật sự là cực kỳ chiều chuộng chết người nha. Sau đó cậu không lên tiếng nữa, anh ấy liền ngồi ở bên đầu giường kéo mền đắp cho cậu đang nằm ở trong lòng. Chị của cậu muốn tiến lên đỡ chỗ với anh ấy, nhưng anh ấy lắc đầu từ chối, mà cũng không hề buông tay. Cuối cùng, cậu nắm lấy cổ áo của anh ấy mà ngủ luôn. Anh ấy mới giúp cậu đắp mền ngay ngắn, ấn xuống một nụ hôn thâm tình mà nhẹ nhàng lên trán cậu, rồi xoay người bỏ đi.”

((4) Khúc này chắc mọi người thắc mắc sao lại xưng anh – em , đây là Mã cổ tình dịch như vậy, vì lúc Dịch Phàm nói câu này, trừ bạn Tiểu Bội nhân vật chính ra, thì mọi người tại hiện trường khi nghe được đều sẽ hiểu lầm 2 người này có chuyện mờ ám với nhau, nên dịch anh – em thì sẽ phù hợp hơn. À, trong tiếng Hoa, Wo, Ni cũng giống I, You bên tiếng Anh, nên tùy theo ngữ cảnh mà dịch cho hợp lý.)

“Hôn?!” Tôi lại kinh hãi nữa.

“À, đó là mình tưởng tượng ra. Tóm lại ý của mình là, tổng giám đốc lúc đó thật sự là vừa đa tình lại vừa dịu dàng.”

Dịu dàng?! Trong mắt của tôi, Dịch Phàm mãi mãi rất bất lương rất hung dữ, cùng với dịu dàng... là nước giếng không phạm nước sông!

“Đương nhiên dịu dàng rồi, thật là tiếc, cậu đã bỏ lỡ!” Lạc Lạc nhún nhún vai, làm ra bộ dáng “Xin lỗi nha, việc này không liên quan tới cậu, không thể cùng cậu thảo luận.”

Nhưng... tôi là nữ nhân vật chính mà! Tôi lập tức có chút buồn bực khi bị cướp vai.

Lạc Lạc tự đắm chìm trong trí tưởng tượng của mình không thể thoát ra. Còn tôi thì lại đắm chìm trong lời kể nửa thật nửa giả, hư hư thực thực của Lạc Lạc không thể thoát ra.

Hồi lâu, Lạc Lạc nói một cách sâu xa: “Ôi, tổng giám đốc nha, thật sự là một người đàn ông tốt, người thấy người yêu, mình thấy cũng xiêu lòng luôn nè. Chờ chút, mình đi lấy ly trà sữa, trở lại rồi nói tiếp.”

Tôi quệt mồ hôi trên trán, cực phẩm bà tám, cực phẩm bà tám mà, may mà tôi không có làm lộ ra tin tức gì không nên lộ ra. Chính trong lúc mà tôi đang âm thầm vui mừng ngồi chờ Lạc Lạc trở lại, thì Dịch Phàm xuất hiện ở trước cửa.

Nhà ăn bỗng chốc im ắng.

Bản năng trong tôi có một loại dự cảm không tốt, vội dùng thứ duy nhất trong tay để che cái mặt tôi lại, rồi sau đó tuyệt vọng phát hiện đó chỉ là cái muỗng. Quả nhiên, sau khi Dịch Phàm quét nhìn một vòng nhà ăn, trực tiếp đi thẳng về phía tôi, ngồi vào vị trí khi nãy của Lạc Lạc.

Trong không khí yên lặng như được lấp đầy bởi tiếng reo hò cuồng nhiệt đang ngấm ngấm dậy sóng trong lòng mọi người.

Sau lưng Dịch Phàm, Lạc Lạc đang bưng 2 ly trà sữa, vội vàng quẹo vào chiếc bàn bên cạnh, hoà nhập vào trong đông đảo quần chúng, trở thành một bức tường bà tám trầm mặc mà kiên cố.

Dịch Phàm ơi, Dịch Phàm, anh là cái kẻ đổ thêm dầu vào lửa, lại xuất hiện đúng vào lúc cao trào như thế này, bất kể lời đồn có phải là thật hay không, đều bị anh chứng thực luôn rồi.

Tôi ngồi nguyên tại chỗ, sau đó xuất hiện tình cảnh như sau:

Dịch Phàm lấy cái túi lớn trong tay đặt lên bàn ăn — — “Nè, cái này tặng cho cô.”

Tiếng hít thở đằng sau đồng loạt vang lên, tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi: “Cái gì vậy?”

“Áo khoác của tôi,” lại nghe thấy tiếng thở gấp, “Tôi qua bị cô làm dơ rồi.”

Tôi suy nghĩ tìm đối sách: “Tôi vừa mới khỏi bệnh, không thể nhúng nước lạnh. Cuối tuần giúp anh giặt được không?”

“Không cần. Làm dơ rồi, cho nên không cần nữa. Cô mang đi bán đi. Tuy nói rằng là đồ second-hand (= đồ đã xài rồi, đồ cũ), nhưng cũng có thể bán được giá tốt. Coi như phúc lợi của nhân viên đi.” Dịch Phàm bình thản nói.

Xung quanh là tiếng ‘leng keng leng keng’ của chiếc muỗng rơi xuống.

Tôi: “...!”

Đây là phúc lợi của nhân viên... hậu hĩnh nhất mà tôi từng nhìn thấy qua đó.

Dịch Phàm bình thản tự nhiên rời đi.

Peter và Lạc Lạc không hề có tiếng động xuất hiện ngay bên trái và bên phải của tôi.

Lạc Lạc: “Dịch tổng... quá đẹp trai quá đàn ông nha.”

Tôi: “Tại sao trong mắt của mình chỉ nhìn thấy một kẻ tính toán đến tận xương tuỷ vậy?”

Peter: “Thấy chưa, tôi đã nói là Dịch tổng làm sao để ý đến Tiểu Bội cho được. Lại đây nào, móc tiền ra.”

Lạc Lạc: “Tiểu Bội, cậu không có triển vọng gì hết, tổng giám đốc đã dâng đến tận tay mà còn để vuột mất! Còn hại mình phá sản nữa!”

Tôi: “Mấy người lấy tôi ra cá cược?”

Lạc Lạc: “Đúng vậy, 1 ăn 100. Nhưng bây giờ mình thua rồi, cậu phải đền bù tổn thất ình, cái áo kia của tổng giám đốc cậu chia ình một cánh tay áo nha.”

Tôi: “Được, nếu cậu muốn cái cổ áo cũng cho cậu luôn. Có điều... 1 ăn 100?”

Lạc Lạc: “Đúng vậy, tức là cậu có thể ‘câu’ được tổng giám đốc là sự việc không có khả năng nhất. Dưới loại tình huống này mà mình vẫn như cũ hao tổn công sức vào cậu, giờ thì biết ai là bạn rồi chứ?”

Sự việc không có khả năng nhất... gây tổn thương lòng tự tôn quá nha.

Sau khi trở về, tôi ngay tại nội bộ công ty mở ra một cuộc bán đấu giá nho nhỏ, chiếc áo khoác của Dịch Phàm được một người bảo vệ nhỏ bé mua đi với cái giá vượt qua giá ban đầu 35%, nhưng nghe nói người ra tay ở sau lưng, thật ra là một nam quản lý cấp cao nào đó của AC.

13. Chương 13

Sáng sớm ngày thứ sáu, tôi nhận được một cái email của Dịch Phàm.

Hắn hỏi: Hết bệnh chưa, có cần nghỉ ngơi thêm không?

Tôi trả lời theo tiêu chuẩn một nhân viên gương mẫu: Không vấn đề gì. Cảm ơn tổng tài quan tâm.

Hắn tiếp tục hỏi: Ừ, vậy thì tốt. Tôi vẫn lo cho cô suốt.

Tôi nghĩ, tôi nên cảm động đi, thế nhưng, cho đến nay hể Dịch Phàm làm người ta cảm động thì giây tiếp theo sẽ luôn làm người ta chấn động, cho nên tôi đối với lòng tốt đặc biệt của hắn xin được bảo lưu ý kiến.

Quả nhiên, hắn nói: Quan Tiểu Bội, nếu cô đã khỏi bệnh rồi, hoạt động coi mắt của tụi mình bị gián đoạn gần 2 tháng, nên tiếp tục lại được rồi đúng không?

Tôi kiên quyết từ chối, trải qua mấy tháng kinh nghiệm nói cho tôi biết, bất tự (1) của tôi và hắn tương khắc, mà khí trường (2) của tôi lại yếu hơn so với của hắn rất nhiều, cho nên kết quả trực tiếp chính là dính líu đến hắn càng nhiều, tôi sẽ càng chết thảm. Nhưng cho dù là như thế nào đi chăng nữa, tôi cảm thấy vẫn cần phải nói năng với hắn khách sáo một chút. Cho nên tôi trả lời: “Nghe nói anh giúp tôi trả tiền thuốc

men, cảm ơn nhiều. Có điều ước chừng một hai năm tới tình hình kinh tế tương đối eo hẹp, chắc không trả nổi cho anh. Nếu anh cần, tôi có thể đưa cho anh kế hoạch trả tiền trong vòng 5 năm.”

((1) Bát tự: Thường đi kèm là niên canh bát tự hay ngày sinh bát tự. Bát tự là tám chữ, đó là gồm: Can, chi của năm sinh; Can, chi của tháng sinh; Can, chi của ngày sinh; Can, chi của giờ sinh.)

((2) Khí trường: Đây là cách gọi chung cho nhiều loại khí của con người như: Khí chất, vận khí, chính khí, tài khí, hào khí... Mã cũng chả biết trong bói toán phong thủy gọi là gì, nên để nguyên Hán Việt, mọi người thông cảm, trình độ hiểu biết còn hạn hẹp.)

Qua một lúc, Dịch Phàm nói: “Sao, không có tiền? Mà dạo này tình hình kinh tế của tôi cũng eo hẹp lắm. Không phải nói hôm qua cô bán cái áo khoác của tôi cũng được giá lắm sao?”

Tôi nói: “Tổng giám đốc AC tình hình kinh tế eo hẹp? Anh làm trò gì vậy? Không có việc gì làm đi qua Iraq mua mỏ dầu tặng cho quân đội Mỹ à?”

Hắn nói: “Tôi giúp cô trả nợ hết rồi. 17.840.000 đồng lận. Con chó mà tôi muốn mua cũng phải đẹp sang một bên luôn đó.”

Tôi ngồi bên máy tính cười mỉa, suy nghĩ cả buổi trời rồi trả lời: “Cổ phiếu không phải tăng cao rồi sao?”

Hắn nói: “Quyền đòi nợ và nghĩa vụ phải trả nợ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Lợi nhuận tăng đâu có liên quan gì tới cô, tiền nợ thì cô vẫn phải tiếp tục gánh vác.”

Tôi ngồi ở bên cạnh máy tính tiếp tục cười mỉa, ... Anh với Lạc Lạc, hai người các người là ai học của ai vậy? Câu phía sau của anh có phải muốn nói là, an tâm làm kiếp cu li suốt đời đi nha.

Một lát sau, Dịch Phàm trả lời: “Chó tôi đã mua không được, chỉ đành không có việc gì làm dắt cô đi dạo thôi.”

Xuyên thấu qua máy tính, tôi dường như nhìn thấy khuôn mặt cười gian xảo của hắn.

Tôi đối với sự vô vị cộng thêm vô tình của hắn thể hiện sự vô lực, đem tất cả các email ném vào thùng rác, sau đó bắt đầu công việc.

Một lát sau, hắn lại gửi email: “Quan Tiểu Bội, cho tôi MSN của cô, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cô.”

Tôi tiện tay gửi đính kèm cho hắn một đoạn ‘Nội quy nhân viên’: “... Trong lúc làm việc nghiêm cấm lướt web, cấm sử dụng các công cụ chat như QQ (3) (= yahoo), MSN, Facebook..., một khi phát hiện, sẽ cảnh cáo, phạt tiền, thông báo phê bình chờ xử phạt...”

((3) QQ: Tương tự Yahoo, bên Trung Quốc thường sử dụng QQ, không dùng yahoo.)

Ngay tức khắc, điện thoại trên bàn của tôi vang lên.

“Xin chào, Quan Tiểu Bội của bộ phận pháp luật AC, xin hỏi ai vậy ạ?”

“Xin chào, Dịch Phàm tổng giám đốc AC.”

“...”

“Quan Tiểu Bội, đây là lần thứ 2 trong ngày cô từ chối yêu cầu của tôi rồi đó!”

“Xin lỗi, trong giờ làm việc không giải quyết việc riêng. Việc cá nhân xin để ngoài giờ làm việc tự giải quyết.”

“Quan Tiểu Bội, tin tưởng rằng trong thời gian huấn luyện đã có nói qua, sự việc mà cấp trên giao phó chính là công việc của cô. Cô đã không hợp tác như vậy... buộc tôi phải đích thân xuống dưới giúp cô tạo MSN và mệnh lệnh cô sử dụng?”

... Tổng giám đốc viếng thăm gian phòng nhỏ bé của bộ phận pháp luật mà trước nay chưa từng hạ cố, vì một nhân viên quen mà tạo MSN còn đích thân chỉ đạo bắt sử dụng nữa?!

“Anh có thể nào đừng có mà có sở thích quái đản như vậy có được không hả?!” Tôi giận sôi máu nói, trước khi cúp điện thoại, tôi nghe được tiếng cười thản nhiên mà đắc ý của hắn.

Cả buổi sáng, tôi đều thấp thỏm không yên, năng lực sáng tạo của Dịch Phàm được dùng trên phương diện giấy vở tôi thì quả thật không ai sánh bằng, tôi rất lo lắng hẳn nói được làm được.

Bình an sống cho đến buổi trưa, tôi hưng phấn một đường xông thẳng đến nhà ăn, bỏ nhào vào trong lòng Lạc Lạc: “Tiểu Lạc Lạc, chị đây hôm nay tâm tình tốt, mời cùng ăn một bữa thịnh soạn.”

Lạc Lạc ngó nghiêng xung quanh, nhìn tôi cười một cách thần bí, móc điện thoại ra bấm số, rồi sau đó la làng lên với âm thanh cao vút: “Tiểu Bội à, vừa này không biết vị lãnh đạo nào của công ty gọi điện thoại ình, nói nhắn với cậu sau khi ăn cơm trưa xong hãy thêm địa chỉ MSN ‘dichpham@msn (4)’ này vào, nói là có việc quan trọng cần nói với cậu. Trời ơi, vốn dĩ là định nói ở trên văn phòng kia, ai ngờ mình quên mất. Nhớ đó, là địa chỉ ‘dichpham@msn’ này đó.”

((4) nguyên văn là: yifan@msn . Mã cũng định giữ nguyên, nhưng phía dưới có chỗ cần phải dịch, nên dịch luôn cái địa chỉ này.)

Mấy trăm con mắt trong nhà ăn hướng về phía này, từ ánh mắt cho thấy như đang suy nghĩ điều gì đó, lời nói này của Lạc Lạc tuy không nói rõ tên, nhưng hiệu quả vô cùng tuyệt vời, càng cố che giấu càng lòi đuôi, không nói gì còn ghê hơn nói ra, muốn che giấu kết quả lại bại lộ.

Tôi suy sụp hỏi: “Lạc Lạc, cậu đang làm cái quái gì vậy hả? Việc này cho dù là thật đi chăng nữa, cậu cũng không cần lớn tiếng như vậy chứ.”

Lạc Lạc chỉ chỉ điện thoại thì thăm bên tai tôi: “Tổng giám đốc nói, nếu mình ở nhà ăn đem những lời khi này nói lớn lên một lần, sẽ đưa ình 200 đồng.”

“Cậu! Mình đã nói mà cậu là kẻ thấy lợi quên nghĩa! Cho cậu 300, cậu la lớn lên ình tất cả chỉ là trò đùa thôi!”

Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Dịch Phàm: “Lý Lạc, tôi ra 500.”

“700!” Tôi hét.

“800. Quan Tiểu Bội đang nghèo rớt mồng tơi làm gì có tiền.” Dịch Phàm nói.

“1000!” Tôi nghiêng rằng, “Mình viết giấy nợ!”

“Lý Lạc, sau khi việc thành tôi sẽ tặng cô một chiếc áo khoác của tôi.”

“Bingo! Tổng giám đốc toàn thắng!” Lạc Lạc hoan hô.

Cô ấy lại hô lớn: “Tiểu Bội, mình vừa mới nói xong mà cậu lại quên mất tiêu, là D-I-C-H-P-H-À-M, D-I-C-H-P-H-À-M đó! Nhớ kỹ đó!”

“Tổng giám đốc, câu vừa rồi là tặng kèm.” Lạc Lạc hướng về phía điện thoại nói.

“Làm tốt lắm.”

Tôi gọi một đồng cơ, trốn ở phía đằng sau, chuẩn bị dùng đồng cơ này làm ình mắc ghen chết.

Ăn cơm xong, tôi lập tức trở lại phòng làm việc tạo MSN, tôi nghĩ cho dù lên mạng bị tóm được, nhưng trong giờ nghỉ trưa có lẽ có thể giảm nhẹ hình phạt.

Sau khi Dịch Phàm thêm tôi vào, lập tức gửi cho tôi một đường link.

“Coi cái này đi, thú hay đó!” Dịch Phàm hưng phấn nói.

Tôi hiếu kỳ mở ra. Cái link đó là một bài viết của một trang web tám nhắm nào đó, chủ bài viết đăng một tấm hình, phía bên dưới có dòng chú thích nho nhỏ.

Dịch Phàm nói: Chuyến du lịch ngoại ô hôm đó có người chụp lên. Lần đầu tiên tôi phát hiện tôi đẹp trai đến vậy.

Tôi xem một cách tỉ mỉ, thì ra là tấm hình ngày đó Dịch Phàm công tôi ở bờ hồ.

Dịch Phàm trong tấm hình đích thực rất đẹp trai, nhưng mà vấn đề là, cái tên chụp ảnh kia sao lại có thể có kỹ thuật chụp tệ lậu đến như vậy chứ! Trong khi chụp cho Dịch Phàm một khuôn mặt tuần tú, còn cái lưng vốn mỏng manh của tôi, lại đem chụp thành khung bố gấp 3 lần so với thực tế?!

Dịch Phàm nói: Đẹp thật đó, đẹp thật đó, tôi đã cài nó làm hình nền rồi. Nè, cô cũng cài nó làm hình nền đi.

Hôm nay lần thứ 3 tôi từ chối hẳn.

Tôi nói: Tôi rất yêu AC, hình nền của tôi vẫn là logo của AC.

Dịch Phàm nói: AC có logo mới rồi, là tôi!

Tôi nghĩ: Sao anh không nói luôn anh là vật may mắn của công ty luôn đi!”

Trong lúc tôi buồn bực nhìn chằm chằm vào cái móng của mình trong tấm hình, có người đã đăng nhập từ xa vào máy tính của tôi, thay đổi hình nền của tôi.

Trùng hợp Peter ăn cơm trưa xong đi ngang qua, liếc mắt nhìn màn hình của tôi, đột nhiên la lớn lên:

“Trời đất, tổng giám đốc không có chuyện gì làm hay sao mà lại đi công con gấu trên lưng vậy?”

Tôi quyết định làm lơ Dịch Phàm.

Ai ngờ hẳn liên tục gõ nhấn cho tôi: Tôi đã xem cái bài kia rồi, thật sự không tồi, phía dưới có rất nhiều cô gái bày tỏ tình cảm sùng bái ngưỡng mộ vô hạn đối với tôi. Nè, cô giúp tôi xem trong đó, có đối tượng tiềm năng nào để coi mắt không. Ngoài ra, tôi còn phát hiện trên trang web có rất nhiều bài viết bàn luận về ông chủ, cô đi coi thử coi có bài nào viết về tôi không?

Khửu khửu, tôi cười chế giễu, có! Từ cái ngày đầu tiên mà tôi đến AC, đã lấy anh ra tám rồi, đến nay vẫn luôn được cập nhật liên tục rất được hoan nghênh, nên bài đã được quản lý trang web chú ý, thường được nằm ở đầu trang nữa kìa.

14. Chương 14

Suốt mấy ngày liền, tôi dưới sự thúc ép uyển chuyển của Dịch Phàm, phải thay hẳn lên mạng tìm kiếm tất cả các bài viết tám nhảm. Tính nhiều chuyện được che giấu của hẳn, thông qua tôi, nên đã phát huy một cách tuyệt vời.

Hành động của tôi rốt cuộc cũng bị chú ý. Lão Ngô giám đốc phòng nhân sự đích thân đến bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói với tôi: “Quan Tiểu Bội, cô cũng biết quy định của công ty. Cho nên... cho dù thể nào đi chăng nữa, ở trong công ty vẫn là mong cô chú ý một chút đến lời nói và hành động của mình.”

Tôi vội vàng giải thích với lão Ngô, tôi nhất thời vô ý quên mất quy định của công ty là lỗi của tôi, cảm ơn lãnh đạo đã nhắc nhở, tôi nhất định sẽ chú ý kiên quyết không tái phạm loại sai lầm như vậy nữa, cố gắng chăm chỉ làm việc vì AC cúc cung tận tụy (1) đến chết mới thôi!

(1) Cúc cung tận tụy: Hết lòng hết sức phục vụ.)

Lão Ngô gật đầu rồi đi, còn tôi kinh hãi mồ hôi lạnh đổ khắp người.

Lời ẩn ý trong câu nói này của lão Ngô rõ ràng có ý là: Quan Tiểu Bội, tôi biết giữa cô và tổng giám đốc có vấn đề, nhưng xin cô đừng có mà thái quá.

Sau khi tôi ôm cây đợi thỏ suốt 3 tiếng đồng hồ ở cửa thang máy tầng 23, cuối cùng đón đường được Dịch Phàm, tôi kéo hẳn vào trong góc kẹt rồi nói: “Việc tôi lên mạng đã có người chú ý rồi, hôm nay còn bị nhắc nhở nữa đó.”

Nhưng Dịch Phàm lại cười lớn ha hả: “Hôm nay tôi cũng nhận được báo cáo đánh giá làm việc của nhân viên được gửi cho tổng giám đốc, cũng khéo léo nhắc nhở về việc có một nhân viên nào đó trong giờ làm việc vi phạm quy định lên lút lên mạng. Cô nói thử xem, nếu như lão Ngô biết được sự việc này là do tôi xúi giục, ông ấy sẽ nghĩ sao?”

Dịch Phàm à, anh có biết sự nhầm chán của anh đối với tôi mà nói, có bao nhiêu là kinh khủng không.

Tôi chỉ có thể nói: “Tôi vẫn còn đang trong thời kỳ đình chức xem xét, lời đánh giá nhận xét của quản lý nhân sự đối với việc đi hay ở của tôi có tầm quan trọng rất lớn. Cho nên ngày hôm nay tôi ở trước mặt mà cầu xin anh, đừng khiến cho tôi có bất kỳ hành động nào bất ngờ nữa. Suy cho cùng thì anh vẫn là tổng giám đốc, còn tôi chỉ là một nhân viên cón con mà thôi.”

Dịch Phàm nghe xong dường như là suy nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Ừm, tôi biết rồi, đi đi, việc này tôi tự có chừng mực.”

Sự thấp tha thấp thỏm trong lòng tôi mấy ngày qua cuối cùng cũng bình lặng rồi, đồng thời cũng vì sự thành thạo trong công việc của bản thân mà vui mừng.

Buổi chiều, tổng tài bổn triệu tập hội nghị với nhân viên các cấp, nội dung cơ bản không nằm ngoài vấn đề quản lý hằng ngày. Gần kết thúc, hần đứng trên bục nói một cách nhẹ nhàng bình thản: “Theo phản ánh, có một vài nhân viên cá biệt trong giờ làm việc lên mạng, đương nhiên chiếu theo ‘Nội quy nhân viên’ hành vi vi phạm này kiên quyết không thể chấp nhận. Nhưng mà – –” Nói đến đây hần ngừng một chút, không biết có phải là tôi bị ảo giác hay không – – một tia sáng bén nhọn lướt về phía tôi.

“Trong một số trường hợp nào đó, vì công việc, nên hành vi cũng có thể thông cảm.”

Tôi bỗng cảm thấy buồn bực. Tổng giám đốc trong hội nghị nhân viên nói ra những lời này, rõ ràng là muốn đẩy tôi ra vị trí chống đối với quần chúng mà. Cái tên nhãi này không phải càng nói càng rối thêm sao?

Quả nhiên, chiều hôm đó trong một lần đi vào nhà vệ sinh, tôi liền nghe thấy lời nghị luận phía ngoài cửa:

“Nè, bà có biết không, hồi nãy Tim của phòng tài vụ lên mạng bị lão Ngô bắt được phê bình một trận, còn nói là phải trừ tiền lương tháng này nữa đó.”

“Ha, đáng đời! Cái tên nhãi này bình thường đã không được nhạy bén. Lời kia của tổng giám đốc là nói với chúng ta chắc? Đó là bật đèn xanh cho Quan Tiểu Bội đó thôi.”

“Đàn ông mà, thấy người đẹp là IQ (2) mất sạch. Bà chớ cười, đây là do các nhà khoa học Đức nghiên cứu ra đó nha.”

((2) IQ viết tắt của Intelligence Quotient: Hệ số hoặc chỉ số thông minh)

“Người đẹp?! Chị đây muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, lẽ nào không đẹp bằng con nhỏ đó?”

“Thôi đi bà, bây giờ đàn ông đều thích dạng nhìn chính diện thì trong sáng, nhìn nghiêng gợi cảm, ngó trái hiền lương, ngó phải lẳng lơ. Bà được sao? Tôi thừa nhận, Quan Tiểu Bội bề ngoài có vẻ rất non nớt nhưng ở một góc độ nào đó vẫn thật sự rất quyến rũ à.”

“Có quyến rũ bằng tôi không? Của tôi là 36D (3) đó!”

((3) 36D: Tạm thời bỏ qua con số, chỉ nói về chữ cái. Xếp theo thứ tự lớn dần là A, B, C, D... A thì khiêm tốn, B vừa, C bự bự, D khủng...)

“Được rồi, được rồi, của bà lớn, bà là big mã (= lớn hết cỡ) luôn được chưa, lớn nữa là hù chết người đó...”

Sau khi hai giọng nói kia biến mất hoàn toàn, tôi mới từ nhà vệ sinh đi ra. Mà lúc nãy, khi ở trong nhà vệ sinh vùng đất thần kỳ nhỏ hẹp này, tôi đã giác ngộ được rồi!

Suy cho cùng tôi mới chính là đứa khờ khạo nhất. Thân là tổng giám đốc, Dịch Phàm sao lại có thể không rõ được cái đạo lý thị phi tai tiếng kia ở chỗ làm cơ chứ. Hần chính là muốn dùng cái cách uyển chuyển mà biến thái này để nói với tôi rằng, Dịch Phàm hần nắm rõ được cách tạo nên thị phi tự do ngôn luận tại văn phòng, tôi mà dám có bất kỳ sự chống đối làm trái mệnh lệnh của hần, hần đều có thể tụy ở xa ngàn dặm, nhưng vẫn có thể mượn miệng người mà giết tôi một cách vô hình.

Đây chính là sự báo đáp trắng trợn của hần dành cho tôi vì không chịu đi coi mắt cùng hần đó.

Tôi chủ động gửi email cầu xin.

Tôi nói: Lôi ca, tôi chịu thương chịu khó cần cù chăm chỉ chỉ làm việc không nói chuyện, làm người ẩn hình gần 2 tháng trời mới có thể làm ọi người tiếp nhận tôi một lần nữa, anh đừng giày vò tôi nữa, anh cứ như vậy thì cuộc đời tôi sẽ không tốt lên được. Anh có cần dặn điều gì cứ nói đi, tôi nhất định theo đó mà làm.

Hắn chỉ trả lại 2 chữ: Lôi ca?

Tôi vội vàng trả lời: Viết sai, viết sai.

Hắn lại hỏi: Viết sai? Cô có chủ tử khác à?

“Chủ tử”... Cái từ này làm tôi lắp bắp cả buổi trời. Cuối cùng, tôi cực kỳ chân chó (4) trả lời rằng: “Nào dám nào dám, tiểu nhân tôi vĩnh viễn là tay sai đắc lực trung thành nhất của ngài.”

((4) Chân chó: Ý chỉ xu nịnh, bỏ dờ, lấy lòng những kẻ có quyền thế địa vị.)

Ba mẹ, hai người không cần tự trách, không phải là giáo dục phẩm hạnh, đạo đức bao nhiêu năm nay của hai người thất bại, cũng không phải là con khom lưng uốn gối thấy lợi quên nghĩa, mà là con... thật sự là ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu mà.

Dịch Phàm ngay lập tức trả lời: “Rất tốt, cuối tuần chờ điện thoại của tôi.”

Thứ sáu, tôi nửa tỉnh nửa mê bị Dịch Phàm kéo đến một quán cà-phê gọi là ‘Hong Trang Lạc(5)’.

((5) Hong Trang Lạc: Hong Trang = người đẹp, Lạc = chỗ, nơi, cư ngụ, điểm dừng chân...

=> Nơi dừng chân của người đẹp, chỗ của người đẹp...)

“Thấy sao nào? Nơi này không tồi đúng không? Tôi khó khăn lắm mới tìm thấy đó. Sau này nơi đây sẽ là địa điểm chuyên dùng cho việc coi mắt!” Dịch Phàm vui mừng hơn hở nói.

Tôi nhìn ngó xung quanh. Một quán cà-phê nhỏ trang trí đẹp mắt, phong cách tao nhã, thích hợp để coi mắt, nhưng cũng không có gì khác biệt so với quán cà-phê khác, không biết Dịch Phàm sao lại hưng phấn đến vậy.

“Ừm, cũng được đó.” Tôi nói.

“Quan Tiểu Bội, lúc mà cô miễn cưỡng trả lời tôi thì luôn nói ra 3 từ này. Biết là cô không hiểu mà. Điểm đặc biệt của nơi này không phải là địa điểm, mà là cái tên! Cái tên đó!”

Hong Trang Lạc (6)... Tôi lẩm nhẩm, không hiểu nhìn Dịch Phàm: “Anh muốn nhìn khuôn mặt mộc của các cô à?”

((6) Hong Trang Lạc: Ở đây lại bị bạn Tiểu Thiên hiểu sang một nghĩa khác. Trang: cũng có nghĩa là trang điểm, Lạc: thì có nghĩa khác nữa là rơi, rớt, phai màu... Nên có theo như cách hiểu của bạn Tiểu Thiên thì Hong Trang Lạc = Trang điểm nhẹ hoặc không trang điểm.)

Dịch Phàm lộ ra biểu tình ‘Cô là cái thứ nông dân, không có học thức’: “Nhớ lại mà xem, Bàng Thống (7) trong Tam Quốc chết ở đâu? Gò Lạc Phụng (8) (= nơi Phụng Hoàng ngã hay rơi xuống) đó...”

((7) Bàng Thống: Một mưu sĩ của Lưu Bị thời Tam Quốc. Tự là Sỹ Nguyên, đạo hiệu Phụng Sồ tiên sinh (Phụng vẫy vùng trên trời). Ông vốn xấu xí đen đui từ nhỏ lại có cái mũi to nên nhiều người không có thiện cảm và luôn nghĩ ông là một kẻ ngu độn, bất tài. Sau khi Khổng Minh ‘dò hỏi’ được và chiêu mộ được ông về phục dưới trướng Lưu Bị. Tất nhiên Lưu Bị thấy ông xấu xí nên chỉ giao cho ông một chức quan nhỏ quản lý một châu. Chán nản ông uống rượu ngày qua ngày. Quân sĩ về báo cho Lưu Bị, Bị liền trối đem ra xử tội thì ông nói những việc làm của châu trong 1 tháng vừa qua ông chỉ làm trong 1 ngày là xong. Quả Nhiên trong 1 ngày ông hoàn thành hết một mình với vị quân sư. Sau này ông tài ngang ngựa với Khổng Minh. Ông là cánh tay trái của Lưu Bị trong việc đánh Tào.

(8) Gò Lạc Phụng = nơi Phụng Hoàng ngã hoặc rơi xuống.

Chuyện kể rằng, trong một trận đánh, Bàng Thống vì sự ghen tức đã không nghe Khổng Minh, cố tình mang quân đi đường hẻm, để bị mai phục.

Trước khi đi bỗng con ngựa của Bàng Thống rống lên, ngã quỵ xuống, một điềm dữ. Lưu Bị thấy thế liền đổi con ngựa bạch Địch Lư cho Bàng Thống.

Khi đến một khe núi thấy cảnh yên tĩnh lạ thường, Bàng Thống hỏi quân sư bên cạnh “Đây là nơi nào” thì được trả lời “Đây là gò Lạc Phụng (= nơi Phụng Hoàng ngã xuống)”. Bàng Thống ngửa mặt lên trời than “Ta vốn hiệu Phụng Sồ, mà đây là gò Lạc Phụng, số mệnh của ta đến đây là hết chăng?”.

Vừa dứt lời, tên bay tua tủa tựa mưa rào, nhằm con ngựa Địch Lư màu trắng vì cho đó là Lưu Bị mà bắn. Thương thay cho Bàng Thống và năm trăm thuộc hạ đều chết dưới tay của Trương Nhiệm, một tướng của Tây Thục. Bàng Thống vì đổi ngựa cho nên chết thay cho chúa công của mình. Ông chết khi con rất trẻ ở tuổi 33.

Muốn tìm hiểu thêm về điển tích cũng như ông liên hệ google hen.)

“Anh muốn các cô chết à?” Tôi biết Dịch Phàm thích xuyên tạc, chính là không ngờ hắn xuyên tạc đến cỡ này.

Dịch Phàm bó tay luôn rồi, hắn cơ hồ là dùng tiếng rống để nói: “Hong Trang Lạc đó, Hong Trang là chỉ phụ nữ. Lạc chính là các cô ấy bị mị lực của tôi chinh phục, nơi thu hoạch lớn(9) của tôi đó!”

((9) Thu hoạch lớn (zhanhuo): Nghĩa đen là chém giết địch, nghĩa bóng là có thu hoạch lớn. Cho nên phía dưới bạn Tiểu Bội ta vô cùng thành thật mà hiểu theo nghĩa đen, thành chém =)). Ôi thôi, thật là chịu không thấu cho cái sự ông nói gà bà nói vịt mừ =]])

“Các cô ấy? Anh muốn chém mấy người lận?”

Dịch Phàm rất cuộc quyết định ngó lơ tôi luôn, hắn gần như phát cuồng quan sát một vòng quán cà-phê nhỏ, tìm một vị trí, rồi sau đó chỉ chiếc bàn bên cạnh: “Cô, ngồi ở đây.”

“Hả? Tôi phải ở cùng anh? Tô hẹn tôi đi dạo phố rồi.”

“Dạo phố lúc nào mà đi chả được, chờ cho bên này của tôi kết thúc, lái xe đưa cô đi.”

Tôi không hiểu: “Sao lần nào anh đi coi mắt cũng bắt tôi đi theo, còn bắt tôi phải quan sát ở khoảng cách gần như vậy nữa?”

Dịch Phàm suy nghĩ một lát rồi mới chậm rãi nói: “Thật ra tôi muốn cô giúp tôi xem thử xem có chỗ nào tôi làm không tốt, cho tôi một cái tổng kết kinh nghiệm.”

Tôi cẩn thận tỉ mỉ đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, cho đến khi hắn chịu hết nổi nói: “Có gì cứ nói thẳng, đừng nhìn tôi như vậy.”

Tôi nói: “Tổng giám đốc, anh quá khiêm tốn rồi. Anh làm cái gì cũng đều tốt hết, cái không tốt chỉ là điên cuồng muốn kết hôn mà thôi.”

Người phải gặp ngày hôm nay là một nữ bác sĩ trẻ tuổi xinh đẹp tài năng trong một bệnh viện tốt nhất của thành phố F mà tôi đã tỉ mỉ từ trong đám người tuyển chọn ra cho Dịch Phàm.

Nữ bác sĩ đúng 9 giờ đến.

Dịch Phàm lịch sự đứng lên, ga-lăng kéo ghế ra cho người đẹp, kêu phục vụ đến gọi hai tách cà-phê.

Trong quá trình đợi cà-phê, người đẹp bác sĩ tự nhiên sáng khoái nói: “Xin hỏi anh là Dịch Phàm, anh Dịch đúng chứ? Tôi là Vương Khả. Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại.”

“Đúng vậy.” Dịch Phàm nói, “Cô Vương so với trong hình còn đẹp hơn.”

Vương Khả không đếm xỉa gì đến lời khen ngợi của Dịch Phàm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đột nhiên chuyển hướng sang tôi: “Vậy cho hỏi anh Dịch, cô này là ai?”

Tôi run sợ. Lẽ nào cái bóng đèn ẩn hình tôi đây mà cũng sáng lấp lánh vậy sao?

Tôi vội vàng nói: “Tôi là thư ký của Dịch tổng, có một văn kiện khẩn cấp, cần anh ấy ký tên. Thật ngại vì đã quấy rầy hai người rồi.”

Vương Khả không tán thành cũng không phản đối mỉm cười nói với Dịch Phàm: “Ha, tôi đã gặp qua lúc đi coi mắt dẫn theo cha mẹ, bạn bè, cũng gặp qua có một số người nấp ở đằng xa nhìn, thậm chí có người còn giả bộ làm người bán hàng rong trên đường để nhìn trộm, nhưng dẫn theo thư ký đến, đây vẫn là lần đầu tiên tôi gặp đó.”

Được rồi, ý đuổi khách rõ ràng đến vậy, lời cũng nói đến cỡ này rồi, cái cột điện là tôi đây cũng nên di chuyển xa một chút.

Do đó tôi vội vã nói: “Dịch tổng, anh cứ lo việc của anh trước, văn kiện tôi chờ anh trở lại xử lý. Cô Vương, quấy rầy rồi, xin lỗi, tôi đi trước một bước đây.”

Vương Khả cười: “Không phải là văn kiện khẩn cấp sao?”

Tôi không trả lời, quãng hai người đó lại cùng Tô đi dạo phố.

Buổi tối, với thái độ có trách nhiệm với công việc, tôi gọi một cuộc điện thoại tiếp nhận ý kiến phản ánh của khách hàng, tôi hỏi Dịch Phàm: “Hôm nay sao rồi?” Nói xong, bản thân tự rùng mình một cái, tôi trẻ trung phơi phơi như vậy, mà đã có tư chất của một bà mối chuyên nghiệp rồi.

“Ừ, cũng được được.” Đầu dây bên kia Dịch Phàm nói.

“Dịch Phàm, lúc mà anh miễn cưỡng trả lời tôi cũng luôn nói ra 3 chữ này!”

Tôi vừa định triển khai tư tưởng giáo dục với hắn, liền nghe hắn nói: “Có điều, tôi vừa hẹn gặp cô ấy ngày mai rồi. Ngày mai cô đi cùng với tôi một chuyến.”

Tôi làm việc miễn phí cho AC, chứ không phải bán thân cho Dịch Phàm anh đâu nhá, cuối tuần mà cũng không chịu để cho người ta nghỉ ngơi một ngày nữa!

Ai ngờ Dịch Phàm nói với tôi: “Cô không muốn đi cũng phải đi. Tôi là vì cô, nên mới hẹn cô ta đó.”

Tôi cười khỏ, ông chủ à, anh giải quyết vấn đề độc thân là vì tôi á? Là tôi đợi ăm chấu chắc?!

Ngày hôm sau, dù không tình nguyện nhưng tôi vẫn phải đi đến quán cà-phê.

Dịch Phàm trực tiếp dẫn tôi đến cái bàn hắn ngồi hôm qua, gọi cho tôi một tách Cappuccino(10).

((10) Cappuccino: Là cà-phê ở dưới còn ở trên là lớp bọt sữa. Uống không đá, vị lạt lạt không đậm đặc như cà-phê bên mình.)

“Như vậy có được không đó?” Tôi nói, hôm qua cách có cái bàn mà còn bị đuổi đi, hôm nay trực tiếp ngồi ngay tại bàn... “Còn nữa, tôi không uống cà-phê. Tôi uống cà-phê sẽ mất ngủ.”

“Đừng lo, cô cứ ngồi đi.”

Người đẹp bác sĩ đúng giờ đến.

Dịch Phàm vẫn là lịch sự đứng dậy, ga-lăng thay cô ấy kéo ghế, kêu phục vụ đến gọi một tách cà-phê.

Sau đó Dịch Phàm nói: “Cô Vương, xin cô hãy kể một chút về nghề nghiệp của cô.”

Người đẹp bác sĩ hớp một ngụm cà-phê, nhìn tôi cười dịu dàng, nói:

“Ồ, nên bắt đầu từ đâu đây ta? Lúc đó tôi vẫn đang học đại học, anh cũng biết làm bác sĩ khoa ngoại rất vất vả, huống hồ lại còn phân biệt đối xử với phụ nữ...”

“Bọn họ vì muốn chen ép tôi, bắt tôi phải đi làm công việc dơ nhất mệt nhất, nào là soi hậu môn, chăm sóc bệnh nhân không khống chế được cơ quan bài tiết. Có một lần được phân đến một khoa, có một tên bác sĩ đã ly hôn vợ cho nên kỳ thị nữ giới, những thực tập sinh khác đều được đi đến phòng mổ phụ giúp, đến lượt tôi thì phải đi làm sạch da(= cạo sạch lông) cho bệnh nhân làm phẫu thuật. Đi thì đi, tôi mà có thể sợ cái này chắc. Kết quả tôi cạo sạch sành sanh cho bệnh nhân sắp cắt bao quy đầu (11), so với giò heo mà chúng ta ăn còn muốn sạch hơn...”

(11) Bao quy đầu: Bình thường đầu dương vật (quy đầu) được bao phủ bởi lớp da được gọi là bao quy đầu. Bao quy đầu dính vào dương vật ở nơi tiếp giáp giữa thân và đầu dương vật. Bao quy đầu không dính với đầu dương vật, và có thể kéo da quy đầu lên để bộc lộ đầu dương vật.

Theo y học hiện đại, bao quy đầu là nơi tích tụ những chất bài tiết của niêm mạc. Chúng tạo thành những miếng nhỏ, trắng như sữa có mùi hôi, dễ gây nhiễm khuẩn. Việc cắt bao quy đầu giúp cho phái nam giữ vệ sinh dễ dàng hơn, đồng thời sinh hoạt vợ chồng cũng thuận lợi, dễ dàng hơn. Ngoài ra, sự tồn tại của bao quy đầu ở người lớn cũng là một trong các nguy cơ gây ung thư dương vật. Nên nếu bao quy đầu không tuột ra được thì đi cắt. Nếu tuột ra được mà co thắt quá cũng cần phải cắt để ngừa tai biến co thắt ở giữa vào lúc đang cương, ngăn chặn máu trở về gây hoại tử.)

“Ừm, cái này vẫn chưa là gì, đặc sắc vẫn còn ở phía sau. Cái tên bác sĩ đó lại xuyên tạc, nghĩ là người đẹp tương đối hứng thú tiếp xúc với bộ phận sinh dục nam. Hừ, tôi liền cho hắn thấy hứng thú. Cho nên, sau này mỗi lần hắn mổ xong, tôi đều tận tụy hết sức mình đi đến phòng bệnh quan tâm chăm sóc bệnh nhân của hắn, kết quả tất cả bệnh nhân đều do vết thương vỡ nên phải mổ lại tiếp.”

Người đẹp bác sĩ sôi nổi nói, tôi không nói lời nào dùng khoé mắt nhìn lên Dịch Phàm, kết quả phát hiện khuôn mặt hắn trần tình lắng nghe có vẻ thích thú nữa. Được rồi, nếu đã như vậy, tôi chỉ có thể xả thân bồi ông chủ thôi.

“... Bây giờ hot nhất là khoa sản, công việc đơn giản lại kiếm được nhiều. Cô Quan chắc là chưa sinh đẻ bao giờ, á chà, thật ra sinh con rất là đơn giản, cũng không biết mấy người phụ nữ đó sao lại sợ này sợ nọ nữa không biết. Sản phụ được đưa vào chính là đợi, đợi đến lúc âm hộ mở ra rộng khoảng 10 ngón tay, đúng, rộng hơn cái tách cà-phê này một chút đó, liền có thể rặn đẩy đứa bé ra ngoài rồi. Ồ, nếu như không được, thì ở bên ngoài âm hộ rạch một đường là được. Chính là dùng kéo cắt cái roet thì cái gì cũng có thể giải quyết được. Sinh mổ thì càng đơn giản hơn, biểu bì, lớp mỡ, cơ thịt, sau cùng chính là tử cung. Ồi, bây giờ rất nhiều phụ nữ trong thời kỳ mang thai tẩm bổ quá mức, lớp mỡ kia dày lắm. Lấy ví dụ như vậy đi, như thịt ba chỉ (12) có 3 lớp.”

(12) Thịt ba chỉ hay thịt ba rọi: Phần thịt ở bụng heo, gồm 3 lớp: Da, thịt, mỡ.)

Tôi theo bản năng sờ sờ bụng mình.

“Người khác luôn hỏi tôi lúc giải phẫu thi thể có sợ không. Ừm, kỳ thực tôi thích nhất là giải phẫu thi thể đó. Những cái thi thể kia lúc chìm lúc nổi trong bồn, sau khi dùng móc kéo lên đặt xuống bàn giải phẫu, lúc dao mổ rạch lên lớp da... thật là tuyệt vời nha.”

“Ừm, đây là một sai lầm trong y học. Bộ phận cơ thể ngâm trong phoóc-môn (13) (= formalin) lâu dần rồi cũng sẽ bị biến chất, mới đầu xuất hiện những bọt bóng nhỏ li ti, sau đó dung dịch từ từ trở nên đục ngầu, đó là tế bào đang phân huỷ. Sau cùng sẽ biến thành vật chất loãng như cháo màu như cà-phê, đó là hỗn hợp của toàn bộ cơ thể và chất lỏng hoà trộn vào nhau. Đúng đúng, chính là cái loại màu sắc như cà-phê này đây...”

(13) Phoóc-môn (formalin): là chất khử mạnh dùng làm chất tẩy trùng và khử mùi hôi thối, để bảo quản tiêu bản giải phẫu, thuộc da, ướp xác. Khi tiếp xúc với da, formalin có thể gây viêm; khi tiêm, có thể gây đau bụng dữ dội.)

Tôi ngó ngó cà-phê đã nguội lạnh ở trên bàn, len lén đẩy cái tách ra xa.

Hai tiếng sau, chúng tôi rút cuộc cũng tiến xong người đẹp bác sĩ.

Dịch Phàm nhìn khuôn mặt tôi nhàn nhạt nói: “Đừng nhìn nữa, nhà vệ sinh ở đằng kia.”

Tôi bùm lấy miệng chạy ra bên ngoài, trong quá trình chạy quay đầu lại, nhìn thấy Dịch Phàm bưng tách cà-phê lên uống một ngụm, sau đó cũng nhíu mày bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Sau đó, Dịch Phàm nói với tôi, người đẹp bác sĩ thật ra là người rất ghét đi coi mắt, bởi vì không lay chuyển được cha mẹ, mới miễn cưỡng đồng ý cùng hắn gặp mặt.

“Cô ấy dùng cách này để tỏ thái độ à? Thật ra cũng là một người rất được, sao lại không chịu cho đôi bên cơ hội chứ?”

Nghĩ ngợi một lát tôi lại nói: “Vậy tại sao anh lại còn hẹn gặp cô ấy lần 2 hả? Còn kéo theo tôi nữa?”

“Bởi vì cô kiểm duyệt không nghiêm, cái này coi như sự trừng phạt đối với cô đi!”

Tôi cảm phần.

“Hừ, tôi gặp cô ta hai lần.” Dịch Phàm mặt tái mét thở dài, “Hai lần lận đó.”

Qua lần kinh nghiệm đau thương lần này, tôi liệt kê một bảng danh sách, để tiện cho việc trưng cầu ý kiến của Dịch Phàm.

Dịch Phàm chỉ vào cuốn sổ nói: “Người này không được, dáng vẻ quá hung dữ, tương lai không tốt cho sự yên ấm gia đình. Người này nhìn một cái là biết chả thông minh gì. Ái chà, trời đất ơi, người này ngực lép quá...”

Tôi trừng mắt một cái.

Hắn không để ý, tiếp tục bối mồm: “Không học thức, học lực không đủ, khí chất không được... Nè, Quan Tiểu Bội, tôi nói nè sao mà con mắt của cô lại kém như vậy hả!”

Đầu tôi bỗng nhiên loé một tia linh quang, hỏi: “Dạng phụ nữ anh muốn tìm, có phải là chiều cao cũng tầm tầm với anh, tốt nhất là thấp hơn anh một cái đầu? Thân hình phải thon thả, khí chất rất nhã nhặn, tốt nhất... tốt nhất thích búi tóc lên?”

Dịch Phàm có chút bất ngờ: “Đúng vậy, đúng vậy. Tôi cảm thấy dạng phụ nữ như vậy rất gọi cảm. Quan Tiểu Bội, không tồi nha, biết chuẩn bị trước, còn tìm tôi nghiên cứu tâm lý của cấp trên nữa.”

Tôi không nói gì, nhớ lại cái ý kiến kinh hồn về lý luận ‘cái bánh’ kia của Tô.

Chị ấy nói: Thật ra, cho dù có tìm thấy ‘cái khác’, anh ta cuối cùng cũng sẽ tìm đủ mọi lý do để bỏ thôi. Bởi vì đó không phải là thứ anh ta muốn.

Tôi hỏi: Cho nên, trước khi tìm được ‘cái ban đầu’, hắn sẽ đi tìm rồi lại tiếp tục bỏ à?

Tô nói: Phải. Bởi vì ‘cái nào đó’ không bằng ‘cái tốt đẹp ban đầu’ kia trong lòng của anh ta.

Tôi nói: Trời ơi, đây là cái thế giới gì vậy, không chịu để cho người ta sống yên?!

Rốt cuộc tôi đã hiểu rõ, đối với Dịch Phàm, không thể nhắc lại không phải là sự gào thét vào ngày đầu tiên gặp hắn, mà là... cô gái kia, người vẫn luôn chiếm giữ sinh mạng hắn, khiến hắn phải khó khăn cực khổ để quên đi nhưng căn bản không thể nào quên được.

Cô gái dựa bên cạnh xe được hắn ôm trong lòng, khiến hắn phấn đấu khiến hắn điên dại.

Cô gái đó khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Dịch Phàm, cô gái đó, rốt cuộc là ai?

15. Chương 15

Trong vòng nửa tháng, Dịch Phàm đã gặp trên 10 cô gái, tất nhiên, kết cục đều là thất bại.

Tôi than thở: Lôi ca, tôi cầu xin anh chấp nhận một người đi, tôi ngày ngày ở công ty làm việc vất vả muốn chết, cuối tuần lại còn không được nghỉ ngơi phải đi coi mắt với anh. Cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ lao lực chết mất! Tôi, tôi cần phải xin trợ cấp lao động!

Dịch Phàm coi khinh tôi: Quan Tiểu Bội, cô còn mặt mũi để nói 3 chữ ‘lao lực chết’ hả? Lao lực chết còn tôi thì bị tức chết đây nè. Tại sao tôi coi mắt lại không thành? Còn không phải vì cô làm việc không đến nơi đến chốn sao! Cô chỉ cần tìm cho tôi một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, bẻ nguyệt tu hoa (1), mọi thứ đều không phải được giải quyết rồi sao?

(1) Khuynh quốc khuynh thành (hay nghiêng nước nghiêng thành hoặc nghiêng nước đổ thành): Ý nói sắc đẹp của người phụ nữ làm cho người ta mê mẩn.

Bể nguyệt tu hoa: Ý nói trăng phải giấu mình, hoa phải xấu hổ.)

Tôi tức tối: Khuynh quốc khuynh thành, bể nguyệt tu hoa?! Tôi mà là tú bà thanh lâu, thì cũng hầu hạ không nổi cái vị khách kén chọn, hay chê bai bắt bẻ như anh đâu.

Dịch Phàm cười nhạt: Quan Tiểu Bội, kế hoạch cuộc sống của tôi rất nghiêm ngặt chặt chẽ, kế hoạch năm nay của tôi là cuối năm kết hôn sinh con, cô coi đi đã qua nửa tháng rồi, cô đã làm trễ nãi kế hoạch lớn trong cuộc đời tôi rồi, sự tổn thất này không thể nào bù đắp được.

Tôi ngẫm nghĩ: Đã muốn kết hôn còn muốn sinh con? Việc này có chút khó khăn đây. Như vậy đi, tôi giới thiệu bà chị hai Trương của tiệm cơm nằm ở ngõ hẻm đầu tiên bên trái cửa nhà tôi cho anh nha. Chị ta người tốt lại tháo vát, chồng chết nuôi con nhưng vẫn còn có khát vọng muốn một lần nữa lên xe hoa. Cả hai người đều nguyện chịu đánh chịu đập, hỷ kết lương duyên (2), như vậy kế hoạch lấy vợ sinh con mọi thứ đều không trễ nãi.

(2) Nguyên chịu đánh chịu đập: Nói ngắn gọn là tình nguyện, ở đây Mã để nguyên nghĩa đen.

Hỷ kết lương duyên: Duyên là chỉ duyên phận, hỷ là chỉ hỷ sự. Cổ đại hai người có duyên phận kết hợp lại với nhau thì gọi là hỷ kết lương duyên. Nói ngắn gọn là kết hôn, ở đây Mã cũng giữ nguyên Hán Việt.)

Dịch Phàm uy hiếp: Thời gian để cô nói ra những lời nói nhảm nhí này cũng có thể giúp tôi chọn ra 3 cô gái rồi đó. Đừng có quên, ải cuối cùng của giấy tạm đình chức chờ xem xét của cô còn cần phải có chữ ký của tôi nữa đó.

Tôi: ...

Tôi ngậm miệng lại ngoan ngoãn đi làm việc.

Hứ, tìm ‘bánh’ không thành, cô nương tôi liền ‘làm’ cho anh một cái vậy! Tôi không tin tôi ‘làm’ không được một ‘cái’ khiến thằng nhãi ưa bới móc bắt bẻ như anh miệng tán thưởng không dứt! Ồ, đương nhiên, nếu thực sự ‘làm’ không được... tôi liền đánh chết cái tên nhãi hay bắt bẻ bới móc anh, đến khi nào anh nói được mới thôi.

Tất nhiên, bước đầu tiên, cần phải nắm bắt rõ khẩu vị của Dịch Phàm.

Tôi đối với cái người con gái có thể là bạn gái trước của Dịch Phàm chỉ mới nhìn loáng thoáng qua thôi, cái nhìn thoáng qua này đem đến cho tôi ấn tượng chỉ tốt như nhìn rõ cái bánh là vỏ bơ hay vỏ dầu, có hạt mè (= hạt vừng) hay không hạt mè, cái khác thì, vẫn là chờ tiến sâu vào khai phá (3). Mà tôi là người mới của công ty, chưa từng nếm trải qua cái thời kỳ ‘tâm lý bình thường của Dịch Phàm khi có phụ nữ’ kia, cho nên chỉ có thể tìm đến các tiền bối ‘thỉnh giáo’.

(3) ý của bạn Tiểu Bội là chỉ mới nhìn thấy được vẻ bề ngoài thôi, còn bên trong chưa biết gì ráo, cho nên phải đi tìm hiểu.)

“Chị Elle thân mến, lâu rồi không gặp, dạo này có bận không?” Giờ nghỉ trưa, tôi không chút do dự dứt khoát bỏ rơi Lạc Lạc, chạy đến chỗ Elle. Ai bảo chị ấy người tốt mà lời nói cũng dễ nghe, quan trọng nhất vẫn là đã mai phục bên cạnh Dịch Phàm lâu như vậy.

“Đâu có bận bằng em,” Elle mỉm cười, “Nghe nói cuối tuần em còn theo Dịch tổng đi coi mắt?”

“Ý, sao chị biết?” Dịch Phàm đi coi mắt không phải là bí mật, tôi đi theo Dịch Phàm coi mắt mới là bí mật.

“Chị vừa mới biết đó thôi. Tiểu Bội à, em dễ gạt thật, hễ lừa một cái liền nói ra ngay.”

“Nếu đã như vậy, chị Elle, em liền nói thẳng với chị, tổng giám đốc đối với việc em giúp đỡ lựa chọn những cô gái kia rất không vừa ý. Cho nên em cảm thấy nhất định phải nghiên cứu tâm lý của tổng giám đốc một chút, ví dụ như trước kia anh ta quen dạng phụ nữ như thế nào, có bạn gái đáng vẻ ra sao, để trong lòng em có một hình mẫu chung.”

“Vậy à,” Elle cắn muống nghĩ, “Tổng giám đốc trước kia hình như có bạn gái.”

“Chị gặp qua rồi sao? Tuổi tác bao nhiêu? Là người ở đâu? Gia thế, học lực, tướng mạo như thế nào?” Tôi vội vàng hỏi.

Elle buồn cười nhìn tôi: “Xem ra em quả thật chịu không ít giày vò nha. Chị chỉ gặp qua có một lần, là lúc buổi tiệc búp-phê (= Buffet, tiệc đứng) do công ty tổ chức sắp kết thúc, cô ấy đến tìm tổng tài, đứng lúc chị đến đưa đồ, nói được vài câu.”

“Người à...” Elle nhớ lại, “Chỉ có thể nói là bình thường. Nghe nói cũng từng đi du học, nhưng chị cảm thấy nhất định không phải là trường tốt, bởi vì tiếng Anh nói không được tốt lắm, nhất là ngữ pháp còn có khẩu âm không rõ ràng. Nhìn dáng vẻ cũng không còn trẻ, nói là bằng tuổi với Dịch tổng, nhưng mà chị lại cảm thấy cô ấy phải lớn hơn Dịch tổng đó chứ. Tính cách... nói không được, nhưng Dịch tổng rất chiều ý cô ấy. Chị còn nhớ lúc đó Dịch tổng nói muốn ra ngoài ăn cơm tối, cô ấy nói không khoẻ nên không muốn đi, Dịch tổng lập tức nói trở về anh ấy nấu cho.”

“Dịch Phàm... Dịch tổng biết nấu ăn?!” Tôi luôn hoài nghi không biết cái tên đàn ông này có thể phân biệt rõ được bắp cải với củ cải hay không đây!

“Chị khi đó cũng nghĩ như vậy đó. Nhưng dáng vẻ Dịch tổng hoàn toàn là hình tượng người chồng đảm đang lão luyện đó nha!”

Chào tạm biệt Elle, tôi viết nét đầu tiên trong cuốn bí kíp làm ‘bánh’ của tôi.

Tip one: Nhan sắc bình thường, tuổi tác tương đồng, cũng từng đi du học, có chút khuynh hướng nữ vương, có thể khiến cho Dịch Phàm... nấu ăn!

Buổi chiều, tôi ở phòng trà nước ‘tình cờ gặp’ chị Uông phòng nhân sự. Chị Uông khoảng 40 tuổi, làm việc tại công ty khá lâu. Tuy gọi là ‘chị’, nhưng dáng vẻ cao to, tính cách cũng rất thẳng thắn hào phóng, rất có khí khái đàn ông. Quan trọng là, chị ấy thường phụ trách một số công việc nhân viên phúc lợi cũng như hậu cần, có thể tiếp xúc với mọi thành viên trong công ty.

“Chị Uông, chị nói công ty của chúng ta, thanh niên độc thân không ít ha?” Tôi hỏi.

Chị Uông cười tít mắt trêu chọc: “Sao? Tiểu cô nương có chủ ý gì à?”

“Em hằng ngày đều gặp bọn họ còn có gì mà không biết chứ? Chủ yếu là bạn bè em, hề nghe được em làm việc tại AC, liền bắt em phải giới thiệu bạn trai cho. Sao em từ chối cho được chứ?”

“Công việc bận rộn, không có thời gian vui chơi, nên độc thân không ít. Có thể giúp giải quyết thì giúp thôi, nhất cử lưỡng tiện (= làm một việc mà được hai cái lợi).”

“Cũng đúng.” Tôi tỏ ý tán thành, “Lúc trước em có xem một cuốn tạp chí lá cải nói về 10 người đàn ông giàu có độc thân, em liền nghĩ, Dịch tổng của chúng ta nếu như không có bạn gái, nhất định cũng sẽ được xếp vào danh sách.”

“Đúng vậy, có điều Tiểu Dịch trẻ tuổi mà sự nghiệp lẫn tình yêu đều mỹ mãn thật là điều không dễ dàng gì.”

“Hả? Sao lại nói vậy? Chị Uông gặp qua bạn gái của Dịch tổng rồi sao?” Trong lòng tôi nhanh chóng khởi động ra-da hóng hớt, không bỏ qua bất kỳ một thông tin nhỏ nhất nào.

“Có một lần Tiểu Dịch phải đi công tác gấp, công ty lại không có người, đúng lúc chị lại biết nơi ở của cậu ta, liền nhờ chị đi lấy hành lý. Lúc chị gõ cửa, thấy một cô gái ra mở. Tuổi không lớn, khoảng 25, 26 tuổi, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, giọng nói cũng rất nhỏ nhẹ mềm mại, không hề chảnh chọe, hoàn toàn không giống như phụ nữ khác, ý bạn trai có tiền liền kiêu ngạo không thôi. Lúc chị đến đúng lúc cô ấy đang dọn dẹp nhà, rất lễ phép hỏi chị có việc gì.”

“Chị chắc chắn đó là nữ chủ nhân mà không phải là... người giúp việc?”

“Người giúp việc nhà em thì có nói ‘Tiểu Dịch nhà chúng tôi làm phiền mọi người chăm sóc sao’, ‘Tiểu Dịch của chúng tôi may nhờ có bạn bè ủng hộ’? Trước khi đi còn nằng nặc đòi lái xe chở chị nữa, còn tặng chị một hộp bánh nướng tự làm. Ôi, thật sự là tay nghề khéo léo, chị sống 40 tuổi đầu, hấp bánh màn thầu còn không gọn gàng đâu ra đấy như vậy.”

“Chị Uông, chị không cần tự ti, em cũng không biết hấp màn thầu.”

Chị Uông trừng tôi một cái, “Đem em ra so sánh với chị còn có nghĩa lý gì nữa! Đừng huyền thuyên nữa, đi làm việc thôi!”

Tôi cười chào tạm biệt chị ấy, sau đó viết vào cuốn sổ:

Tip two: 25 – 26 tuổi, dịu dàng khéo léo, thích làm việc nhà, chính chắn hiểu biết.

Suy nghĩ một lát, lại thêm một câu:

Tốc độ cập nhật tin tức quá chậm, ngay cả Dịch Phàm có bạn gái hay chưa cũng không rõ, vì vậy tính xác thực có đáng tin cậy không, vẫn còn kịp để đi xác nhận.

Lúc tan ca, tôi ở dưới tầng hầm bãi đậu xe thử chặn một chiếc, kết quả đụng ngay Kim Cương.

“Giám đốc, ông là về nhà sao?” Tôi hỏi.

“Ừ, đi đón bà xã.”

“Vậy, tôi cũng đi!” Phụ nữ với phụ nữ, càng dễ nói chuyện về phụ nữ hơn! Tôi quyết định mượn miệng vợ Kim Cương, để hỏi về bạn gái của Dịch Phàm.

“Quan Tiểu Bội, tôi đi đón vợ tôi cô đi theo làm gì hả?” Kim Cương buồn bực.

“Ý của tôi là... tôi thuận đường, làm phiên giám đốc cho tôi quá giang một đoạn.” Không chờ Kim Cương đồng ý, tôi liền leo lên xe ông, da mặt dày ngồi ở phía sau chờ ông ấy lái xe.

“Cô có biết tôi muốn đi đâu không vậy?” Kim Cương tức tối, nhưng cũng ngại đuổi tôi xuống xe, “Vậy tôi đón vợ tôi trước, cô ấy sắp tan ca rồi.”

Vợ của Kim Cương ngược lại lại là giai nhân dịu dàng, thân hình mảnh mai, mày dài mỏng, nói ra thì cũng có chút yếu đuối.

“Đây là Quan Tiểu Bội của bộ phận bạn anh, còn đây là vợ tôi.”

Vợ của Kim Cương cười dịu dàng với tôi.

“Giám đốc phu nhân thật là vừa đẹp lại hoà nhã, chẳng trách giám đốc chúng tôi không có việc liên khoe với chúng tôi.”

“Đâu có, mọi người đừng có nghe ông ấy nói bậy bạ.” Vợ của Kim Cương quả trách trừng Kim Cương một cái, ngại ngừng nói.

“Anh nói bậy bạ chỗ nào! Em nhìn tổng giám đốc xem, chỗ nào cũng mạnh hơn anh đó thôi? Tuổi lại trẻ hơn anh, chức vị cũng cao hơn anh, nhưng có điều, người phụ nữ của cậu ta không hơn được anh nha!”

“Hả?! Sao lại nói như vậy?” Tôi vội vàng hỏi. Kim Cương ông thật tốt quá đi, không cần tôi nhiều lời, liền mắc câu rồi.

“Người bạn gái kia của Dịch Phàm, hoàn toàn là mẫu dạ xoa mà. Lần trước tôi ở tại trung tâm mua sắm, nhìn thấy hai người bọn họ, hình như là vì mua đồ gì đó mà xảy ra tranh chấp. Người phụ nữ kia đó hả, mắng Dịch Phàm ngay tại giữa đường. Đường đường là tổng giám đốc AC, bị cô ta mắng cứ như con cháu vậy, tôi cũng thấy xấu hổ mà nói mình quen với cậu ta luôn!”

“Không thể nào? Có phải có hiểu lầm gì hay không? Người phụ nữ kia không phải là nhân viên bán hàng đó chứ, có một số nhân viên bán hàng có thái độ kém lắm.” Tôi giải thích. Cái tên Dịch Phàm rất nham hiểm, rất vô lại bị mắng... là một trong những sự việc mà tôi không thể nào lý giải cho được.

“Không thể đáng tin được sao? Khi đó tôi cũng không thể nào tin được, liền bám đuôi theo bọn họ suốt. Kết quả ra khỏi trung tâm mua sắm, người phụ nữ đó liền giật lấy chìa khoá xe tự lái xe đi mất luôn. Còn Dịch Phàm thì đi tắc-xi bám theo phía sau. Ha ha, cái thằng nhóc đó, có tướng sợ vợ.”

“Nói với Tiểu Bội những điều này làm gì!” Ngữ khí trong lời nói của vợ Kim Cương có chút trách cứ.

“Được, được, không nói nữa, bà xã không cho nói. À, tôi nói này Quan Tiểu Bội, rốt cuộc thì cô muốn xuống chỗ nào? Còn không chịu xuống là đến nhà tôi luôn đó.”

“À, chính là chỗ này, dừng tại chỗ này là được.”

Tôi xuống xe, cầm cuốn sổ quỳ xuống bên đường ghi:

Tip three: Hung hãn, mẩu dạ xoa, không giáo dưỡng, hoàn toàn không cho Dịch Phàm mặt mũi.

P.S. Con người thật của Kim Cương rất nhiều chuyện, rất sợ vợ!

Sau đó, tôi nhìn ngó bốn bề, ngồi xe buýt hai tiếng đồng hồ, mới có thể từ khu ngoại ô trở về nhà.

Cuối cùng tôi chặn một người bảo vệ nhỏ bé ở dưới lầu. Người bảo vệ mỗi ngày đều đón khách vào tiền khách ra, gặp nhiều hiểu biết rộng.

“Bạn gái của tổng giám đốc à? Cô là nói bạn gái trước phải không? Gặp rồi! Ái chà, cũng không có ấn tượng gì, chỉ nhớ là rất xinh đẹp thôi.”

“Ồ, nếu cô muốn hỏi thăm những việc này, đi hỏi giám đốc Lưu của bộ phận tài vụ đi, ông ta đối với những sự việc của tổng giám đốc đều hiểu biết rất rõ nha, tổng giám đốc có mấy cọng tóc không chừng ông ta cũng đếm qua luôn rồi đó. Cái áo khoác lần trước của tổng giám đốc, đúng chính là cái mà cô đã bán đó, chính là do ông ta mua. Cho xin, theo đuổi minh tinh cũng chưa từng thấy đến nổi như vậy nữa nha!”

Phụt, tôi phun một ngụm trà sữa ra đất.

Tip four: Nóng sốt, nóng sốt! Giám đốc Lưu bộ phận tài vụ ngưỡng mộ Dịch Phàm?! Cuộc sống này thú vị quá đi!

Cuối cùng, tôi cầm lấy một xấp giấy than thở với Tô: “Đây hoàn toàn là không có chút đầu mối gì hết mà, chị nhìn xem, dựa theo cách nói của mọi người, thì Dịch Phàm có ít nhất 3 hình mẫu khác nhau, bạn gái tính cách cũng không giống nhau, nhưng trực giác nói cho em biết, đối với hãn mà nói cái ‘người kia’ mới là chính xác.”

Tô cười nhạt: “Hừ, cái việc phân tích tâm lý chuyên nghiệp như vậy, kẻ gà mờ như em sao mà có thể làm được chứ hả.”

Ánh mắt xót thương của tôi nhìn Tô.

“Chị từ trước tới giờ không làm công không!”

Tôi từ xót thương biến thành ai oán.

“Lấy vật thể chấp cũng được. Đem con rùa Kim Tiền (hay Kim Quy) của em đưa cho chị đi!”

Cái con rùa Kim Tiền mà Tô nói kia, là sủng vật 8 năm trước tôi nhặt được trong chợ, hiện nay không biết ai truyền tin rùa Kim Tiền có hiệu quả thần kỳ có thể phòng chống bệnh ung thư, giá cả cũng tăng vọt.

“Nhân lực tốt!” Tôi tán thưởng.

“Đừng nói lời nhảm nhí nữa, có còn muốn chị giúp hay không?”

Tôi nước mắt ràn rụa từ phía dưới chân bàn lấy ra con rùa bảo bối: “Chị phải đối xử thật tốt với nó nha.”

“Yên tâm đi,” Tô hất tay, “Nói đi, em muốn chị làm cái gì?”

“Em muốn chị giả làm đối tượng coi mắt đi gặp Dịch Phàm. Em muốn chị dốc hết sức đào bới moi móc mỗi một ngõ ngách tăm tối trong nội tâm của Dịch Phàm! Em cần mọi bí mật được cất giấu kỹ nhất, đen tối nhất, đồi bại nhất của Dịch Phàm! Em muốn nắm được nhược điểm của hãn cho hãn một đòn trí mạng!”

“Rồi, nể mặt con rùa này, giúp em lần này.”

Ý của chị là... em còn không bằng một con rùa rác rưởi?

Cuối tuần, tôi nói với Dịch Phàm muốn làm mai cho hãn với bà chị họ Gia Cát Lượng (4) hiểu ý người của tôi, gạt hãn đi gặp mặt Tô.

((4) Gia Cát Lượng: Tự là Khổng Minh (181 – 234), hiệu Ngọa Long tiên sinh, là vị quân sư và đại thần của nước Thục thời hậu Hán. Ông là một chính trị gia, nhà quân sự, học giả và cũng là một nhà phát minh kỹ thuật. Trong quân sự, ông đã tạo ra các chiến thuật như: Bát trận đồ (hình vẽ tám trận), liên nổ (nổ Liên Châu, tên bắn ra liên tục), mộc ngư lưu mã (trâu gỗ ngựa máy). Tương truyền ông còn là người chế

ra đèn trời (Khổng Minh đăng, một dạng khinh khí cầu cỡ nhỏ) và món màn thầu. Muốn biết thêm liên hệ google ca ca.)

Trời nhá nhem tối, Tô mới trở về, quăng trước mặt tôi một tờ giấy, rồi trở về phòng.

Tôi cầm lên xem, trên mặt chỉ có 4 chữ tổ chẳng lực đạo mạnh mẽ “Vấn đề lớn đây”. Do đó, sự thấp thỏm trong lòng tôi suốt một ngày nay lại bắt đầu thấp thỏm tiếp rồi.

Tôi cầm lấy tờ giấy đi tìm Tô, muốn nghe chị ấy nói cho rõ ràng, kết quả nghe được chị ấy cùng với anh rể tương lai đang ở bên kia bờ đại dương nấu cháo điện thoại: “Lạc Dương à, hôm nay em vừa mới gửi cho anh con rùa Kim Tiền đó. Đúng, nghe nói hầm canh rất bổ, còn bổ hơn cả ba ba nữa đó, đừng có lãng phí nha. Tiểu Bội à? Không cần để ý tới nó, dù sao nó cũng lấy để chêm chân bàn. Nếu như thật sự không được, cùng lắm thì mua cho nó một con ba ba để chơi vậy.”

16. Chương 16

Tục ngữ có câu ăn của người thì phải làm việc cho người, dù rằng Tô rắp tâm lừa con rùa của tôi, nhưng đã giúp tôi giải quyết được Dịch Phàm!

Tô ngược lại không hề giấu diếm, kết hợp lại các kinh nghiệm nhiều lần coi mắt không thành trước kia của Dịch Phàm, cộng thêm khai thác được nỗi ám ảnh tuổi thơ, chị ấy đã phân tích một cách toàn diện mà tỉ mỉ tâm lý của Dịch Phàm cũng như phương pháp để giải quyết vấn đề này giúp tôi.

Nghe xong tôi liên tục nói ừ, coi bộ con rùa Kim Tiền này xài cũng không uổng phí.

Thế là, lần này, tôi quyết định nhất định phải giúp Dịch Phàm tìm một người đặc biệt phù hợp!

Chạng vạng chủ nhật, tôi nhận được điện thoại của Dịch Phàm.

Giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh như thường: “Tôi đến rồi.”

Tôi có chút buồn bực, coi mắt đã nhiều lần như vậy, mà vẫn còn chưa quen thuộc quá trình nữa sao? Vả lại trước đó không phải đã đặc biệt dặn dò, không cần gọi cho tôi, mà cứ trực tiếp gọi cho người coi mắt sao.

“Gọi cho tôi làm gì? Trực tiếp gọi cho người mà anh date (= hẹn gặp) đó. Người đó nếu như chưa tới, thì anh ngồi ở đó đợi đi. Tôi đã đặt cho anh cái bàn thứ ba kế cửa sổ, y chang mọi khi, khi đèn đường sáng lên, từ góc độ đó có thể phát họa rõ nét nửa bên khuôn mặt anh rất đẹp.”

“Tôi biết rồi.” Hắn nói một cách lạnh nhạt, “Nhưng mà vị trí đó có người ngồi rồi. Đang uống Espresso (1), xem ‘Vogue (2)’, còn quàng một cái khăn choàng theo phong cách mừng lễ Nô-en nữa.”

(1) Espresso: Một loại cà phê Ý.

(2) Vogue: Là tạp chí chuyên về thời trang và phong cách ăn mặc được công bố hàng tháng tại 18 quốc gia trên thế giới.)

Phải rồi, đây chính là ám hiệu liên lạc mà tôi trước đó đã sắp xếp mà, “Vậy anh còn chần chờ cái gì nữa, mang theo sự nhiệt tình của anh, cộng thêm sự thẹn thùng của anh, tập trung chú ý, ý xuân phơi phơi mà bổ nhào vào đi chứ!”

Đầu dây bên kia im lặng như tờ, sau đó, Dịch Phàm nói một cách yếu ớt:

“Quan Tiểu Bội, anh ta là đàn ông.”

Tôi cũng cầm nín trong giây lát.

Đúng vậy, Tô nói với tôi, một người ‘hoàn mỹ’ như là Dịch Phàm, điên cuồng đi coi mắt nhưng lại không thành công, vậy thì chỉ có thể nói lên rằng nội tâm của hắn có một loại cảm giác tự kỷ cực kỳ bành trướng, cái loại cảm giác này khiến cho hắn không cách nào có thể chấp nhận được người khác giới, đồng thời cũng không có cách nào tự xác định được giới tính của bản thân mà sản sinh ra mơ hồ – Đằng sau những cái này không phải quyết định tất cả, mà chúng thấp thoáng quyết định một sự thật – Hắn là gay.

Tại thời điểm đó, tôi như bưng tỉnh ngộ. Tình cảm của tôi đối với Dịch Phàm cũng từ ghét cay ghét đắng cực độ chuyển sang đồng tình vô hạn, tục ngữ nói, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận, ngược lại, kẻ đáng hận ắt cũng có chỗ đáng thương. Cái người đàn ông muốn kết hôn như điên này, hoá ra ẩn nấp dưới vỏ bọc hư trương thanh thế (3) lại là một con cừu non lạc lối nha. Mọi thứ của hắn đều là bi kịch, đều bắt nguồn từ việc không có cách nào nhận thức cũng như nắm bắt được đối với bản thân.

((3) Hư trương thanh thế: Phơi bày lực lượng một cách rầm rộ mà thực ra không có gì đáng kể. Làm ra vẻ vậy thôi chứ thật ra chả ghê gớm gì.)

Cũng ngay tại thời điểm đó, tôi vô cùng Thánh Mẫu quyết định cứu vớt cuộc đời của hắn, linh hồn của hắn.

“Tin tôi đi, Tiểu Đa là người đàn ông rất xinh đẹp, rất dịu dàng. Anh không cần phải lo nghĩ, can đảm tiến lên. Dù có ra sao, tôi cũng toàn lực ủng hộ anh tìm được hạnh phúc.” Dứt lời, tôi vui mừng sung sướng cúp điện thoại.

Tối nay, tâm tình tôi chưa từng high như vậy trước đây, nhiều năm nay, tôi vẫn luôn tưởng tượng có một người bạn thân là gay, nguyện vọng cuối cùng cũng thực hiện được rồi. Bọn tôi có thể cùng nhau tám về đàn ông, cùng nhau đi dạo phố, sau đó khi anh ta bị đàn ông đá, chờ cho anh ta giống như chú Teddy (4) bị vứt vó bỏ nhào vào lòng tôi mà khóc lóc kể lể.

“Thực tế chút đi.” Tô đưa cho tôi một ly sữa, “Em không cảm thấy, cho dù dùng chó để hình dung, Dịch Phàm thế nào cũng là giống béc-giê Đức (5) (= chó chăn cừu Đức, German Shepherd Dog), chứ không phải là giống Teddy đâu.”

Tôi rất oán hận Tô trong lúc đầu óc tôi tràn ngập bong bóng màu hồng, ngay tức khắc mang chúng bóp nát hết, vì thế tôi ôm lấy cái ly ngồi trong góc tường tiếp tục mơ mộng.

Tô lại đánh giá tôi một hồi: “Nói thật nha, chị tưởng tượng thế nào, cũng cảm thấy em là một con Xuyên Xuyên (6).”

Suốt cả cuối tuần, tôi cũng không nhận được cú điện thoại nào của Dịch Phàm. Tôi lại lên mạng viết bài tám nhảm cực phẩm của tôi. Lúc này đây, đề tài cực phẩm Boss của tôi, đã biến thành cực phẩm tiểu công. Sau khi viết xong, trong khi bạn bè trên mạng theo dõi, tôi bắt đầu đọc lướt qua bình luận. Bấm đến trang cuối cùng, sau khi kéo gần đến màn hình cuối trang, tôi nhìn thấy bốn chữ:

Vui quá hoá buồn.

Lời nhắn nhủ thâm thúy pha trộn bình thần cùng âm u đáng sợ này, là phong cách xưa nay của Tô.

“Không có ai như chị hết, cứ ngay lúc em vui vẻ lại đi đả kích em.” Tôi lên án Tô.

“Đây là chị căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, nhắc nhở em,” Tô nói một cách lạnh nhạt.

“Mấy tháng nay, em thấy em đã xui xẻo đến cùng cực rồi. Căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, thì hiện tại phải có tác dụng ngược lại chút chứ!”

Tô im lặng không nói.

Sau đó, tôi thấy dưới bài viết có vô số lời bình luận ‘vui quá hoá buồn’, tiếp theo đó nữa, Tô chính bởi vì có những lời bình luận spam nên bị admin ban nick.

Sáng sớm thứ hai, tôi như mở cờ trong bụng (= hết sức vui mừng, hân hoan) đến công ty, đang đi trên hành lang, tôi gặp được Elle.

Elle kéo tôi sang một bên thám thính tình hình coi mắt của Dịch Phàm.

Phải rồi, Dịch Phàm trong cuộc họp định kỳ thứ hai là tươi cười hay cười khẩy, đều phụ thuộc vào tâm tình sáng thứ hai của hắn, mà tâm tình của hắn đại đa số, đều phụ thuộc vào quá trình coi mắt cuối tuần của hắn.

“Yên tâm đi,” Tôi tự tin tràn đầy đảm bảo, “Lần này nhất định thành công, không chừng rất nhanh có thể uống rượu mừng của tổng giám đốc nữa đó.”

“Ồ?” Elle khê cười, từ chối cho ý kiến.

Trong cuộc họp định kỳ tôi cố gắng tìm kiếm dấu vết thành công buổi coi mắt của Dịch Phàm, nhưng không thành công rồi, bộ dáng của cái tên đàn ông này vẫn là trong công việc thì chỉ bàn công việc, vẫn lạnh lùng như thường. Tôi có chút thất bại. Tiểu Đa là người đàn ông dịu dàng đáng yêu như phụ nữ như vậy cũng không thể chinh phục được trái tim của Dịch Phàm... Trừ khi, lẽ nào, giai nhân mặt lạnh Dịch Phàm... là tiểu thụ trong truyền thuyết sao?!

Tôi ngay lập tức có một loại cảm giác tạo hoá trở trêu, thể sự vô thường.

Sau cuộc họp, tôi lại bị Elle gọi đến văn phòng của tổng giám đốc.

Đây là lần đầu tiên sau mấy tháng tôi bước chân vào văn phòng tổng giám đốc, nhưng tâm tình cùng lúc trước không giống nhau. Tôi tràn ngập vui sướng ngồi trong đó, nhìn người đàn ông đã Niết Bàn (7), hoặc sắp sửa Niết Bàn này.

((7) Niết Bàn: Là thoát ra khỏi dục vọng ràng buộc, còn được giải thích là dập tắt ngọn lửa tham, sân, si. Niết Bàn là cách gọi chung cho các cảnh giới an lạc bình yên. Mà chỉ nói sơ sơ thôi, chứ nó quá thâm sâu phải rành về Phật giáo mới hiểu rõ được, Mà đọc một hồi mà muốn Niết Bàn theo luôn. Muốn hiểu thêm liên hệ google ca nha.)

Dịch Phàm đang ngồi ngay ngắn, hung tợn trừng mắt nhìn tôi. Mà tôi thì chỉ ôn hoà nhìn lại hắn, tựa như Thánh Mẫu vậy.

“Quan Tiểu Bội, rốt cuộc thì ai nói với cô rằng tôi là gay vậy hả?” Hồi lâu, Dịch Phàm hỏi, giọng nói có chút không vui.

“Dịch tổng, anh xem, điều kiện của anh ưu việt như thế, nhưng lại cứ độc thân suốt, đồng thời vô cùng kén chọn cùng xoi mói đối tượng coi mắt, từ đó cho đến nay chưa một lần thành công. Những điều này chứng tỏ là đang che giấu một sự thật đó chính là anh hoàn toàn không thích người khác giới.” Tôi như ăn sống nuốt tươi mang những lời phân tích của Tô tường thuật lại một lần cho hắn.

“Người chị họ kia của cô... là học tâm lý?”

“Tiến sĩ tâm lý học của một trường đại học nước ngoài danh tiếng, nằm trong top sinh viên của trường, vô cùng tinh thông phương pháp phân tích các loại tính cách, tinh thần của nhiều loại người.”

“Cô tin lời của cô ta nói?”

“Trong ngành chị ấy rất có danh tiếng.”

“Quan Tiểu Bội! Tôi không phải gay!” Dịch Phàm bỗng nhiên vỗ bàn, tức giận gầm lên.

“Đúng rồi,” Tôi gật đầu, “Tôi có nói rằng, phủ nhận cũng là một loại phản ứng tự nhiên khi không có cách nào xác định được giới tính bản thân.”

“Ý của cô là, tôi càng phủ nhận thì càng có ý tôi... là gay?” Dịch Phàm hỏi.

“Ừm, cơ bản là như vậy đó!”

Hắn đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng vượt qua cái bàn đến bên cạnh tôi, kéo tôi từ sô-pha lên.

“Hôm nay tôi liền chứng minh cho cô xem, tôi rốt cuộc có phải là người đồng tính hay không!” Dịch Phàm gào lên.

Hắn cách tôi rất gần, chúng tôi cơ hồ như là mặt đối mặt, tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn, nhìn rõ được lớp lông tơ li ti trên chóp mũi hắn. Hắn ôm lấy eo tôi, nâng đầu tôi lên, giống như là muốn hôn tôi, một cách mãnh liệt, giống như là cả vú lấp miệng em.

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc nói: “Đúng rồi, Tôi nói rằng, dưới loại tình huống này, một số người nào đó còn cố gắng phát sinh tiếp xúc thân mật với nữ giới thậm chí quan hệ tình dục để chứng minh giới tính bình thường của bản thân. Nhưng kết quả chỉ có một – càng bôi càng đen!”

Dịch Phàm chán nản buông tay, đẩy tôi ngã lên sô-pha.

“Quan Tiểu Bội! Cô đi ra cho tôi, sau này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô nữa! Cô đi! Cô đi đi!”

Xa cách nhiều ngày, tôi lại một lần nữa nhìn thấy Dịch Phàm gào thét rồi.

17. Chương 17

“Peter, có nhiều người đẹp vây quanh như vậy, thật là mệnh tốt nha.” Tôi nói.

Buổi sáng hôm nay, tôi giữa đường chặn xe của Peter, lên xe thì thấy, chiếc xe Polo (1) nhỏ nhắn đã nhét đầy bốn người đẹp. Tôi co tay rút chân chen đến ghế sau, vừa cùng mọi người trêu chọc Peter hồng phúc không bạc, vừa buồn bực chú cảnh sát thể nào lại bỏ qua cho cái xe bé xíu chở vượt trọng tải này?

“Hiệu ứng người đẹp đó. Mấy chú (cảnh sát) mà nhìn thấy người đẹp, thì động tác dừng xep tấp vô lễ sẽ biến thành động tác ‘người đẹp đi thông thả’, cho nên tụi này liền một đường thuận lợi.” Peter dương dương tự đắc.

“Xem!” Lời nói Peter vừa thốt ra, Mia ngồi ở ghế phụ la thất thanh.

Peter một chân đạp thắng, ôm đầu liên hét: “Mấy chú ơi, đừng phạt tôi mà, là bọn họ cứ một hai đòi lên, tôi cũng hết cách. Mấy chú niệm tình tôi mới phạm lần đầu tha cho tôi một lần!”

Mia trừng Peter một cái: “Với cái loại nghĩa khí này của cậu, ở thời kỳ cách mạng chính là một tên Hán gian! Không có cảnh sát, là mình muốn mọi người nhìn qua cửa sổ xem. Đó, đẹp trai ghê!”

Peter vượt vượt ngực: “Làm quá, hù chết mình luôn. Không phải là mình không có nghĩa khí, phần của năm nay đều đã trừ hết rồi, nếu mà bị bắt thì sẽ bị tịch thu bằng, phải thi lại đó.”

Tôi nhìn về hướng Mia chỉ, phát hiện xe đã dừng trước cổng công ty. Phía trước toà AC có một khoảng đất trống, kế đó là một cái bậc thang dài, rồi mới đến cổng toà nhà. Lúc này, dưới bậc thang, bên cạnh cánh cổng vàng AC, có một người đứng đó.

Cặp kính vô biên, chiếc áo len cổ àu xám, chiếc áo khoác lông dê màu đen, chiếc khăn quàng tùy ý quấn trên cổ, gió thổi qua, góc áo lay động, dưới ánh mặt trời hiem có của buổi sáng sớm ngày đông giá rét, chiếu xuống một tầng ánh vàng ngay đầu vai hắn. Dịch Phàm, cứ đứng tùy ý như thế, thanh nhã thông dong, tuấn tú khiến người ta rung động.

“Đẹp trai thật!” Mia nhìn ngóng về phía Dịch Phàm đang ở dưới bậc thang than nhẹ.

Trái tim tôi nảy lên một cách khó hiểu, rồi lại bất giác mỉm cười.

“Xí, nhìn trai đẹp qua bên đây.” Peter xoay cái mặt mê trai của Mia lại.

Cái đầu của Mia xoay trái rồi lại xoay phải: “Anh không nói cũng không để ý, so sánh như vậy tôi mới thật sự phát hiện trai đẹp nha.”

“Vậy à?” Peter dương dương tự đắc.

“Ừm,” Mia trịnh trọng gật đầu, “Đem ra so sánh mới phát hiện, anh với tổng giám đốc chênh lệch như vậy, thật là kẻ trên trời người dưới đất mà!”

Peter buồn bực đuổi bọn tôi xuống xe, bản thân đi xuống tầng hầm đậu xe.

“Dịch tổng, chào buổi sáng.” Đi ngang tổng giám đốc tuần tú, mọi người ít nhiều gì cũng có chút hưng phấn.

“Ừm, chào buổi sáng.” Dịch Phàm mỉm cười gật đầu đáp lại.

“Chào buổi sáng.” Tôi đi phía sau quần chúng, cũng nhẹ nhàng chào hỏi.

Dịch Phàm thấy tôi đi đến, liền nắm lấy cánh tay tôi kéo tôi từ trong quần chúng ra, nói: “Quan Tiểu Bội, tôi chờ cô suốt cả buổi sáng rồi đó.”

Đồng nghiệp đi ở phía trước nghe thấy vậy, lần lượt quay đầu nhìn lại.

Tôi mờ mịt, hỏi: “Hả? Chuyện gì?”

Một nụ cười siêu cấp có thể gọi là không có gì tốt lành xuất hiện trên khuôn mặt tuần tú của hân: “Cho cô một ngày phép, đi theo tôi.” Không đợi tôi phản ứng, dưới con mắt nhìn chăm chú của quần chúng, Dịch Phàm kéo tôi về phía chiếc xe đang đậu bên cạnh.

“Làm gì vậy hả?” Tôi vùng vẫy, “Hôm nay có một hạng mục kiến nghị về pháp luật cần phải giao cho Kim Cương.”

“Tôi có nói với Kim Cương rồi, công việc hoãn lại một ngày.”

Tôi ngồi bên cạnh Dịch Phàm, nhìn khuôn mặt nghiêng của hân, suy đoán dụng tâm nham hiểm của hân.

Dịch Phàm chỉ chuyên tâm nhìn về phía trước, nói: “Quan Tiểu Bội, cô luôn phải đi coi mắt cùng tôi, mà tôi lại chưa từng quan tâm đến tình trạng cá nhân của cô. Cho nên, tôi có một người bạn, muốn giới thiệu cho cô.”

Muốn tôi đi coi mắt? Tổng giám đốc anh cũng thật là ân cần chu đáo ghê.

Tôi lắc đầu cự tuyệt yêu cầu hoang đường của Dịch Phàm.

“Cô có bạn trai?” Dịch Phàm nheo mắt lại một cách đầy nguy hiểm.

“Không phải. Tôi cảm thấy bạn của anh không phải là người tốt.” Nghe xong bốn từ ‘có một người bạn’, lập tức khiến tôi liên tưởng đến cái người đã cho hân cái địa chỉ web mai mối, theo bản năng, tôi cảm thấy cái loại người này chỉ nên ngấm từ xa thôi.

Một cái nhìn sắc bén của Dịch Phàm bắn qua tôi, không màn đến ánh mắt oai oán của tôi, một đường thẳng tắp, đến Hồng Trang Lạc.

“Vào đi.” Dịch Phàm không một chút do dự đẩy tôi vào, thuận tay tịch thu túi xách của tôi, “Xong việc gọi điện thoại cho tôi, tôi đến rước cô. Trên người còn tiền mặt hay không? Mọi hết ra đây, cô đừng có hòng lén lút bỏ đi.” Động tác của hân gọn gàng nhanh chóng thuần thục từ trong túi áo khoác tôi móc ra 1 đồng 2 hào, vừa lòng đút vào túi mình, nhảy lên xe phóng đi mất.

Tôi tủi thân đứng trước cửa quán cà-phê, nghĩ: Cho dù thật sự đến coi mắt, thì cũng làm ơn nói cho tôi biết đối tượng là ai có được không hả?

Ngó khắp quán cà-phê, tôi mới ý thức được cái vấn đề này vốn không được coi là vấn đề, phải rồi, ngoại trừ cái người bạn kinh phong của Dịch Phàm và tôi ra, ai lại vào ngày đi làm mới sáng sớm chưa đến 8 giờ hẹn hò trong quán cà-phê chứ?

“Hi, xin chào. Cho hỏi anh là bạn của Dịch Phàm phải không? Tôi là Quan Tiểu Bội, đến để coi... à, không biết Dịch Phàm có nhắc qua tôi với anh chưa?” Tôi đi đến bên cạnh một chiếc bàn, nói với tên Mập Ú (1) đang ngồi bên cạnh bàn.

(1) Mập Ú: Chỗ này Mã viết hoa là vì đây là biệt danh mà bạn Tiểu Bội cũng như Phàm ca đặt cho bạn này. Trong cả bộ truyện hai người toàn gọi người ta là Mập Ú thôi, không hề gọi tên.)

Trời đông giá rét, cái tên Mập Ú kia chỉ mặc một chiếc áo thun tay ngắn in hình Che Guevara (2), một chiếc quần dài ngụy trang (3) cùng một đôi boots sáng bóng. Cái tên Mập Ú có vẻ ngoài vô cùng hậu hiện đại (4) dường như không hề nghe thấy lời của tôi vậy, cúi đầu cứ nhìn thất thần tách cà-phê trước mặt, cả buổi không hề có động đậy.

(2) Che Guevara: Tên đầy đủ là Ernesto Guevara de la Serna(1928-1967), thường được biết đến với tên Che Guevara (phiên âm là Chê Ghê-va-ra), El Che hay đơn giản là Che, là một nhà cách mạng Mác-xít nổi tiếng người Argentina, là thầy thuốc, người tạo ra học thuyết quân đội, nhà lãnh đạo quân du kích và phong trào cách mạng Cuba. Kiểu ảnh của ông chụp sau này đã trở thành biểu tượng văn hóa ở khắp mọi nơi trên thế giới. Để hiểu thêm, google thẳng tiến.)

(4) Hậu hiện đại: Hay còn gọi là điều kiện hậu hiện đại, (tiếng Anh: postmodernity, tiếng Pháp: post-modernité), là thuật ngữ do các nhà triết học, xã hội học, phê bình nghệ thuật và xã hội sử dụng để nói về các khía cạnh của điều kiện nghệ thuật, văn hóa, kinh tế và xã hội hiện đại, hình thành nên đời sống con người cuối thế kỷ 20 đầu thế kỷ 21 với những đặc trưng cơ bản. Những đặc trưng này bao gồm sự toàn

cầu hóa, chủ nghĩa tiêu thụ, sự phân tán quyền lực, việc phổ biến kiến thức ngày càng trở nên dễ dàng hơn.
Trích nguồn:Wikipedia)

“Xin... chào?” Tôi lại dò hỏi.

Khi mà tôi gần như tưởng rằng tên Mập Ú đã hoá đá, hẳn cuối cùng ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt hẹp dài thâm thúy như được bột bao phủ xung quanh đánh giá tôi từ trên xuống dưới một hồi, rồi từ khe răng bật ra một từ: “Ngồi.”

Tôi như được đại xá ngồi xuống, cầm lấy ly nước chanh người phục vụ bưng đến uống liên tục mấy hớp để định thần.

“Tôi tên Quan Tiểu Bội, xin hỏi quý danh của anh?” Tôi khách sáo tìm lời để nói dù không có gì để nói.

Anh hai Mập Ú lại không thèm ngo ngoàng đến tôi, chỉ là đôi mắt chéch một góc 45o nhìn về phía bức tường sau lưng tôi.

Tôi quay đầu, không phát hiện được gì hết, chỉ đành phải xoay đầu lại nhìn Mập Ú cười gượng.

Sau 10 phút lạnh chiến, Mập Ú đột nhiên mở miệng, thều thào hỏi: “Cô, có biết con chó của George Bernard Shaw (5) không?”

((5) George Bernard Shaw: Là nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland. Đoạt giải Nobel Văn học năm 1925. Muốn biết rõ hơn google hen.)

Tôi ngây người: “Cái đó... tôi có nghe qua con mèo của Schrödinger (6) .”

((6) Schrödinger: Tên đầy đủ là Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger, gọi tắt là Erwin Schrödinger. Ông là một nhà vật lý người Áo. Ông nổi tiếng với những đóng góp trong cơ học lượng tử và năm 1933 ông đã được nhận giải Nobel nhờ phát minh ra phương trình Schrödinger.

Con mèo của Schrödinger: Là một thí nghiệm tưởng tượng nghĩ ra bởi Erwin Schrodinger để cho thấy sự thiếu hoàn hảo của những cách hiểu về cơ học lượng tử vào thời của ông, khi suy diễn từ các hệ vật lý vĩ mô sang các hệ vật lý vĩ mô. Muốn tìm hiểu rõ hơn liên hệ google.)

“Cô, có biết bộ ba tác phẩm Thượng Đế của Newton (7) không?” Hẳn lại hỏi.

((7) Newton: Cũng chính là Isaac Newton nhà vật lý, nhà thiên văn học, nhà triết học, nhà toán học, nhà thần học và nhà giả kim người Anh, được nhiều người cho rằng là nhà khoa học vĩ đại và có tầm ảnh hưởng lớn nhất. Muốn biết thêm google thẳng tiến.)

“Dante (8) hình như có viết qua Thần Khúc (9)...”

((8) Dante: Tên đầy đủ là Durante degli Alighieri hay Dante Alighieri hay, đơn giản hơn, Dante (1265-1321) là một nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nuova (Cuộc đời mới).

(9) Thần Khúc: (La divina media) là trường ca của nhà thơ Ý thời Trung cổ Dante Alighieri (1265-1321), là một trong số những nhà thơ kiệt xuất nhất của nước Ý và thế giới. Tác phẩm được sáng tác trong thời gian Dante bị trục xuất khỏi quê hương Florence, từ khoảng năm 1308 đến khi ông mất năm 1321, được viết bằng tiếng Ý gồm 100 khổ thơ với 14.226 câu thơ, được chia làm ba phần, mỗi phần bao gồm 33 khổ thơ: Địa ngục (Inferno), Luyện ngục (Purgatorio) và Thiên đường (Paradiso). Tác phẩm được xếp vào hàng những bản trường ca vĩ đại nhất của nền văn học thế giới. Sức tưởng tượng và tính ẩn dụ về hình ảnh thế giới bên kia trong thế giới quan Thiên chúa giáo là đỉnh điểm sự phát triển nhân quan về thế giới của Nhà thơ Thiên chúa giáo Tây Âu. Tác phẩm này cũng góp phần vào sự phát triển của thổ âm vùng Tuscan, trong vở kịch được sử dụng như ngôn ngữ Ý tiêu chuẩn. Muốn hiểu rõ hơn liên hệ google.)

(Mã giải thích chút cuộc đối thoại giữa bạn Mập Ú và bạn Tiểu Bội. Bạn mập ú cứ liệt kê ra một số nhân vật nổi tiếng cũng như các tác phẩm, nhưng hoàn toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia, chả biết là bạn vô tình hay cố ý nữa =.=... Mà qua vụ này mới thấy, bạn Tiểu Bội cũng giỏi quá chứ, biết được mấy ông nhà văn nhà thơ cùng với tác phẩm của họ.)

“Cô, có biết que diêm làm sao chết không?”

Tôi bị sắc nước rồi, ho kịch liệt cả buổi trời. Anh hai, tôi thì biết tôi làm sao mà chết nè, bị anh làm cho không thốt nên lời mà chết đây.

“Que diêm đi qua đi lại bỗng dưng cảm thấy ngứa đầu, gờ tay gãi một cái, nó cứ như vậy, liền tự đem bản thân thiêu chết luôn.” Nói xong, hần phát ra tiếng cười ‘hề hề hề hề’, giống như tiếng thở của con chó Bắc Kinh (10).

Đột nhiên hần không hề báo trước ngừng bật âm thanh: “Tôi đang kể chuyện cười, cô nên cười đi chứ.”

Tôi lại bị sắc nữa rồi.

Anh hai, anh có thể làm lạnh chết một con gấu Bắc cực luôn đó.

Đúng vào lúc tôi đang ho không ngừng nghỉ, điện thoại vang lên, vừa mới nhận thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui sướng trên nỗi đau của người khác của Dịch Phàm: “Quan Tiểu Bội, người bạn này của tôi không tệ chút.”

Tôi nấp sang bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lôi ca! Tôi có chỗ nào đắc tội với anh hả? Anh đừng có mà làm thẳng thường như thế chứ?”

“Cô nói tôi là gay...”

“Lôi ca, đó không phải là tôi nói, là ý kiến của chuyên gia đó chứ!”

“Quan Tiểu Bội, cô đã cố chấp như vậy, thì tự gánh chịu hậu quả đi!” Dịch Phàm thống hận cúp điện thoại.

Không biết lòng tốt của người ta! Tôi lầm bầm cất điện thoại, cảm thấy có người đang ở đằng sau vỗ vai tôi. Tôi quay đầu, thấy Mập Ú gờ điện thoại của hần lên, đứng cách chỗ tôi không xa lắm.

“Chuyện gì?” Tôi bực bội hỏi.

Mập Ú không nói gì, cười một cách kỳ dị, lắc lắc điện thoại trong tay về phía tôi giống như là tranh công. Tôi nhìn kỹ một cái, phát hiện ra là danh bạ điện thoại của Mập Ú, còn thấy phía dưới bức hình tuần tú có chút tự luyện của Dịch Phàm viết bốn chữ — “Bé con Thiên Lôi”.

Mập Ú gật gật đầu với tôi, trong đôi mắt bỗng chốc léo lên đốm lửa cực kỳ hèn hạ... tôi nghĩ, tôi cũng như vậy.

“Có thể chứ?” Tôi nôn nóng hỏi.

“Đúng lúc hợp ý tôi!” Mập Ú cười một cách tà ác.

Tôi vừa bấm điện thoại, vừa vỗ vai Mập Ú nói: “Tri kỷ khó cầu, tri kỷ khó cầu mà!”

Bắt máy rồi, bên kia truyền đến giọng nói hưng phấn của Dịch Phàm: “Sao rồi, Mập Ú? Không có bị người đẹp dọa đấy chứ?”

Tôi cầm lấy điện thoại trầm mặc không nói một cách đáng sợ.

Dịch Phàm có lẽ nhận thấy được sự khác thường, ngừng một lát hỏi: “Nè, Mập Ú chết tiệt, cậu không có làm gì người đẹp đó chứ? Phanh thây rồi à? Làm thành tiêu bản rồi hả?”

Tôi đột nhiên quăng ra một tràng cười kịch liệt sáng khoái: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

“Quan, Tiểu, Bội!” Âm thanh phát ra từ kẽ răng của Dịch Phàm khiến tôi cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Sau đó, tôi dùng giọng nói cực kỳ nổi da gà, cực kỳ chảy nhớt, nhả ra từng từ một: “Bé ~~Con~~ Thiên ~~Lôi ~~!”

Từ giây phút bởi vì vỗ bàn mà bị đuổi ra khỏi quán cà-phê, tôi cùng với Mập Ú đã kết tình huynh đệ đến cấp độ không thể phá vỡ.

Sau này tôi biết được, Mập Ú tên là Trần Tường, là một cool man cực phẩm chính tông. Nghe nói đã tốt nghiệp loại xuất sắc khoa Vật lý Thiên thể của một trường đại học nào đó tại Mỹ, sau đó nghiêm túc từ chối lời mời của nhiều phòng thí nghiệm nổi tiếng nước ngoài, kiên quyết trở về nước — buôn bán sản phẩm cho người lớn.

“Đây cũng là vì ngành vật lý mà cống hiến, sự vận động của con người cũng là vật lý học mà, còn là dựa trên cơ sở khoa học nữa.” Mập Ú cứ thế mà nói.

“Nói như vậy những cái trang web mai mối kia cũng là anh nói cho Lôi ca biết?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy, có trang có sẵn, còn có trang tôi tự tạo nữa. Tính lừa thằng nhóc khờ đó chơi, ai ngờ nó lại tưởng thật!”

“Anh ta còn đóng không ít hội phí nữa, mắc ghê luôn, tôi nhìn số tiền đó mà đau cả lòng.”

“Trời ơi, cô thật sự trả tiền sao? Chuyển vô thẻ mình được rồi.”

“Một cô gái thuần khiết trắng trong như tôi thế này, làm sao biết được mấy thứ đó chứ.”

“Hề hề, bất quá may phước nhờ có tiền của cái thằng nhóc khờ khạo này mà tôi mua được không ít đồ tốt. Đi, anh dẫn cô đi xem thử.”

Mập Ú nhún ga, 20 phút sau, chúng tôi liền xuất hiện trước cửa nhà nằm ở vùng ngoại ô của hẻm.

Tôi đã từng gặp một người nghèo rớt mồng tơi nhưng lại có thể sống những tháng ngày giống như quý tộc tao nhã mà long trọng, cũng đã từng gặp một người có tiền nhưng lại làm cho bản thân khốn khổ bần cùng, nhưng chưa từng gặp qua một người có thể làm cho cuộc sống của mình.... hỗn loạn còn dung tục đến như vậy.

“Á, cẩn thận cái bể cá vàng của tôi!” “Nhìn dưới chân một chút, tháng trước tôi làm rơi con bò cạp vẫn chưa bắt được.” “Khoan! Chân phải chớ bỏ xuống, nhắc lên phía trước nửa bước, ừm, đó là mô hình nhỏ Ultraman (11) của tôi.” Cả một đường bị Mập Ú nhắc nhở, tôi mới khó khăn vịn phần đi qua được cái hành lang dài hai mét để đến phòng khách.

((11) Ultraman = siêu nhân điện quang: Là thể loại phim viễn tưởng về siêu nhân, rất được ưa chuộng tại Nhật và các nước. Muốn biết thêm liên hệ google ca ca nha.)

“Tiểu Bội cô ngồi đi.” Mập Ú từ trong đồng vật thể bới ra một cái sô-pha, “Tôi đi rót trà cho cô. Trời ơi, trong nhà đã lâu lắm rồi không có khách tới chơi nên có chút lộn xộn.” Mập Ú vui mừng hơn hử tiếp đãi.

Có chút lộn xộn... tôi thật sự muốn nói: Anh hai, cái nơi còn lộn xộn hơn của anh, chỉ có tiệm thu mua phế liệu thôi.

Tôi cẩn thận dè dặt ngồi xuống, nghe thấy phía dưới móng truyền đến một tiếng rên rỉ phóng đăng mà nũng nịu của phụ nữ “Ừm

”

Phía nhà bếp truyền đến tiếng lách cách, Mập Ú xông ra: “Trời ơi, cẩn thận Mộng Lộ của tôi.” Hầm lại giờ tay bối bối, từ dưới nệm lôi ra một con búp bê bơm khí, không hề để ý kẹp dưới nách: “Ha ha, tôi tìm nó lâu lắm rồi. Lần này cô yên tâm mà ngồi đi.”

Tôi ngượng ngùng ngồi xuống, nhìn ngó tứ bề, phát hiện trong nhà của Mập Ú, đầy rẫy các loại búp bê làm bằng tay cùng các thứ kỳ lạ cổ quái.

Một hồi, Mập Ú từ nhà bếp bưng ra một cái ly: “Ném thử, Trần Thị độc môn bí phương.”

Tôi lắc lắc cái ly, nhìn cái thứ sền sệt nhơn nhớt màu xanh đậm, cảm thấy nên vì an toàn tính mạng của bản thân mà lo nghĩ, vẫn là không nên đụng vào tốt hơn. “À phải... anh muốn cho tôi xem cái gì? Chính là cái mà anh nói dùng tiền của Dịch Phạm trên trang web mai mối mua được đó.”

“Ồ, đúng, ở đây nè.” Mập Ú hưng phấn mở cái tủ đối diện sô-pha, mở khoá kéo tấm màn bên trong, “Tén ten! Mời xem!”

Tôi vô thức uống một ngụm nước xanh đậm, sau đó phun đầy bàn.

Đây là thứ gì vậy?

Năm cái có kích cỡ như người thật, còn được làm thành phụ nữ... búp bê hạnh phúc! (= Fuwa, biểu tượng của Olympic Bắc Kinh 2008.) Trên người còn đang mặc đồng phục thủy thủ!

“Đây là bộ sưu tập búp bê bơm khí số lượng có hạn của Olympic mà tôi đã đặt hàng với giá cao! Bộ quần áo này cũng là tôi tự làm đó. Mô phỏng theo Thủy Thủ Mặt Trăng (12) (= Sailor Moon). Thấy sao? Đẹp ha!” Đôi mắt Mập Ú loé sáng, tâm tình hưng phấn dùng lời nói để biểu đạt.

((12) Thủy Thủ Mặt Trăng hay Sailor Moon: Tên bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản.)

Mập Ú, anh quả không hổ là bạn của Dịch Phàm.

Trong nửa tiếng, tôi chịu không nổi sự van nài bằng mọi cách của Mập Ú đồng thời rút cuộc cũng khắc chế được chứng ngại tâm lý, trong lúc đồng ý đi cảm nhận ‘làn da trắng mịn như sữa bò’ của búp bê bơm khí cũng như bộ đồng phục thủy thủ ‘có tay nghề cao còn hơn nhà thiết kế Milan’ thì Dịch Phàm gọi đến.

“Dịch Phàm! Anh mau đến đây xem đi, tay nghề của Mập Ú thật lão luyện nha!” Tôi hưng phấn hét lên.

“Cô đang làm cái quái gì vậy? Tôi đến quán cà-phê đón cô, sao cô lại không không ở đó?” Dịch Phàm hỏi.

“Tôi đang ở nhà Mập Ú. Anh mau đến đây, anh mau đến đi. Tôi mới phát hiện tay nghề của búp bê bơm khí này quả thật tuyệt hảo, sờ vô cảm thấy còn tốt hơn cả da người thật nữa đó.”

“Ai kêu cô đến nhà hắn vậy hả?” Dịch Phàm oán trách.

“Anh không phải muốn tôi đi coi mắt sao? Bây giờ thành rồi, tôi rất thích Mập Ú, anh ta quả thật vừa dung tục lại vừa thú vị nữa. Anh nên vui mừng cho tôi đi.” Tôi cố ý nói.

“Quan Tiểu Bội, cô không thể khiến cho tôi bớt lo đi một chút được sao!” Ngữ khí của Dịch Phàm có chút không biết phải làm sao, “Ồ đó chờ tôi, tôi đến đón cô. Chờ có dụng bất cứ thức ăn hay đồ vật mà Mập Ú đưa cho cô.”

Cúp điện thoại, tôi mờ mịt liếc nhìn cái ly trống rỗng trong tay, một cách vô thức, tôi đã uống cái thứ kỳ dị trong cái ly đó mất rồi, mùi vị cũng không tệ nha.

Một lát sau, Dịch Phàm hùng hùng hổ hổ xuất hiện, mà tôi đang rất vui vẻ xem Mập Ú biểu diễn bàn tay siêu nhân có thể tạo ra bao nhiêu loại âm thanh giường chiếu. Dịch Phàm kéo tôi dậy với khuôn mặt đen thui đi ra ngoài.

“Nè, cậu làm cái gì vậy?! Tiểu Bội đang chơi vui mà. Mình vẫn còn chưa cho cô ấy xem bộ đồ Batman (= người dơi) gọi cảm nữa mà.” Mập Ú chặn Dịch Phàm lại.

“Cô ấy phải trở về đi làm!”

“Anh không phải đặc biệt cho tôi nghỉ hôm nay sao?” Tôi hỏi.

“Cô câm miệng! Hôm nay không trở về cô có tin hay không tôi đuổi cô liền ngay lập tức!”

“Bé con à, tàn nhẫn quá đi! Đối với mình cũng đành vậy, nhưng đối với em gái nhỏ mà cậu cũng nỡ xuống tay cho đành.” Mập Ú cảm thán.

“Cậu cũng câm miệng! Thử gọi lại một tiếng bé con nữa xem, mình cũng sẽ khiến cho cậu chết rất thảm luôn.” Dịch Phàm uy hiếp. Nói xong, nhét tôi lên xe, nổ máy, ôm cua, tăng tốc một cách mạch lạc.

Chờ đến khi tôi định thần trở lại lộ đầu ra ngoài quyền luyện chia tay Mập Ú, thì xe đã đi được cả trăm mét rồi.

Mập Ú ai oán rút ra chiếc khăn tay nhỏ, phát phơ trong gió, giữa chừng, mấy con sinh vật nhỏ ‘chít chít’ kêu lên từ trong chiếc khăn vùng vẫy, cũng theo gió mà bay.

18. Chương 18

Sau khi gặp Trần Tưởng, cuộc sống của tôi và Dịch Phàm bước vào giai đoạn mới giày vò lẫn nhau.

Dịch Phàm giả việc công làm việc riêng tạm thời điều tôi từ bộ phận pháp luật đến bộ phận thị trường, cho tôi một chức vị toả sáng lấp lánh — người phát ngôn cho hình tượng công ty. Khi mà tôi cười đắc ý đến bộ phận thị trường, mới bị kịch phát hiện dưới cờ AC lại có một công ty thực phẩm nhỏ bé, mà cái gọi là hình

tượng người đại diện phát ngôn, chính là chỉ cần mặc bộ búp bê nhồi bông, hoá trang thành cây xúc xích cực đại tuyên truyền tạo thanh thế cho sản phẩm công ty trong năm mới! Kể từ đó, cứ vào giữa trưa mỗi ngày, Dịch Phàm sẽ ngự giá quang lâm đến địa điểm tuyên truyền của tôi, mượn danh nghĩa mua xúc xích để khao nhân viên, dẫn theo một đám nhân viên AC ở một bên nhân nhả tự tại đứng ngó tôi. Cửa hàng trưởng nơi này thấy tổng giám đốc đến cho nên càng ra sức bán, cho nên ‘vũ điệu xúc xích’ mỗi ngày ba lần được tăng lên thành năm lần. Mà hễ khi có em nhỏ đi ngang qua tôi, lời trẻ nhỏ không cố kỵ la lớn: “Mẹ! Nhìn kìa, cái chị kia hoá trang thành tiểu kê kê (1)!” hay là có tên thanh niên bất lương nói với tôi: “Ô, cô ơi, nhãn hiệu bao cao su của công ty các cô là gì vậy?”, tôi mà quay đầu liền có thể nhìn thấy Dịch Phàm đang cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

((1) Tiểu kê kê: Cách nói giảm nói tránh ‘cái đó’ của đàn ông.)

Tôi quyết định dùng quyền lợi duy nhất trong tay đi báo thù Dịch Phàm. Tôi cầm một đồng tiền hoa hồng, không may may do dự đem bán Dịch Phàm cho các tổ chức mai mối lớn trong dân gian, khiến cho hán chỉ trong chớp mắt trở thành nhân vật phong vân trong giới mai mối, ngay cả bà cô đi đường thích làm mối cho người khác cũng đều có hình của Dịch Phàm trong tay, để chứng tỏ sự chuyên nghiệp trong nghiệp vụ của mình cũng như trong tay có được tư liệu xuất sắc.

Dịch Phàm vẫn như cũ thông dong đứng đưng với tốc độ mỗi ngày coi mất một cô, còn tôi thì ngày càng suy sụp với tần suất một ngày năm lần ‘vũ điệu xúc xích’.

Lễ Nô-en gần kề, nhìn thấy các cô gái đội nón đỏ hạnh phúc dựa vào người bạn trai bên cạnh khắp đường, quyết không thể để buổi chè chén say sưa trong đêm Nô-en, mà tôi thì lại chỉ có thể đội cây xúc xích cực đại cùng với mấy bà nội trợ cò kè mặc cả được, tôi ý thức được không thể để cuộc sống của mình thêm bị kịch nữa — Đêm Nô-en ở trước cửa các quán bar lớn mặc đồ hoá trang xúc xích và ổ bánh mì nhảy ‘vũ điệu hot dog’ — Tôi quyết định chủ động đầu hàng.

“Tội mình giảng hoà đi.” Tôi nỗ lực hết sức lộ ra một nụ cười lấy lòng trong phạm vi biểu tình của một cây xúc xích.

Dịch Phàm chọc chọc đỉnh đầu cây xúc xích, nhìn đầu tôi lắc lự, nói: “Quan Tiểu Bội, là cô khơi mào cuộc chiến này trước, với lại trong lúc tôi đang đầu hàng say lại muốn phát lệnh rút binh? Hừ, trong thế giới của tôi, vốn không có ai có thể an toàn mà rút lui. Cho dù có đầu hàng, tôi cũng phải để cho hán cúi đầu xưng thần mặc tôi chà đạp!”

“Bé con à, làm người phải chừa lại đường lui cho bản thân chứ.” Tôi ý tình sâu xa khuyên can.

Dịch Phàm nghe thấy hai chữ ‘bé con’, trong đôi mắt loé lên một tia sát khí: “Quan Tiểu Bội, làm người không thể hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn của người khác!”

“Vậy được rồi,” Tôi không đồng ý cũng không phủ nhận lắc đầu, “Tối nay anh đi gặp cô bé này.”

Dịch Phàm rất học thuyết âm mưu (2), rất cẩn thận đem tư liệu của cô bé đó xem đi xem lại, ngẩng đầu hỏi tôi: “16 tuổi?”

((2) Học huyết âm mưu: Là sản phẩm trí tưởng tượng nhằm giải thích về những chuyện đã và đang diễn ra. Dù không có bằng chứng xác thực để chứng minh những nghi ngờ vẫn bao phủ khắp thế giới.)

“15 tuổi rưỡi. Năm năm sau con bé 20 anh 40. Thế nào, đường đường tổng giám đốc AC đối với bản thân không có tự tin sao?”

“Hừ, nực cười. Tôi cho dù đến 80 tuổi muốn gặm cỏ non cũng chưa chắc là ăn không được!” Dịch Phàm lấy phương thức liên lạc của cô bé lolita (3) 15 tuổi rồi bỏ đi.

((3) Lolita: Thường chỉ các cô bé khoảng từ 12 – 14 tuổi, nhưng Lolita cũng không nhất thiết chỉ các thiếu nữ hay trẻ em mà chỉ cần có vẻ ngoài dễ thương, yếu đuối, cần người khác bảo vệ.)

Tôi nhìn bóng lưng của hán cười không thành tiếng: Hừ, muốn gặm cỏ non gặm răng giả trước đi!

Tên của cô bé lolita 15 tuổi rưỡi là Lý Ti Ti, từ chối lời yêu cầu gặp mặt ở quán cà-phê của Dịch Phàm, yêu cầu gặp mặt tại quán bar tên là ‘Judy’. Trích lời của cô bé nói chính là: “Hong Trang Lạc hả, cái tên này nghe là biết chỗ coi mắt của các bà thím rồi, anh trai chúng ta vẫn là đến quán bar đi.”

Tôi đến trước bọn họ một bước ẵm nấp trong quán bar, mà Dịch Phàm cũng đến quán bar trước Lý Ti Ti một bước.

“Ế? Tối nay không có mời cô đến, một chút nữa không phải có show diễn tuyên truyền xúc xích sao?” Dịch Phàm hỏi.

“Tôi đổi ca với người khác rồi, đêm Nô-en tôi sẽ nhảy ‘vũ điệu hot dog’ suốt đêm.”

Dịch Phàm cảnh giác nhìn tôi, nhúu mày lại.

“Đúng vậy, tôi đến xem náo nhiệt đó.” Tôi giơ rượu Sake trong tay về phía hắn, cười một cách ngọt ngào.

Ti Ti đứng giờ xuất hiện, váy ngắn màu đen, đôi boots màu đen, trang điểm tông đen, cả người thành thực gợi cảm hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng chỉ mới 15 tuổi.

“Anh trai, anh đến rồi à.” Ti Ti vui sướng gần như là bỏ nhào đến trước mặt Dịch Phàm, “Tụi mình đi nhảy đi.”

Dịch Phàm đắc ý quay đầu lại nhìn tôi một cái, bị Ti Ti kéo ra chính giữa sàn nhảy.

Bản nhạc đầu tiên tiết tấu chậm rãi, nam nữ trên sàn nhảy cách nhau không xa tự mình lắc nhẹ. Tôi ngồi một mình bên quầy bar, dưới ngấn cách của ánh đèn mờ ảo mê ly, đem bọn họ tưởng tượng thành một đàn chim cách cụt đang lắc lư, tự tìm thú vui. Bản nhạc kết thúc, chỉ dừng lại có vài giây, gần như lập tức một vũ khúc huyền ảo dồn dập lại vang lên, người trên sàn nhảy cũng lập tức theo âm nhạc bắt đầu điên cuồng nhảy múa. Bước nhảy của Ti Ti thành thực nhiệt tình, trong đám người, chuyển động như một con yêu xà màu đen. Dịch Phàm nhảy cũng không tồi, tuy mặc áo sơ mi nghiêm chỉnh, nhưng nút áo tùy tiện mở ra để lộ lồng ngực, dưới ánh đèn quyến rũ, lại có khí chất của thiếu niên phong lưu.

Rõ ràng, có người cũng nghĩ như tôi, nhưng khí độ lại không có độ lượng như tôi.

Một tên nhóc đầu tóc chải chải nhuộm màu hồng xuyên qua đám người, đi thẳng đến bên cạnh Ti Ti, xoay người cô bé lại, cưỡng ép cô bé ngừng lại. Ti Ti nói câu gì đó, phần nộ đẩy tên nhóc tóc hồng ra. Tên nhóc đó còn dự định tiến lên gần Ti Ti, nhưng lại bị Dịch Phàm cản lại. Chính vào lúc này, âm nhạc im bật, DJ đổi sang một bản Jazz xa hoa. Ti Ti nghiêng đầu không ngó ngang đến tên nhóc, đôi tay ôm lấy cổ Dịch Phàm, như dây leo uốn lượn, mềm mại quấn lấy Dịch Phàm.

Tên nhóc đó thấy cảnh tượng trước mắt, xoay người nhảy lên sân khấu, cướp lấy micro-phôn (= microphone) không nói hai lời gào lên một tiếng: “Cái vị đại gia kia, hãy đem cái tay của ông lấy ra khỏi người bạn gái tôi.”

Tất cả ánh mắt theo ánh nhìn của tên nhóc kia di chuyển đến trên người Dịch Phàm. Tiếng huýt sáo khắp nơi, tiếng hò reo cũng bắt đầu vang lên.

Dịch Phàm bình tĩnh thong thả kéo góc áo, một tay ôm lấy bả vai của Ti Ti: “Nhận lầm người rồi, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Tên nhóc lại tiếp tục cầm mic gào lên: “Nè, tôi nói cho ông nghe nè đại gia, tuổi tác ông đã lớn như vậy rồi, nên trở về cưới dâu thì cưới dâu, nên ẵm cháu thì ẵm cháu, đừng có mà rảnh rỗi không chuyện gì làm đi dụ dỗ bạn gái của người khác chứ. Hiện giờ không còn lưu hành trâu già gặm cỏ non nữa đâu, kiến nghị ông nên đến mấy tiệm đêm trên đường số 9 thử chút xem, mấy chỗ đó ngược lại có rất nhiều phú bà đang chờ để bao mấy tên mặt trắng đó.”

DJ ngừng âm nhạc, bỏ đá xuống giếng dùng ghi-ta đàn mấy nốt châm chọc, xung quanh lại một trận cười rộ.

Dịch Phàm điềm tĩnh không hề bối rối kéo tay Ti Ti: “Cưng à, chỗ này ồn quá, không thích hợp hẹn hò. Đi, anh đưa em đi Vinh Thị Hoa Đình, anh đặt phòng tổng thống ở chỗ đó quanh năm.”

Tên nhóc trên sân khấu lại đem mic chuyển hướng Ti Ti: “Ti Ti, xin lỗi, anh sai rồi. Em tha thứ cho anh lần này được không? Anh biết trong lòng em chỉ có anh, em làm như vậy cũng là muốn anh tức giận.”

Dịch Phàm khoác vai Ti Ti: “Đi thôi cưng, anh đã gọi tài xế đứng trước cửa đợi chúng ta rồi, thư ký của anh đã sắp xếp một bữa ăn tối dưới ánh nến.”

Ti Ti kéo Dịch Phàm: “... chờ chút.”

“Ti Ti! Em tha thứ cho anh đi. Anh thật sự yêu em! Người yêu em nhất trên thế giới! Nếu như em muốn trái tim anh, anh sẽ móc ra cho em xem!” Tên nhóc kia tiếp tục cầm mic gầm rống.

“Anh...” Ti Ti do dự hỏi, “Anh sẽ không quất em nữa chứ?”

“Sau này anh mà lớn tiếng với em một câu, anh sẽ bị người ta hiếp trước giết sau, băm vằm băm thây, hoá thành tro bụi!” Tên nhóc trên sân khấu phát ra lời thề độc đầm máu.

“Em muốn quần áo, giày dép, túi xách nữa?”

“Mua mua! Em có muốn cả núi vàng, anh có bán gan bán thận cũng mua cho em!”

“Wow! Tốt quá đi!” Ti Ti nhảy cẫ lên ôm lấy cổ Dịch Phàm bắn loạn hôn một cái lên má hắn, “Chú ơi cảm ơn chú, nếu không có chú, cái tên tiểu tử thối kia vĩnh viễn sẽ không chịu thua nhận sai!” Nói xong, thân hình nhanh chóng nhảy lên sân khấu, cùng với tên nhóc kia làm một nụ hôn nóng bỏng cực kỳ triển miên kiểu Pháp.

Xung quanh lại một phen huyết sáo, một nửa cho hai người đang dục hoả thiêu đốt trên sân khấu, một nửa cho Dịch Phàm đang gánh chịu mỗi hận đoạt bạn gái.

Dịch Phàm ngượng ngùng đứng giữa quần chúng đang xem trò hề bên này, sau đó lại nhìn thấy tôi cứ ở bên cạnh ngóng xem.

“Cheers!” Tôi mỉm cười giơ ly lên, về phía ‘vật hy sinh’ kính.

“Cô biết... cô bé đó có ý?” Dịch Phàm ngồi xuống bên cạnh tôi ủ rũ giơ ly rượu lên hỏi.

“Đương nhiên. Ti Ti là hàng xóm của tôi, cãi nhau với bạn trai bé nhỏ, muốn tôi giúp tìm một anh chàng đẹp trai chọc tức bạn trai cô bé, mục đích à, đương nhiên là muốn cậu nhóc kia ghen đổ kị nhân tiện nhìn thấy được cái tốt đẹp của bạn gái mình, cuối cùng viên mãn hồi tâm chuyển ý, người có tình cuối cùng cũng cầu kết làm gian (4).”

((4) Người có tình cuối cùng cũng cầu kết làm gian: Nguyên gốc câu này là “Người có tình cuối cùng cũng kết thành quyến thuộc”: Tức hai người yêu nhau cuối cùng rồi sẽ được ở bên nhau. Bó tay bạn Tiểu Bội cứ chế miết =)))

“Bớt đau thương đi, chú ơi!” Tôi vỗ bả vai Dịch Phàm, “Cỏ non không phải ai cũng gặm được đâu.”

Dịch Phàm đem rượu trong tay một hơi uống cạn.

Hứ hứ, vì để nhìn thấy được cái vẻ mặt buồn bực này của anh, tôi phải nhảy hai tháng ‘vũ điệu hot dog’ cũng thấy xứng đáng!

Quảng Dịch Phàm lại, tôi một mình đến sàn nhảy, tùy tiện nhảy nhót theo lời nhạc, ha, nhảy ‘vũ điệu xúc xích’ nhiều ngày như vậy, mấy loại điệu nhảy khác đối với tôi mà nói gần như là một loại hưởng thụ.

Bỗng dưng, một thiếu niên dung mạo yêu mị đến trước mặt tôi, cùng tôi nhảy cho hết bản nhạc.

“Hi, tôi tên là Tiểu Ngũ, có thể mời chị uống một ly không?”

Tâm tình tôi quá tốt, tiếp nhận lời mời theo cậu ta đến bên cạnh, xung quanh ngồi bốn năm cậu nhóc trạc tuổi, nhìn thấy tôi đến liền nhường một chỗ.

“Mình dẫn người đến rồi, các cậu có gì muốn hỏi thì hỏi đi.” Tiểu Ngũ nói.

“Chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Bọn tôi cá cược chị bao nhiêu tuổi rồi.” Tiểu Ngũ giải thích.

“Tuổi tác của con gái là một bí mật đó.” Tôi nhấp một ngụm rượu đỏ, tâm tình lại rất tốt.

“Đúng vậy đó, tôi đã nói chị sẽ không chịu nói mà.” Thiếu niên bên cạnh Tiểu Ngũ nói, “Để tôi đoán coi, chị cũng xấp xỉ 30 rồi!”

“Khụ khụ,” Tôi bị sắc rồi, “Gì?!”

“Hả? Đoán sai sao? Chị hàng 4 rồi? 40 tuổi rồi? Trời ơi, nhìn không ra luôn, có thể nói cho tôi biết chị làm cách nào mà bảo dưỡng không? Nếu tôi đã lớn tuổi như vậy, mà vẫn còn có làn da tốt như chị đây, thì có chết cũng không hối tiếc.”

“Mấy cậu là có ý gì?!” Tôi có chút bực bội.

“Tôi phải nói rằng, Judy thật sự xuống cấp rồi,” Cậu con trai áo đen vẫn thờ ơ lạnh nhạt này giờ nói, “Không phải cứ luôn miệng nói cấm 20 sao, người 20 tuổi trở lên miễn tiến vào sao? Sao bây giờ mấy ông chú bà cô đều đến hết vậy, tôi thấy không bằng đi đến câu lạc bộ công nhân của nhà tôi, dù sao cũng là xem người già khiêu vũ, chi phí ở đó còn rẻ hơn.”

Tôi nhần nhịn hành động hất rượu vào mặt nó, phần hận rời đi. Nhìn dáng vẻ này của thằng nhãi cậu, tẩy trang đi nếu mà trẻ hơn tôi, tôi liền... tôi liền chặt đầu Dịch Phàm xuống đưa cho cậu!

Tiểu Ngũ vội vàng đuổi theo tôi: “Chị đừng giận, chỉ là nói giỡn thôi.”

Tôi híp mắt lại nhìn cậu ta.

“Là người đàn ông kia vừa mới bị Tì Ti đá, đưa tiền muốn bọn tôi làm như vậy, còn nói nếu nói lời càng độc địa càng tốt.” Tiểu Ngũ giải thích.

Tôi quay đầu lại nhìn về quầy bar.

Dịch Phàm thông thả giơ ly lên nói : “Cheers!”

19. Chương 19

Tổng giám đốc AC Dịch Phàm, trong đêm Nô-en lại không có party, không có chè chén nhậu nhẹt... quả thật là bị kịch mà, nhưng, tôi không ngại làm cho cuộc sống của hắn càng tăng thêm chút bi kịch nữa đâu.

Tôi đã vì hắn ngàn chọn vạn tuyển ra một người. Không những thanh tú mỹ lệ, mà lại còn là cao thủ Judo, đã từng nhiều lần đạt quán quân trong các giải đấu lớn trong và ngoài nước, nhưng không may hồng nhan bạc mệnh đường tình trắc trở, mấy lần yêu đương đều giữa đường gãy gánh, kẻ thứ ba bỗng dưng xuất hiện hoành đao đoạt ái (1), cho nên đối với kẻ thay lòng đổi dạ, bất cá hai tay hận đến tận xương tuỷ tim gan phèo phổi.

(1) Hoành đao đoạt ái: Cướp đoạt tình yêu, nói trắng ra là cướp người yêu, cướp bồ.)

“Cô ấy đẹp thật.” Dịch Phàm vừa ngắm nhìn bức hình, vừa nhìn tôi một cách chăm chú, dường như muốn dò xét xem từ trên mặt tôi có thể tìm ra được dấu vết của một âm mưu nào đó hay không.

“Anh cũng đừng có bụng dạ tiểu nhân như vậy chứ (2) ?” Tôi nói, “Anh miễn cho tôi show đêm Nô-en, cái này coi như báo đáp đi. Tôi thật lòng hy vọng trước cuối năm anh có thể kết thúc cuộc hành trình coi mắt.”

(2) Nguyên văn câu thành ngữ này: “Lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử” đại khái là bụng dạ hẹp hòi nghĩ ai cũng xấu xa, người ta đối xử tốt với mình thì nghi ngờ có âm mưu.)

Hắn cầm hình đi trong nghi ngờ.

Dịch Phàm ơi, Dịch Phàm, anh bụng dạ cũng tiểu nhân quá đi... có điều, chính xác đó.

Tan ca tôi nhanh chóng vội vàng đến Hồng Trang Lạc, tôi ẩn mình sau cây Nô-en trong góc kẹt. Một lát sau, Dịch Phàm xuất hiện, đến vị trí đã đặt trước, như thường lệ gọi một tách cà-phê. Lát sau, một cô gái ngồi xuống đối diện với hắn.

Tôi chọn đúng lúc cả hai đang má tựa vai kề bước vào nội dung của cuộc coi mắt, vội vàng từ trong góc nhào ra, xông đến phía trước nắm lấy cổ áo Dịch Phàm mà gào: “Anh! Anh là cái tên phụ bạc, dám lén sau lưng tôi hẹn hò với người phụ nữ khác! Còn hẹn vào đêm Nô-en nữa! Anh, anh, anh lẽ nào đã quên mất, ngay chính ngày Nô-en này, chúng ta đã hẹn ước suốt đời yêu thương hay sao? Anh sao lại có thể quên đi

những lời anh đã nói? Anh sao có thể ở bên ngoài lén lút sau lưng tôi hẹn hò với người phụ nữ khác! Anh không thấy có lỗi với tôi, có lỗi với đứa con trong bụng tôi sao?”

Tôi sụt sùi kể lễ nước mắt tuông rơi, trong lòng lại nghĩ: Cô gái Judo, hãy vật ngã cái tên đàn ông phụ bạc này chết luôn đi.

Cô gái đó trở mặt đờ ra nhìn tôi cả buổi trời, nói một cách dè dặt: “Cô, cô ơi, mua đoá hoa hồng tặng cho anh đây đi...”

Tôi chỉ cho phép mình hoá đá vài giây, tiếp theo với tốc độ nhanh chóng lấy túi che mặt lại, móc ra mấy đồng tiền lẻ: “Đồng hoa này tôi lấy hết.”

Cô gái bán hoa khó xử nói: “Nếu như lấy hết, tôi có thể bán rẻ một chút, 5 đồng một đoá...”

“Cái gì?!” Tôi lộ đầu ra hung tợn hỏi.

“Cô mới đưa cho tôi có 2 đồng 8.” Cô gái sợ sệt nói.

“Giúp tôi gói lại hết đi.” Dịch Phàm từ trong bóp đếm ra mấy tờ nhân dân tệ, nhin cười nói: “Tiền dư không cần thối đâu.”

Cô gái bán hoa thiên ân vạn tạ (3), trước khi đi còn không quên quay đầu lại cười nhạo tôi.

((3) Thiên ân vạn tạ: Biểu thị sự cảm ơn vô cùng.)

Dịch Phàm nhét đồng hoa vào lòng tôi: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tôi vui đầu vào đồng hoa không dám ngẩng mặt.

“Cô còn chē ở đây chưa đủ mất mặt hay sao? Đi, anh đưa cô tìm một nơi tị nạn. Chờ cho sự tích tối nay của cô lắng dịu, tụi mình lại chém giết tiếp.” Dịch Phàm đẩy tôi ra khỏi Hồng Trang Lạc.

“Dịch Phàm?” Tôi nhìn biểu tình nén cười của Dịch Phàm chịu không nổi gọi.

“Hửm?”

“Anh muốn cười thì tấp xe vô lễ rồi cười một trận cho đã đi. Anh cứ quay đầu lại nhìn tôi như vậy, tôi sợ xảy ra tai nạn.” Tôi thấp giọng nói.

“Tôi đang suy nghĩ, Quan Tiểu Bội à, cô mà cũng biết xấu hổ nữa à?”

“Đâu có, hoa mắt đó.” Tôi cứng miệng, lại vui mặt vào trong đồng hoa.

Ôi, tiền mất tật mang mà, kiếp này đừng mong ngăn đầu trước mặt Dịch Phàm nữa.

Dịch Phàm dẫn tôi đến quán bar có tên là C'est la vie (4), không hề giống với Judy, cái pub này ngay từ cái tên đến khách hàng đều tràn ngập khí chất tinh anh của thành phố, sự cao ngạo đồng thời còn thêm chút tự sướng.

((4) C'est la vie: Nghĩa là “Đây là cuộc sống.”)

Dịch Phàm gọi cho tôi một ly Tequila (5), giơ ly rượu lên hỏi: “Đứa bé trong bụng? Của ai?”

((5) Tequila: (phát âm như tê-ki-la) là một thứ rượu chưng cất có độ cồn cao truyền thống của Mexico. Tên gọi của thứ rượu này nguyên là tên gọi của địa phương chủ yếu sản xuất ra nó – vùng Tequila, bang Jalisco trên cao nguyên phía Tây của Mexico. Tequila được chế từ lá cây Agave Azul Tequilana, một loài thực vật bản địa ở Mexico. Thường thì tequila có độ cồn từ 38–40%, song cá biệt có loại có độ cồn lên tới 43–46%. Nguồn: vi.wikipedia)

Tôi một hơi uống cạn, cúi đầu đỏ mặt nói: “Dịch Phàm, lời chúc rượu của anh thật khác người nha.”

Dịch Phàm cười ha hả, lại kêu người rót đầy cho tôi: “Bất kể nói thế nào, có thể khiến cô uống rượu là được rồi. Quan Tiểu Bội, tôi sai rồi, tôi cứ cho rằng tài năng hài hước của cô là đường cong parabol, sau khi đạt đến một đỉnh điểm nào đó tất sẽ trượt xuống. Bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra đường cong của cô không giới hạn, mãi không có điểm dừng nha.”

Tôi lại một hơi uống cạn, bi tráng nằm bò trên quầy bar: “Tôi chẳng thà nhảy thâu đêm ‘vũ điệu hotdog’ cho rồi.”

Cứ uống một hồi, tôi cảm thấy cảnh sắc trước mắt có chút bồng bênh, nhưng cái đầu lại thấy cực kỳ thanh tỉnh.

“Tôi hận lễ Nô-en! Tôi hận lễ Nô-en!” Tôi liều mạng đập bàn, “Dịch Phàm à, tôi hận lễ Nô-en!”

“Tôi cũng không thích lễ Nô-en.” Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

“Hả? Sao vậy? Anh cũng trải qua lễ Nô-en bị kịch à?” Tôi lắc bả vai của Dịch Phàm hỏi, “Người lưu lạc thiên nhai (6), người lưu lạc thiên nhai mà.”

((6) Nguyên văn:

Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân

Tương phùng hà tất tăng tương thức.

(Trích trong bài thơ ‘Tỳ Bà Hành’ của Bạch Cư Dị)

Nghĩa là: đồng dạng là người lưu lạc trong thế gian, nếu đã gặp nhau, cho dù trước kia có quen biết hay không, đều sẽ có sự cảm thụ hoặc đồng cảm giống nhau.

Dễ hiểu hơn là: Đã cùng chung cảnh ngộ, có thể gặp nhau là duyên phận, hà tất phải để ý trước kia đã từng quen biết hay chưa.

Ý đại khái trong lời bạn Tiểu Bội là gặp được người cùng chung cảnh ngộ.)

“Hồi trước ở nước ngoài có ăn Nô-en... nhưng trở về nước, cảnh còn người mất. Tôi luôn nghĩ, tôi lại không tin Thần Phật, người tin tưởng... lại không có ở bên cạnh, tôi hà tất xem cái náo nhiệt này cơ chứ.” Dịch Phàm đêm nay lần đầu tiên cầm ly rượu trong tay một hơi uống cạn.

Con mắt của tôi đem bóng dáng tuần tú của Dịch Phàm truyền vào đại não, trải qua một loạt phân tích tỉ mỉ, đem cái thần sắc lúc này của hắn giải thích là: Cô đơn, lạnh lẽo. Tôi tang thương vỗ bả vai hắn.

“Trái lại là cô, Quan Tiểu Bội, cô sao lại hận lễ Nô-en?” Hắn xoay đầu hỏi tôi.

“Hê hê, nói ra thì dài dòng.” Tôi chuyển hướng sang người pha chế rượu, “Nào, cho chị thêm một ly.”

Uống một lúc liên tiếp ba ly, tôi vẫn chưa nói đầu đuôi ngọn ngành.

“Đừng uống nữa! Cô rốt cuộc đã làm cái gì?!” Dịch Phàm cướp lấy ly của tôi.

“Trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!” Tôi nhào qua cướp lại, “Không uống say đi thì tôi làm sao mà đối mặt đây.”

“Hử? Bi tráng đến vậy sao?”

“Tình hà dĩ kham (7), tình hà dĩ kham mà.” Tôi lảo đảo lại rót ỉnh một ly, “Thôi đi, tôi nói cũng không rõ đâu, tôi nhớ chỗ của Tô hình như có đĩa CD, bật lên cho anh xem là được rồi.”

((7) Tình hà dĩ kham: Đại ý là đối diện với tình cảnh như vậy, kêu tôi làm sao có thể chịu nổi được đây?)

Việc này đã khơi gợi triệt để tính tọc mạch của Dịch Phàm, hắn lái xe như bay đến nhà tôi.

Trước kỳ nghỉ lễ Tô đã bay ra nước ngoài cùng bạn trai chị ấy đón Nô-en rồi, cho nên chỉ lưu lại một mình tôi trông nhà. Tôi loạng choạng mở cửa đi vào, đem cả căn nhà lục tung từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, cuối cùng tìm được ở tầng la-phông thứ hai trên trần trong nhà vệ sinh một cái đĩa.

“Quan Tiểu Bội, cho dù em có tiêu huỷ cái đĩa này cũng vô dụng, chị đã chuẩn bị nhiều bản sao rồi.” Dịch Phàm đọc dòng chữ trên cái bìa đĩa, nén cười nhìn tôi.

“Mặc kệ đi, Tô chính là thích giỡn như vậy.” Tôi ngắt lời hắn, “Trời ơi, nhà tôi không có ti-vi, hiệu quả máy tính không tốt. Chỗ của anh có ti-vi không?”

“Màn hình tinh thể lỏng 52 inch.”

“Tốt quá đi, tốt quá đi! Đến chỗ anh đến chỗ anh.” Tôi kéo tay Dịch Phàm đi ra ngoài.

Đến nhà của Dịch Phàm, tôi bỏ nhào vào cái ti-vi, bỏ đĩa vào đầu, ngồi lên sô-pha, kêu lên: “Rượu đâu? Dịch Phàm, anh có rượu không?”

“Còn uống?” Dịch Phàm nhú mồm nhìn tôi.

“Hê hê, lẽ Nô-en không phải là không say không về sao. Sao vậy, anh sợ tôi rượu vào loạn tính phi lễ với anh à?”

Dịch Phàm mỉm cười từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia, thấy về phía tôi.

“Bắt đầu thôi, hành trình lễ Nô-en của Quan Tiểu Bội!” Tôi hoan hô mở ti-vi cùng lon bia.

Mở đầu là một mảng hoa tuyết, tiếp theo xuất hiện một bóng hình trong một căn phòng u ám.

Một giọng nói lãnh lút từ bên ngoài vang lên: “Đây là party Nô-em hợp mặt nho nhỏ, hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị ọi người một lượng lớn bia, bia... bia. Đúng, chủ đề của buổi party này là: Hê, ai uống say làm chuyện thất đức. Hôm nay điểm đáng xem nhất chính là gấu mèo xin xong cởi truồng, Ái Á ở trên đường bày tỏ tình cảm, tên họ Hứa ở trên sân thượng ca hát...”

“Còn có Quan Tiểu Bội đại chiến với Lưu Diệu Diệu!” Một giọng trêu chọc chen ngang.

“Ủa? Quan Tiểu Bội vẫn chưa tới sao? Cho dù đến, cũng giống như cô bé ngoan hiền đó thôi, khẳng định chẳng có gì đáng để xem.”

“Đó là Quan Tiểu Bội bình thường,” Giọng nói trêu chọc lại vang lên, “Quan Tiểu Bội sau khi say, khuya khuya, không thể diễn tả được. Người mới tình cũ đại chiến PK đó.”

Sau đó khung cảnh càng lúc càng nhiều người cùng với tạp âm.

“A, Quan Tiểu Bội thế mà lại xuất hiện! Đúng giờ nhập tiệc! Nào, tôi đại diện cho đoàn đại biểu quần chúng, đến phỏng vấn tâm tình lúc này của cô ấy.” Ông kính cấp tốc di động, sau đó là tôi xuất hiện trước ống kính, chiếc áo sơ mi màu đen cùng với chiếc quần jean bạc màu, mái tóc dài buông xoã ngang vai, nhả nhặn không thể nào nhả nhặn hơn được nữa.

“Tiểu Bội à, nghe nói lát nữa Trương Hải sẽ dắt tân phu nhân xuất hiện đó, cô có cách nhìn gì về việc này?” Giọng nói lãnh lút kia hỏi.

“Trời ơi, anh thật nhảm chán. Cái gì mà cách với chả nhìn, chúc phúc họ thôi. Yêu nhau có thể ở bên cạnh nhau thật không dễ dàng gì mà.” Quan Tiểu Bội của một năm trước cười rất chuyên nghiệp.

“Quan Tiểu Bội, cô cứ giả bộ hoà, cô không giả bộ thì chết à!”

“Ha ha, tuy anh muốn nói gì thì nói.” Tôi bình thản nói trước ống kính.

Một khuôn mặt đỏ từ sau ống kính chường ra, cất lên giọng nói lãnh lút giải thích: “Nội tâm của cô ấy đang chảy máu nhưng bề ngoài vẫn giữ được bộ dáng trấn tĩnh kiên cường. Các đồng chí, đây là tinh thần gì đây! Đây là phẩm chất tự ngược dù bị đánh rớt răng vẫn cắn răng nuốt vào bụng đáng để chúng ta học hỏi.”

“Trương Hải là ai?” Dịch Phàm đang ở bên cạnh chen vào.

“Bạn trai cũ của tôi. Trước Nô-en năm ngoái mấy ngày đá tôi, rồi sau đó cặp với Lưu Diệu Diệu. Ba của Lưu Diệu Diệu là Bộ trưởng Bộ Công thương trong truyền thuyết. Suyt, đừng nói nữa, bọn họ một chút nữa sẽ xuất hiện.”

Vừa dứt lời, trên màn hình, có hai người xuất hiện tại cửa.

“Sau đây xin long trọng giới thiệu với mọi người Trương Hải cùng với bạn gái tân nhiệm Lưu Diệu Diệu! Con mẹ nó, thật sự không có cách nào bì mà, lão tử sống đến gần tuổi này một người bạn gái cũng chưa có, mà cái thằng nhãi Trương Hải này đá một người đẹp chưa đủ giờ lại cặp kè với một người đẹp khác.”

Bộ dáng Trương Hải trong đoạn phim vẫn như trong ký ức, cách một năm nhìn lại, tôi phát hiện hẳn ta không hề có một chút phản ứng bi thương gì sau khi kết thúc một mối tình, mà còn có bộ dáng tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời!

Tôi không nén nổi có chút thở dài chua xót.

Dịch Phàm nhìn màn hình, nghiêm túc nói: “Lưu Diệu Diệu không có đẹp bằng cô.”

“Con mẹ nó, đây cũng chính là điều bà đây buồn bực đó!” Tôi vỗ đùi hét, uống sạch lon bia, sau đó nhanh chóng tua qua đoạn Trương Hải cùng Lưu Diệu Diệu anh anh em em.

Khi ống kính lại một lần nữa chia về tôi, chỉ thấy một tay của tôi đang nắm lấy cổ áo một người đàn ông, một tay giơ chai bia lên: “Tôi có thể một hơi uống cạn chai bia này, anh có tin không? Tin hay không?!”

Người đàn ông lắc đầu.

“Tôi uống cho anh xem! Xem có kỹ nha!” Tôi dùng ngón tay chỉ vào ngực anh ta, ngửa đầu một hơi uống sạch chai bia.

“Thấy thế nào, thấy thế nào!” Tôi dốc ngược chai bia trong tay, tiếp tục chọc vào ngực người đàn ông đó hét, “Anh có phục chưa! Phục hay không?”

Xung quanh một trận vỗ tay cùng âm thanh hò hét vang lên.

“Thật nhàm chán!” Một giọng nói bên cạnh máy quay vang lên, không thấy mặt nhưng người phát ra giọng nói đó rõ ràng chính là Lưu Diệu Diệu, “Trương Hải, chúng ta đi thôi. Một lũ điên say xỉn không có gì đáng coi hết.”

Thân ảnh Trương Hải từ bên cạnh ống kính lướt qua, hắn ta nói: “Nè, tôi và Diệu Diệu có chút chuyện nên đi trước nha, mọi người chơi vui vẻ.”

Kỳ tích phát sinh trong phút chốc.

Tôi nghe xong liền chạy đến chỗ đó, một tay chống lên sofa dùng tư thế hoàn mỹ nhảy một cái vèo qua dùng ngay trước mặt Lưu Diệu Diệu, chặn đường hai người bọn họ. Sau đó thuận tay đập chai bia lên bàn, khiến chiếc bàn toàn mảnh vỡ, rồi dùng đầu chai sắc bén bị vỡ chỉ thẳng mặt Lưu Diệu Diệu.

Lúc này đây, âm thanh trong CD tuy rằng đang la hét, nhưng lại tạo nên một hiệu ứng khiến cho cả căn phòng lại có một sự yên lặng đáng sợ.

Quần chúng im lặng, chần chừ nhìn nhìn đôi chân dang ra của tôi, tay trái thì chống nạnh, tay phải nắm chai bia vỡ tạo hình hung ác. Bọn họ đều đang chờ đợi trò hay để xem, chờ đợi thời khắc tôi dùng mảnh vỡ chai bia huỷ đi khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Diệu Diệu.

“Wow, Quan Tiểu Bội thật là con mẹ nó can đảm mà!” Giọng nói lạnh lốt nói.

Chúng tôi cứ đứng như vậy, tôi dường như đang thưởng thức từng giọt mồ hôi trên trán Lưu Diệu Diệu chảy xuống, trên đầu sự khủng hoảng trong ánh mắt của cô ta, sau đó tôi chậm rãi mở miệng, nói:

“Chúng ta thi hát!”

Ngay trong lúc quần chúng mắt kính rớt chưa kịp đeo lại, nghiêng ngã vẫn chưa đứng thẳng lại, thì nghe thấy tôi dùng chất giọng cực cao kèm theo hưng phấn hát: “Hi ha ha, hi ha ha, hi ha ha, hi ha ha... (8)” Vừa hát vừa quăng chai bia, lắc lư cái eo, ngón tay giơ lên trước mặt thành hình cái kéo lướt qua lướt lại.

Trong ống kính một trận huyền ảo.

Lưu Diệu Diệu lắc nhẹ đầu căng thẳng chảy đầy mồ hôi, cất tiếng nói: “Vô vị!” Rồi xoay người đi ra ngoài.

Ai ngờ tôi giơ tay ôm lấy eo cô ta, mở miệng ăn vạ nói: “Thi hát, thi hát, ai mà đi người đó là chó con! Không, là mèo con.” Nói xong, tôi cong người “Meo” một tiếng, sau đó lại giơ tay như đang cầm roi da hươu vòng vòng miệng không ngừng lăm bầm “Hú ha”.

“Trương Hải đúng là nên đá tôi.” Tôi cười xán lạn.

Đúng vậy, lần nữa nhớ lại chuyện cũ, ngay cả tôi cũng cảm thấy: Trương Hải bỏ tôi mà đi, quả thật là đã làm được một hành động sáng suốt nhất cả đời hồ đồ của hắn ta.

20. Chương 20

Sáng tinh mơ, trong mơ mơ màng màng tôi cảm thấy có một chất lỏng ấm áp từ một vật thể mềm mại lau qua mặt tôi, tôi chống đất ngồi dậy, nhìn thấy một con chó bự đang ở cách đầu tôi không xa rên rĩ ỉ ỏi, cặp mắt đen long lanh tràn đầy tủi thân. Tôi mở mắt nhìn xung quanh, không cẩn thận đụng ngã một chai thủy tinh. Cái chai đó ‘lạch cạch, lạch cạch’ lăn xuống sàn nhà, rồi lại đụng trúng một đồng vỏ lon.

Đầu tôi đau nhứt như bị xé toạt ra, nhưng vẫn cố gắng đem hiện thực cùng quá khứ tiến hành tập hợp và khâu chuỗi hợp lý, kết quả rút ra được một kết luận kinh người — Tỉnh dậy trên sàn nhà của Dịch Phàm còn trên người tôi chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi rộng không biết lấy ở đâu ra!

“Đến đây, Cửu Thái (1).”

((1) Cửu Thái: Tên con chó Dịch Phàm nuôi.

Cửu Thái còn là tên một loại rau, rau họ. Tên quái quái nên Mã đang nghi nghi đây có thể là tên tiếng Anh, à, người Trung Quốc thường phiên âm nhưng thứ tên, đồ vật... tiếng Anh sang tiếng Trung Quốc cho dễ đọc. Cũng giống như nước mình phiên âm Hăm-bơ-gơ trong hamburger ra vậy. Nhưng tạm thời cũng chưa tra ra được tên tiếng Anh nên để tên Hán Việt, chừng nào tìm được sửa lại hen.)

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Dịch Phàm mặc một bộ quần áo thoải mái ở nhà, nhàn nhã ngồi trên sô-pha không xa. Con chó bự tên Cửu Thái lắc lư chạy qua, nằm bò trên đùi hần phe phẩy cái đuôi. Dịch Phàm vuốt ve lỗ tai nó, nghe nó phát ra tiếng ư ử thoải mái, vừa ý mỉm cười, ngẩng đầu nói với tôi: “Tỉnh rồi? Muốn uống nước ép không?”

Tôi khéo léo dùng chiếc mền che lấp đôi chân trần, do dự hỏi: “Tôi... hôm qua đã làm những gì?”

Đúng vậy, tôi chưa từng bận tâm bản thân tỉnh lại ở nơi nào, mặc kệ nó là ký túc xá, hành lang, phòng khách nhà Dịch Phàm, hay là sa mạc sahara, đối với tôi mà nói chẳng là gì hết, tôi chỉ lo là trước khi ngủ mình đã làm những gì thôi.

“Cô lục lọi tủ quần áo, giả sách, kệ rượu, tủ giày của tôi, sau đó ánh mắt dán chặt lên kệ rượu tìm kiếm chai rượu vang đỏ lâu năm nhất.”

“Tôi uống hết sạch luôn?” Tôi bị ai nhìn chằm chằm vào cái chai xinh đẹp trống rỗng đằng xa kia.

“Cũng gần vậy đó, dư lại một nửa, tôi đút cho Cửu Thái rồi.”

Ánh mắt u oán của con chó bự nhìn tôi từ đằng xa.

Tôi cũng học ánh mắt u oán của nó nhìn Dịch Phàm: “Vậy sao tôi lại ngủ trên sàn? Tốt xấu gì anh cũng phải mang tôi lên trên giường chứ.”

“Tôi đã từng thử mang cô lên giường, kết quả cô ói hết năm lần, ngoài ra khi mà tôi thử đến lần thứ năm... cô còn cắn tôi một phát. Nhưng mà tôi có đắp cho cô cái mền nha.”

“Vậy thì... quần áo trên người tôi...” Tôi vò đầu bứt tóc, cố che đi khuôn mặt không thể nào ngẩng mặt nhìn người của mình.

“Ha! Đây mới là chỗ thần kỳ! Cô đã say đến như vậy lại có thể từ tủ quần áo của tôi tự chọn ra một chiếc áo, rồi đem mình tắm rửa sạch sẽ...” Dịch Phàm kinh ngạc không thôi.

Phù, còn may, vẫn chưa thất thân.

“Lúc tắm, còn ở trong nhà tắm hát ‘Hi ha ha!’”

Tôi ‘vèo’ từ dưới đất nhảy lên xông thẳng về phía ti-vi.

Nói một đồng lời này giờ không phải là trọng điểm, trọng điểm là, tôi vẫn nhớ mang máng mình đã có một hành động đáng sợ ẩn giấu phía sau một chuỗi hành động hoang đường.

Động tác của Dịch Phàm còn nhanh hơn cả tôi, hần xông lên trước tôi một bước, giành lấy đầu DVD giờ cao lên đầu.

“Đưa cho tôi!” Tôi vớ tay lấy, nhưng bắt lực Dịch Phàm cao hơn tôi rất nhiều.

“Nhanh lên! Trả lại cho tôi!” Tôi gào.

Dịch Phàm không nói tiếng nào, chỉ liếc nhìn xuống dưới một lát. Tôi lập tức ý thức được phía dưới của mình... chỉ mặc một chiếc quần lót. Mặt tôi lập tức đỏ bừng co rúm người trở lại chiếc giường tạm thời là sàn nhà, dùng chiếc mền quần quanh người.

“Anh đều xem hết rồi?” Tôi ôm đầu gối ai oán hỏi.

“Đúng vậy, Quan Tiểu Bội sau khi say phát thần uy, cất cao tiếng hát ‘Hi ha ha’ dè bẹp tình địch! Chuyện đặc sắc như vậy, thật sự là xem một lần suốt đời khó quên!”

Bi kịch mà, bi kịch. Tôi khóc than, Ô à, sao đồ của chị không giấu kỹ một chút nữa đi, sao lúc bình thường dù tôi có dùng đủ trăm phương ngàn kế cũng không tìm thấy, mà cứ mỗi lần say là tôi lại dễ dàng tìm được vậy chứ!

Lễ Nô-en, lễ Nô-en, Quan Tiểu Bội tao với mày thề không đội trời chung!

“Yên tâm, bí mật của cô ở chỗ tôi là an toàn nhất.”

Tôi nhìn Dịch Phàm đem cái đĩa ‘huy hoàng trong chớp mắt’ của tôi bỏ vào tủ bảo hiểm khoá lại, mong chờ hỏi: “Anh có thể quên chuyện này được không?”

“Tức cười! Chuyện thú vị như vậy, cho dù tôi chết đi cũng sẽ đem ra kể cho các tiểu quỷ của điện Diêm Vương cười một trận cho đã đời.” Dịch Phàm nói.

Tôi chán nản cúi đầu. Xem đi, đây là lễ Nô-en của tôi, năm đầu tôi đã bị kịch rồi, năm thứ hai bị kịch đó lại để ra thêm, đúng là bị kịch thành đôi mà!

Dịch Phàm chuẩn bị một bữa sáng phong phú, cà-phê, sữa tươi, trứng, bánh mì nướng, nhưng do tôi vẫn còn choáng váng cộng thêm buồn bực nên không có chút khẩu vị nào.

“Ít nhiều cũng ăn một chút, nếu không chút nữa đi mua sắm không có sức đó.”

Tôi không hiểu nhìn hẩn một cái: “Mua sắm? Mua sắm cái gì?”

“Cô cảm thấy bộ quần áo kia còn có thể mặc được sao?” Dịch Phàm chỉ đồng quần áo chất chồng trước cửa.

Từ áo ngực cho đến áo khoác, đều dính đầy màu sắc trắng đỏ của các loại rượu cùng với những thứ được chứa đựng trong dạ dày, từ dạ dày chảy ngược lên thực quản, rồi lại từ miệng tuôn ra ngoài —— Ừm, theo cách nói thông thường, đó là những thứ tôi ói ra.

“Ừm, không cần, tôi trở về nhà thay một cái là được. Lát còn phải đi làm nữa.”

“Cô cảm thấy với tình trạng hiện giờ của cô còn có thể đi làm được sao?”

“Đâu còn cách nào nữa? Kim Cương ghét nhất là cấp dưới xin nghỉ. Trích lại lời của ông ấy là: Cho dù ngày mai anh có bị mắc bệnh ung thư chết, hôm nay cũng phải kiểm hãm tế bào ung thư của anh lại, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trước bàn làm việc hoàn tất cho xong văn kiện!”

“Kim Cương đã từng nói như vậy? Xem ra tôi phải tăng lương cho ông ấy rồi. Bất quá hôm nay phá lệ một lần, trừ vào ngày nghỉ trong năm của cô đi, tôi... cũng nhân tiện nghỉ ngơi luôn.”

Tôi không hề có tinh thần nhìn hẩn, Dịch Phàm đối với lòng tốt của tôi, cũng giống như tôi đối với lòng tốt của hẩn, luôn luôn khiến tôi cảm thấy có một ý đồ khác chứa đựng mầm mống xấu xa. Nhưng lúc này, tôi thật sự không còn sức lực để đấu đùng đấu trí với hẩn nữa.

“Cô đừng có nhìn tôi như vậy, tôi không có ác ý. Tôi chỉ cảm thấy rằng, cô đã cho tôi trải qua một lễ Nô-en vui vẻ nhất trong đời, cho nên tôi nhất định phải bày tỏ lòng cảm ơn. Sắp sửa tổ chức tiệc rượu đón năm mới rồi, cô mua nổi một bộ lễ phục sao?”

Mỗi cuối năm, AC đều tổ chức một bữa tiệc rượu đón năm mới. Trong bữa tiệc, lãnh đạo các bộ phận phòng ban, sẽ làm một cái tổng kết đơn giản về sự thành công và thất bại của công ty trong năm đó cũng như sự phát triển trong tương lai, chúc những lời chúc tốt đẹp cho AC và cho nhân viên, ngoài ra trong buổi tiệc

còn phát thưởng cho nhân viên xuất sắc nhất, nổi bật nhất cùng một loạt các giải thưởng danh dự và giá trị. Cho nên bữa tiệc năm mới là bữa tiệc được mong chờ nhất sau một năm vất vả của nhân viên AC. Trong bữa tiệc này điều yêu cầu duy nhất đối với mọi người là: Mặc lễ phục đi dự tiệc.

Với tư cách là một kẻ nghèo xơ nghèo xác, ngoài ra còn nợ nần chồng chất, phải lao động miễn phí như Quan Tiểu Bội tôi mà nói... Tôi dự định len lén trộm một chiếc váy của Tô, phát huy một chút hiểu biết về hàng nhái, đối phó đại cho qua là được.

Dịch Phàm, anh chính là cơn mưa đúng lúc, có điều tôi rất sợ cuối cùng anh lại biến nó thành cơn mưa a-xít.

21. Chương 21

Ngày cuối cùng của năm, bữa tiệc rượu đón năm mới của AC được cử hành tại phòng tiệc theo mô hình hình tròn nằm ở tầng cao nhất của Tổng Thị Hoa Đình.

Nhân viên được phép dẫn người đi cùng, dắt bạn đồng hành xuất hiện, những người khác thì dắt đồng nghiệp quen thân xuất hiện, còn tôi, ‘dắt’ một ‘Phụng Dương Hoa Cổ (= trống hoa Phụng Dương) (1)’ xuất hiện.

((1) Phụng Dương Hoa Cổ (trống hoa Phụng Dương) : hay còn gọi là trống kép, gõ trống hoa... đây là một loại múa trống xuất phát từ huyện Phụng Dương ,tỉnh An Huy – Trung Quốc, lưu hành từ thời Minh – Thanh, hình thức biểu diễn ban đầu vốn là 2 người chị dâu cùng cô em chồng, một người gõ trống, một người gõ chiêng, miệng xướng tiểu khúc, tay gõ trống đệm (vừa múa vừa hát). Hiện nay Phụng Dương Hoa Cổ phát triển thành 6 người, 8 người hoặc có thể nhiều hơn cùng biểu diễn. Ca từ thường lặp lại, mỗi đoạn có 27 từ, 3 câu cuối có 7 từ. Sau cùng gõ 13 tiếng trống chiêng. Nội dung ca khúc đại đa số là nỗi khổ gia đình ly tán, bối cảnh thê lương đau khổ.

Ý ở đây là bạn Tiểu Bội phải khiêng cái trống hoa Phụng Dương thôi, chứ không phải biểu diễn tiết mục ca múa trống như chú thích.)

“Ôi, Tiểu Bội, cảm ơn em nhiều lắm. Chị ở chỗ này bạn không ngừng tay, may nhờ có em.” Trong thời gian tôi hoá trang thành xúc-xích, bà chị thiết kế đã cùng tôi tạo dựng nên một đoạn tình cảm sâu sắc, cho nên nhờ tôi tiện đường giúp mang cái trống trang trí của công ty.

“Khách sáo gì chứ, nếu không có chuyện gì nữa em đi trước đây.”

Bà chị thiết kế cảm ơn rồi rít chào tôi, rồi xoay người gia nhập công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi bữa tiệc mở màn. Còn tôi thì xoay người chạy về hướng chỗ đậu chiếc xe của Peter để thay giày.

Lúc tôi chạy về phía chiếc Polo mini (2), một chiếc MPV (3) màu xám có tốc độ kinh người từ bên ngoài lao đến, thẳng một cái ‘két’ phía trước tôi không xa, ngừng lại. Trong lúc tôi đang cảm khái người có kỹ thuật lái xe siêu hạng, Dịch Phàm từ trong xe nhảy ra, chặn trước mặt tôi: “Đứng im, để tôi nhìn thử.”

((3) MPV: (viết tắt của Multi-purpose Vehicle) theo cách phân loại tại Châu Âu và Châu Á hay còn gọi là Minivan theo cách phân loại xe tại Mỹ. MPV là chủng loại xe thực dụng, nó không chỉ nổi bật về khả năng chuyên chở người và hàng hóa mà còn được xem là mẫu xe có tính linh hoạt nhất trên thị trường. Muốn biết thêm xem tại motoring)

Tôi ngoan ngoãn đứng im, để mặc cho ánh mắt của hắn ở trên người tôi đảo tới đảo lui cứ như sinh viên y phát cuồng khi nhìn thấy thi thể mỹ nữ, lúc nhìn đến góc váy, hắn nhú mày.

Tôi cúi đầu, vội vàng thò tay vuốt thẳng nếp nhăn vì phải ôm nguyên một cái trống lớn: “Không sao, kéo kéo là thẳng thôi. Anh xem, không phải đã đỡ rồi sao.”

Ánh mắt Dịch Phàm lại di động đến chân tôi, sau đó hắn nổi khùng lên: “Quan Tiểu Bội! Đôi giày thể thao này của cô! Đôi giày thể thao này của cô là sao hả! Tôi nhớ lúc đi làm cũng phải ăn mặc nghiêm chỉnh mà? Ăn mặc nghiêm chỉnh của cô chính là mang đôi giày thể thao này hả?!”

“Không phải, không phải,” tôi vội vã giải thích, “Tôi vừa mới giúp bưng bê đồ nên mới thay giày. Các cô gái đều mang giày cao gót nên không tiện.”

“Vậy nên mới gọi cô à? Các cô không tiện, vậy các anh đâu hết rồi!”

Được hấn nhắc nhở, tôi mới phát hiện, khi tôi ôm một cái trống cao lớn bằng cả một người hùng hùng hổ đi ngang qua đám đàn ông AC, nhưng lại không có một người chịu ra tay giúp đỡ! Những người này, không chỉ không nhân tính, ngay cả dị tính cũng không có!

Để làm nguôi ngoai sự thù hận khó hiểu của Dịch Phàm đối với đôi giày thể thao, tôi vội vàng lên xe thay giày, mà Dịch Phàm thì lại thủ ở bên cạnh cửa không đi.

“Sao anh còn chưa đi? Phía trên còn chờ anh khai tiệc đó.” Tôi bước ra ngoài xe, kết quả ngay bước đầu tiên bị vấp chân rồi.

Dịch Phàm vội vàng đưa tay đỡ lấy tôi, trên mặt là biểu tình “Tôi đã biết là cô không được mà”.

“Không sao, tôi có thể tự đi được.” Tôi vịn cửa xe, “Làm quen một chút là được thôi, hồi trước cũng không phải chưa từng mang qua.”

Lúc này, một chiếc xe tắc-xi chậm rãi tiến vào, Lạc Lạc từ trên xe bước xuống. Tôi như nhìn thấy cứu tinh hô to: “Lạc Lạc! Qua đây đỡ mình một cái đi!”

“Cậu làm ơn có chút tiền đồ cái, thay có đôi giày mà làm cho chân giống như không phải của mình vậy.” Lạc Lạc nói.

Dịch Phàm thấy có người đến, buông tôi ra: “Lạc Lạc, vậy thì làm phiền cô giúp tôi đem cái đồ ngu ngốc không có thuốc chữa này丢 vào trong.” Nói xong, xoay người đi.

Kết quả, bạn Lý Lạc vừa nãy có thể chạy 100 mét nước rút với đôi giày ười phân, cũng vịn lấy cửa xe: “Trời ạ, Tiểu Bội, tổng giám đốc lại gọi mình là Lạc Lạc, gọi mình là Lạc Lạc đó!”

“Vậy thì có là gì, anh ta còn gọi mình là đồ ngu ngốc không có thuốc chữa nữa kìa! Không phải chỉ là mang giày cao gót thôi sao, cũng đâu phải viết mã lập trình, đáng để bị khinh bỉ mình đến vậy sao.” Tôi buồn bực lâu bầu.

Đúng 5 giờ rưỡi bữa tiệc bắt đầu.

Người dẫn chương trình là lão Ngô giám đốc phòng nhân sự. Hôm nay chủ đề của buổi tiệc là ‘nhà’, lão Ngô mập mạp đích thực mang lại cho người ta một loại cảm giác ấm áp như người thân trong nhà nhưng lại không hề nghiêm khắc. Vài bị quản lý cấp ở màn, phong cách khác nhau nhưng đều hướng về mọi người, hướng về AC gởi đến lời chúc năm mới, sau đó, là đến bài phát biểu của Dịch Phàm.

Dịch Phàm bước lên đài, đợi cho tiếng vỗ tay kết thúc, mỉm cười nói: “Các quý cô, các quý ông...”

Ngày đông sắc trời thường tối sớm, trong phòng tiệc sáng rực phóng cả tầm mắt có thể nhìn thấy được thành phố dưới chân với ánh đèn nê-on đang uốn lượn quanh đường chân trời, mà ở phía trên này, trên bầu trời xanh như mực của đêm đông giá lạnh. Dịch Phàm như đặt mình trong đó, mỉm cười ưu nhã, giống như một vị vương giả cường đại, tài cán có thừa ở dưới bầu trời rộng lớn nắm giữ vận mệnh cả một vương quốc thương nghiệp.

Quang vinh, kiêu ngạo, trí tuệ, ung dung...

Tôi nghĩ, tâm trạng của tôi lúc này có thể đúc kết là do tự hào, do AC, cũng là do Dịch Phàm...

Tôi lại nghĩ: Hứ, chờ cho tương lai tôi có tiền rồi, nhất định sẽ mua một căn nhà phóng cả tầm mắt như vậy, sau đó đặt Dịch Phàm vào chính giữa, uống rượu... nhìn hấn gào thét!

Trong lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ thì bị Lạc Lạc cắt đứt, vì Dịch Phàm đã nói xong rồi, mà tiếp theo sẽ là phân trao các loại giải thưởng. Lạc Lạc hưng phấn cùng khẩn trương nắm chặt tay tôi, dùng giọng nói có chút biến điệu do kích động nói: “Thật mong sẽ có mình.”

“Mình cũng vậy!” Tôi nói.

Lạc Lạc quay đầu lại trừng tôi một cái: “Cậu thì đừng có mà kỳ vọng.”

“Nghĩ thôi cũng không được à.”

“Thà cậu nghĩ thử xem làm sao để trả nợ còn thiết thực hơn.” Cô ấy tạt một gáo nước lạnh.

Kết quả Mia nhân viên mới của năm nay, đại diện của bộ phận tiếp thị đoạt được giải thưởng nhân viên mới xuất sắc đồng thời phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải, còn Kim Cương rình về giải giám đốc xuất sắc. Ngoài các giải thưởng nghiêm túc ra, lại còn có một loạt các giải thưởng buồn cười như: giải hài hước nhất, độc mồm độc miệng nhất, cool man nhất... Kim Cương sau khi rình về giải cấp trên mặt lạnh nhất trong lúc phát biểu cảm nghĩ lại là lưỡi kéo mí mắt làm mặt quỷ, làm cho đám người của bộ phận pháp luật nhao nhao nói: “Sớm biết vậy đã trao giải này cho lão đại từ lâu rồi.” Mà giải thưởng nhân viên xúi quẩy nhất, lại rơi vào tay một nhân viên mới của bộ phận tài vụ.

Tôi tròn tròn mắt: “Có cả giải này luôn sao? Dựa vào cái gì trao cho cô ta, muốn trao cũng phải là mình chứ!” Đúng vậy, mới gia nhập năm đầu tiên, ai có thể xúi xẻo hơn tôi chứ.

Lạc Lạc nói: “Cô bé này phạm lỗi giống cậu y chang, lúc kiểm tra tiền lương, đem tiền lương của một quản lý cấp cao nào đó tính sao không biết lại nhiều hơn. Bởi vì lo sợ sẽ bị đuổi việc nếu bị phát hiện, nên mỗi tháng đành phải lấy số tiền lương ít ỏi đáng thương của mình bù vào. Còn vị quản lý cấp cao kia, do vốn đã kiếm được nhiều tiền, nên có thêm chút tiền lẻ vụn vặt thì ông ta cũng chẳng để ý tới, vả lại thẻ lương cũng không phải do ông giữ, cho nên đợi đến khi sự việc được phát hiện, cô bé này đã ở dưới tầng hầm gặm oa đầu (4) ba tháng trời, đồng thời còn đang lên kế hoạch đi bán máu.”

(4) Oa đầu: Một loại bánh với nguyên liệu chính là bột bắp, được nặn thành những viên tròn, dính nhờn rồi đem đi hấp, là thức ăn ngọt. Trước đây, oa đầu ý chỉ hình tượng kham khổ nghèo nàn.)

“...” Tôi há miệng cả buổi trời không biết nói cái gì, dưới bầu trời này lại có sinh vật thần kỳ đến vậy!

“Nhìn lại cậu thử xem, không có tiền mà vẫn có cái ăn cái uống, có nhà để ở, có xe để ngồi, lại còn có váy mới mặc, có tổng giám đốc bao tiêu. Cho nên, cậu nói thử coi ai xúi quẩy hơn nào?”

Rốt cuộc tôi cũng khép cái miệng há cả buổi trời: “Gì mà có tổng giám đốc bao tiêu hả?!”

Lạc Lạc trừng ra gương mặt sáng rực với tôi “Cậu biết rồi mà còn hỏi”.

Tôi đang cố cãi lại, thì lại bị Elle đi ngang qua ngắt lời.

“Hi, Tiểu Bội, tối nay thật xinh đẹp.” Elle nhìn tôi cười híp mắt nói.

“Đâu có, chị Elle mới xinh đẹp đó.” Tôi nói một cách chân thành.

Tối này Elle mặc một chiếc váy dài chấm đất trắng tinh, chỉ có thân hình cao ráo mảnh dẻ như vậy của chị ấy, mới có thể mặc bộ lễ phục này cực kỳ phong tình đến thế, không hề giống như đến để tham dự tiệc, trái lại giống như cô dâu xinh đẹp sắp sửa xuất giá.

Elle không nói gì, qua một hồi mới khẽ hỏi: “Em nói xem giải thưởng ngôi sao của AC tối nay sẽ trao cho ai?”

Giải thưởng ngôi sao của AC là một trong các giải thưởng sáng giá nhất trong tất cả các giải thưởng. Hằng năm, các quản lý cấp cao sẽ tiến hành đánh giá toàn diện những nhân viên có biểu hiện xuất sắc, từ trong đó chọn ra một người xuất sắc nhất sẽ được nhận phần thưởng xứng đáng. Người đạt giải sẽ nhận được tiền mặt, cơ hội thăng chức, đồng thời một cái cúp cao quý thủy tinh có khắc tên người đoạt giải. Cái quan trọng nhất, cũng như ý nghĩa của việc nhận giải thưởng này là người đoạt giải được công nhận năng lực, tương lai bất kể có thăng chức, hay làm ở nơi khác thì sơ yếu lý lịch cũng sáng chói nổi bật. Có thể nói, giải thưởng ngôi sao của AC là một con đường dẫn đến tương lai huy hoàng.

“Không biết. Ai đoạt cũng được.” Tôi thành thật nói.

Elle nhìn tôi một cái, không nói gì nữa.

Lúc này, ánh đèn bỗng mờ đi, xung quanh bốn phía một mảng im lặng, Dịch Phàm nhận lấy phong thư trong tay lão Ngô, bước lên đài, đứng dưới ánh đèn. Hắn giống như tuyên bố giải Oscar, trong lời nói có chút thần bí : “The AC Star goes to...” mở phong thư trong tay, cố ý kéo dài thanh âm: “Alice, CEO Assistant.”

Tiếng vỗ tay xung quanh vang lên, Alice đi lên phía trước, nhận lấy chiếc cúp từ trong tay Dịch Phàm, mỉm cười nhàn nhạt. Lời cảm nghĩ của chị ấy cũng không có gì khác, chỉ là đơn giản cảm ơn những người đã giúp chị ấy, rồi đi xuống, bộ lễ phục màu đen cũng giống như con người của chị ấy, tài năng, cứng cỏi, thẳng thắn chân thành.

Tôi ở phía dưới ra sức vỗ tay, suy cho cùng Alice làm việc chung một khoản thời gian, nhìn thấy người quen đoạt giải vẫn vui hơn.

“Cô ta đoạt giải, em thật sự rất vui vẻ?” Elle hỏi, trong giọng nói có chút lạnh lẽo.

Tôi không biết chị ấy có ý gì, nghĩ thật lâu cuối cùng chỉ nói: “Đúng vậy, chung quy Alice từ thấp leo lên đến vị trí như hiện nay, không dễ gì.”

“Ồ AC, có ai mà dễ dàng chứ?” Elle nói, sắc mặt thờ ơ giọng nói lạnh nhạt, “Tiểu Bội, có đôi khi chị thật sự ngưỡng mộ sự đơn thuần của em.” Dứt lời, chị ấy một hơi uống cạn ly rượu trong tay, xoay người bỏ đi.

Tôi ngây ra tại chỗ, sau đó nhìn bóng dáng kiêu ngạo của chị ấy mà khẽ thở dài. Đúng vậy, tôi đơn thuần, nhưng đơn thuần không có nghĩa là tôi không nhìn thấy được sự hắc ám, chỉ là, tại cái nơi hắc ám âm u nhất tôi phải tự tìm kiếm lấy tia sáng mỏng manh nhất.

Mùi rượu thơm ngọt lan toả trong không khí, nhưng tận đáy lòng lại có thứ bắt đầu thối rữa.

Tiếp sau đó, tôi không có việc gì làm bắt đầu đi lung tung khắp nơi, nói chuyện với người quen, làm quen với những người không quen, nhìn các cổ đông lớn xã giao khắp nơi, đồng thời nhắc nhở bản thân không được uống nhiều. Kết quả sợ cái gì cái đó đến, Peter cầm một ly rượu đến trước mặt tôi: “Tiểu Bội, cùng uống một ly nào.”

Tôi vội từ chối: “Mình không biết... không thì vậy đi, mình lấy trà thay rượu, kính cậu một ly.”

“Sao được chứ, điều kiện đầu tiên trong quy định mỹ nữ: Tử lượng siêu cấp. Cậu nói xem hai đứa mình cùng làm trong một công ty lại cùng một bộ phận, cùng nhau uống một ly giao tình cũng không được sao? Cậu kính thì mình không dám, như vậy đi, mình ba ly cậu một ly. Chúc cậu càng ngày càng xinh đẹp, sự nghiệp càng ngày càng huy hoàng.” Dứt lời, bưng ly rượu trên bàn uống liền ba ly.

Việc đã đến nước này, tôi cũng không thể lại từ chối, cũng chỉ phải cầm ly rượu lên một hơi uống cạn. Trong lòng tự an ủi: Chỉ có một ly thôi, không sao, không sao.

Peter thấy tôi uống xong, nói chuyện một hồi, rồi rời đi.

Qua một hồi, cái người nhân viên mới vừa nhận được giải thưởng xúi quẩy cũng đến tìm tôi, nói nào là: “Cùng là người lưu lạc thiên nhai (= cùng chung cảnh ngộ), cùng chung hồi ức đau thương. Nào nào nào, tôi ba ly cô một ly, hy vọng năm sau qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai (5), may mắn sẽ đến.” Do đó tôi không thể không uống một ly. Sau khi hơn nửa số người của công ty tìm tôi cứ “Tôi ba ly, cô một ly”, tôi bắt đầu buồn bực, bữa tiệc rượu Tây từ lúc nào biến thành giống bữa tiệc rượu Trung rồi, không say thì không về vậy? Cuối cùng, sau khi ngay cả Kim Cương cũng gờ ly với tôi “Tôi ba ly, cô một ly” tôi mới từ từ tỉnh ngộ. Quả nhiên, rượu khiến người ta trì độn mà, rượu khiến người ta chạm mạch!

((5) Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai: Ý chỉ đã xui đến tận mạng rồi, xui đến cực điểm không thể nào xui nữa thì ngược lại may mắn sẽ đến, hết xui thì sẽ gặp may, hết khổ sẽ gặp sướng. Tương tự câu Khổ tận cam lai.)

Tôi kéo lấy Lạc Lạc chạy điên cuồng đến muốn uống rượu cùng tôi, nhả chữ có chút hàm hồ nói: “Ly Lạc! Cậu rút cuộc có phải là bạn của mình hay không, là bạn bè thì nói ỉn biết chuyện này là sao!”

Lạc Lạc gờ ngón tay hươ hươ trước mắt tôi: “Mấy đây?”

Tôi mở đôi mắt cố gắng tập trung nhìn, giờ tay gạt phất tay của cô ấy ra: “Đừng phá, mau nói đi.”

“Ôi, dù sao cậu cũng cầm cự hết nổi rồi, có thêm ly của mình hay không cũng vậy thôi. Nói thẳng với cậu nè, thật ra cũng không có gì, chính là tổng giám đốc nói với mọi người, sau khi cậu uống say sẽ có chuyện rất hay ho, cho nên mọi người đều muốn xem trò vui đó mà.”

Tôi bi phẫn, Dịch Phàm ơi Dịch Phàm, tôi là con khỉ trong sở thú chắc? Một mình anh biết là đủ rồi, còn muốn tụ tập tổ chức tham quan nữa! Tôi nổi xung đẩy Lạc Lạc ra, chạy vào nhà vệ sinh. Trong thân thể tích tụ nhiều nước, cho dù không nôn ra, cũng phải cho nó tuần hoàn một chút.

22. Chương 22

Kết quả khi đến nhà vệ sinh, tôi chống đỡ hết nổi rồi, tìm một buồng ới đến long trời lở đất. Sau khi ới xong, nhưng vẫn không thấy đỡ hơn, vì vậy dựa vào bên cửa chờ cho tỉnh rượu... hoặc là đến lượt ới kế tiếp.

Chờ rồi lại chờ, cho đến lúc tôi dường như tưởng rằng bản thân sắp ngủ gật, thì nghe thấy tiếng khóc khe khe của một cô gái.

“... Chị, năm nay em lại không đoạt giải.” Cô gái đó nói, “Không sao? Sao lại có thể không sao được? Em vẫn luôn cố gắng. Tiếp tục nỗ lực? Tiếp tục nỗ lực con mẹ nó chính là một câu vô dụng, em nỗ lực nhiều năm như vậy, em không biết là còn cần phải nỗ lực đến thể nào nữa...”

“Xin lỗi, em có chút kích động. Nhưng em sao lại không thể kích động cho được.” Vẫn là cô gái này tự lắm bẩm, chắc là đang nói chuyện điện thoại, “Đoạt giải là Alice. Dựa vào cái gì, chị, chị nói xem dựa vào cái gì! Cô ta chỉ tốt nghiệp cao đẳng, học lực không cao, năng lực không bằng em, cũng không đẹp bằng em, nhưng cái gì cũng đề đầu cưới cổ em...”

Nghe đến đây, tôi mới bừng tỉnh ngộ, người khóc than bên ngoài, là Elle.

“Hứ, thật kỳ quái, rõ ràng em cái gì cũng mạnh hơn cô ta, nhưng vẫn không vượt qua được cô ta. Thậm chí em đem bản báo cáo của cô ta sửa lại, em còn mạo danh cô ta tiết lộ giá cả với công ty đối phương... Em vì muốn lật đổ cô ta ngay cả việc bỉ ổi như vậy cũng đã làm, nhưng... nhưng em được cái gì chứ?”

“Cái gì cũng không được! Cái gì cũng không được!! Dịch Phàm căn bản không nhìn thấy. Trước thì có Alice, giờ lại có Quan Tiểu Bội! Ngay cả cái con nhóc như vậy mà cũng có thể mê hoặc được anh ấy, anh ấy căn bản không biết được em đã từ bỏ chức giám đốc tiêu thụ để đến làm cái chức trợ lý chó má này, vốn dĩ là muốn gần anh ấy một chút, có thể ngày ngày nhìn thấy anh ấy! Nhưng con mẹ nó Quan Tiểu Bội, một đứa vô tích sự như Quan Tiểu Bội, cũng có thể vượt mặt em. Chị, chị, chị có biết không, chị có biết em mỗi ngày đều nhìn thấy anh ấy, nhưng kết quả anh ấy vẫn không để ý đến em, em rất khó chịu, rất khó chịu...”

Tôi bất chợt nhớ lại lời của lão Ngô nói lúc đầu “Ở cái công ty này phụ nữ muốn quấy rối tổng giám đốc cũng rất nhiều”, không nhịn được cười, nhưng cổ họng bỗng nhiên ngòn ngọt, lại bắt đầu ới.

Tiếng khóc bên ngoài im bặt. Sau đó, cánh cửa buồng tôi đang ở bị một lực đẩy mạnh mở ra.

Tôi vẫn không có khóa cửa, cho nên làm Elle tưởng rằng trong nhà vệ sinh không có người — Tôi vô cùng khâm phục đầu óc lừa mờ của bản thân lại có thể làm ra suy luận phức tạp như vậy, ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc cùng tức giận của Elle.

“Quan Tiểu Bội, cô...”

“Hi, chị Elle” Tôi dùng mu bàn tay lau miệng, khuôn mặt tươi cười nói, “Chị yên tâm, em không nghe thấy gì hết, em lấy nhân cách đảm bảo, những lời của chị một từ em cũng không nghe thấy. Alice gì đó, Dịch Phàm gì đó, toàn bộ đều không nghe, ờ, đúng rồi, bản thân em cũng không nghe thấy. Zip!” Tôi làm động tác kéo khoá bên miệng, còn nhân đó đem chìa khoá ném xuống dưới nước.

“Cò! Cô tốt nhất quên hết những chuyện tối nay, nếu không thì cô đừng mong yên thân!” Elle tức giận đẩy cửa bỏ đi.

Trong tiếng vang cánh cửa gõ đập mạnh, tôi lại bắt đầu ới.

Giày vò hơn nửa tiếng, rốt cuộc tôi cũng thu thập xong, từ trong nhà vệ sinh đi ra. Dạ dày tuy không còn khó chịu nữa, nhưng đầu vẫn còn choáng váng, tôi không muốn quay lại phòng tiệc cái nơi đầy tiếng ồn

huyền não, bèn đứng bên cạnh cầu thang hóng gió. Tôi xoay qua xoay lại, nhìn thấy Alice, chị ấy dựa vào lan can, trong tay cầm chiếc cúp ngôi sao của AC, giống như đang nâng niu cẩn thận lại giống như cái gì cũng không thềm để ý, yên lặng đứng đó, vẻ mặt đầy sự cô đơn.

Tôi đi đến phía trước, bắt chuyện với chị ấy: “Alice, sao lại ở đây?”

“Sao em cũng chưa đi vào? Mặc xinh đẹp như vậy nên phơi bày trước mặt cánh đàn ông, khoe khoang ở trước mặt các cô gái mới phải.” Chị ấy cười nói.

“Gì chứ, bọn họ toàn chuốc rượu em, rồi chờ nhìn trò hay từ em thôi.” Tôi làu bàu, “Ồ, đúng rồi, vẫn chưa chúc mừng chị nữa. Nghe nói nhận được giải ngôi sao của AC không dễ gì, thật mong tương lai em cũng có thể nhận được.”

“Ha, em không biết để nhận được cái giải này, chị đã phải bỏ ra những gì. Cái chị đã bỏ ra, cũng đã nhận lại được, nhưng gần đây chị vẫn cứ nghĩ mãi, cái chị đã đạt được, có đáng với những gì chị đã bỏ ra hay không.” Alice khẽ thở dài, “Chị vẫn cứ nghĩ, những thứ mất đi trong lúc phấn đấu... có lẽ mới là cái đáng để quý trọng.”

“Đúng vậy, vừa nãy Elle ở trong nhà vệ sinh cũng nói...” Tôi tiếp lời, nhưng bỗng nhiên lại ngừng lại. Những lời Elle khò khè nói với chị mình, vốn nên như ban đầu, không nên bị bất cứ người nào nghe được nha?

“Elle nói cái gì?” Alice tò mò hỏi.

“Quan Tiểu Bội! Vừa nãy tôi còn có chút ảo tưởng... thôi đi, tôi nên sớm nghĩ đến, cô mới tí tuổi đầu, mà có thể mê hoặc dụ dỗ được Dịch Phàm, thì đã là nhân vật không đơn giản gì rồi. Tôi đã đánh giá thấp cô, là lỗi của tôi.” Giọng nói lạnh lùng của Elle vang lên từ phía sau tôi.

“Elle...” Tôi định giải thích.

“Hừ, dù sao cũng không giấu được Alice, không bằng tôi trực tiếp nói với cô vậy.” Elle tiến sát Alice, khí thế bức người như kẻ ở trên cao nhìn xuống chị ấy, “Phải đó, tôi thấy cô thì chóng mặt đó. Cái gì cô cũng không bằng tôi, cái giải này vốn dĩ phải là của tôi!”

“Elle, em không có nói cái gì hết, thật đó!” Tôi la lên, ý đồ muốn ngăn cản Elle nói ra những lời không thể văn hồi. Vết thương tuy rằng vẫn còn, nhưng trước khi bị xé toạc ra, tôi nghĩ rằng mọi thứ còn có thể cứu vãn.

Nhưng Elle đã không còn nghe lọt tai bất cứ lời nói nào, chị ấy hét lên như điên: “Các người! Các người đều là một lũ gian manh xảo trá. Cô tưởng rằng cô cố gắng làm việc thì có thể được Dịch Phàm chú ý. Còn cô, Quan Tiểu Bội, cô tưởng rằng cô ý vào sự xinh đẹp trẻ trung thì cái gì cũng không lo không sợ sao? Các người sai rồi, các người đều sai rồi! Các người không sánh bằng tôi! Chỉ có tôi mới là ngôi sao của AC, tôi mới là người xứng với Dịch Phàm nhất!”

“Elle, cô bình tĩnh lại chút đi.” Alice điềm tĩnh nói.

“Bình tĩnh? Tôi vẫn luôn bình tĩnh. Bình tĩnh nhìn cô làm sao bày âm mưu, giở thủ đoạn, làm sao dùng mọi biện pháp câu dẫn Dịch Phàm. Ha ha ha, sao cô lại không giải thích? Sao cô không nói gì hết?”

“Với những việc không có thực, tôi không cần phải giải thích. Nếu cô muốn tôi giải thích, đợi lúc cô tỉnh rượu rồi, tôi tùy thời tiếp cô.” Alice xoay người muốn bỏ đi.

Elle nắm lấy cánh tay của Alice, đoạt lấy chiếc cúp: “Hừ, cô đừng hòng mang chiếc cúp đi, tôi sẽ không để cô đạt được đâu.” Dứt lời, giơ cánh tay đang nắm chiếc cúp hướng ra ngoài lan can cầu thang, phía dưới cầu thang là một khoảng không gần hai trăm mét.

Alice theo phản xạ giơ tay ra, hình như muốn lấy lại chiếc cúp, Elle lùi ra sau, muốn tránh Alice.

Đúng vào khoảng khắc trong nháy mắt này, Elle giẫm phải chiếc vảy chấu đất của chị ấy, lão đảo một chút, chân mất thăng bằng ngã xuống. Alice giơ kéo lại nhưng lại chậm một bước, bản thân xem chút nữa cũng ngã xuống, nắm lấy tay vịn lan can mới có thể đứng vững lại được.

Một tiếng ‘bộp’ vang lên, thân thể Elle lăn lộn theo một góc độ kỳ dị, dừng lại giữa sàn cầu thang. Chiếc cúp thủy tinh của Alice bị quăng ở một bên, nhưng góc cạnh sắc bén lại cắt qua cánh tay của Elle.

Dòng máu đỏ tươi trong chớp mắt nhuộm đầy tấm thảm màu xám, giống như bông hoa chưa kịp nở đã tàn.

“Elle,” Tôi ngậy ra một lát, lập tức lao xuống, dùng tay ấn chặt cánh tay yếu ớt của chị ấy, miệng hoảng hốt nói những lời vô nghĩa, “Elle, Elle!”

Alice nhanh chóng chạy đi gọi người tới, sau một lúc, một đám người từ phòng tiệc chạy ra, Dịch Phàm có mặt trước tiên.

“Cứu lấy chị ấy, cứu lấy chị ấy đi!” Tôi gào khóc.

Có người lập tức tiến lên dùng vải băng bó đơn giản cánh tay của Elle.

“Cô sao rồi? Có bị thương không?” Trong hỗn loạn Dịch Phàm hỏi.

Tôi hoảng loạn lắc đầu, nước mắt đầy mặt: “Anh phải cứu chị ấy, cứu chị ấy đi. Nhiều máu như vậy, sao lại nhiều máu đến vậy...”

Dịch Phàm ôm lấy Elle: “Thả tay ra đi, Tiểu Bội, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Tôi giống như không hề nghe thấy gì, có người bên cạnh lấy tay của tôi ra, tôi mới giống như con rối mờ mịt buông lỏng tay, sau đó Dịch Phàm ôm lấy Elle, trong đám quần chúng vây quanh, vội vàng rời đi.

Elle, chị có biết không, chị bây giờ đang ở trong lòng Dịch Phàm, giống như một cô dâu mặc áo cưới hạnh phúc. Nhưng, tại sao chị lại không mở mắt, sao chị lại ngủ yên giống như một con búp bê không có sự sống vậy?

Tôi ngoảnh đầu nhìn Alice, phát hiện chị ấy đang đứng trên bậc thang thứ hai, thần sắc cũng mờ mịt nhìn phương hướng đám người biến mất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Có người đến tẩy vết máu trên tấm thảm, tôi bị đẩy sang một bên.

Khi tôi lấy lại được tri giác ở cái thế giới này lần nữa, đã là ba tiếng sau rồi.

“Sao cô vẫn còn ở đây? Tôi đi tìm cô khắp nơi!” Dịch Phàm bởi vì chạy vội mà có chút thở hổn hển.

“Chuyện gì?” Tôi vô thức ngẩng đầu, giờ mới để ý trong khoảng thời gian dài này, tôi vẫn ngồi mãi ở đại sảnh khách sạn, trong tay nắm chặt chiếc cúp thủy tinh của Alice, trong móng tay còn tàn dư vết máu đã khô chưa rửa sạch. Nhìn ngó xung quanh, nhân viên trực ban của khách sạn đang bận rộn trong đêm khuya yên tĩnh, chiếc kim phút và kim giờ của chiếc đồng hồ sàn đứng (1) hoa lệ cổ kính đang từ từ hợp lại, năm mới đang chậm chậm đến gần.

Tất cả vốn yên lành tốt đẹp, nhưng, tại sao lại bất an đến như vậy?

“Dịch Phàm, tôi...” Tôi mở miệng, nhưng lại không biết nói cái gì.

“Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.” Dịch Phàm thở dài, cởi áo khoác xuống phủ lên vai tôi.

Tôi đứng dậy đi ra bên ngoài, nhưng lại đem chiếc áo khoác ném xuống đất.

“Bên ngoài lạnh, cô sẽ bị cảm đó!” Dịch Phàm nhặt áo khoác lên, lại khoác lên vai tôi một lần nữa.

Tôi vẫn như cũ cố chấp đem chiếc áo khoác ném đi, tôi mặt lẽ phịch ngồi ở đại sảnh đã mấy tiếng đồng hồ, thân thể sớm đã lạnh băng, nhưng, tôi chán ghét mùi máu tanh nồng đậm trên chiếc áo khoác của Dịch Phàm.

Đóng cửa lái xe, Dịch Phàm sắp xếp tôi ổn thỏa xong, bật máy sưởi đến mức lớn nhất, nhưng tôi vẫn cứ khẽ run rẩy.

“Elle không sao rồi. Vết thương trên cánh tay đã khô lại rồi, nào có chút chấn động nhẹ, mất máu quá nhiều cần phải nằm viện nghỉ ngơi vài ngày.” Trên đường trở về Dịch Phàm nói, “Tôi nghĩ là cô muốn biết những điều này.”

“Ha ha, sẽ để lại sẹo đó.” Tôi cười một cách khó hiểu. Elle là người yêu thích cái đẹp như vậy... vết sẹo thế kia, sẽ làm cho cả đời chị ấy không thể yên ổn.

Tôi không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn chiếc cúp trong tay. Tên của Alice, nụ cười điềm tĩnh cùng kiên cường của Alice, Elle kéo lấy chiếc váy dài, Elle phần nộ nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ... giống như một bộ phim từng cái từng cái diễn cuồng lướt qua trước mắt tôi.

Dịch Phàm xoay đầu nhìn tôi, lúc xoay đầu, lại thở dài thường thượt.

Chiếc xe chạy rất chậm, dường như đã trôi qua cả một thế kỷ dài, Dịch Phàm mới dừng xe lại.

Hắn vòng qua bên cạnh mở cửa cho tôi: “Đến nhà rồi.”

Tôi lại cúi đầu nhìn vết máu trên góc váy: “Chờ chút, váy dơ rồi, để tôi lau một chút.”

“Kệ nó đi, về nhà rồi nói.” Dịch Phàm nói.

“Không được, dơ lắm đó, sao có thể mặc về nhà được.” Tôi bắt đầu lục tìm trong xe Dịch Phàm, “Đợi tôi tìm đồ lau một chút, lau một chút.”

“Quan Tiểu Bội, bên ngoài lạnh, cô nhanh chóng xuống xe về nhà.” Dịch Phàm đi đến kéo cánh tay cô.

Tôi dùng lực tránh thoát hắn: “Không được, không được. Tôi phải lau sạch nó. Anh xem, chiếc váy đẹp như vậy mà bị dơ rồi, nếu như không lau sẽ không sạch được đâu. Không sạch được, chiếc váy đẹp như vậy...” Tôi nói một cách vô thức, giọng nói mang theo tiếng nức nở.

“Quan Tiểu Bội! Tiểu Bội, Tiểu Bội!” Dịch Phàm gọi tôi, nắm chặt cánh tay tôi, nửa lời nửa kéo tôi từ trong xe ra ngoài, “Dơ thì dơ, mặc kệ nó.”

Tôi vẫn ra sức lau vết máu trên góc váy, khóc nói: “Vậy sao được, chiếc váy đẹp như vậy, mới mặc có một lần thì đã dơ rồi, vậy sao được chứ?”

Dịch Phàm đi đến, dùng sức ôm tôi vào trong lòng, dùng áo khoác trùm kín, an ủi nói: “Dơ rồi chúng ta mua cái mới, mua cái mới. Không sao hết, không sao hết.”

Tôi ở trong lòng hắn khóc nức lên, Dịch Phàm vỗ lưng tôi nhẹ nhàng nói: “Không sao hết, không sao hết.”

Nghe thấy vậy, tôi bỗng đứng đẩy Dịch Phàm ra: “Không sao? Không sao?! Dịch Phàm, sao anh có thể nói ra lời này cho được! Đều là tại anh, anh xem anh đã đem đến chuyện tồi tệ gì cho tôi này, chuyện tồi tệ gì đâu không! Chỉ vì anh, Elle và Alice trở mặt rồi! Chỉ vì tôi, Elle bị thương, chị ấy chảy nhiều máu thế kia, chị ấy vốn đã gầy yếu như thế, chị ấy nếu như chết đi thì phải làm sao đây, làm sao đây! Còn Alice nữa, chị ấy nhất định bắt đầu chán ghét tôi rồi, nhất định là...”

Dịch Phàm lại giơ tay kéo tôi lại: “Bọn họ vốn là như vậy, không trách cô, không trách cô.”

“Con mẹ nó! Sao lại không trách tôi! Tôi con mẹ nó chính là tên châm ngòi đáng chết! Không có tôi, sẽ không có chuyện gì, sẽ không xảy ra chuyện gì! Sao lại không thể trách tôi!!” Tôi hoảng loạn hét lên, lấy món đồ trong tay đập về phía chiếc xe bên đường.

Tối hôm đó, trong ký ức cuối cùng, tiếng còi báo trọng bị thương trong đêm khuya thanh tĩnh vang lên khiến người ta sợ hãi.

23. Chương 23

Ngày đầu tiên của năm mới, tôi trong một không gian quái dị, một thời gian quái dị cũng như trong một tư thế quái dị tĩnh lại.

Tôi cảm thấy đầu tôi đang gối lên một thứ thần bí, đầu khế cà cạ, sau đó thò tay ra sờ soạn. Sờ một trận, cái thứ đó mở miệng ra nói: “Quan Tiểu Bội, với tư cách là một người đàn ông bình thường... cô mà còn sờ xuống nữa rất dễ xảy ra chuyện đó.”

Tôi ngồi bật dậy, bởi vì chóng mặt, đầu lại dựa vào lưng ghế phía trước: “Tôi chỉ muốn sờ thử xem nửa đêm có chảy nước dãi hay không đó mà, hê hê, cũng may, cũng may.” Giờ tôi mới phát hiện, tôi qua mình đã gối đầu trên đùi Dịch Phàm, đắp áo khoác của Dịch Phàm, ngủ ở băng ghế sau xe của Dịch Phàm.

Dịch Phàm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, dùng tay chống đầu dựa vào cửa xe: “Ngủ có ngon không?”

“Cũng được, chỉ hơi chóng mặt thôi. Còn nằm mơ một đồng lộn xộn nữa.” Tôi day day trán, “Mà sao anh không đưa tôi lên nhà?”

“Cô tìm được chìa khoá của cô sao?”

Tôi sờ từ trên xuống dưới một lượt, mới nhớ ví tiền, chìa khoá... các đồ tùy thân, đều nằm trong xe của Peter: “Vây cũng không cần ở trong xe ngủ một đêm chứ.”

“Với tư cách là một người đàn ông có đạo đức, có trách nhiệm, tôi cảm thấy có một số việc vẫn cần phải phụ trách mới được.” Dịch Phàm nhàn nhã thong thả nói.

“Anh đã làm gì tôi rồi?!” Tôi kinh sợ, lẽ nào điện thoại đã không còn, mà trình tiết cũng mất luôn sao?

Gân xanh trên trán Dịch Phàm co rút: “Nghĩ đi đâu vậy! Không phải tôi đã làm gì, mà là cô đã làm gì kia!”

“Tôi... tôi lại rượu vào làm chuyện thiếu đạo đức nữa sao?” Tôi buồn bực, cái chứng bệnh sau khi uống rượu làm chuyện thiếu đạo đức cộng thêm việc quên sạch hết đến khi nào thì mới khỏi được đây.

“Cô xem đi!” Dịch Phàm chỉ ra bên ngoài cửa giống như trình diễn màn ảo thuật.

Tôi chỉ liếc một cái, bèn quỳnh quáng lên.

“Á á á, sao lại như vậy?!” Tôi xuống xe xông đến trước chiếc xe Mercedes-Benz (1) màu xanh nước biển đậu ven đường bắt đầu phát hoảng.

Chiếc xe trước mắt, kính chắn gió bị ngoại lực va đập dẫn đến hoàn toàn bể nát, mà hung khí lại là chiếc cúp của Alice, đang nằm yên bình vô tội trên tay lái. Nếu như không phải e sợ làm tăng thêm trình độ tổn hại của chiếc xe, tôi nghĩ tôi sẽ trực tiếp đâm đầu vô đó chết luôn cho rồi.

“Sao lại có thể! Làm sao mà chiếc cúp thủy tinh lại có thể làm bể nát cái kính được chứ! Cái kính này sao chất lượng dỏm dữ vậy.”

“Hê, đây là thủy tinh chính tông đó. Vả lại người nào đó khi ấy đang ở trong trạng thái điên cuồng, thuộc loại chiến đấu tràn trề dẫy về bạo lực.” Dịch Phàm điềm nhiên bình luận.

Lời của Dịch Phàm nhắc nhở tôi, tôi đem những chuyện còn tồn tại trong trí nhớ sắp xếp đơn giản rồi tổ hợp lại một chút, cảm thấy kẻ gây ra chuyện không nên là tôi: “Anh sao lại có bộ dáng như xem náo nhiệt vậy! Còn không phải tại anh sao! Anh tìm cách chuốc rượu tôi, sau đó mới xảy ra những chuyện tồi tệ như thế này. Còn mặt mũi để nói ra cái gì mà đạo đức trách nhiệm nữa sao, anh không áy náy hay sao hả!”

“Áy náy, là một thứ rất hư vô không thực.” Dịch Phàm vẫn là cái biểu tình xem náo nhiệt, “Nếu như đạo đức của tôi không bùng lên, thì cái thứ này hoàn toàn không có giá trị. Cô xem tôi hiện tại...”

“Ừm,” tôi gật đầu, “Đích thực là bộ dạng thiếu đạo đức.”

“Tôi vẫn đang đợi chủ nhân của chiếc xe xuất hiện, tôi đang nghĩ xem là bọn họ đưa cô đến đồn công an thì tốt hơn, hay là bắt trời lại để giải quyết riêng thì tốt hơn đây?”

“Chủ nhân tạm thời sẽ không xuất hiện.” Tôi tuyên bố một cách đau khổ, “Nhưng một khi đã xuất hiện thì tôi sẽ chết rất thảm.”

“Ồ?”

“Dịch Phàm, anh cứu tôi đi, anh giúp tôi đưa chiếc xe này đi sửa đi, đem nó phục hồi như ban đầu rồi thần không biết, quỷ chẳng hay đem nó trở về lại. Xin anh đó, anh muốn tôi làm gì cũng được hết.”

Dịch Phàm bẻ khớp ngón tay nói một cách tính toán: “Quan Tiểu Bội, tôi qua cô xông đến quát tháo tôi đó.”

“Tôi sai rồi, tôi sửa, tôi sửa, tôi nhất định sửa!”

“Cô ném áo của tôi xuống đất đó.”

“Tôi giặt giúp anh, giặt giúp anh. Sau này anh có kêu tôi trần truồng khoác bao bố chạy tôi cũng tuyệt đối không cời xuống.”

“Quan Tiểu Bội, tôi muốn cô sau này mang giày cao gót...”

“Tôi mang, tôi mang, tôi nhất định mang! Dù không có chân tôi cũng mang!”

“Xúc xích...”

Tôi sững lại một lát, cái từ này Dịch Phàm nói ra làm tôi khó hiểu, nhưng xuất phát từ thói quen, tôi vẫn cực kỳ chân chó (= nịnh nọt) nói: “Nếu như ngài đã thích, đâu có biến tôi thành cây xúc xích cũng được.”

“Đừng hiểu lầm, tôi không thích xúc xích.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi chỉ là vô cùng thích xem điệu nhảy xúc xích trên đường của cô.” Hấn cười một cách nham hiểm.

Trong lòng tôi đang so sánh sự trừng trị khủng bố trong tương lai và hiện thực khủng bố ngay hiện tại của Dịch Phàm, cân nhắc một lần, rồi lại cân nhắc lần nữa, cân nhắc đến lần thứ ba... bị một con dao chém chết ngay hay là bị giày vò từ từ cho đến chết, thật là khó lựa chọn mà. Sau cùng, sau khi tôi đặt cược sự tự do của nửa đời sau, rốt cuộc cũng cầu xin được Dịch Phàm bỏ tiền ra sức giúp tôi sửa xe.

Sau khi nhìn chiếc xe kéo chiếc xe Mercedes-Benz mui trần đi, tôi nhặt lấy chiếc cúp thủy tinh đập bể cánh cửa sổ lầu một, rồi leo vào. Đây quả thật là món quà chuẩn bị để phá cửa bể khoá cho những ai sống một mình đây mà.

Tôi nâng chiếc cúp thủy tinh trong tay: “Dịch Phàm, lẽ nào anh không sợ tôi bị anh áp bức, sẽ nhất thời nông nổi dùng nó đập vô đầu anh sao?”

Dịch Phàm cười, đánh giá một chút: “Cô đứng không cao bằng tôi, mang giày cao gót... cũng chả cao hơn tôi, mà còn bị tụt chân. Cho nên hoàn toàn không có sức chiến đấu.”

Tôi ném chiếc cúp lăm lăm: “Rốt cuộc thì nguyên nhân gì khiến anh có sự thích thú kỳ lạ với giày cao gót như vậy hả?”

Khi tôi tắm rửa sạch sẽ xong, phát hiện Dịch Phàm đang... vui phơi phơi chui vào bếp làm bữa sáng.

Trong lúc tôi dựa vào cánh cửa nhìn hấn cứ như đang ở nhà mình, thành thực chiên trứng gà, hâm nóng sữa, pha cà-phê, nướng bánh mì, bỗng dưng nói: “Dịch Phàm, anh có biết Elle rất thích anh không? Tôi là đang nói đến cái loại rất thích rất thích kia.”

“Yêu sao?” Dịch Phàm gãi đúng chỗ ngứa nói.

Tôi ngẩn ra, gào lên: “Anh đã biết mà anh còn giày vò tôi đi khắp nơi tìm người coi mắt cho anh, có người gần ngay trước mắt sao anh không tiên hạ thủ vi cường, một người tình nguyện đánh một người tình nguyện chịu, hai người lang tài nữ mạo củi khô bén lửa, gạo nấu thành cơm, thuận theo lẽ thường, anh có gì để chị ấy chờ đến trình độ cầu yêu không được lại không thể từ bỏ để rồi bùng nổ làm cho quan hệ nhân viên trên dưới mất cân bằng, cuối cùng dẫn đến tôi ở bên ngoài ra sức làm việc nhưng cũng không được gì?!”

“Nói xong chưa?” Dịch Phàm trừng tôi một cái, “Cô lại rít gào với tôi nữa, bữa sáng không có phần của cô!”

Tôi ráng nín nhịn, bèn nghĩ dù sao bữa sáng cũng không có rồi, Dịch Phàm không đến nổi bắt tôi ới bữa tối ra, cho nên lại rít gào lên: “Dịch Phàm, anh có phát hiện ra kỳ thực anh là một kẻ có EQ (= Emotional Intelligence Quotient – chỉ số cảm xúc) tiêu cực, tinh thần vụn vặt không? Còn nữa, dựa vào cái gì mà đồ trong nhà tôi anh lại không cho tôi ăn chứ hả?”

Dịch Phàm nói: “Là tôi làm. Đến bây giờ cô có thể phân biệt được đâu là cái muối đâu là cái xéng sao?”

Tôi nhìn sang cái dụng cụ bên cạnh cái thứ chất lỏng được chiên đang dần dần đặc lại (2), liền ngậm miệng lại.

((2) Cái thứ chất lỏng mà bạn Tiểu Bội miêu tả, vàng, chính là trứng đó. =.= Mã giải thích để mọi người khỏi thắc mắc.)

“Quan Tiểu Bội,” Dịch Phàm nhấc cái chảo lên hất miếng trứng lật một cách hoàn mỹ trong không trung, “Cô có phát hiện ra, kỳ thực chuyện gì cô cũng thích ôm hết vô mình không?”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Đâu có đâu?”

“Mâu thuẫn giữa Elle và Alice liên quan gì đến cô? Cô cứ phải tham dự vào và làm ình ăn ngủ không ngon, lương tâm bất an? Giống như mình đã làm phải chuyện tội ác tày trời gì vậy? Nhìn thấy phản ứng khi đó của cô... nếu không phải biết được cô không thể làm ra loại chuyện đó, tôi còn cho rằng chính cô đã đẩy Elle xuống rồi sau đó lương tâm bộc phát, cho nên sau khi xảy ra sự việc bật khóc nức nở ngay tại chỗ.”

“Tôi...” Tôi nhất thời không thốt nên lời, lời của Dịch Phàm dường như có chút đạo lý, “Nhưng, Elle tưởng rằng tôi nghe lời của chị ấy rồi sau đó nói cho Alice, cho nên mới mất kiểm soát.”

“Cô cáo mật sao?”

“Đương nhiên không có.”

“Vậy thì cô không có gì làm, rảnh quá tự chuốc lấy phiền não.” Dịch Phàm rút ra kết luận.

Tôi nghiền ngẫm một cách gian nan, ý đồ phản bác Dịch Phàm, nhưng nếu như trong cuộc biện luận này giành được thắng lợi, tôi sẽ rút ra được kết luận “Là tôi cáo mật đồng thời mưu hại Elle”, cái này lại mâu thuẫn với hiện thực. Cho nên kết quả của suy nghĩ là: Tôi Thánh Mẫu, tôi chậm mạch... tôi đuối quá rồi!

“Ban đầu tôi vẫn cảm thấy cách nghĩ cách làm của bản thân rất cao thượng, kết quả để anh nói trúng, tôi chính là 250 (3)” Tôi buồn bực.

((3) 250: Ý chỉ khờ khạo, ngu ngốc hoặc không bình thường. 250 bắt nguồn từ một câu chuyện thời Chiến Quốc.

Thời Chiến Quốc, có một nhân vật lịch sử tên là Tô Tần, là một người tung hoành ngang dọc. Ông thuyết phục sáu nước Hàn, Ngụy, Triệu, Tề, Yên, Sở hợp lại, kết thành đồng minh, cùng nhau đối phó với kẻ địch – nước Tần, từ đó nhận được sự thưởng thức của quân vương các nước, được phong làm Thừa tướng, sử sách xưng là ‘lục quốc phong tướng’.

Tô Tần tại nước Tề được sự ủng hộ nồng nhiệt thì gặp phải thích khách. Tô Tần bị đâm một kiếm ngay ngực, buổi tối hôm đó, liền mất mạng. Tề vương nghe được tin tức, vô cùng tức giận, lập tức hạ lệnh tìm bắt hung thủ. Song thích khách đã chạy không thấy bóng dáng, đi đâu để tìm đây?

Tề vương cơ trí, nghĩ ra diệu kế ‘dụ rấn ra khỏi hang’. Ông hạ lệnh chặt đầu của Tô Tần xuống, còn sai người dùng roi đánh lên thi thể ông ta, khiến cho khắp đầu và mặt mũi đều là máu. Sau đó đem cái đầu đầy máu treo trước cổng thành, dán một tờ cáo thị, trên đó viết rằng: “Tô Tần là tên nội gián, chết cũng không đủ đền tội. Tề vương vẫn luôn muốn giết hắn, nhưng lại chưa nghĩ ra được cách gì. Nay may mắn có nghĩa sĩ vì dân trừ hại, kẻ ác được trừng trị. Tề vương hạ chỉ trọng thưởng, ban thưởng hoàng kim ngàn lượng, xin nghĩa sĩ đến lĩnh thưởng.”

Cáo thị vừa ban, quả nhiên có người mắc câu, có bốn người đến lĩnh thưởng, mà bọn họ ai nấy cũng đều khẳng khái: Tô Tần là do mình giết.

Do đó binh sĩ ‘mời’ bọn họ đến trước mặt Tề vương. Tề vương gặp bốn người bọn họ, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng ông vẫn giả vờ bình tĩnh hỏi: “Đây là một ngàn lượng hoàng kim, bốn người các người phân chia ra sao?”

Bốn người này không biết là đã trúng kế, còn vui mừng lập tức trả lời: “Cái này dễ thôi, 1000:4=250, mỗi người 250.”

Tề vương nghe thấy bọn họ vẫn còn vui hơn hờ nghĩ đến tiền thưởng, vô bàn tức giận: “Lôi bốn tên 250 này ra trảm!”

Bốn tên này liền biến thành quỷ chết thay, còn tên thích khách thật sự, nghe nói là sát thủ do nước Tần phái đến, đã sớm trở về nước Tần rồi.

Từ đó, nhân gian liền lưu truyền lại cách nói 250, để chỉ những kẻ khờ khạo, ngu ngốc hoặc bị tài sắc (tiền tài sắc đẹp) mê hoặc.)

Dịch Phàm làm một cái biểu tình “Cái kết luận này rất chính xác”, rồi bưng một đồng đồ đặt lên bàn ăn, bắt đầu ăn một cách ngon lành.

“Không có phần của tôi thật à?” Tôi kinh ngạc hỏi, nhìn hấn giống như một loài động vật, đem thức ăn toàn bộ vây kín trong phạm vi của mình.

“Thức ăn là để cung cấp năng lượng cho sự tư duy của não bộ, tư duy của cô kém như thế, thì không nên lãnh phí lương thực.”

Tôi hết nói nổi đứng dậy, đến nhà bếp rót một ly sữa ình, ngồi đối diện với Dịch Phàm lặng lẽ uống.

“Thật ra mẫu thuẫn của họ đã có từ lâu, đến một ngày nào đó sẽ bùng phát, đã như vậy, chỉ bằng để người ta chầm ngời.” Dịch Phàm ăn vội cơm, đầu cũng không ngẩng nói.

“Anh lợi dụng tôi?” Tôi đặt mạnh chiếc ly lên bàn.

“Đừng kích động, chuyện này không phải là âm mưu gì hết. Chỉ là cô thật bất hạnh, mỗi lần đều giống như con chuột chạy dưới trời mưa sấm sét, cứ ngu ngốc chạy về phía trước, chạy đi đâu bị sét đánh chết cũng không biết, bây giờ tôi cảm thấy cái giải thưởng xúi quẩy nhất kia trao nhầm rồi, nên trao cho cô mới đúng. Tôi vốn chỉ định chuốt say cô để mọi người được nghe lại bài hát nhảy múa ‘Hi ha ha’ quây cho vui rồi thôi, kết quả cô lại có thể gây ra một đồng hồ loạn như vậy. Thật sự phục cô luôn.”

“Vậy anh thấy tôi uống say sao anh không ngăn lại!”

“Cô đi là nhà vệ sinh nữ!”

“Vậy... ý của anh là chuyện này là lỗi của tôi, đáng lẽ tôi phải đi vào nhà vệ sinh nam để ới?”

“Dựa theo tình hình lúc đó của cô, đi vào nhà vệ sinh nam là điều hoàn toàn có thể thông cảm được.”

“Dịch Phàm, đến khi nào thì anh mới có thể thừa nhận lỗi lầm của anh trong chuyện này vậy hả?”

“Điều đầu tiên trong nguyên tắc quản lý của tổng giám đốc chính là: Đã là một người tổng giám đốc, thì vĩnh viễn sẽ không phạm lỗi, có lỗi cũng là lỗi của cấp dưới.”

“Vậy ý anh là chuyện này là lỗi của tôi rồi?”

“Quan Tiểu Bội, có phải tôi phải lấy chiếc cúp đập bể đầu cô ra rồi sắp xếp lại trong đó một lượt thì cô mới hiểu ra được hả, tôi nói cả buổi trời chính là muốn nói với cô rằng: Chuyện này không ai có lỗi hết! Cô đừng có mà không có chuyện gì tự chuốc lấy phiền não nữa!”

Tôi dùng nốt số năng lượng còn thừa lại trong cơ thể, gắng gượng để suy ngẫm một chút: “Dịch Phàm, tôi có thể lý giải hành vi của anh rằng — anh đang tích cực an ủi tôi để tôi trút bỏ được gánh nặng không vì chuyện này mà tự trách nữa? Ái chà chà, nếu là như vậy, anh không thể biểu hiện dịu dàng một chút được hay sao?”

“Ban đầu tôi cũng định rất dịu dàng, rất ảm áp an ủi cô, nhưng sau đó phát hiện cô ngốc đến nỗi ngay cả chút chuyện như vậy cũng không chịu hiểu ra, để bản thân ngồi lạnh cóng suốt ba tiếng ở nơi đó, còn bắt tôi không thể không ở cùng với cô một đêm trong xe, tôi rất buồn bực muốn bóp chết cô đây.”

Tâm tình của tôi bỗng dưng rất tươi sáng, rất vui sướng, quả nhiên, năm mới chính là phải có không khí mới.

Qua một hồi Dịch Phàm nói: “Cô giúp tôi đi thăm Alice, nói chuyện với cô ấy, sẵn tiện đem chiếc cúp trả lại cho cô ấy.”

“Kỳ thật tôi cũng không thân với chị ấy lắm, hay là anh đi đi”

“Tôi đi gặp cô ấy nói cái gì chứ? Chuyện tình cảm? Kêu cô ấy đừng nhắc lại quá khứ hãy hướng đến tương lai, đồng thời lên án Elle không đúng? Vậy tôi không phải thành các bà thím ở chợ rồi sao?”

“Ồ, vậy anh làm gì?”

“Tôi đi bệnh viện thăm Elle. Nói chuyện với cô ấy, để cô ấy gỡ nút thắt trong lòng, có thể quên đi quá khứ làm lại từ đầu.”

Nói chuyện với Alice là bà thím, vậy nói chuyện với Elle không phải là bà thím chắc? Lô-gic của Dịch Phàm làm tôi hoàn toàn rối mù luôn, tôi cảm thấy mình cần phải có thêm thật nhiều năng lượng mới có thể suy

ngủ được, vì thế nhân lúc hần xoay người, gom thức ăn trên bàn trốn vào trong phòng khoá cửa lại từ từ giải quyết.

Buổi trưa, tôi hẹn Alice đến quán cà-phê gặp mặt, chị ấy đã phục hồi lại bộ dáng cần trọng cứng cỏi như xưa.

Tôi lấy chiếc cúp đưa cho chị ấy: “Cái này... tối hôm qua em làm hư nó rồi, chỗ này khuyết mất một góc, em sẽ nhờ Dịch Phàm... Dịch tổng tìm người làm lại cái mới.”

Alice nhận lấy chiếc cúp sờ lấy vết dơ trên mặt, đó chính là vết máu dính lên tối hôm qua: “Không cần phiền phức vậy đâu, thật ra như vậy càng tốt. Coi như là một kinh nghiệm trên con đường sự nghiệp của chị đi, trải qua huyết lệ, khiêm khuyết không toàn vẹn.”

Tôi không biết làm sao để an ủi chị ấy, cảm xúc thăng trầm có được qua thời gian qua kinh nghiệm tôi luyện thành, không phải tôi có thể lý giải được, cho nên bất cứ lời an ủi nào nghe ra cũng đều thấy ngây thơ ấu trĩ. Tôi chỉ đành yên lặng uống cà-phê của mình.

“Cũng không biết Elle sao lại cho rằng chị tranh tổng giám đốc với cô ấy.” Alice bỗng nhiên thấp giọng bật cười, “Chị có thể từ chỗ thấp nhất để đi lên, cái dựa vào chỉ có hiện thực tuyệt đối không phải ảo tưởng. Tổng giám đốc... ha ha, đây là ảo tưởng mà chị chưa hề nghĩ đến. Cô ấy sao lại cho rằng... thật tức cười.”

Cười xong rồi, chị ấy lại nói với tôi: “Tiểu Bội, em nhất định phải nhớ lấy mơ ước của mình, đừng có trên bước đường phấn đấu, mà đánh mất đi thứ quý giá nhất của mình.”

Tôi trịnh trọng gật đầu.

Hôm ấy, mãi cho đến tối, chúng tôi mới chào tạm biệt nhau.

Ba ngày sau, Alice nộp thư từ chức. Còn tôi thì sắp xếp một cuộc hẹn cho Alice và Dịch Phàm, không có bữa cơm tình nhân lãng mạn, chỉ có bữa cơm trưa bàn công việc đơn giản, người giống như Alice, tài năng lão luyện. Không có mục đích khác, tôi chỉ muốn nói với Alice, chị ấy hoàn toàn không có mất đi thứ gì, chị ấy vẫn có quyền lợi tùy thời có thể mơ ước bất kỳ thứ gì.

Tối hôm đó, Dịch Phàm gọi điện thoại cho tôi, hần nói: “Tôi đã giới thiệu cho Alice một công ty khác rồi, công ty đó có thể cho cô ấy chức vụ cũng như mức lương tốt hơn. Còn nữa, tôi đã tác hợp cho cô ấy với một người bạn của tôi, bọn họ đều cảm thấy hứng thú với đối phương.”

Lần đầu tiên tôi rất vừa lòng với kết quả hẹn hò của hần.

“Về phần Elle, tôi đã điều cô ấy đến một công ty con của AC làm giám đốc điều hành rồi.”

Đúng rồi, tôi nghĩ, Dịch Phàm anh không thể yêu chị ấy, ít ra có thể thành toàn cho chị ấy về mặt sự nghiệp.

Trầm mặc một lát, Dịch Phàm nhẹ nhàng nói: “Tiểu Bội, cảm ơn cô. Cảm ơn cô... đã làm mọi thứ.”

Tôi khẽ cười, thầm nghĩ đây chính là cuộc sống mà, phong ba thăng trầm, nhưng cho dù có ở trên đỉnh cao hay ở nơi tận cùng, thì cũng sẽ có một người đứng ở bên cạnh bạn, cùng trải qua với bạn.

24. Chương 24

Tô bình sinh có hai thứ bảo vật, thứ nhất là Lạc Dương chồng sắp cưới của chị ấy đang ở bên kia bờ đại dương, thứ hai chính là... e hèm, đương nhiên không phải là tôi rồi, tôi cùng lắm chỉ có thể xếp vào danh sách những thứ chị ấy thích... nhưng vẫn chưa được tìm thấy! Cái món bảo vật thứ hai của Tô chính là chiếc xe của chị ấy. Cho nên làm hư xe của chị ấy, cũng tương tự như có người nhân lúc chị ấy không có mặt của bạn trai của chị ấy, mà có khi còn nghiêm trọng hơn cả điều này nữa, hậu quả chính là trước tiên chị ấy sẽ tằm quất bạn một cách cực kỳ tàn bạo, rồi sau đó trong lúc bạn gắng sức chống đỡ như một vị anh hùng liệt sĩ cách mạng do bị nghiêm hình tra khảo, vui mừng vì mình vẫn còn có tinh thần, ý chí mạnh mẽ gắng gượng qua cuộc trải da tróc thịt này, chị ấy sẽ mỉm cười dùng thủ đoạn chuyên nghiệp của một nhà tâm lý học làm cho tinh thần bạn suy nhược, tâm linh vạn vẹo, đạt đến kết quả cuối cùng chính là thể xác và tinh thần bạn đều suy sụp. Sau cùng bạn sẽ hận không thể hoá thành hạt bụi trong vũ trụ mới coi như cam lòng.

Chiếc xe của Tô được kéo trở về, hoàn mỹ vô khuyết. Tôi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Có điều ở bên này, Dịch Phàm với tư cách là một người đồng phạm lại không hề có tự giác của một người đồng phạm, ngược lại đã thành công chuyển thành tên tội phạm tổng tiền.

Sự giằng vò của hắn đối với tôi từ ngoài sáng vô trong tối, từ công khai chuyển sang bí mật, từ công chuyển qua tư. Vì vậy, chân chạy vật Quan Tiểu Bội ngoài trừ đi làm ra, thời gian còn lại phải chạy qua lại đến nhà Dịch Phàm, đi siêu thị, nhà Dịch Phàm, phòng khám thú y, nhà Dịch Phàm, tiệm giặt ủi, thật sự đã trở thành bảo mẫu.

Càng bí hiểm hơn là, cuối tuần khi tôi dẫn Cửu Thái đi làm đẹp về gõ cửa phòng của hắn, nhìn thấy một khuôn mặt hầm hầm mới thức dậy: “Không phải nói với cô 2 giờ rưỡi về sao! Sao cô lại trở về trước quy định hả?”

“Bây giờ đã là 2 giờ 25 rồi, không phải chỉ kém có 5 phút...” Tôi gơ điện thoại lên nói.

“Ai nói như nhau! Tại cô đánh thức trước quy định, làm tôi phải ngủ bù thêm 30 phút nữa. Đợi ở ngoài cửa đi, đúng 3 giờ đến gõ cửa, sớm một giây cũng không được!” Nói xong ‘rầm’ một tiếng cánh cửa lướt qua mũi tôi đóng lại.

Tôi mờ mịt nhìn Cửu Thái đang ngồi bên cạnh, cảm thấy con chó này giống như đang làm cái biểu tình nhún vai gờ hai tay “Coi như cô xui xẻo”. Bỗng dưng cảm thấy giai cấp nô lệ của Hy Lạp cổ đại còn có lòng tự trọng, có địa vị hơn tôi.

Tô từ nước ngoài trở về với khuôn mặt sáng ngời tràn đầy sức sống của tình yêu, thấy tôi mỗi ngày cứ than vãn, không hiểu hỏi tôi: “Em đã ghét làm những việc này, sao không từ chối đi? Chị thấy mấy việc này đâu có đáng để em phải bán thân cầu vinh chứ.”

“Em...” Tôi ấp úng, không biết phải trả lời chị ấy làm sao.

“Hắn uy hiếp em?” Quả nhiên, không hổ là Tô, công phu nhìn sắc mặt mà đoán quả là đứng đầu, chỉ nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của tôi, chị ấy liền đoán ra được chân tướng rồi.

“Thì còn không phải là do hắn giúp em trả nợ sao... hắn lấy công việc uy hiếp em.” Tôi nói một cách hàm hồ.

“Còn nói là em học luật nữa, sao lại giống mấy tên mù luật vậy, cái chút chuyện con con này mà cũng có thể uy hiếp được em nữa à? Công tư là hai chuyện khác nhau, lấy chuyện công để tính toán chuyện riêng, chuyện này mà coi cho được hả.”

“Không phải, chủ yếu là em có tấm lòng lương thiện, rất có đạo đức, cho nên vẫn không nhẫn tâm vứt bỏ hắn thôi.”

“Được rồi, Quan Tiểu Bội. Đạo đức như thủy triều cuộn cuộn của em cũng không đạt đến trình độ này.”

Chạng vạng ngày cuối tuần, Dịch Phàm đến tìm tôi, muốn tôi trong lúc hắn đánh gôn (= golf) đứng bên cạnh làm người nhặt banh, Tô nộ khí ngàn ngạt xông ra chuẩn bị tìm Dịch Phàm đàm phán, ra mặt dùm tôi.

Sau khi Dịch Phàm nho nhã lễ độ chào hỏi Tô xong, chậm rãi nói: “Quan Tiểu Bội có nói cho cô biết là, sau khi cô ấy thiếu tiền của công ty đã làm ra những gì chưa?”

Tôi đứng sau lưng Tô, liều mạng nháy mắt với Dịch Phàm. Tô hoài nghi quay đầu nhìn tôi, tôi vội vàng giả bộ bộ dáng hiền lương thực nữ, nhu thuận buông lỏng tay đứng thẳng lưng. Song, sự thật lại một lần nữa chứng minh, Dịch Phàm sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội dậu đổ bìm leo (1) nào.

(1) Nguyên văn là “Bỏ đá xuống giếng”, ứng với bên mình là “dậu đổ bìm leo”. Đây là câu thành ngữ nói tới những hành vi lợi dụng việc một ai đó đang gặp điều không may hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.)

Liền nghe hắn nói: “Vào một buổi tối thiếu tiền không lâu, cô ấy mới phát hiện được sự thật phũ phàng này, cho nên nhất thời kích động dùng hung khí đập vào một chiếc xe bên lề. Cụ thể là xe của ai thì tôi không biết, chỉ nhớ đó là chiếc Mercedes-Benz màu xanh nước biển thôi.”

Tô bỗng đứng bồng tỉnh ngộ, quay đầu lại, nhìn tôi trừng trừng.

“Không phải, chiếc Mercedes-Benz màu xanh nước biển trên đường rất nhiều...” Tôi chết cũng không thừa nhận.

“Có điều sau khi đập xong chiếc xe của người qua đường nào đó, cô ấy lại thống khổ nước mắt nước mũi kéo lấy tay tôi, muốn tôi giúp cô ấy lên lên sửa chiếc xe đồng thời nói có chết cũng không được nói cho cô biết.” Dịch Phàm sờ lấy cằm, “Thật sự là hành động kỳ quái khiến người ta không tài nào hiểu được nha.”

“Em cứ tiếp tục làm cu li đi!” Tô nói với tôi, sau đó trịnh trọng bắt lấy tay Dịch Phàm, “Với tư cách là người lớn trong nhà, tôi cảm ơn anh đã cho nó một cơ hội lao động cải tạo tốt như vậy.”

“My honor.” Dịch Phàm nắm lấy không khí phía trên đỉnh đầu, làm một động tác cời nón lịch sự.

“Đương nhiên, với tư cách là cấp trên của Quan Tiểu Bội, tôi cũng có chỗ quản giáo cấp dưới bất lực. Vậy thì nhân buổi gặp mặt hôm nay, tôi mời cô ăn một bữa cơm vậy, coi như là tạ lỗi.” Dịch Phàm nói với Tô.

Tô vui lòng nhận lời mời, hung ác nhìn thoi lên xe của Dịch Phàm một cách hứng thú khó hiểu. Lúc này, tôi mới phát hiện, Tô và Dịch Phàm hai người này sao lại giống nhau đến vậy – đều có khuôn mặt giả tạo từ bi hiền lành, nhưng trong bụng lại nham hiểm vô cùng cực. Tôi lập tức cảm thấy hai người này mà hợp lại, đối với tôi mà nói tình thế cực kỳ bất lợi. Để cho cân bằng tình thế này, tôi bỗng đứng nghĩ đến một người, nhân vật thần kỳ kia nghe nói sống chung phòng với Dịch Phàm năm năm trời không những không bị Dịch Phàm làm cho suy sụp mà trái lại còn khiến cho Dịch Phàm lúc nào cũng phát hoảng – Mập Ú Trần Tường.

Một cú điện thoại, Mập Ú nhanh như chớp xuất hiện.

“Chà, Tiểu Bội, mấy bữa không gặp, thật sự là ngày càng đẹp ra.” Mập Ú chào hỏi.

“Anh cũng... càng ngày càng... mập ra.” Tôi có chút nghĩ một đằng nói một nẻo. Thực ra trên người Mập Ú đặc điểm lớn nhất là... dung tục, ngay cả đặc điểm mập mạp này cũng còn kém xa sự dung tục kia, cũng giống như ngọn đồi nhỏ dưới chân ngọn núi Himalaya vậy, có điều lời nói không thể phủ phàng vậy được, tôi chỉ có thể không được cái này thì lấy cái khác thế vậy.

“Vẫn vậy, vẫn vậy.” Mập Ú khiêm tốn nói.

Nhưng mà, nhìn thấy cái bụng trong vo run rẩy, tôi rốt cuộc cũng không cầm được, bất giác áp lỗ tai lên bụng anh ta khe khẽ nói: “Các con à, gọi đi đi!”

Dịch Phàm khinh bỉ tôi: “Cô là cái đồ mù chữ, phải gọi là cô.”

“Mặc kệ nó đi, chỉ cần không phải mẹ là được.”

Ai ngờ Mập Ú lập tức hờ hững ôm lấy cánh tay Dịch Phàm nói: “Mẹ đây nè!”

Lúc này, những người qua đường đột nhiên cảm thấy có một đàn quạ đen đang giương cánh vỗ phành phạch qua đỉnh đầu.

Tô tỉnh queo như không có chuyện gì.

Quả nhiên, có mặt Mập Ú, bữa cơm này rốt cuộc cũng coi như kết thúc trong không khí hài hoà. Cơm nước xong, bốn người không có việc gì làm đi dạo phố.

“Chán quá đi thôi,” Tôi ôm lấy cánh tay Tô la ó, “Nào, Dịch Phàm, làm một cái gì đó giết gân ọi người vui vẻ đi.”

Dịch Phàm không nói gì, ngược lại Mập Ú nói: “Buồn chán sao? Đi, anh dẫn cô đi chơi một trò chơi có lợi cho trí não.”

Có lợi cho trí não trong miệng của Mập Ú, nhất định là cái loại vừa dung dục vừa kỳ dị... Ôi, tôi thật sự vô cùng đặc biệt hiếu kỳ cũng như chờ đợi nha, cho nên lôi kéo Tô lên xe của Trần Tường. Dịch Phàm dường như muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng cũng bất lực đi theo.

Xe của Mập Ú lượn mấy vòng trong thành phố, cuối cùng lượn đến con đường bên cạnh công viên, dẫn chúng tôi đến trước một chiếc bàn gỗ nói: “Nào, chúng ta chơi bài xì-phé (2)(poker)!”

((2) Bài xì-phé hay xì-tố (tiếng Anh: poker) là một trò chơi bài trong đó một phần (ví dụ Texas Hold'em) hoặc tất cả các con bài (ví dụ Draw) không được mở và người chơi có thể tố (raise) vào gà (pot). Vì thế xì phé kiểu Hồng Kông trong ngôn ngữ miền Nam cũng gọi là bài tố và thấy hay gọi “cây bài” là “phé bài” Ai có liên kết bài tốt nhất sẽ được ăn gà, trường hợp khác là người tố được ăn nếu mọi người chơi khác không theo (call). Muốn biết thêm vào vi.ki.wikipedia.)

E hèm, Mập Ú à, anh thật sự ít khi nói ra lời mà giữ lời như vậy nha.

Chơi thì chơi thôi, dù sao nhàm chán, dưới ánh đèn đường, bốn người mò mấy lá bài, bắt đầu trò chơi có lợi cho trí não đã có lịch sử lâu đời này.

Sau mấy lượt chơi, chúng tôi ai nấy đều có thắng có thua.

“Chả thú vị gì, chúng ta cược chút gì đi.” Mập Ú đề nghị.

“Đồng chí à, cái này không được, tụ tập cá độ là không được nha.” Tôi nói.

Dịch Phàm cả buổi trời im thin thít cất tiếng nói: “Tôi đồng ý, cược cái gì đây. Cược... cời đồ đi.”

“Chơi thật?” nghe hần nói như vậy, tôi lập tức hứng thú lên, sẵn khoái vỗ bàn một cái nói, “Được thôi! Chơi cho hết mình, cời sạch mới thôi!”

Dịch Phàm trái lại bị tôi dọa giật nảy mình: “Tôi chỉ giỡn chơi thôi. Sao lại có thể cùng phụ nữ chơi trò này được.”

Mập Ú cũng vội ngăn lại nói: “Tiểu cô nương à, nhớ khi xưa ‘bé con Thiên Lôi’ (= nick Mập Ú đặt cho Dịch Phàm, coi lại chương 17) chính là tay cờ bạc không địch thủ của trường. Năm đó không đủ tiền học phí, cậu ấy xem chút nữa đi Las Vegas đánh bạc kiếm tiền đó.”

Dịch Phàm chuyển hướng sang Tô phân nản: “Cái cô gái này làm sao vậy, không biết ngượng một chút nào.”

“Tôi nói lời giữ lời! Nếu thua tôi cời từ dưới lên!” Tôi nói một cách hùng hồn sẵn khoái. Tuy là mùa đông, nhưng thời tiết lại ấm áp, nên tôi chỉ mặc một đôi vớ da, áo khoác cùng vớ.

Dịch Phàm có ý đồ nguy trang thương hương tiếc ngọc.

Ngược lại Mập Ú thì rất hào hứng: “Ờ, Tiểu Bội đã nói như vậy rồi, chúng ta mà không chơi, thì rõ ràng không can đảm đó nha.”

Tô vẫn ở bên cạnh cười không nói gì.

Quả nhiên, bắt đầu chơi mấy vòng, ngoài Dịch Phàm ra mọi người đều thua hết.

Tôi bị ép phải cời áo khoác, Tô cời khăn quàng ứng phó cho qua, Mập Ú cời giày, kết quả bị mọi người kháng nghị, anh ta mới chịu cời áo khoác.

“Nè, không phải em nói là cời từ dưới lên sao?” Mập Ú la ó với tôi.

“Vậy thì em cũng cời giày trước vậy.” Tôi cười, “Chớ nóng vội, chớ nóng vội, em thua hết thì không phải là cời sạch rồi sao? Bất quá – Người thắng trước chưa chắc đã là người thắng cuộc, mà người sau cùng thắng mới là người thắng cuộc.”

Tô vẫn cứ mỉm cười không nói.

Thấy tình hình mọi người cũng gần được rồi, tôi mới xoắn tay áo lên lộ ra bản chất thật.

Hờ hờ, heo phải dụ vào tròng mới xuống đao được không phải sao.

Cô nương tôi không có ưu điểm gì, kỹ thuật đánh bài cũng bình thường thôi... Nhưng! Tôi biết giấu bài! Mà còn giấu đến xuất thần nhập hoá! Nhất là khi phối hợp cùng với Tô, hai đứa tôi muốn để ai thắng thì người đó sẽ không thua, muốn ai thua thì người đó cả đời này đừng hồng trở mình. Las Vegas nếu có phần chơi hai người, bọn tôi sớm đã phát tài giàu có.

Kết quả, không quá năm vòng, Dịch Phàm chỉ còn mặc độc chiếc quần đùi chạy trong công viên.

Trần Tường không tiếng động khởi động xe, tôi nhảy lên băng ghế sau của xe cầm lấy cái DV(= Digital Video: máy quay kỹ thuật số) quay lại cảnh Dịch Phàm chạy.

Liền nghe thấy hân vừa chạy vừa chửi rủa: “Mẹ kiếp, cái đứ đả chạm mạch nào nói muốn chơi xì-phé cởi đồ vậy!”

25. Chương 25

Trên đường đi làm vào một buổi sáng mấy hôm trước, tôi nhận được một cuộc điện thoại.

Dãy số hoàn toàn xa lạ, ngay cả mã vùng hiển thị cả đời này tôi cũng chưa từng nghe qua, do dự một lát, tôi ấn phím nghe: “Alô, xin chào, xin hỏi là ai vậy?”

“Khà khà, Tiểu Bội Bội...”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc mà khuôn bố này, da đầu tôi tê rần, vội vàng nói: “Xin lỗi, ông gọi lộn số rồi.” Nhanh chóng cúp điện thoại.

Ngay lập tức, số điện thoại kia lại gọi đến. Tiếng chuông “Anh thật hiểm, anh thật hiểm, anh thật hiểm hiểm hiểm” cứ kiên trì vang lên không ngừng, trong lúc tôi đang do dự không biết có nên quảng điện thoại vào đường ray, rồi điềm nhiên nhìn chiếc xe điện lướt qua như ép nó thành chiếc bánh hay không, thì tiếng chuông rốt cuộc cũng im bật, theo đó là một mẫu tin nhắn:

“Nha đầu chết tiệt, cuộc gọi đầu tiên nghe thấy giọng của cô, dù cô có đang khóc thì tôi cũng biết được giọng điệu đó là đang ca thán hay là kinh ngạc nữa đó, đừng có giả bộ với tôi, mau chóng nghe điện thoại!”

Tôi cầm lấy điện thoại cảm thán ba tiếng, bất đắc dĩ gọi lại: “Ba, có chuyện gì?”

“Tiểu Bội Bội à, gần đây ba đang đi công tác, có thể ở lại thành phố F một ngày, cho nên thuận đường đến thăm con một lát.” Một giọng nói của một ông chú trung niên từ điện thoại truyền ra.

“Hả, không cần đâu, con rất khỏe, qua mấy ngày nữa là năm mới con sẽ trở về nhà thăm ba với mẹ. Ba không cần đặc biệt đến thăm đâu.”

“Vậy đâu có được, chờ ba nha, ba đến rồi dẫn con đi ăn cái gì ngon ngon. Còn nữa, có cần ba đem theo chút gì... có cần giúp con dẫn một...”

“Không cần không cần, chỗ con cái gì cũng có, ba mang người không đến là được rồi... Ừm, không đến càng tốt.” Tôi nhỏ giọng lí nhí.

Ba tôi tự động phớt lờ lời của tôi: “Vậy tuần sau gặp, Tiểu Bội Bội, nhớ ra sân bay đón ba đó.”

Tiếng chuông dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, tôi nắm lấy điện thoại lâm vào mờ mịt. Tôi biết, câu nói mà ba tôi chưa nói xong “Có cần ba dắt theo một anh chàng không?”Chiều theo kinh nghiệm trước đây, nếu như trả lời “Cần”, ông ấy thật có bản lĩnh trong chuyện đi quảng lưới, đánh ngất, bắt một anh chàng đến để tôi chọn, còn nếu như trả lời “Không cần”... Tôi tốt nhất vẫn nên chuẩn bị một anh chàng thì hơn.

Tuy nói rằng con trai không chê mẹ xấu, con gái cũng không nên chê cha phiền, nhưng... tôi vẫn thật sự ngưỡng mộ cha của người ta nghiêm khắc nhưng lại không mất đi dáng vẻ hiền từ nho nhã, ờ, nếu như yêu cầu này có hơi ột chút, vậy thì tôi hy vọng có một người cha hiền hoà dễ gần một chút. Nhưng ba tôi... ông chú à, chú nói chú là giáo sư lịch sử của trường đại học, mà sao có thể gian trá như vậy, dung tục như vậy chứ hả?! Mỗi lần gặp, chú không thể giống như những người cha khác quan tâm một chút đến việc học tập, sự nghiệp, tiền đồ của con cái được hay sao? Tại sao từ lúc con qua mười tám tuổi phải đi học xa nhà... mỗi một lần gặp đều hỏi về vấn đề đàn ông với con vậy!

Tôi quyết định trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ phải tìm được một anh chàng , có thể cùng tôi kể vai sát cánh hiệp lực giải quyết ba tôi. Tôi đem tất cả những người đàn ông bên cạnh nhanh chóng sàng lọc một lượt, người đầu tiên nghĩ đến là Peter. Buổi sáng tại phòng trà nước, tôi tóm được Peter cầu xin cậu ấy giúp tôi việc này.

Peter nghe xong lời của tôi, không nói một lời trở lại vị trí của mình, từ dưới bàn lôi ra một chiếc áo khoác rách nát.

“Giờ đây? Muốn mình vá lại cho cậu? Sau khi việc thành mình mua cho cậu một cái mới.”

“Không phải, đây là do bạn gái mình đốt – sau khi cô ấy phát hiện mình cùng với cô bạn từng thích hồi tiểu học nói chuyện. Cô ấy đưa mình chiếc áo này tỏ ý cảnh cáo: Nếu có nửa điểm không nghiêm chỉnh, thì giống như chiếc áo này!”

Chiếc áo rách thành cái lưới cá cũng quá sức thuyết phục nha. Tôi chỉ đành nuốt xuống lời thuyết phục, âm thầm cầu phúc cho Peter rồi lặng lẽ bỏ đi.

Người thứ hai nghĩ đến là Mập Ú. Người như tôi trái lại rất thích cái sự mập mạp cũng như phong cách dung tục của Mập Ú, có điều ba tôi... Tại sao anh ta lại có tướng mạo như một ông chú vậy chứ. Cho nên nghiêm túc mà nói Mập Ú không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của ba tôi, cho dù có dẫn đến ứng phó, cũng giống như không dẫn đến vậy. Bởi vậy người nên chọn lại bị pass rồi.

Giờ cơm trưa, tôi cầm lấy cuốn sổ nhỏ bên trên đầy tên những anh chàng bị gạch bỏ than thở với Lạc Lạc: “Đàn ông bây giờ sao đều làm sao thế, sao không có trái tim nhiệt huyết, tinh thần rút đao tương trợ nào hết vậy. Chả trách gái ế đã trở thành vấn đề của xã hội.”

Lạc Lạc hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành, chớp chớp mắt nói với tôi: “Không phải đã có người sẵn rồi sao?”

Tôi mừng rỡ: “Ế? Cậu ành mượn người đàn ông của cậu à? Lạc Lạc, cậu quả thật là người bạn tốt mà.”

Lạc Lạc không nói trườn tôi một cái: “Giờ đây hả, mình với bạn trai cũ chia tay đã được hai tháng trời rồi. Mình nói nè Tiểu Bội, cậu có phải là bạn mình không đó?!”

Tôi xấu hổ gãi đầu: “Hi hi, cậu nhiều anh chàng như vậy, mình làm sao nhớ được cậu đang nói đến ai.”

Lạc Lạc nói: “Ý của mình là, cậu dẫn tổng giám đốc theo. Nhiều tiền, đẹp trai, còn có giao tình với cậu, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ vượt mức quy định luôn.”

“Anh ta?! Ha ha ha ha...” Tôi úp mặt vô bàn bắt đầu bật cười.

Lạc Lạc nhìn tôi cả buổi trời, quyết định vứt bỏ tôi, bưng cái khay đi đến chiếc bàn bên cạnh.

Buổi chiều, tôi được mời đến văn phòng tổng giám đốc.

Lúc tôi đến, Vinh Mặc Dương đưa một chồng tài liệu cho Dịch Phàm, nhắc đi nhắc lại nhất định phải nhanh chóng xem, nhanh chóng ký. Ai dè anh ấy vừa đi khỏi, Dịch Phàm cầm lấy một tờ giấy gấp mấy cái rồi sau đó dùng kéo bắt đầu cắt.

“Khụ, Dịch tổng, anh tìm tôi có việc gì?”

Dịch Phàm từ trong tờ giấy khều ra một thứ, kéo thẳng ra, trở thành một hàng tiểu nhân (1) tay nắm tay: “Thấy vui không?”

(1) Giải thích ‘tiểu nhân’ ở đây. Nếu mọi người coi phim thì sẽ thấy, khi ghét một người nào thì người ta cắt người giấy rồi lấy dép đập lên nó, vừa đập vừa chửi để xả giận.)

“... Dịch tổng, nếu anh có việc thì anh cứ làm trước, lát nữa tôi quay lại.” Tôi quyết định ngó lơ sự nhàm chán của hắn, bộ dáng nghiêm túc nói.

Dịch Phàm nhắc người giấy huơ huơ: “Nghe nói đi khắp nơi tìm người coi mắt?”

“Không phải coi mắt, là ba tôi sắp đến...”

“Nghe nói có người kiến nghị cô tìm tôi, cô lại cười đến rút gân?”

Trong lòng tôi thầm mắng Lạc Lạc cái con nhỏ tiểu yêu tinh nhiều chuyện này.

Dịch Phàm tìm lời để nói: “Đúng vậy, tôi không có việc gì làm nên nói chuyện phiếm với Lý Lạc, bởi vậy chu kỳ sinh lý của cô là ngày nào tôi đều rõ hết. Khoan đã, chớ có kích động, bây giờ cô mà hoảng loạn, người khác sẽ cho rằng đây là triệu chứng trong thời kỳ kinh nguyệt của cô đó.”

Tôi đỏ cả mặt: “Đây là vấn đề mà nam cấp trên nên thảo luận với nữ cấp dưới sao?”

“VẬY cô nghe thấy kiến nghị dẫn ông chủ đi gặp mặt trưởng bối thì nên cười lớn không ngừng sao?”

Tôi nghĩ ngợi rồi nói: “Không xông pha giang hồ, thì anh sẽ không biết được sự hiểm ác của giang hồ đâu.”

“Ồ? VẬY xin mời giải thích cái nào.” Dịch Phàm chống cằm làm bộ đáng rửa tai lắng nghe.

“Lấy ví dụ như anh là... hoa khôi của kỹ viện, khuynh quốc khuynh thành tài nghệ song toàn, người trên toàn thế giới đều ngưỡng mộ tài mạo của anh...”

Dịch Phàm ngó người ra một lát: “Ừm, thôi được... tôi tạm thời có thể đem lời này lý giải rằng đây là lời khen tặng tôi, rồi sao nữa?”

“Ba tôi thì là một người khách quen...”

Dịch Phàm ngó người triệt để luôn, xé rách hàng người giấy trong tay.

“CÓ một ngày ông vô tình gặp được anh, tất nhiên cảm ơn khôn xiết trời cao đã không bạc đãi ông, mỗi ngày đều cung phụng anh như khách quý. Nhưng lâu ngày rồi, cái tư tưởng phong kiến cổ hủ xưa nay trong xương cốt ông đã bắt đầu rứt rịch bùng phát, ông bắt đầu ghét bỏ bối cảnh xuất thân thanh lâu của anh, cảm thấy anh dơ bẩn, sa đoạ, trụy lạc. Cho nên ngày ngày mặt lạnh đối đãi, sau cùng thì đến tay đâm chân đá.”

“Quan Tiểu Bôi, cô nói một đồng lung tung rốt cuộc là muốn nói cái gì vậy?” Dịch Phàm nhức đầu bóp trán, “Không phải cô muốn tìm một người ứng phó cho qua hay sao, sao lại khó khăn như vậy.”

“Không phải, tôi sợ ba tôi mặt đối mặt với anh rồi, ép tôi phải lấy thân đền đáp thì phải làm sao đây.”

“Lấy thân đền đáp rất tủi thân cô?” Dịch Phàm hỏi.

“Không phải, tôi sợ tủi thân anh thôi. Ba tôi là một... ông già rất đáng sợ.” Tôi giải thích.

Trên thực tế, cái sự si mê của ông chú đó đối với Kim Quy tể (= các chàng rể vừa có tiền vừa có địa vị), đã đạt trình độ còn đáng sợ hơn cả sự si mê của các lịch sử gia khi nhìn thấy Tần Thủy Hoàng sống đây.

“VỐN dĩ, vốn dĩ tôi còn muốn chủ động đi giúp cô. Bốn tổng giám đốc đối với chiêu bài chói mắt choá lòa, vẫn rất có tự tin.”

“Giúp tôi?” Lòng tốt của Dịch Phàm khiến tôi phải nghi ngờ à nha.

“Nếu cô đã cự tuyệt, vậy thì thôi vậy.” Dịch Phàm thông thả nói, “Chúc cô gặp người nhà vui vẻ.”

Sau đó hẳn không một chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách, đầu vùi trong chồng giấy tờ bắt đầu điên cuồng xem văn kiện.

Mấy ngày tìm kiếm không kết quả, buộc tôi đành phải dùng đến thủ đoạn – Cũng nhờ Dịch Phàm, mà tôi với người của giới mai mối rất là quen thuộc, vì vậy quyết định mượn một anh chàng tuần tú. Nhưng ai ngờ, các bà thím của công ty mai mối đều có cái đầu còn hơn cả kỳ tài trong giới kinh doanh, nói: Mượn người được thôi, có điều, điện thoại liên lạc 100, lộ điện 500, gặp trưởng bối 1000! Tôi sờ nắn cái túi, nghĩ: Các dì à, các dì không đến cổ đại làm tú bà ép lương (người lương thiện) làm kỹ (kỹ nữ) thì thật là đáng tiếc ghê. Hết cách rồi, tôi chỉ còn cách thông qua đường dây liên lạc riêng hết người này đến kẻ khác tìm được một anh chàng thanh tú tên là Mã Tiểu Bảo, thuyết phục anh ta đồng ý cho tôi trả góp theo kỳ.

Ai biết trò Tiểu Bảo bĩu môi: “Chút tiền đó, thì làm được gì? Còn phải trả góp theo kỳ nữa?”

Tôi buồn bực: “Chỉ để anh ứng phó ba tôi giúp tôi thôi, đâu có cần thể xác linh hồn của anh, anh còn muốn bao nhiêu nữa đây? Bản thân tôi cũng không có tiền.”

Anh ta nói: “Tôi không phải ý đó. Tiền thì có ngày cũng sẽ xài hết đúng không nào? Tôi không có lý tưởng gì, chỉ muốn tìm một bà chị phát tài chí phú (2) (= tài sản kếch sù).”

(2) Phát tài chí phú = tài sản kếch sù: Ở đây Mã đề Hán Việt là vì phía dưới có chơi chữ, từ đồng âm với từ ‘chí phú’ (智 富) tức giàu nhất, Mã sẽ giải thích rõ hơn ở dưới.)

Tôi vỗ ngực đảm bảo: “Phiếu cơm dài hạn à, chuyện này đơn giản. Sau khi việc thành tôi giới thiệu cho anh một cô em xinh đẹp. Anh biết đó, tôi đang làm việc tại AC, các cô gái ở đó, đều là vừa xinh đẹp vừa có tiền, đồng thời các cô mỗi người mỗi vẻ, trọng tình yêu không trọng tiền tài. Anh rất có tiền đồ đó.”

Mã Tiểu Bảo cười híp cả mắt: “Vậy tôi sẽ tìm cô đó.”

Tôi vỗ bả vai anh ta cũng mỉm cười: “Chàng thanh niên có nhân lực, nhìn một cái liền biết cười tôi liền lập tức ‘chí phụ’ (3) (= có thể nhờ vả, dựa vào nhất) rồi!”

((3) Chí phụ = có thể nhờ vả, dựa vào nhất: Như đã nói ở trên từ ‘chí phụ’ (zhi fu) có âm đọc giống từ ‘chí phú’ (zhi fu) (= giàu nhất) ở trên. Bạn Tiểu Bội đang chơi chữ ở đây nếu dịch thẳng ra luôn thì sẽ không hay.)

Tối ngày 28, tôi ra sân bay đón ông chú nhà tôi. Vừa xuống máy bay ông liền muốn tìm một nơi để đón gió tấy trần (= tổ chức tiệc đãi khách từ phương xa đến) đồng thời cùng tôi ôn lại chuyện cũ. Tôi lập tức ngoan ngoãn nói: À, vậy được, con kêu bạn trai con đến, để anh ấy ra mắt ba, ba cho con qua ả nha.

Mã Tiểu Bảo tùy thời mà đến, một thân Tây trang phẳng phiu long trọng lên sàn. Không lâu sau, tôi liền chúc mừng bản thân đã chọn chính xác. Tiểu Bảo tuy rằng họ Mã, nhưng lại không có cái đức tính như tên họ Vi (4) chuyên đi lừa gạt con gái nhà lành, lừa gạt vợ của ông chú nào đó, trò chuyện với ba tôi vô cùng hoà hợp vui vẻ. Chúng tôi đang bàn đến việc nên để cho bọn trẻ nhà tôi học tiểu học ở đâu, thì nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ bên ngoài phòng hô lên: “Anh ơi, anh đi mấy người? A, căn phòng đó có người rồi ạ. Anh ơi, anh đi chậm chút, cẩn thận đụng phải người...”

((4) Tên họ Vi: Là nhân vật Vi Tiểu Bảo trong tác phẩm ‘Lộc Đình Kỳ’ của Kim Dung. Muốn biết rõ hơn google ca ca.)

Tôi bắt tri bắt giác ngó ra ngoài, liền nhìn thấy một người từ bên ngoài xông vào giống như một cơn lốc.

Người đó nắm chặt lấy bả vai tôi hét lên: “Tiểu Bội, em quả nhiên ở đây! Anh tìm em thật khổ!” rồi ôm chặt lấy tôi, ấn đầu tôi vào trong lòng hắn.

“Em, em quả nhiên hẹn hò với người đàn ông khác! Em nói với anh là em đi công tác... không ngờ em lại có người đàn ông khác! Nếu như em không còn yêu anh nữa, em cứ nói thẳng ra, hà có phải khổ sở giày vò anh như vậy chứ? Anh đường đường là tổng giám đốc AC, lẽ nào không bằng cái tên sống tạm bợ này sao? Được, được, em có thể không cần anh, nhưng, em muốn đứa con trong bụng khi chào đời đã không có ba sao? Em có thể làm ra loại chuyện này được sao? Em nhần tâm vậy sao?”

Tôi với Mã Tiểu Bảo cùng nhau đứng hình.

Hồi lâu, Mã Tiểu Bảo mới do dự hỏi: “Đây chính là tổng giám đốc các cô? Người đàn ông độc thân kim cương cao giá nhất, hot nhất trong giới mai mối?” Anh ta hoài nghi đánh giá cái bụng của tôi: “Cô có con với anh ta rồi?”

Nghe thấy hai từ tổng giám đốc, ba tôi cũng đồng trạng thái đứng hình, liền biến thân.

“Cậu là tổng giám đốc AC? Bạn trai của Tiểu Bội?” Ba tôi kéo lấy tay Dịch Phàm hỏi, nụ cười nghiêm túc nhưng... lại kèm theo sự sung sướng như bắt được vàng.

“Bạn trai cũ, Tiểu Bội cấm sừng con rồi, mang theo đứa bé chạy theo người đàn ông khác.” Dịch Phàm nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Ba tôi căn bản không hề chú ý đến cái người trước mặt đã nhanh chóng từ tên gào thét biến thành trạng thái người qua đường Giáp (5) có bao nhiêu quý dị, trừng tôi hỏi: “Chạy theo? Quan Tiểu Bội! Ba đã dạy dỗ con thế nào hả? Ba không phải đã nói với con làm người thì phải ngay thẳng, phải chung thủy, phải có trách nhiệm sao!”

((5) Người qua đường Giáp: Tương tự như người qua đường A. Trong mỗi một bộ phim đều có vai diễn gọi là ‘người qua đường Giáp’, là vai diễn ít được chú ý, rất ít đất diễn. Nói chung chỉ làm nền cho vai chính. Ý chỉ người nào đó, không quan trọng, chả liên quan.)

Ba, đây vốn không phải là trọng điểm của vấn đề có được hay không? Không đúng, đây vốn là lời nói dối có được hay không!

Tôi kháng nghị, vô hiệu.

Ba tôi sa sầm mặt đẩy Mã Tiểu Bảo ra ngoài, hiền lành tiễn Dịch Phàm ra, sau đó đóng cửa lại giáo dục tôi, nội dung giáo dục bám sát vào các tác phẩm văn học cổ điển nổi tiếng như ‘Nữ tặc’ (6), ‘Nữ giới’ (7) ...

(6) Nữ tặc: Là một cuốn sách được viết bởi Trương Tôn Hoàng hậu của Đường Thái Tông (tức Lý Thế Dân), trong sách viết lại những việc được mất cộng thêm lời bình của hậu phi cổ đại, dùng để chỉ dạy bản thân làm sao để xứng đáng với ngôi vị Hoàng hậu.

(7) Nữ giới: Là cuốn sách do Ban Chiêu (thời Đông Hán) viết. Cuốn sách dạy cho giới nữ đạo lý làm người, bao gồm 7 chương: Ti nhược (hèn kém nhu nhược), phu thê (vợ chồng), kính cẩn (cung kính cẩn thận), phụ hành (hành vi, phẩm hạnh của người phụ nữ), chuyên tâm (một lòng một dạ), khúc tòng (phục tùng nghe theo), hoà thục muội (hoà thuận với em chồng).

Tôi bị gán tội danh không có thực mang thêm đứa bé tưởng tượng vô tội bị mắng một trận, đã vậy còn bị vô số kẻ đang ăn ở bên ngoài đứng đứng đôi tai để lắng nghe, kể từ đó trong phạm vi xung quanh nhà hàng năm mét đều lưu truyền một câu chuyện về một cô gái bay lên làm Phụng Hoàng, có mắt như mù vứt bỏ kim cương Vương Lão Ngũ (8) bỏ trốn cùng người đàn ông cực phẩm, rồi lại bị vứt bỏ một cách bí hiểm khiến người ta tinh thần phấn chấn.

(8) Kim cương Vương Lão Ngũ: Chỉ những người đàn ông độc thân nhiều tiền. Có 5 tiêu chuẩn sau:

1 – Nhiều tiền: có sự nghiệp riêng, thừa kế gia sản.

2 – Điển trai.

3 – Học lực cao, du học nước ngoài.

4 – Có năng lực.

5 – Khiêm tốn cẩn trọng.)

Rất bất hạnh, toà cao ốc AC nằm trong phạm vi này.

Hai ngày sau, tôi cầu cứu mẹ tôi, nhờ bà dùng mọi thủ đoạn đàn áp ba tôi, nên mới miễn cưỡng thuyết phục được ông, muốn ông phải tin tưởng sự trong sạch của con gái mình, đồng thời nhét ông lên máy bay trở về nhà. Nhưng trước khi lên máy bay, ông vẫn không quên giáo dục tôi phải nhắm chuẩn thời cơ can đảm xuống tay chó nên bỏ lỡ Dịch Phàm con rùa vàng béo bở này.

Tâm tình của tôi trầm trọng từ sân bay đến tận phòng làm việc, lại bị Dịch Phàm kêu réo.

“Quan Tiểu Bội, cuộc gặp gỡ với ba cô cũng coi như vui vẻ đi?” Hần vừa dùng giấy xếp một con ếch vừa nói.

“Dịch Phàm! Anh tuyệt đối là cố ý mà! Anh có từng gặp qua người con gái nào phải dùng đến báo cáo của bệnh viện mới có thể làm cho cha cô ấy tin tưởng rằng mình không có mang thai không! Thật là bị kịch mà, bị kịch.” Tôi ôm lấy mặt, bạc nhược thở dài.

“Thật đáng tiếc, tôi với ba cô quả thật đang nói chuyện vui vẻ chỉ hận sao lại gặp nhau muộn màng. Trái lại tôi thấy cô thật là tàn nhẫn, đã phá huỷ niềm hy vọng thiết tha của một người cha.”

“Sao anh lại phải làm như vậy hả?” Mặt tôi như khóc tang hỏi.

Vào buổi trưa, một dì trong nhà ăn còn đặc biệt hỏi tôi xem có cần một chén canh để bồi bổ cho thân thể yếu ớt sau khi sấy thai không, còn thêm ánh mắt quái dị của chúng đồng nghiệp cứ tập trung vào bụng tôi càng khó nhắc đến. Ôi, cái vở hí kịch do Dịch Phàm đạo diễn, ba tôi phối hợp một cách hoàn mỹ này, chỉ e sẽ mãi mãi tồn tại trong ký ức của quần chúng thôi.

“Thú vị ghê.” Dịch Phàm nói, thuận tay làm cho con ếch giấy nhảy lên chồng văn kiện.

Anh vô sỉ quá rồi đó. Tôi phần nộ đứng dậy rời khỏi.

Trước khi cánh cửa đóng lại, liền nghe thấy một tiếng cười thoáng qua ở phía sau: “Để tôi trần trụi chạy... khà khà, quân tử báo thù, phải báo đúng cách!”

26. Chương 26

Ăn Tết xong, tôi mang rất nhiều đặc sản từ nhà trở lại thành phố F, còn nhân tiện mang theo một... anh chàng.

Người đó họ Bạch, tên Tiểu Bạch, là đệ tử môn hạ đắc ý của ba tôi, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh hiện đang làm ở phòng kế hoạch của một công ty game nổi tiếng trong nước.

“Bạch Tiểu Bạch?” Lần đầu tiên nghe thấy người có cái tên như vậy, còn sắp đến nhà chúng tôi ăn cơm, tôi bật cười, “Người thế nào lại có cái tên như vậy chứ?”

Ba tôi lắc đầu, dùng ngữ khí của một học giả nói: “Công tử Tiểu Bạch, thành bá nghiệp Xuân Thu (= đại khái là có thành tựu sự nghiệp). Cửu hợp chư hầu, nhất thống thiên hạ. Tiểu Bội, kêu con bình thường đọc nhiều sách, con cứ ngày ngày lên mạng!”

“Là ai trong lúc con muốn đọc ‘Sử ký’ nói với con rằng: ‘Con gái trong nhà, không cần đọc những cái này, biết nấu cơm giặt quần áo là được rồi!’” tôi bĩu môi. Chính bởi vì lời nói này, cái cuốn bìa cứng chú giải ‘Sử ký’ của tôi đến nay vẫn bị quăng trong góc nhà vệ sinh, lúc gấp thì dùng để chêm mấy giấy, lúc thông thả thì dùng để chêm dụng cụ đánh răng.

“Vả lại, đệ tử đắc ý kia của ba không phải cũng đã từ bỏ lịch sử, để đi theo ngành giải trí sao?”

Ba tôi lại lắc đầu: “Học là để dùng, học là để dùng. Những cái học được có đất dụng võ, thì không có gì phải tiếc nuối cả. Lấy con là ví dụ tốt nhất, nuôi con lớn đến ngần này có thể gả ột người đàn ông tốt là ba mãn nguyện rồi.”

“Sao con cảm thấy mình giống như một con giun đất dùng để làm mồi câu vậy!” Tôi oán trách.

“Đừng có xem thường giun đất, giun đất ba cũng phải tốn cả bọn tiền đó.” Ba tôi nói một cách đắc ý.

Ngày mùng ba Tết, Bạch Tiểu Bạch xách một giỏ trái cây đến nhà tôi, trên danh nghĩa là học trò muốn đến chúc tết thầy cô, nhưng thực tế thì mọi người trong lòng đều hiểu rõ, đây là muốn tác hợp hai đứa bọn tôi.

Tiểu Bạch áo vest chỉnh chu, dáng vẻ có chút cứng nhắc nhưng thái độ lại khiêm tốn kính cẩn. Cái này làm tôi đột nhiên nhớ đến một người, lúc đi làm Dịch Phàm cũng mặc vest, nhưng rất ít khi thắt cà-vát (= cravat), còn thường không cài nút cổ áo, không như Tiểu Bạch cứ thẳng người, nhưng ngược lại tạo nên vẻ tùy ý phóng khoáng.

Sau khi chúng tôi chào hỏi nhau một cách lịch sự nhưng xa cách, Tiểu Bạch cùng ba tôi bắt đầu nói về một số vấn đề chuyên ngành. Tôi mỉm cười nguy trang thành một cô nàng thực nữ biết lắng nghe, trong lòng lại giống như gian thương không nhận được suy tính: Dáng người không kém Dịch Phàm là bao, tướng mạo à... kém một chút đó, nhưng cũng dẫn đi gặp người này người kia được, còn về tính tình... lúc nói chuyện thái độ lịch sự lễ độ, ánh mắt chuyên chú, cười lên chân thành thành thật, không giống như Dịch Phàm hễ vô tình nhìn hắt thì trên khuôn mặt âm hiểm lại lộ ra một tia cười gian trá, tổng thể mà nói, cũng được coi là hàng thượng đẳng phẩm chất tốt... có thể bán được với giá tốt.

Lúc này, ba tôi vỗ tôi một cái: “Tiểu Bội! Tiểu Bạch đang nói chuyện với con đó.”

Tiểu Bội, Tiểu Bạch... nghe sao giống với cặp chó nhỏ hay chạy nhảy trong vườn hoa nhỏ ở dưới lầu vậy.

“A, ngại quá, ngài (1) vừa nãy mới nói cái gì?” Tôi vội giơ tay vuốt khuôn mặt với nụ cười cứng ngắt.

((1) Ở đây bản gốc, dùng là nín, cách xưng hô trang trọng, dùng cho những người lớn tuổi, có địa vị hoặc những người mà mình kính trọng. Cho nên phía dưới bạn Tiểu Bạch mới nói bạn Tiểu Bội khách sáo.)

“Sư muội khách sáo rồi, gọi anh là anh Tiểu Bạch (2) là được.”

Giọng nói rất hay, không kém Dịch Phàm là bao. Có điều... chim bồ câu (3)?!

((2) Anh Tiểu Bạch, Hán Việt là ‘Tiểu Bạch ca’: xiao bai ge.

(3) Chim bồ câu, Hán Việt là ‘tiểu bạch cấp’: xiao bai ge.

Cách đọc hai cụm này na ná nhau, cho nên bạn Tiểu Bội lại hiểu lầm tiếp =))))

“Anh hỏi sư muội là đang làm việc tại thành phố F?”

“Đúng vậy, ăn Tết xong là phải đi. Thật sự không muốn rời xa nhà.”

“Ý, Tiểu Bạch không phải ăn Tết xong em cũng phải đến thành phố F công tác sao? Đúng lúc thay thầy đưa Tiểu Bội đi đi, con nhỏ này đã lớn như vậy rồi, mỗi lần ra khỏi cửa cứ bắt thầy phải đưa đi.” Ba tôi nói.

Ba, chiều này của ba không inh chút nào nha, từ lúc 5 tuổi, con đã không còn được ba đưa đi bất cứ nơi đâu rồi.

Đương nhiên, Tiểu Bạch vui vẻ đồng ý luôn. Cha già tự thấy mưu kế inh của mình đã thành, vui mừng kéo Tiểu Bạch vào phòng làm việc, khoe cái nghiên mực mới có được của ông. Tôi vốn cũng muốn đi theo để mở mang kiến thức, nhưng lại bị xua đuổi một cách vô tình vào nhà bếp nấu cơm. Từ giây phút đó, tôi đột nhiên lĩnh ngộ được, tôi tuyệt đối không thể lấy chồng, bởi vì sau khi lấy chồng, ở chỗ ba tôi thì người đàn ông của tôi khả năng được sung hạnh rõ ràng còn cao hơn cả tôi.

“Cảm thấy Tiểu Bạch thế nào?” Trong nhà bếp mẹ tôi hỏi.

“Không đẹp trai bằng Dịch Phàm, nhưng tính cách được hơn anh ta. Tóm lại mà nói... là một người tốt!”

“Dịch Phàm? Chính là cái người nói con có thai với cậu ấy?”

“Ừm.” Hễ nhắc đến chuyện này tôi lại nổi máu lên, “Mẹ, mẹ nói thử coi có loại đàn ông như thế nữa sao!”

Mẹ tôi không tiếp lời, chỉ vừa đánh trứng gà vừa nhìn tôi, thủ pháp quen thuộc ánh mắt thâm thúy.

Sau khi kỳ nghỉ Tết kết thúc, anh Tiểu Bạch hộ tống tôi trở lại thành phố F, ngày thứ hai lại hộ tống tôi đến công ty, trước khi đi còn dặn dò tôi buổi tối đừng có về trước, chờ anh ta đến đón tôi. Cho nên, sau khi tan ca tôi không có như thường lệ bị lấn ép ở trạm tàu địa ngầm, hay là đi ké xe khắp nơi, mà xách lấy túi đứng trước cửa công ty.

Đúng vào lúc này, xe của Dịch Phàm dừng ngay trước mặt tôi: “Hồi nãy có đến phòng làm việc của cô, họ nói với tôi cô đi trước rồi. Tôi còn dự định lái xe đuổi theo cô nữa.”

“Chuyện gì vậy?” Tôi có chút hiếu kỳ.

“Tôi có đem quà Tết cho cô nè.” Dịch Phàm từ trên xe lấy ra một cái hộp có cột ruy băng.

Cái hộp rất lớn, tôi ôm lấy lắc lắc, tiếng “Lạch cạch, lạch cạch” vang lên.

“Mau mở ra xem thử đi!” Dịch Phàm nói một cách hưng phấn.

Sự hưng hân của hắn lại khiến tôi có chút sợ hãi. Cho nên tôi đưa cánh tay ra, cố gắng hết sức để cái hộp cách xa tôi, chỉ dùng một ngón tay tháo dây ruy băng, đồng thời làm tốt công tác chuẩn bị tùy thời đều có thể tháo chạy.

... Tôi nghĩ nhiều rồi.

Bên trong chỉ một con búp bê da đen bán thoải thân chỉ cao bằng một nửa người, phía trước ngực có treo hai vỏ sò, phía dưới mặc một chiếc váy cổ hula (4), dùng tay bóp một cái, còn sẽ ‘khử khử’ cười một cách dâm dăng.

((4) váy cổ hula: Chiếc váy mà các cô gái ở Ha-oai (Hawai) mặc để nhảy múa.)

Tư duy tôi có chút lộn xộn: “... Cái này là anh tặng?”

“Thấy thế nào? Tôi đặc biệt tuyển chọn đó.” Khuôn mặt Dịch Phàm đầy vẻ đắc ý, có chút giống như đứa trẻ làm việc tốt đang chờ được khen thưởng vậy.

“Ha ha, lúc đầu tôi còn tưởng rằng Mập Ú nhờ anh đưa cho tôi nữa chứ, tặng món quà kiểu này rất giống lối tư duy nào giờ của anh ta. Được đó chứ, có điều, có điều giọng cười quá...”

“Thì tôi nghe nó cười xong mới mua đó.” Dịch Phàm hưng phấn bóp bóp lấy con búp bê kia, lại một tràng cười quái dị vang lên, “Tôi cảm thấy nó cười lên đặc biệt giống cô.”

Biểu tình sung sướng quá đỗi của Dịch Phàm làm cho tôi không nắm chắc được là hẳn thật lòng hay cố ý nữa. Song có một điểm tôi xác định 100% – sau này có nín chết, tôi cũng không cười nữa.

Vào lúc này, nghe thấy có người gọi: “Tiểu Bội!”

Tôi quay đầu lại, liền bị một bó hoa che lấp.

Sắc hoa đỏ rực như lửa.

“Lễ tình nhân (= ngày Valentine) vui vẻ!” Tiểu Bạch từ sau bó hoa lộ đầu ra nói.

Tôi ngây một lát, mới ý thức được ngày đi làm đầu tiên của năm mới, thì ra là lễ tình nhân.

Mà bó hoa hồng đỏ kia, lại làm cho tôi có chút hoảng loạn.

“Quan Tiểu Bội, không giới thiệu chúng tôi với nhau sao?” Bên cạnh, Dịch Phàm đột nhiên nói.

“Sorry, để tôi giới thiệu.” Tôi vội nói, “Vị này là Dịch Phàm tổng tài của chúng tôi. Vị này là Bạch Tiểu Bạch, học trò của ba tôi... thay ba tôi đưa tôi đi.” Nói xong không hiểu sao bản thân cứ phải nói thêm câu cuối cùng.

Tiểu Bạch bước lên nhiệt tình bắt tay Dịch Phàm: “Hân hạnh. Anh Dịch, Tiểu Bội thường nhắc đến anh.”

“Thường nhắc đến? Không phải là nói xấu đó chứ.” Dịch Phàm cười như không cười liếc nhìn tôi một cái, “Có điều chưa từng nghe cô ấy nhắc đến anh Bạch đây nha.”

Cứ nói xấu anh đó rồi sao.

Bất quá tôi vẫn vội vàng nói: “Chuyện đó... tôi với anh Tiểu Bạch mới quen biết.”

“Không chỉ là quen biết. Nói chính xác là, tôi hy vọng làm bạn trai của Tiểu Bội. Cô ấy là một cô gái tốt, thầy cũng hy vọng chúng tôi có thể bên nhau. Trước mắt tạm thời, chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ. A, anh Dịch quả nhiên danh bất hư truyền, tài hoa xuất chúng, thường thức cũng rất... xuất chúng. Búp bê... mặc váy cỏ hula, món quà như thế này rất đặc biệt, rất đặc biệt.”

“Cô ấy thích.” Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

“Anh không nhớ là em thích đồ chơi nha.” Tiểu Bạch xoay đầu lại cười nói với tôi, “Nhớ lúc anh vào phòng em, thấy toàn là sách. Khi đó anh chợt nhớ đến một câu trong ‘Hong Lâu Mộng (5)’ ‘Tú phòng (6) này nào giống với phòng của tiểu thư, giống thư phòng (7) của vị ca nhi (8) hơn.’”

((5) Hồng Lâu Mộng: do Tào Tuyết Cần viết. Là một trong bốn kiệt tác của văn học cổ điển Trung Quốc, ba tác phẩm còn lại là Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung, Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân và Thủy Hử của Thi Nại Am. Xem thêm tại Wiki.

(6) Tú phòng: Thường thì chỉ trong phòng các cô mới có dụng cụ thêu thùa, (‘tú’ có nghĩa là thêu thùa may vá) nên thường dùng để chỉ phòng của các cô gái trẻ thời xưa.

(7) Thư phòng: Phòng chứa sách, dùng để học tập.

(8) Ca nhi: Một cách xưng hô thời xưa, dùng để chỉ con trai của gia đình quan lại.)

Tôi liếc thấy mặt của Dịch Phàm không chút biểu tình, vội tiếp lời: “Con búp bê này tôi rất thích, thật sự thích, chính vì không có mới càng thích.”

“Nếu đã thích, bữa nào tặng em một đồng luôn. Ồ, đúng rồi, anh có đặt chỗ ở một nhà hàng. Anh Dịch, đi cùng chứ?” Tiểu Bạch hỏi.

“Không được rồi, tôi có hẹn với người khác rồi, hai người cứ tự nhiên đi.” Dịch Phàm xoay người lên xe của hắn.

Tiểu Bạch dẫn tôi đến một nhà hàng Ý nổi tiếng. Ngoài cửa có rất nhiều người đang đứng đợi, đều là cặp đôi tuấn nam mỹ nữ tay ôm bó hoa hồng. Chúng tôi lại được vào vượt qua đám người đứng đợi.

“Chỗ này rất khó đặt chỗ, nếu không phải anh lo xa, đã đặt chỗ từ hai tháng trước, sợ là đặt không được rồi.” Tiểu Bạch giải thích, “Trong nước thì Mì Ý với phó-mát (cheese) ở đây có thể gọi là chính tông nhất, em thử ăn thử xem.”

Nhân viên phục vụ đưa menu (= thực đơn) sắp xếp lại bàn, đốt ngọn nến trong lọ thủy tinh đặt trên bàn.

“Tiểu Bội, anh cảm thấy em là một cô gái rất tốt, rất đáng để người ta thương yêu. Vậy em cảm thấy... anh thế nào?” Gọi xong món ăn, trong lúc bọn tôi đang ở riêng với nhau trong một góc nhỏ trang nhã của nhà hàng, Tiểu Bạch hỏi.

“Hà?” Nhiệt độ ấm áp trong nhà hàng cộng với giọng hát trầm ấm của ca sĩ, làm cho tôi có chút xuất thần.

“Ý của sư phụ cùng sư mẫu cũng rất rõ ràng, là muốn chúng ta có thể... trở thành người yêu.” Tiểu Bạch giải thích.

“Tôi biết rồi.” Tôi có chút không hiểu chớp chớp mắt.

“Nhưng mà, em vẫn chưa cho anh một câu trả lời xác định.” Tiểu Bạch bưng ly nước lên nhấp một ngụm, “Nói với anh, Tiểu Bội, em đồng ý làm bạn gái của anh.”

Ánh sáng ngọn nến lập loè, tôi nhìn bóng hình mơ hồ nhạt nhoà của mình phản chiếu trên con dao, bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Bạn gái sao... tôi tưởng rằng chúng ta chỉ là đôi bên phối hợp ứng phó với cha mẹ thôi.

“Anh cảm thấy với điều kiện của anh... người lớn trong nhà đều đồng ý. Tiểu Bội, sao em vẫn còn do dự vậy?” Tiểu Bạch cách chiếc bàn mỉm cười.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện dáng vẻ mỉm cười của anh ta có chút giống Dịch Phàm, chỉ có điều Dịch Phàm tự sướng hơn thôi. Bỗng dưng, tôi muốn vỗ vai anh ta nói: Ôi trời ơi, anh quả thật ngọc thụ lâm phong, người thấy người yêu, các cô gái không nhìn trúng anh thật sự là đui mù hết rồi, còn nữa, làm ơn anh đừng có tự sướng nữa. Song ngẫm nghĩ lại Tiểu Bạch cũng không phải là Dịch Phàm, nói giỡn với anh ta như vậy không thích hợp cho lắm.

Trả lời anh ta sao đây, thật sự bó tay rồi. Tôi rất muốn nói thật với anh ta: Tôi trước mắt hoàn toàn chưa có kế hoạch tuyển phối ngẫu (= vợ hoặc chồng), tất cả mọi thứ bất quá chỉ là ông ba Hoàng để không gấp mà Thái giám gấp của tôi đơn phương tình nguyện mà thôi. Nghĩ rồi lại nghĩ, lại cảm thấy đã phá huỷ đi hình tượng giáo sư to lớn thần thánh trong mắt học sinh quá.

Ôi, bình thường cái con nhỏ Quan Tiểu Bội luôn có thể vì một sự việc mà tìm ra được muôn vàn lý do đi đâu mất tiêu rồi.

“Tiểu Bội, em bằng lòng không? Đồng ý anh đi. Anh sẽ chứng minh anh là một người thích hợp với em.” Tiểu Bạch nói, ngữ khí lại có chút bức ép.

Ôi, anh hai à, chuyện này không phải cứ đi tay không là được đâu, anh xem người cầu hôn đều lấy nhẫn ra để mà lừa đó thôi. Tuy rằng cầu người ta làm bạn gái không bằng cầu người ta làm vợ, nhưng tốt xấu gì anh cũng đợi dọn món lên để tôi ăn no cái đã rồi mới có thể suy nghĩ xem có nên đồng ý hay không chứ.

Có điều, Tiểu Bạch nói cũng đúng, hai đứa chúng tôi quả thật quá xứng đôi vừa lứa, quá hợp, hợp lại ắt thành, không thành mới trái lẽ thường. Nhưng thấp thoáng, dường như có thứ gì đó ngăn cản tôi nói ra “Đồng ý” kia. Lúc tôi đang vùng vẫy dùng hết vốn liếng liều mạng để tìm ra đối sách, điện thoại vang lên.

Tôi chưa từng cảm kích cuộc điện thoại của Dịch Phàm đến vậy.

“Quan Tiểu Bội, qua đây tăng ca!”

“Hử?” Tôi không cảm kích hẳn nữa, tôi vẫn đang đợi để ăn mì Ý mà, “Không phải bản thân anh cũng đã tan ca rồi sao?”

“Tôi lại phát hiện lỗi trên văn kiện mà cô làm. Không muốn phạm phải sai lầm như lần trước nữa, thì nhanh chóng qua đây!”

Tôi hoảng sợ mặt tái mét luôn: “Tôi lập tức tới liền.” Xảy ra chuyện nữa thì không có người thay tôi chống đỡ nữa đâu.

“Sao vậy?” Tiểu Bạch hỏi tôi.

“Văn kiện tôi làm xảy ra sai sót... tôi phải lập tức trở về, nếu không tổn thất nghiêm trọng.” Tôi nắm lấy túi xách chạy ra ngoài.

“Anh đưa em đi.” Tiểu Bạch đuổi theo.

“Không cần, anh ăn cơm đi, đặt chỗ không dễ gì, ăn không hết thì nhân tiện gói phần của tôi lại, tôi vẫn rất muốn nếm thử mì Ý chính tông.”

“Vậy anh đến đón em?”

“Không cần đâu, tôi không biết mấy giờ xong nữa.” Tôi hướng Tiểu Bạch cười xin lỗi, kêu tài xế chạy nhanh chút.

Chiếc xe chạy như bay, tôi từ kính chiếu hậu, nhìn thấy khuôn mặt có chút thất vọng của Tiểu Bạch.

Xin lỗi. Tôi thầm nói trong lòng.

Đến công ty, lại phát hiện chỉ có văn phòng tổng tài là sáng đèn.

Dịch Phàm đang lật xem một phần kế hoạch trong hạng mục, thấy tôi đi vào, hần chỉ vào cái thùng dưới đất: “Đem đồng văn kiện này kiểm tra lại một lần nữa.”

Tôi ôm lấy cái thùng trở lại vị trí của mình, bắt đầu công việc. Bên trong đều là văn kiện của hạng mục đấu thầu mà gần đây bộ phận pháp luật mới tiếp nhận, từ giấy tờ ký kết đấu thầu đến hợp đồng, từ giấy tờ ký kết đưa ra giá cả đến thành viên tham dự, kiểm tra những con số chẳng chịt, của người khác làm tôi cũng xem. Những thứ này đáng lý không phải do tôi phụ trách, nhưng Dịch Phàm đã dùng giọng điệu ‘công việc phải ưu tiên’ nói với tôi rồi, tôi chỉ có thể làm một nhân viên tận chức thôi.

Số liệu, văn kiện pháp luật... lỗi chính tả, cái gọi là kiểm tra, chung quy chỉ có một từ — xem. Nhưng mà chính vì xem, xem đến hoa cả mắt eo nhứt lưng mỗi, kiểm tra tư liệu tôi phụ trách đến mấy lần, sau khi xác định không có sai sót, đã là 11 giờ đêm rồi.

Tôi đến phòng trà nước rót nước, ôm lấy cái ly bắt đầu xuất thần... phòng làm việc yên tĩnh, hành lang tối đen, giống như bản thân bất tri bất giác đi vào một không gian khác, bên ngoài đã có những thay đổi lớn, loài người đã không còn tồn tại, còn tôi lại vô tri vô giác ở trong một góc nhỏ, lại còn làm công việc không có ý nghĩa gì.

“Nè, tan ca thôi.” Một giọng nói vang lên.

Tôi giật cả mình, quay đầu lại nhìn Dịch Phàm đứng ở cửa, ánh sáng và bóng tối đan xen, vẻ mặt của hắn cũng không rõ ràng.

“Đang nghĩ cái gì đó? Thấy cô ngẩng người cả buổi trời.”

“Tôi đang nghĩ, có phải tăng ca tăng đến ngày tận thế rồi không, trái đất hiện chỉ còn sót lại một mình tôi.”

“Bây giờ có tôi xuất hiện, cô không phải một mình nữa rồi.” Hắn cười.

“Ha ha ha ha,” Tôi bắt đầu cười, “Có anh chẳng thà không có còn hơn!”

“Cô lại cười như vậy nữa rồi!” Dịch Phàm tức giận, “Trái đất chỉ còn lại hai người, cô còn kén cá chọn canh, cô định chờ người sao Hỏa chắc?! Nói thật rốt cuộc tôi có điểm nào khiến cô không vừa mắt hả? Lần trước lúc Lý Lạc nói kêu tôi cùng cô đi ứng phó ba cô, cô cũng cười như vậy, tôi mở mắt cũng có thể tưởng tượng ra được tình cảnh lúc đó!”

Với tư cách là giống đực cuối cùng trên trái đất mà vẫn bị giống cái cuối cùng của trái đất chê... ha ha, vẻ mặt vụn vụn của Dịch Phàm cũng vui quá đi.

Tôi nhin không được nói: “Dịch Phàm, anh đừng có bám lấy tôi nữa. Anh là tổng tài cao cao tại thượng (= ngự ở trên cao), tôi chỉ là một cô gái bình thường... chúng ta, không thể nào được.”

Mặt của Dịch Phàm nháy mắt đen thui: “Tôi lúc nào...”

“Ha ha, tôi giỡn chơi thôi. Tôi vẫn mong mỗi có cơ hội đá một nhân vật lớn, sau đó hùng hồn nói ra lời nói ở trên. Ôi trời, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thú vị rồi.” Tôi nhìn khuôn mặt buồn bực của Dịch Phàm hớn hờ nói, “Ý của tôi là, lấy ví dụ như bánh nướng cuộn (9) cùng khách sạn năm sao, hai thứ này ở mọi góc độ mà nói, đều rất tuyệt, nhưng nếu như trong khách sạn năm sao lấy bánh nướng cuộn làm bữa sáng bên cạnh rượu đỏ, bên cạnh cà-phê, thì không hợp rồi.”

((9) Bánh nướng cuộn: Là một trong thực phẩm truyền thống của Trung Quốc, thông thường vỏ bánh được làm từ hỗn hợp bột mì cùng bột bắp trộn lại trắng ra nướng lên. Nhân bên trong thì có rất nhiều loại, , mùi vị cũng nhiều vị: mặn ngọt lạt ngũ vị hương...)

“Rất tốt, cô còn biết mình chính là cái bánh nướng cuộn.” Dịch Phàm suy nghĩ một chút lại hỏi, “Vậy cô từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến đại loại như muốn tôi làm bạn trai à? Theo số lượng thống kê, dường như các cô gái vào AC, đều đã từng có suy nghĩ này, nhiều người còn chuyển sang hành động nữa kìa.”

Dịch Phàm đang tự sướng vô cùng cực sao nhìn cứ như đang thảo luận vấn đề nghiêm túc với giáo sư vậy, quả thật là... muốn bị người đánh đây!

Tôi nghĩ ngợi một chút nói: “Có đó.”

“Vậy cô còn... tôi là người cuối cùng của trái đất, người cuối cùng đó nha!”

Cô là người sao Hoả à!

Tôi trừng hấn một cái: “Lão đại à, anh chớ có bực tức nữa, cái khuôn mặt bị ghét bỏ kia của anh quả thật không đáng mấy đồng tiền. Thật ra mỗi một cô gái trước khi trưởng thành, đều có một giấc mộng muốn làm cô bé lọ lem, nhưng theo thời gian qua đi, các cô gái đều sẽ ý thức được rằng, làm một cô gái khờ khạo như vậy, chẳng thà làm mẹ kế còn thực tế hơn một chút. Cho dù ở trong thế giới cổ tích, thì trong một vạn hoàng tử cũng chỉ có một người cưới cô bé lọ lem, còn lại đều lấy công chúa. Môn đăng hộ đối, đây là thực tế mà cũng là lựa chọn thông minh.”

“Cô là kẻ thô tục, đã là thời đại nào rồi, cô còn có tư tưởng cổ hủ lạc hậu như vậy nữa!”

“Anh không tục cho tôi xem thử coi! Không tục vậy bây giờ anh lấy bảo mẫu tay xách nách mang thử tôi xem đi!”

Dịch Phàm suy nghĩ một lát: “Bỏ đi, đầu óc tôi có vấn đề mới đi nói chuyện nghiêm túc với cô. Đi thôi, đưa cô về nhà.”

Sáng sớm ngày hôm sau Tiểu Bạch phải lên máy bay, tôi dậy thật sớm để đi ra sân bay với anh ta.

“Vốn muốn cùng em ăn một bữa cơm, nhưng lại không ăn được.” Anh ta cúi đầu nhìn tôi nói.

“Hề hề, đều tại tôi, bình thường làm việc không cẩn thận tỉ mỉ, cứ phải tăng ca suốt.” Tôi ngượng ngùng nói.

“Ông chủ của em, cái người tên Dịch Phàm...”

“Ôi trời, anh ta chính là tên thần kinh, cũng không biết sao lại trở thành tổng tài nữa. Đừng nhắc đến anh ta nữa, hễ nghĩ đến anh ta là tôi lại đau cả đầu.”

“Vậy được, anh cũng không muốn nhắc đến anh ta. Vấn đề tối qua của anh, em đã nghĩ kỹ chưa? Anh sắp sửa phải đi rồi, vẫn chưa chịu cho anh một câu trả lời sao?” Tiểu Bạch kéo lấy tay tôi, cái động tác này... dường như là muốn hôn à nha.

“Thôi chết, bên kia bắt đầu gọi tên rồi kìa, còn không đi nữa sẽ không kịp mất.” Tôi lấy lý do đẩy anh ta ra.

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu, cười: “Vậy anh đi trước đây, phải hứa là sẽ gọi điện thoại cho anh đó. Không hứa cũng phải gọi cho anh, có rảnh thì tìm anh, lúc nào cũng hoan nghênh em.”

Tôi gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt anh ta.

Tôi vẫn đứng ở đại sảnh phòng chờ sân bay, nhìn chiếc máy bay của Tiểu Bạch biến mất trong tầm mắt, mới xoay người rời khỏi.

“Quan Tiểu Bội.” Vừa bước ra khỏi đại sảnh phòng chờ, liền nghe thấy có người gọi tôi.

“Dịch Phàm, sao anh lại ở đây?”

“Tiễn một người bạn.” Dịch Phàm mở cửa xe, “Lên xe đi, tôi cho quá giang về công ty.”

“Ồ, nhân vật cỡ bự nào mà phải để đích thân tổng tài đại nhân đưa đi vậy.” Tôi leo lên xe hỏi.

Dịch Phàm lại không nói gì, rất lâu mới hỏi: “Cô với anh Bạch kia...”

“Đúng vậy. Tuy là ý của ba mẹ tôi, nhưng... tôi cũng muốn qua lại với anh ấy, anh ấy có vẻ không tệ.”

Lại qua một lúc lâu, Dịch Phàm mới nói: “Quan Tiểu Bội, giúp tôi tìm một người coi mắt đi. Đừng là mấy cô gái bình thường ở trên đường hay ở mấy công ty mai mối nữa, giống như cô đã nói, tìm một người đẹp có gia thế môn đăng hộ đối đó.”

Giọng nói lạnh lùng, không một gợn sóng.

27. Chương 27

Người đẹp có gia thế... một tuần nay, ăn cơm, đi ngủ, đi vệ sinh tôi không một giây phút nào ngừng lẩm bẩm cái cụm từ này, người đẹp có gia thế với tôi cũng tựa như thần đèn, thần bí không thể tả.

“Chị nói xem Dịch Phàm để ột cô nương như em, có thể miễn cưỡng gọi là cô gái nhỏ đáng yêu như vậy đi đâu mà tìm người đẹp có gia thế đây, đây không phải là đi tìm đầu trọc để mà đòi tóc sao.” Tôi than vãn với Tô.

“Cô gái nhỏ đáng yêu?” Tô phụt cười, “Em có biết không, khi trong sở thú cũng được chia theo đẳng cấp, sướng nhất là hầu vương, ăn ngon uống ngon thỉnh thoảng còn có cơ hội ăn hiếp người chăm sóc khi, còn em chính là cái loại chỉ trốn ở trong góc không có đồ ăn nước uống, ngay cả con công chuồng kế bên cũng có thể thoải mái ăn hiếp, là cái loại khi cóc kéké nhỏ bé đó.”

“Đây là so sánh kiểu gì của chị vậy! Em mà là con khi cóc kéké, chị thì sao!”

“Chị là người cho khi ăn, niềm hạnh phúc hằng ngày chính là xem lũ khi đánh nhau, đồng thời đau xót thay cho số mệnh của lũ khi vô tri kia.”

Tôi nhấn nhay sự châm biếm cũng như sự so sánh quái đản của Tô, ai biểu chị ấy là người có khả năng quen biết được người đẹp có gia thế nhất mà tôi quen biết trong đời thực chứ.

“Giúp em giới thiệu một người đi. Chị nhiều bệnh nhân như vậy, không có tiền thì ai mời nổi chị chứ.” Tôi van cầu.

“Cho nên mới lực bất tòng tâm đó.” Tô cười ngửa tay, “Người đẹp gia thế? Chưa từng gặp. Người đẹp ai oán, trái lại thì rất nhiều – các oán phụ có gia thế đó.”

Cho dù là oán phụ, thì cũng là có gia thế, chứ nào giống thứ bình dân tiểu bá tánh như cô, cho dù có muốn oán đi chẳng nữa, dù có nỗ lực cách mấy cùng lắm cũng chỉ ở trong nhà mà oán. Tôi ghi nhớ sâu sắc điểm này, bầu vú lấy Tô như cọng rơm ngon cỏ, triển khai làm cái đuôi thuyết phục vận động suốt hai mươi bốn tiếng không ngừng nghỉ với chị ấy.

“Hành vi này của em đủ để thăng cấp thành quái đản đó.” Khi Tô bị tôi chặn trước cửa nhà vệ sinh lần thứ bảy, phàn nàn.

“Hề hề, chị mà không đồng ý, em liền ở ngay đây xem chị giải quyết vấn đề sinh lý.”

Hồ hờ, em mà không giầy vò cho đại tràng (= ruột già) của chị vận động trì trệ, ảnh hưởng đến sự co bóp, dẫn đến thức ăn thừa không thể nào thuận lợi bài tiết ra ngoài – mà có cái tên thường được gọi đó là táo bón – thì không bỏ cuộc.

“Quan Tiểu Bội! Em ra ngoài cho chị! Coi như chị đồng ý với em đó!” Tô Ngật Tâm bác sĩ tâm lý có tiếng được coi là thờ ơ lạnh lùng, dưới sự quấy rối đeo bám của tôi, cuối cùng cũng suy sụp rồi.

“Nói thật, em thật sự tính giúp Dịch Phàm tìm người như thế sao? Con gái gia đình có tiền, đây không phải là cô em gái nhỏ bị trang web mai mối lừa đến đâu, nhìn không vừa mắt liền có thể tùy tiện vứt bỏ.” Tô sáng khoải đi từ nhà vệ sinh ra, vẫn là bộ dáng độc mồm độc miệng.

“Cảm ơn trời đất! Như vậy thì hẳn sẽ không phải ngày ngày đến làm phiền em.”

Tô nhìn tôi chăm chú một hồi nói: “Quan Tiểu Bội, sớm muộn cũng có một ngày chị sẽ tự tay mở banh cái đầu của em ra, đem từng sợi dây thần kinh trong đó lấy ra đặt dưới kính hiển vi để kiểm tra một lượt. Thật sự không biết là nguyên nhân gì mà tạo nên được cái kẻ có đầu óc khác thường như em vậy.”

Tôi bị ngữ khí cuồng nhiệt, ánh mắt say mê của chị ấy làm giật cả mình, nhỏ tiếng bẩm bẩm: “Em làm gì có?”

“Được rồi, tuy rằng chị đồng ý với em rồi, nhưng cũng không thể làm không công, em phải giúp chị một việc.”

“Không vấn đề gì.” Tôi bảo đảm.

Mấy ngày sau, Tô dẫn tôi tham gia một buổi tiệc riêng dành cho cái được gọi là hào môn .

“Có phải chị thường được mời đến tham gia các loại hoạt động như thế này phải không? Sao trước nay không dẫn em theo?” Tôi nhìn chiếc đèn chùm pha lê cầu kỳ sang trọng rũ xuống trên trần đại sảnh đang chiếu những tia sáng lấp lánh khắp mặt đất, không nhìn được cảm thán.

“Chị là đến làm việc. Còn nữa, em đừng có mà làm cái bộ dáng nhỏ nhen ghen tỵ để cho chị mất mặt.”

Quả nhiên, một người có vẻ như trợ lý đến trước mặt Tô: “Cô Tô, xin chào, bà Lâm chờ cô đã mấy tiếng rồi. À, vị này chính là đồng nghiệp của cô à? Nhìn có vẻ còn rất trẻ đó. Mời đi bên này, bà Lâm ở phòng 504.”

Tô cảm ơn anh ta, dẫn tôi vào thang máy.

“Đồng nghiệp?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Bà Lâm là bệnh nhân của chị. Tình trạng bệnh của bà ta rất đơn giản, chính là nỗi lo âu sâu muộn tồn tại phổ biến của phụ nữ hào môn do trong lòng cô đơn trống vắng cộng thêm thiếu cảm giác an toàn. Loại bệnh này trị dứt thì rất khó, nhưng làm dịu thì rất đơn giản – em chỉ cần lắng nghe bọn họ phàn nàn là được rồi.” Tô giải thích.

“Hả, em không biết!”

“Lắng nghe, lắng nghe! Quan Tiểu Bội, đừng có nói với chị là em nghe người ta nói chuyện cũng không biết nhá.”

“Nói chuyện với người ta ngược lại là sở trường của em, nhưng mạo nhận là bác sĩ tâm lý? Bà Lâm sợ bí mật bị bại lộ, đòi hỏi phải là bác sĩ tâm lý có đạo đức mới yên tâm sao?”

“Không phải, bà ta nói chuyện với chị cũng nhằm chán rồi, muốn có thêm nhiều người lắng nghe, chị đồng ý giới thiệu bác sĩ khác cho bà ta.” Tô lắc đầu khẽ nói, “Nếu như thật sự tìm bác sĩ khác, tiền kiếm được phải chia ra đó.”

Tôi im lặng trong giây lát: “Tô, chị có cảm thấy sự yêu thích tiền bạc của chị cũng đã thăng cấp đến trình độ quái đản rồi không?”

“Duy trì một loại sở thích đối với sức khỏe cũng như tâm lý rất có ích. Cho nên, Chị yêu thích cái loại quái đản này.” Tô nhìn lên thể phòng, “Đến rồi, bây giờ em là trợ lý thực tập của chuyên gia tâm lý nổi tiếng Tô

Ngật Tâm. Nhớ kỹ, chỉ cần lắng nghe, thỉnh thoảng đưa ra lời đánh giá mơ hồ chung chung là được. Chị ở dưới kia, sau khi kết thúc xuống dưới tìm chị.”

Bà Lâm là người phụ nữ kiểu mẫu do bảo dưỡng kỹ lưỡng, đã năm mươi mà nhìn như ba mươi.

Tôi bắt tay bà ta, trong lòng có chút thấp thỏm – chuột giả người cứ luôn lo lắng sợ lòi đuôi.

Song bà Lâm lại chỉ coi tôi như một sinh mệnh tồn tại bình thường, đối với cá thể con người như tôi không chút để ý, trực tiếp bắt đầu cuộc nói chuyện.

Kết cấu câu cú của bà ta là như vậy: “Lần đầu tiên tôi gặp ông ấy, chỉ mới mười bảy... nửa tháng sau... vào hôm sinh nhật mười tám tuổi của tôi... khoảng chừng hai tuần sau... ngày mà chúng tôi kết hôn tôi nhớ rất rõ... lúc đó là 9 giờ 9 phút 9 giây...”

Trong lúc tôi còn tưởng bà ta muốn lấy ‘ngày’ làm trọng tâm, đem câu chuyện của mình kể đến long trời lở đất, thì một tiếng gõ cửa cắt ngang lời của bà ta.

Bên ngoài cửa là một cô gái trẻ trung, mặc một bộ lễ phục màu trắng có đuôi váy dài lê dưới đất, thân hình rất được, khí chất không tục, nhưng trong sự xinh đẹp đó nhìn một cái liền biết, là do tiền bạc đắp nên, thiếu đi một loại tự nhiên.

Cô ấy nói : “Mẹ, buổi tiệc bắt đầu rồi, mẹ có xuống không?”

“Chưa xong, nói với ba con mẹ nhứt đầu. Thay mẹ chiêu đãi khách.” Bà Lâm nói.

“Tôi nói đến đâu rồi?” Sau khi cô gái kia đi, bà Lâm hỏi tôi.

“Bà đang kể đến năm đó hai mươi bảy tuổi, con gái bà ra đời.” Tôi nhắc nhở bà ta, đồng thời làm tốt công tác chuẩn bị như một đứa trẻ thích lắng nghe tình tiết chi li của câu chuyện cổ tích.

Bà Lâm lại nhìn về phía cánh cửa: “Vừa nãy là con gái tôi, đứa con tốt biết bao...”

Từ lúc này, kết cấu câu của bà Lâm lại thay đổi là: “Nhà chúng tôi là nhà có tiền... các người là kẻ nghèo hèn... so với chúng tôi, các người là bình dân... chúng tôi có quyền có thế, các người vô quyền vô thế...”

Ba tiếng sau, bà Lâm bị tư tưởng của cánh cửa hào môn ăn sâu nên có một trái tim trở nên u oán vụn vụn, trong quá trình đã vô tình đả kích khinh thường người đại diện cho tầng lớp bình dân tiểu bá tánh là tôi đây, đạt đến đỉnh điểm.

Sau khi bà Lâm đem toàn bộ cảm xúc của bà ta quăng vô cái thùng rác là tôi xong, tôi mới được giải thoát, xuống bãi gửi xe dưới lầu tìm Tô.

“Sao rồi?” Tô hỏi tôi.

“Hiện giờ em thậm chí còn biết tình nhân đương nhiệm của chồng bà Lâm mặc đồ lót số mấy luôn đó, đồng thời cũng nhận thức sâu sắc được so với cái đám người được gọi là hào môn này em quả thật là rác rưởi, là phế vật, là hạt bụi tự ti không đáng được sống trên cõi đời.” Tôi buồn bực nói.

“Căn bệnh chung của hào môn, cảm thấy ai cũng thấp hơn bọn họ một bậc, nhưng thú vị là khi gặp phải kẻ có quyền thế hơn, bọn họ lại có thể khom lưng uốn gối. Đây là bí quyết thành công của bọn họ, cũng là mấu chốt thất bại của bọn họ. Em mà cứ coi lời của bà ta là thật, em mới là đồ ngốc đó.” Tô nói một cách lạnh lùng, “Tìm được người đẹp có gia thế mà em cần chưa?”

“Em làm gì rãnh rỗi? Ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng phải ráng nhịn đến cuối cùng mới đi giải quyết.”

“Em ngu ngốc dễ sợ luôn, chị để em đi nói chuyện chắc?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Tôi ngạc nhiên.

“Vậy em có thấy cô Lâm chưa?”

Cô Lâm? Cô gái mặc váy dài xinh đẹp nhưng lại không được đẹp tự nhiên?

“Lâm Thất, cháu gái duy nhất của tập đoàn Lâm Thị, vì là đứa cháu gái xếp thứ bảy trong đời thứ ba của dòng họ Lâm, cho nên mới đặt cái tên vừa tục vừa nhả như vậy. Hề hề, cũng không biết dòng dõi bọn họ

làm sao nữa, ông già sinh được bốn người con trai, bốn người con trai lại sinh được con trai – đương nhiên, trừ Lâm Thất ra. Cho nên đứa cháu gái này liền lập tức trở thành trân quý. Bà cô ấy xếp thứ ba trong đám anh em, vốn đã rất bản lĩnh rồi, lại phụ nhờ nữ quý (= cha dựa vào con gái), nên đặc biệt được coi trọng. Ôi trời, lần sau nhớ phải nghe ngóng thử xem gia tộc bọn họ phải chăng có bí phương chuyên môn sinh con trai.”

“Chị thật là nhiều chuyện.” Tôi bĩu môi.

“Chú út của Lâm Thất năm năm trước ở nước ngoài xảy ra tình một đêm, người này là ai?” Tô đột nhiên hỏi.

“Cynthia, một diễn viên điện ảnh hạng ba nhờ vào việc cưới mà thành danh.” Tôi trả lời lưu loát.

“Hừ hừ, ai nhiều chuyện hả?!” Tô nhướn mày nhìn tôi, “Đây là tính chất công việc, chuyện bốn bác sĩ biết còn nhiều hơn kia, chỉ có điều do đạo đức nghề nghiệp nên chọn lựa im lặng thôi. Nè, biểu tình đó của em là sao hả, có còn muốn nghe thông tin của Lâm Thất nữa không?!”

“Muốn, muốn!” Tôi vội vã trưng cái mặt mình ra, thu hồi biểu tình khinh bỉ.

“Cô ta lớn hơn em một tuổi, đã du học bên nước ngoài nhiều năm rồi, học lực thuộc dạng có thể ứng phó được trong giới hào môn lại không cần làm bản thân phải vất vả, biết cầm kỳ thi hoạ, nữ công (may vá) ca múa, tóm lại toàn bộ kỹ nghệ sở trường dành cho hào môn đều có. Lúc trước từng có bạn trai, không nhiều, trước mắt có qua lại với vài diễn viên điện ảnh tép diu, cô ta nằm trong dạng được giá đem bán, đang trong thời kỳ nhảm chán cần thứ tiêu khiển. Trên cuốn sổ tay tuyển chọn con rể ‘tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn’ của nội bộ gia tộc, có liệt kê danh sách những người đàn ông hào môn có độ tuổi thích hợp, Dịch Phàm... danh tiếng cũng không tồi.”

“Sổ tay con rể ‘tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn’? Có cả cái thứ này à?” Tình cảm kính ngưỡng của tôi đối với Tô, đã tăng không giới hạn luôn.

“Tu từ, so sánh. Ý là, Lâm Thất là người đẹp có gia thế, đồng thời cũng môn đăng hộ đối với Dịch Phàm.” Tô cắn bút cúi đầu nhìn cuốn sổ trong tay tự nói tự trả lời, “Chao ôi, sau này nếu nghỉ hưu, đi làm nhà báo tin giải trí được đó.”

Tục ngữ có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng tôi thấu hiểu Diêm Vương nhưng lại bại dưới tay tiểu quý.

Sau khi nhận được toàn bộ tư liệu về Lâm Thất, tôi quyết định trở lại bữa tiệc, nói chuyện với cô ta, thuyết phục cô ta gặp mặt Dịch Phàm, kết quả lại bị bảo vệ chặn lại.

“Cô ơi, cô có chuyện gì sao?” Anh bảo vệ đẹp trai lịch sự hỏi.

“Tôi muốn tìm cô Lâm Thất bàn một chút chuyện.”

“Cô có được cô ấy mời không?”

“Không có. Tôi không phải là khách của cô ấy. Nhưng tôi đi cùng với cô Tô Ngật Tâm, chị ấy là bác sĩ của bà Lâm.”

Bảo vệ gọi một cuộc điện thoại, sau khi đặt điện thoại xuống nói với tôi: “Xin lỗi cô, bà Lâm nói chưa từng gặp cô.”

“Hả, có nhầm lẫn không đó? Vừa nãy tôi còn nói chuyện với bà Lâm suốt năm sáu tiếng đồng hồ mà.”

“Bà ấy nói như vậy, thì sẽ không lầm lẫn đâu. Xin mời cô rời khỏi.”

Tôi trở lại trong xe của Tô hỏi: “Bọn họ làm sao vậy?”

“Đây chính là người đẹp có gia thế, ngoài mặt thì xinh đẹp trong lòng thì thối rửa, trở mặt không nhận người. Mỗi một người đều kêu ca trước mặt bác sĩ tâm lý là mình bất hạnh, ngoảnh mặt cái lại không chịu thừa nhận mình từng gặp bác sĩ.” Tô bình phẩm một cách khách quan, “Đứa con gái mà được bồi dưỡng từ gia đình như thế... em thật sự... muốn giới thiệu cho Dịch Phàm?”

Tôi suy nghĩ cặn kẽ một lát: Nếu như bà Lâm biến thái bồi dưỡng ra đứa con gái được kế thừa cái tính tình của bà ta... trời ạ, thật mong chờ Dịch Phàm bị giày vò nha.

“Nè, số điện thoại cũng như những nơi thường đến của Lâm Thất.” Thấy tôi gật đầu, Tô đưa một tờ giấy qua, “Quan Tiểu Bội, là em quyết định làm, sau này đừng có mà hối hận.”

28. Chương 28

Đạo này ngày tháng tương đối bình lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng ứng phó với mẩu tin mập mờ của Bạch Tiểu Bạch ra, thì không có gợn sóng nào. Tôi cẩn thận suy nghĩ kỹ xem nguyên nhân nào làm cho cuộc sống yên bình như vậy, phát hiện thì ra Dịch Phàm không có gây rắc rối. Chẳng lẽ hắn đã quên trước đó đã từng nói “Phải tìm một cô gái môn đăng hộ đối”, cuối cùng cũng không muốn đi coi mắt nữa trở lại bình thường rồi à?

Song, hiện thực vĩnh viễn sẽ không phát triển theo hướng bình thường.

“Quan Tiểu Bội, chuyện lần trước giao cho cô sao rồi?” Lúc ngẫu nhiên gặp trong thang máy, Dịch Phàm nhìn vào con số đang thay đổi đầu cũng không ngoảnh lại hỏi.

“Ồ, tìm được một...”

“Vậy nhanh chóng sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt.” Thang máy dừng ở tầng 23, hắn đi thẳng ra ngoài.

Gần đây hắn chỉ nói với tôi duy nhất hai câu, liền khiến sự chờ mong hắn trở lại bình thường đập tắt luôn, đằng sau ngữ khí lãnh đạm lạnh lùng trong lúc bàn công việc, thực ra vẫn là cái tên cuồng kết hôn.

“Em tựa như là một tay thợ săn lão luyện, im lặng mai phục cẩn mật trong rừng rậm, chờ đợi con hồ ly gian xảo cùng âm hiểm...” Về đến nhà, tôi nói với Tô về kế hoạch làm sao để tiếp cận Lâm Thất.

Tô cắt ngang sự hoang tưởng nhảm chán của tôi: “Nếu em mà là thợ săn, thì quả thật là tin vui của động vật toàn thiên hạ, chị thật không thể hiểu, rõ ràng đã nói với em là vào định kỳ bảy giờ mỗi tối Lâm Thất nhất định sẽ uống cà-phê ở quán cà-phê tầng một của hội quán Roland rồi, em đã bỏ ra biết bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa hẹn được cô ta là sao?”

“Kể có tiền mà, luôn có chút khó tiếp cận, em cần phải có kế sách vẹn toàn.” Tôi cười tươi phân bua ỉn. Trên thực tế, lời của bà Lâm dường như vẫn còn ảnh hưởng đến tôi, khiến cho tôi luôn cảm thấy Lâm Thất cũng là dạng “Kẻ nghèo hèn miễn dòm miễn chạm miễn tơ tưởng”, khiến người ta không muốn tiếp cận ghê.

“Mà chị không sợ Lâm Thất nhận ra em là bác sĩ tâm lý giả mạo à?”

“Em cảm thấy mình khi đó lọt vô tầm mắt cô ta chắc? Đối với họ mà nói, em đại khái thật sự chỉ là hạt bụi bị xem nhẹ mà thôi.” Tô nói một cách thẳng thừng.

Bất kể là có bao không tình nguyện, lệnh của tổng tài không thể làm trái.

Khi tôi liên tiếp ba ngày giả làm người qua đường giáp đi qua đi lại ngoài cửa quán cà-phê hội quán Roland, nghĩ nát óc để mở lời, thì có một người vỗ vai tôi: “Cô ơi, mời cô vào trong một lát.”

Trong nháy mắt đó tôi có chút nghi hoặc.

“Cô Lâm Thất tìm cô.”

Hồ ly từ khách thành chủ tóm lấy thợ săn.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Dưới ánh đèn mờ của quán cà-phê, Lâm Thất cười như không cười khuấy tách cà-phê hỏi.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Cô làm sao...”

Lâm Thất liếc nhìn người vừa mới ra ngoài cửa gọi tôi: “A Bảo, giải thích một chút với cô ấy.”

Chàng thanh niên được gọi là A Bảo nói: “Mấy ngày nay, chúng tôi nhìn thấy cô đi tới đi lui ở chỗ này đi chưa được mấy trăm mét đã trở lại. Thỉnh thoảng có người hỏi cô có cần giúp gì không, cô liền ngo trái ngo

phải khắp nơi hy vọng có thể che giấu ý đồ thật sự của cô. Nhưng kỹ thuật diễn của cô thật không inh. Nè, cô nhìn xem, bên đường có một cột điện thường có người dán mấy tờ quảng cáo lên, trước cửa có viết cái bảng thực đơn để chọn món, khi bị người ta nghi ngờ, cô hoàn toàn có thể giả bộ như đang đọc nội dung phía trên tấm bảng, mà không cần phải là cứ nhìn chăm chăm vào góc tường. Cái góc tường—” Anh chàng đó gõ gõ bức tường sát đường của quán cà-phê, phát ra âm thanh cảm giác như là thủy tinh, “Trên thực tế đây là mặt kính, từ bên trong hoàn toàn có thể nhìn thấu ra. Người đàn ông phía trước bên trái, đúng, chính là cái người mặc quần màu đen, cũng bởi vì cô vô duyên vô cớ nhìn chăm chăm, nên căng thẳng đã làm đổ cà-phê lên quần ba lần, mới đem cái quần màu vàng nhạt biến thành màu đen.”

“Là một người thường xuyên được người ta nhìn ngó, mặc dù người cô nhìn không phải là tôi, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của cô.” Lâm Thất nói.

Tôi quyết định dùng lời nói để phá vỡ sự ngưng ngừng lúc này: “Là như vậy, tôi là trợ lý của tổng tài AC, anh ta bị chinh phục bởi tài hoa cũng như sắc đẹp hơn người của cô Lâm đây, hy vọng có cơ hội mời ăn cô Lâm một bữa cơm.”

“Dịch Phàm?”

“Ừm, tổng tài AC, thanh niên tài tuấn, tài năng danh tiếng...”

“Tôi biết anh ấy là ai.” Lâm Thất ngắt lời tôi, “Đã muốn hẹn với tôi, tại sao anh ấy không tự đến nói?”

“Tổng tài của chúng tôi sợ đường đột với cô Lâm đây. Anh ấy cảm thấy nếu như bị người như cô Lâm tài mạo song toàn gia thế xuất chúng phẩm hạnh đoan trang như vậy cự tuyệt... sẽ rất xấu hổ.”

Sự thật chứng minh, Lâm Thất quả nhiên là con gái của bà Lâm, một đồng lời ca tụng này đã có hiệu quả cực tốt, cô ta nở nụ cười: “Trở về nói với tổng tài của nhà cô, tôi đồng ý gặp anh ấy, thời gian địa điểm để tôi chọn.”

Sự tình phát triển có chút như dự liệu.

Đầu tiên, Dịch Phàm cái tên cuồng coi mắt sau khi gặp mặt Lâm Thất, lại lấy tốc độ nhanh chóng khó tin xác lập quan hệ yêu đương với cô ta, sau đó, càng nằm ngoài dự liệu của tôi là, sau khi Dịch Phàm coi mắt thành công, tôi lại không có triệt để thoát khỏi thân phận bà mối cộng thêm tùy tùng theo hầu như sự mong chờ bấy lâu nay, chào đón tự do khao khát đã lâu, địa vị trái lại càng thêm thấp kém.

Trên thực tế, hiện giờ tôi dường như có hai vị chủ tử.

Ví dụ như lúc này đây, trong lúc Dịch Phàm cùng Lâm Thất hưởng thụ bữa cơm tối dưới ánh nến, tôi cùng A Bảo giống như hai cái đèn đường chớp tắt ở kế bên ngồi đối diện nhau không nói mà uống nước.

“Anh nói xem, tụi mình có giống như nha hoàn với thư đồng không? Trong lúc chủ tử bọn họ hẹn hò, đứng một bên hóng gió ngắm cảnh... không đúng, tụi mình càng giống hạ nhân đang nhìn trộm chủ tử vụng trộm.”

“Một người kiêu ngạo như cô Lâm, thích được người ta chú ý.” A Bảo nhìn Lâm Thất một cách say mê.

Tôi vẫn cứ cảm thấy lúc Dịch Phàm đi coi mắt mà phải có người ở bên cạnh đỡ đỡ bệnh lắm rồi, mà cái cách Lâm Thất lúc hẹn hò còn bắt người ta phải nhìn nữa, chỉ có thể gọi là biến thái thôi.

Tôi không tài nào hiểu nổi cái lô-gic của A Bảo, nhưng vẫn làm theo như ý của anh ta nhìn Lâm Thất – cô ta cười lên rất đẹp, cho dù có cùng Dịch Phàm nói về tình hình khủng bố quốc tế đi chăng nữa, ý cười nơi khoé mắt vẫn có thể mang theo sự quyến rũ, phong tình mà... không được tự nhiên.

Tôi lại bụng dạ tiểu nhân nữa rồi, tôi tự cười châm biếm mình, lại quay đầu nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm ở bên cạnh Lâm Thất vô cùng đẹp trai, nói cười vui vẻ, không còn cứng nhắc như những lần coi mắt trước đây, lời nói cử chỉ tự nhiên cùng bình tĩnh, xuất sắc làm người ta cảm thấy xa lạ.

Có lẽ đây mới chính là Dịch Phàm thật sự? Có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung người đàn ông này, người đàn ông như ngôi sao lấp lánh trên bầu trời nhưng không tài nào với tới được, chỉ có một ngôi sao khác trên bầu trời mới có thể tương xứng với người đàn ông này?

Trong thực tế đứng cạnh người đàn ông này phải môn đăng hộ đối.

“Cô Quan, cô Quan?”

“Hả! Có chuyện gì?” Bị A Bảo đẩy một cái, tôi mới hoàn hồn lại, phát hiện Lâm Thất gọi tôi.

“Dịch Phàm, đoán chừng do anh đẹp trai quá, nên cô Quan nhìn đến không dời mắt luôn.” Lâm Thất nửa đùa nửa thật nhìn Dịch Phàm nói.

Tôi che giấu bằng cách cúi đầu làm như uống ngụm nước, cầu nguyện ặt mình đừng có đổ lên.

Dịch Phàm chỉ bình thản liếc nhìn tôi một cái: “Quan Tiểu Bội, cô Lâm cảm thấy rượu đỏ ở đây không ngon, trong văn phòng tôi cất có một chai lâu năm, cô đi lấy đi.”

“Chỗ này cách công ty rất xa đó... để A Bảo lái xe đi sẽ nhanh hơn một chút.”

“A Bảo một lát nữa sẽ đưa bọn tôi đến rạp phim.”

“Dịch Phàm anh không phải lái xe đến sao?” Tôi không hiểu, “Hai người định đến rạp chiếu phim... còn cần đến rượu đỏ làm gì?”

Lâm Thất xoay đầu lại cười một cách phong tình với Dịch Phàm: “Dịch tổng, người thuộc hạ này của anh thật khó sai bảo đó nha.”

Dịch Phàm nói: “Cô Lâm cần, cô đi một chuyến đi.”

Trước mắt tôi nhanh chóng loé lên một đoạn tàn ác trong phim cổ trang, một vị tiểu thư kiêu căng thành tính chớp mắt vô tội nũng nịu với người nam nhân quyền cao chức trọng bên cạnh: “Chàng xem chàng xem, cái ả nô tài chết giẫm này ức hiếp thiếp. Chàng, chàng còn không giúp thiếp báo thù.” Người nam nhân kia mặt đầy vẻ cứng chiều nắm lấy tay vị tiểu thư: “Cục cưng à, đừng sợ, tụi mình cùng ức hiếp ả đến chết là được rồi.”

Cái cách nghĩ này làm cho tôi run rẩy mấy cái, cuối cùng buồn bực mà đi.

Phía sau vang lên tiếng cười lạnh lót của Lâm Thất: “Gọi cô Lâm sao nghe xa lạ quá, không phải đã nói gọi em là Tiểu Thất sao.”

Lúc tôi đi hết gần nửa vòng thành phố cầm chai rượu trở lại, phát hiện người đi bàn trống.

“Anh Dịch cùng cô Lâm đã đi rồi, nhờ tôi nhắn lại nói cô trở về trước.” Người phục vụ bên cạnh nói.

Tôi nhấc chai rượu trong tay, nghĩ: Nếu ném trên đất tuy rằng có thể xả giận, nhưng thật sự quá đáng tiếc.

Thế là nói với người phục vụ: “Chai rượu này bán rẻ cho anh hai trăm đồng, mua không?”

Người phục vụ mỉm cười lắc đầu.

“Rượu nổi tiếng đó, Dịch Phàm cất chứa nhiều năm rồi.”

“Dịch tổng thì tôi không biết, nhưng Lâm Thất... lần trước điện thoại của Lâm Thất làm rơi ở nhà hàng, được một cô bé nhặt được giao nộp lại. Kết quả khi Lâm Thất đến tìm, đã không cảm ơn thì thôi, còn bởi vì không kịp thông báo với cô ta nên đem cô bé đó mắng một trận tơi tả. Đồ của Lâm Thất, bớt chạm vào tốt nhất.” Người đó cười giải thích.

... Bớt chạm vào tốt nhất sao?

Ngày hôm sau, tôi cầm chai rượu đỏ tìm Dịch Phàm.

“Tiền đi xe mang rượu đến tối hôm qua, thanh toán cho tôi.”

“Lấy chai rượu đó xiết nợ đi, đủ để cho cô ngồi xe nửa đời đó.” Hấn vùi đầu xem văn kiện.

“Phải rồi, chai rượu của anh Dịch đây đủ để ột hộ gia đình nhỏ sống đến nửa đời. Nhưng mà, cảm ơn ý tốt của anh, tôi nhận không nổi chai rượu quý giá của anh Dịch.” Tôi đặt mạnh chai rượu trước mặt hấn.

Hấn ngồi thẳng lên dựa vào ghế nhìn tôi cả buổi trời: “Quan Tiểu Bội, cô đây là đang làm mình làm mẩy với tôi sao?”

“Đúng! Tôi rất bất mãn hành vi của anh, anh có thể nào giống như một người bình thường có được hay không, dắt bạn gái đến một góc tối anh em em đừng để cho người khác nhìn thấy!”

“Cô rất bất mãn với việc theo tôi đi hẹn hò?”

“Tôi chưa từng gặp qua kẻ kỳ quái nào như các người! Cách làm của các người, quả thật là giống như tầng lớp vương thất hủ bại suy đồi của châu Âu thời trung cổ, có phải sau khi các người kết hôn xong, lúc động phòng hoa chúc cũng bắt tôi đứng bên cạnh hầu, chờ cho sau khi quốc vương hoàng hậu hoàn thành nhiệm vụ thần thánh nói dối tông đường cho hoàng tộc, tôi còn phải dẫn đầu vỗ tay nhiệt liệt hoan hô nữa!”

“Cô Quan thật là bác học nha.” Lâm Thất cười tủm tỉm đứng bên cửa, “Trùng hợp thật, cô Quan cũng ở đây? Có công việc cần phải thảo luận? Về vấn đề vương thất châu Âu à?”

“Tôi đến đưa văn kiện.” Tôi nói hàm hồ ứng phó, “Dịch tổng, tôi trở lại làm việc đây.”

Lâm Thất xoay qua nói với Dịch Phàm: “Anh nên thông báo với nhân viên của công ty, Bốn thiếu thư hiện giờ là bạn gái của anh, để khỏi phải bước vào cửa là bị người ta tra xét cả buổi trời, còn nữa cũng nên chặt đứt ý niệm của mấy bụi hoa cỏ dại đi, chớ có nhớ nhung đến anh nữa.”

“Hoa cỏ dại?” Dịch Phàm hỏi.

Lâm Thất cười: “Anh đừng có mà tự cho là thông minh ở đây, mấy con nhỏ đó ánh mắt nhìn anh đã nói lên hết tất cả rồi.” Nói đến đây, cô ta cố ý đề cao giọng, “Nhất là... những kẻ thường ở bên cạnh anh.”

Tôi từ trong giọng điệu châm chọc của cô ta phân tích ra được ý nghĩa trong đó: Lời này là để cho Quan Tiểu Bội cô nghe đó, cô đứng cho vững mà nghe rõ cho tôi.

Vì vậy tôi quyết định làm theo như cô ta mong muốn, lùi mấy bước đặt tay lên tay nắm cửa, cố ý đẩy chừa một cái khe.

Liền nghe cô ta nói: “Có một số cô gái, có khi không tài nào làm rõ được dạng đàn ông như thế nào thì có thể nhớ nhung.”

Dịch Phàm liếc nhìn về phía cửa một cái: “Tuy nhiên, sau cùng cũng chỉ có một người có thể làm bạn gái của tôi.”

“Cho nên anh phải để cho bọn họ biết, anh là người đã có bạn gái.” Lâm Thất nói.

Tôi từ trên bàn tiện tay đưa mấy trang giấy qua: “Dịch tổng, chỗ này có phần văn kiện cần anh ký. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi liền đi nhớ nhung người đàn ông của tôi đây.”

Đây chính là cái gọi dẫn sói vào nhà mà.

“Chị đã cảnh cáo em rồi, Lâm Thất là cái dạng phụ nữ, có sự chiếm hữu rất mạnh.” Tô ôm trái đưa hấu nhàn nhàn mà ăn.

“Lời cảnh cáo của chị tối nghĩa quá đi. Vả lại cô ta chiếm hữu thì chiếm hữu, không có việc gì giày vò em làm chi? Em cũng không phải là cấp dưới của cô ta, với Dịch Phàm cũng chỉ là đồng nghiệp, không hề có dính líu gì đến quan hệ cá nhân.”

“Em có biết con công không?”

“Nghe nói qua, cái loại chim có lông xinh đẹp mà người ta muốn nhốt xuống làm chối lông, giọng hót thì vô cùng chương tãi trong sở thú.”

“Công có hai loại tình huống sau đây: Đe dọa kẻ địch cùng với cầu yêu. Trong hiện thực, có rất nhiều người có loại tâm lý của con công này, bọn họ dùng đôi cánh mỹ lệ đe dọa kẻ địch cũng đồng thời thu hút sự chú ý. Có nhiều lúc, cho dù không thu hút được khác giới, nhưng cũng có thể đe dọa được kẻ địch, mà sự đe dọa này của bọn họ cũng có thể đạt được khoái cảm giống như là lúc cầu yêu thành công.”

“Đe dọa em? Quan hệ của em với Dịch Phàm... em căn bản không tồn tại uy hiếp cho cô ta, sao cô ta lại không nói lý lẽ như vậy chứ.”

“Cũng giống như nữ nhân trong Hoàng cung, cái cách mỗi người đồng tình là sẽ chứa đựng sự uy hiếp ngầm, đây là bản năng nhạy bén để sinh tồn của bọn họ.”

“Thật bề mặt, em còn tưởng rằng để ột người phụ nữ cảm thấy uy hiếp, ít ra cũng là những thứ ưu điểm như xinh đẹp trẻ trung gọi cảm chú. Không ngờ chỉ do em là phụ nữ... mất mặt quá đi.” Tôi cười khổ, “Còn nữa, chị ví Dịch Phàm như Hoàng đế, quá đề cao hần rồi đó.”

“Chẳng lẽ em không lo sao?”

“Lo cái gì? Hoàng đế chạy theo người khác?”

“Dựa theo sức chiến đấu mà nói thì, cô ta là Hoàng Thái hậu, còn em cùng lắm cũng chỉ là cung nữ bưng ống nhỏ. Vả lại dựa vào bản tính của cô ta... tháng ngày sau của em, sẽ khá là thảm đó.”

Lời của Tô... không thể nói là trúng phóc, nhưng cũng gần vậy.

Cuối tuần, Lâm Thất đột nhiên muốn hẹn Dịch Phàm đi xem phim.

Tôi lại nhìn thấy vị kiều quý tiểu thư kia đứng đưa tay áo của nam nhân nói: “Trời ơi, người ta là thân ngàn vàng vẫn luôn được nuôi dưỡng trong khuê phòng, chưa từng đi dạo phố xá, người ta rất muốn được cùng với chàng đi thể nghiệm cuộc sống dạo đường phố mà.” Nam nhân mỉm cười ưng thuận, chỉ về phía hạ nhân bên cạnh nói: “Cưng à, dẫn theo tên nô tài này đi, để ả làm chân sai vặt, làm trâu làm ngựa tùy nàng sai bảo!”

Lần này Lâm Thất ngay cả A Bảo cũng không dẫn theo, cứ lủi một mình tôi ra để giày vò.

Cô ta chỉ hộp sô-cô-la (= chocolate) trên bàn nói với tôi: “Quan Tiểu Bội, đem cái hộp này vứt đi. Ha ha, cô lại dám nói nó là sô-cô-la, bất quá cũng không thể trách cô, lớn đến ngần này đoán chừng chắc chưa từng ăn sô-cô-la chính hiệu đi. Cô vẫn là đi mua cho tôi một phần bắp rang đi, nhớ là mùi dâu đó, ờ, Dịch Phàm... cũng mua cho Dịch Phàm một phần mùi dâu đi.”

Tôi chen chúc đi xuyên qua dòng người, rồi ôm về hai phần bắp rang cỡ lớn.

“Bắp rang này làm từ gì vậy hả, không được vệ sinh, tôi không thích. Cô đi mua cho tôi ly cà-phê lại đây đi.”

Tôi lại lần nữa chen chúc đi xuyên qua dòng người, đồng thời cực lực khắc chế hành động đem cà-phê tạt đi.

“Chậm quá, cà-phê nguội rồi. Cà-phê sáu mươi độ được ủ trong tay, sau đó dùng thân nhiệt làm giảm đến còn bốn mươi lăm độ, như thế uống mới ngon. Có điều mùi vị này... tôi chưa từng uống qua, cô đi đổi ly khác đi.”

Tôi lại một lần nữa cúi đầu chán nản đến trước quầy cà-phê.

“Bà chủ của cô?” Anh chàng bán cà-phê hỏi.

“Ừm.” Tôi gật đầu.

“Có một số người, hễ đứng đầu liền không biết bản thân mình mấy cân mấy lạng nữa rồi. Từ sáng đến tối đều tỏ vẻ ta đây như đại gia. Cô ta nhìn cũng chả hơn cô được bao, cô cũng thật là, cứ nghe theo sự sai bảo của cô ta như vậy. Nếu là tôi, từ chức cho rồi.”

Lời của anh chàng này, đã làm cho tôi bừng tỉnh ngộ. Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy cứ nhẫn nhịn như thế này thật sự là rất ngu ngốc.

Tôi đem cà-phê đặt vào trong tay Lâm Thất.

“Dịch Phàm sao còn chưa đến? Cô ra ngoài cổng nhìn xem thử xem.”

Tôi ngồi đối diện với Lâm Thất, nhìn thẳng vào mắt cô ta nói: “Cô Lâm. Tôi có thể đi xem giúp cô coi Dịch Phàm đã đến hay chưa. Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một việc, tôi ở đây nghe mọi sự sai bảo của cô, là nể mặt tổng tài của chúng tôi, chứ không phải bởi vì cô, xin cô nhận cho rõ vị trí của mình.”

Lâm Thất nhìn tôi cười một cách ngạo mạn: “Ồ? Vậy chẳng lẽ cô nhìn không ra, tôi là đang lợi dụng tổng tài của bọn cô để sai bảo cô à? Kẻ làm công ăn lương đều không phải như vậy sao, vì ông chủ đến bán đứng

cha mẹ cũng chịu làm? Nói cho cùng, cô chỉ là một nhân viên quen. Nếu như tôi đem những lời này nói lại cho ông chủ của cô nghe, cô nên biết sẽ phải gánh chịu hậu quả ra sao chứ. Cho nên thay vì nói điều vô vắn, vắn là không bằng trực tiếp nghe tôi sai bảo.”

“Cô Lâm thật biết nói đùa. Một người tổng tài nếu như chỉ vì loại chuyện này mà trả thù cá nhân một nhân viên, cho dù anh ta là tỷ vạn phú ông, còn tôi chỉ là đứa nghèo mạt, tôi cũng khinh bỉ bất kỳ sự bố thí nào của anh ta, chứ đừng nói đến ở lại làm thuộc hạ của anh ta, làm việc cho anh ta.”

“Cô Quan rất thanh cao nha. Có điều loại người như cô tôi gặp nhiều rồi, ngoài mặt thì không vì đồng tiền bát gạo mà cúi mình, nhưng hễ liên qua đến lợi ích liền lập tức có một bộ mặt khác. Mục đích các người lấy lòng cấp trên mọi người trong lòng đều rõ cả, nếu đã như vậy, không bằng cô cứ trực tiếp lấy lòng tôi, chờ đến ngày khi tôi trở thành phu nhân tổng tài, không chừng còn có thể liếc nhìn cô một cái đó.”

“Cô Lâm quả thật là sống trong nhung lụa, đoán chừng chưa từng đi làm, cho nên không biết những lời vàng ý bạc nổi tiếng của những kẻ làm công ăn lương: Vĩnh viễn chớ có đắc tội với người bên cạnh tổng tài. Người thông minh như cô Lâm đây, chắc cô cũng nên biết ‘đợi’ là gì, cái khoảng cách trong giai đoạn ‘chờ’ từ bạn gái thành vợ nhiều người trong hào môn không bước qua được. Còn tôi, với tư cách là cấp dưới của tổng tài, thật ra tôi càng có nhiều cơ hội phá đám các người, thậm chí còn tự mình đắc thủ.”

“Hừ,” Lâm Thất cười khinh bỉ, “Cái loại con gái miệng mồm lạnh lợi tự cho là đúng như cô tôi cũng gặp nhiều rồi. Mới vào làm tưởng rằng có chút tư sắc liền muốn dụ dỗ ông chủ. Nhưng tôi cho cô biết, hào môn thì chỉ có VIP (=Very Important Person: Một nhân vật quan trọng hoặc có địa vị trong xã hội) mới có thể bước chân vào được, cái tấm thẻ VIP này, chúng tôi khi sinh ra liền có rồi, không phải cô cứ cố gắng là được đâu. Còn cô, cho dù trẻ trung mới mẻ đẹp dễ nhưng cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa mà ghen tỵ ngưỡng mộ cuộc sống của hoàng tử công chúa thôi. Bi kịch của loại con gái như cô đó là luôn cho rằng đã biến được thành công chúa, nhưng trên thực tế, đồng hồ điểm đúng mười hai giờ, cô bé lọ lem trở lại nguyên hình, sợ bị lộ tẩy nên hoang mang chạy trốn.”

“Đây là điểm khác nhau giữa tôi và cô, cô vẫn luôn tự oán tự ăn năn chờ đợi sự thương xót của hoàng tử, mà tôi, cho dù người tôi yêu có là ăn mày, cũng là hoàng tử trong lòng tôi, chúng tôi có thể cùng nhau tạo dựng một vương quốc. Đúng vậy, tôi tin truyện cổ tích, tôi tin truyện cổ tích sẽ chiếu cố đến mỗi cô gái tốt. Nhưng còn cô, thực tế cô rõ ràng không tin bất cứ câu chuyện cổ tích nào, nhưng lại vẫn bôn ba đi tìm hoàng tử. Tôi rất thương hại cho cô.”

Lâm Thất còn muốn nói cái gì đó, nhưng tôi khinh thường không nghe, ngẩng đầu nhìn thấy Dịch Phàm đang đứng cách đó không xa. Tôi không biết cuộc đối thoại của chúng tôi hẳn có nghe được hay không, nhưng, tôi chẳng quan tâm.

“Dịch tổng,” Tôi đứng lên, cung kính chào hỏi, “Cô Lâm chờ anh đã lâu rồi. Phim sắp chiếu rồi, hai người vào đi.”

Dịch Phàm gật đầu không nói năng gì, từ trong tay tôi lấy vé xem phim cùng bắp rang.

Lâm Thất đứng lên, khoác lấy tay Dịch Phàm, ngạo mạn liếc nhìn tôi một cái, đi về hướng phòng chiếu.

Tôi nhìn bóng lưng của bọn họ giữa đám đông nhộn nhịp, đột nhiên cảm thấy cuộc đời này rất khô hạn. Sau này nếu tôi có bạn trai... nếu như đám không cung kính nghe lời tôi, cô nương tôi đánh gãy chân anh!

29. Chương 29

Tiếng chuông reo lúc nửa đêm, tôi cầm lấy điện thoại ngó thì thấy số của Lâm Thất, nghe hay không nghe... là cả một vấn đề.

Cách vách vang lên tiếng tức giận của Tô: “Quan Tiểu Bội! Em nhanh chóng mà xử lý cái điện thoại đi, nếu không chị qua đó xử lý em!”

Ấn phím nghe, đầu dây bên kia vang lên tiếng của Lâm Thất: “Đi mua một bộ quần áo mang đến đây, tôi đang ở phòng 2708 của Tổng Thị Hoa Đình.”

“Tôi từ chối. Tôi không có nghĩa vụ phải đi làm chuyện này.” Tôi lạnh lùng nói.

“Vậy được rồi, tôi kêu Dịch Phàm nói với cô.”

Điện thoại được chuyển, sau đó giọng nói Dịch Phàm vang lên: “Đồ mà cô Lâm yêu cầu mang đến đây, nhân tiện mua giúp tôi một chiếc áo sơ mi.”

“Dạ, lập tức đến liền!” Tôi từ trên giường bật dậy.

“Em đi ra ngoài một lát! Đưa đồ cho Dịch Phàm.” Tôi nói với Tô.

“Thật sự nhìn không ra em lại là cái đứa không có cốt khí như vậy.”

“Không phải.” Tôi hưng phấn bùng bùng nói, “Lẽ nào chị không cảm thấy, nửa đêm canh ba, trai đơn gái chiếc, anh tình tôi nguyện, củi khô bùng cháy, cảnh tượng đó hấp dẫn cơ nào sao? Ối trời ơi, thật sự bây giờ em nghĩ đến cũng thấy vui rồi.”

“Ra ngoài nhớ chú ý an toàn, muốn lên cơn thì về hãy lên!” Tô hô to.

Tôi hoảng tốc chạy đến khách sạn, đi thẳng lên phòng Lâm Thất.

Gõ cửa, Lâm Thất ra mở cửa. Cô ta mặc chiếc váy ngủ mỏng tanh dán lên thân hình quyến rũ, nương theo ánh đèn thấy được trên gò má có một vệt đỏ đỏ khả nghi. Cô ta bước lên mở xem cái túi, khoe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm: “Động tác rất mau lẹ. Ha ha, lần trước cô Quan nói một đồng lời lẽ dữ dội như vậy... tôi còn tưởng rằng cô sẽ không đến nữa. Dịch Phàm, cô Quan đến rồi.”

Dịch Phàm khoác chiếc áo ngủ bằng lụa màu xám từ trong phòng chậm rãi đi ra, vòm ngực hơi lộ, thần sắc lười nhác... đây là trước khi làm hay là sau khi đã làm đây? Tôi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Dịch Phàm lật giở cái túi trong tay tôi: “Đây không phải là nhãn hiệu tôi cần, mặc vào không thoải mái. Tiểu Thất, nhìn thử xem quần áo của em có phải là nhãn hiệu mà em cần không? Nếu không đúng, kêu cô Quan đi đổi lại.”

Cái biểu tình vô sỉ khi áp bức người hiền lương như vậy của Dịch Phàm làm tôi rất buồn bực, tôi đột nhiên cảm thấy cách nghĩ đến xem trò vui rất là ngu xuẩn, đây quả thật là... là bọn họ đang xem trò vui của tôi mà.

“Dịch Phàm, anh có bệnh hả? Nửa đêm rồi, các người một khắc xuân tiêu xong, muốn làm gì thì làm cái đó đi, giày vò tôi bộ vui lắm sao?” Tôi ném cái túi vào trong lòng Dịch Phàm phần nộ quay người bỏ đi.

Tâm tình tôi bức bối đảo vòng quanh mấy vòng, không đi ra từ cửa chính mà đến bãi đậu xe.

Đúng vậy, tôi không có tiền đồ, không dám phản kích Dịch Phàm ngay trước mặt mọi người mà len lén xài ám chiêu.

Tôi tìm thấy xe của Dịch Phàm, từ trong túi xách lấy ra một con dao gọt trái cây nhỏ sắc bén, đâm thẳng vào lớp bánh xe. Hừ, gian phu, không đâm chết các người thì để cho các người lái xe bể bánh vậy! Ai ngờ nhát dao đầu tiên còn chưa đâm xuống thì một người bảo vệ lẳng lặng xuất hiện, tóm cô đi.

“Tôi chỉ ngẫu nhiên đứng trước chiếc xe này móc con dao ra thôi, đâu có làm gì đâu!” Tôi kháng nghị.

“Vậy cô tính làm cái gì?” Người bảo vệ cười hề hề nói, “Mấy người phụ nữ giống như cô tôi gặp nhiều rồi. Vào lúc này, về mặt này, rõ ràng là nửa đêm đi bắt gian rồi. Có điều cô cũng thật là kém cỏi, nếu đã đi bắt gian thì phải có bản lĩnh mà đâm người, cô đâm xe làm gì. Cô không biết đâu, lần trước có một phụ nữ thật là mạnh mẽ, dẫn theo một đám người, đi lên làm gãy luôn cánh tay của ông chồng. Dù cho có lấy xe để trút giận thì cũng phải như cái cô đã đem xe của chồng tông nát bét luôn. Còn cô chỉ cầm có mỗi con dao gọt trái cây... ngay cả kẻ thông gian cũng khinh thường cô.”

Sau đó người bảo vệ nhắc điện thoại gọi: “A lô, anh Dịch hả...”

Tôi bỏ nhào đến sống chết ần chặt điện thoại của anh ta. Chuyện này không có tiền đồ chút nào, mất mặt quá đi, kiên quyết không để cho Lâm Thất cùng Dịch Phàm biết được.

Người bảo vệ đó ra hiệu cho người bên cạnh kéo tôi ra: “Anh Dịch hả? Thật ngại quá tối như vậy mà còn làm phiền anh. Chúng tôi vừa mới bắt được một người, nửa đêm đâm lốp xe của anh, xin mời anh xuống kiểm tra xem xe có bị hư hại gì không. Phải, là một cô gái trẻ.”

Một lát sau, Dịch Phàm liền đi đến phòng bảo vệ, nhìn băng ghi hình của bảo vệ, hỏi: “Cô ấy đâm rồi à?”

“Ồ, vậy thì chưa. Cô ấy xuống lầu thì bọn tôi liền giám sát cô ấy qua camera, vừa mới móc dao ra liền bị ngăn lại. Nhưng chúng tôi thấy vẫn nên thông báo với anh một tiếng.”

Dịch Phàm cầm lấy con dao gọt trái cây đánh giá một chút, nhin cười hỏi: “Chỉ dựa vào con dao nhỏ xíu này? Thả cô ấy đi, đoán chừng là hiểu lầm thôi, chúng tôi giỡn chơi thôi.”

“Không phải hiểu lầm, tôi cố ý đó.” Tôi đột nhiên xen vào.

“Ể? Vừa nãy hỏi cô cả buổi trời, cô cũng đâu có thừa nhận.” Người bảo vệ kinh ngạc nhìn tôi.

“Không phải, tôi chính là cố ý, trong tôi có một khoảng u tối, tôi đổ kị ghen ghét, tôi thù hận xã hội, tôi chờ đợi cơ hội báo thù.” Tôi kích động phẫn nộ nói.

“Cô ấy đang bị kích thích, giao cô ấy cho tôi là được.” Dịch Phàm nói với người bảo vệ.

“Đâm lốp xe? Quan Tiểu Bội, cô cũng có tiền đồ quá đi.” Trên đường đưa tôi trở về, Dịch Phàm nén cười nói.

“Đâu có, là tôi không có tiền đồ, tôi không nên đi đâm lốp xe, phải đâm anh mới đúng.” Tôi không chút biểu cảm nói.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Dịch Phàm khẽ nói: “Thật ra, chúng tôi... không có làm cái gì hết.”

“Không làm cái gì hết! Không làm cái gì hết!! Không làm cái gì hết mà mười hai giờ đêm lại bắt tôi đi đưa đồ, không bằng anh vẫn làm cái gì đi. Thà làm chút chuyện để không uống công tôi phải chịu oan cái tội danh bắt gian này!”

Dịch Phàm chớp mắt kinh ngạc nhìn tôi: “Cho dù tôi có làm chút gì đi chăng nữa, cô lấy danh nghĩa gì mà bắt gian?”

“Tôi...” tự đâm mình cho rồi, tôi nghĩ.

Lúc sắp đến nhà, Dịch Phàm nói với tôi: “Huỷ hết các cuộc hẹn ngày kia, theo tôi...”

“Tôi từ chức luôn! Không tăng ca, không đi theo đuôi nữa!”

Hắn có chút đỡ khóe đỡ cười nhìn tôi: “Đi theo tôi tham dự buổi tiệc, lễ phục ngày mai đưa đến cho cô, coi như... lời xin lỗi của tôi với cô.”

Thôi được, tôi thừa nhận, trong xương tuỷ của tôi vẫn còn có chút thích hư vinh, háms lợi, mặc bộ lễ phục cùng đôi giày cao gót đi cùng với hắn tham dự tiệc... khiến tâm tình tôi rất tốt, những oán hận tích tụ trước đây tiêu tán hết, tôi lại cam tâm tình nguyện làm chân chó đi theo hắn.

Đến nơi, tôi mới phát hiện đây không phải là bữa tiệc thông thường, mà là buổi lễ kỷ niệm thành lập một khách sạn năm sao có tiếng, bởi vì AC là một trong những cổ đông ở đây, cho nên tổng giám đốc Dịch Phàm nhận được lời mời long trọng. Dịch Phàm lái một chiếc MPV(1), phóng xe đến trước cổng khách sạn, người trực cổng lịch sự mở cửa.

(1) Xe MPV: (viết tắt của Multi-purpose Vehicle) theo cách phân loại tại Châu Âu và Châu Á hay còn gọi là Minivan theo cách phân loại xe tại Mỹ. MPV là chủng loại xe thực dụng, nó không chỉ nổi bật về khả năng chuyên chở người và hàng hóa mà còn được xem là mẫu xe có tính linh hoạt nhất trên thị trường. Muốn tìm hiểu thêm vào motoring)

“Ngồi yên trên xe, đừng động dậy.” Tôi vừa muốn xuống xe, liền nghe Dịch Phàm rống lên.

“Ồ.” Vì thế tôi liền ngồi ở băng ghế sau, mắt lớn trừng mắt bé với người trực cổng, bỗng nhiên nhớ đến đôi giày cao gót còn có quai, mà tôi thì chưa có gài cho đàn ông, cho nên vội vã cúi cuối gài lại.

Dịch Phàm từ đầu xe rảo đến chỗ tôi, cực kỳ ga-lăng đưa tay ra đỡ tôi xuống xe.

“Chờ chút, dây giày tôi còn chưa gài xong.” Tôi nói.

Gân xanh trên trán Dịch Phàm giãn giãn: “Cô đi xuống cho tôi, lát nữa gài lại.” Nói xong liền kéo tôi xuống xe.

Trong các chiếc xe hào hoa sáng bóng của quần chúng, chiếc xe MPV màu xám bạc quả thật khiêm tốn không loá mắt, cho nên ngay cả cánh nhà báo đứng kế bên cũng không thèm ngó ngang đến.

Dịch Phàm bước nhanh về phía trước, mà kẻ tiểu tốt như tôi đây lẽo đẽo theo sau. Nhưng dây giày chưa gài thật là buồn bực, tôi bất đắc dĩ khom người xuống gài lại, sau đó, cảm thấy bị một cái bóng đen cản lại.

Tôi ngẩng đầu, khuôn mặt Dịch Phàm đen thui – do đứng ngược sáng, tôi quả thật không nhìn rõ biểu tình của hắn, nhưng bản năng suy đoán, đây chính xác là biểu tình của sự tức giận.

“Quan Tiểu Bội, hể tôi quay đi là cô liền biến mất...”

“Đã nói với anh là dây giày chưa gài mà. Anh đi trước đi, chút nữa tôi đuổi theo anh.” Tôi thúc giục.

“Đứng lên!”

“Làm gì! Dây chưa gài tôi đi không được, vốn mang giày cao gót đã khó đi lắm rồi.”

“Đứng lên.” Dịch Phàm kéo tôi dậy. Tôi loạng choạng một chút, nhưng nhanh chóng được tay hắn đỡ lấy, tôi vừa muốn oán trách mấy câu, liền thấy Dịch Phàm ngồi xổm xuống, giúp tôi gài dây giày!!

“Á!” Sau năm tuổi thì không có ai gài dây giày cho tôi nữa, lúc còn chưa thành niên mùa hè mặc váy ngắn nhưng lại mang giày bata, cũng phải ngồi bẹp dưới đất mà tự thắt dây giày.

Tôi kinh sợ vội nói: “Tôi... để tự tôi làm, tự tôi làm.”

Vừa muốn cúi đầu, liền bị một tiếng quát tháo tức giận của Dịch Phàm vang lên: “Cô đứng im cho tôi!” Gào xong, hắn vẫn không gấp không vội giúp tôi gài lại dây giày.

Lúc này đám người bên cạnh có người đã phát hiện ra: “Ủa! Đây không phải là tổng giám đốc của AC sao?”

“Hả, đến khi nào vậy!”

“Đã kêu anh canh chừng rồi, mắt đều mọc trên ngực người đẹp hết rồi hả!!” Thế là cánh nhà báo xây xung quanh bấm máy điên cuồng.

Tôi xấu hổ đứng đứng giữa ánh đèn chớp tắt lia lịa nói: “Hi, chào các vị, tôi xin thay tổng giám đốc tôi đứng một lát, chớ có nôn nóng, chút nữa thôi mọi người có thể chụp được chính diện của anh ấy.”

“Cô đang nói huyền thuyên cái gì vậy!” Năm phút sau, cuối cùng Dịch Phàm cũng gài xong dây giày, đứng lên.

“Không có gì, anh đi trước đi.” Tôi đỏ mặt nói, đồng thời chuẩn bị làm một nhân viên yêu nghề kính nghiệp, cách hắn khoảng nửa bước rồi lồm lũi đi theo. Ai ngờ, hắn nắm chặt lấy cánh tay tôi, đặt bàn tay tôi vòng qua cánh tay hắn: “Mang giày cao gót không thoải mái... tôi dìu cô, cô đi chậm chút.”

“Anh như vậy không được hay cho lắm! Các báo đài đang ở đây, tôi vừa nhìn thấy người của Lâm thị cũng có mặt, anh nói coi cô Lâm phải làm sao bây giờ?”

“Cô lo lắng cho Lâm Thất? Vậy hôm đó trước cửa rạp chiếu phim còn nói những lời lẽ đạo lý nghiêm chỉnh nữa.”

“Không có, tôi là lo lắng cho bản thân mình. Anh không hiểu được tâm lý của phụ nữ. Cuộc chiến giữa phụ nữ với phụ nữ, bên nào càng la hét hung hăng thì bên còn lại liền có thể dùng tư thế kẻ thắng lợi để mà xem kịch vui. Tuy nhiên một khi liên quan đến đàn ông, thì chính là đao thật súng thật, một mất một còn.”

“Tôi là người đàn ông đó? Vậy cô sẽ vì tôi mà một mất một còn?”

“Không đâu! Tôi chỉ lo cho bản thân mình thôi. Hôm đó chỉ là miệng mồm nhanh nhẩu, cô Lâm cùng lắm cũng chỉ gây khó dễ tôi như nửa đêm sai tôi đưa quần áo này nọ thôi. Nhưng nếu bây giờ liên quan đến anh, tôi tin cô ta sẽ không từ thủ đoạn nào. Gia thế của cô ta mạnh hơn tôi, tôi đâu không lại.”

Tiến vào hội trường, Dịch Phàm rút cuộc cũng bỏ tay tôi ra. Tôi lập tức nhìn ngó bốn phía hy vọng tìm được lối thoát hiểm để chuồn lẹ. Tình hình trước mắt hết sức quái dị, tôi thật không biết Dịch Phàm đang dự tính điều gì.

Dịch Phàm nhìn thấu tâm tư của tôi: “Cô ngoan ngoãn ở đây cho tôi, không được phép đi đâu hết.”

Bữa tiệc bắt đầu, mọi người đi chúc rượu nhau, người nào cũng toả sáng chói mắt dưới ánh đèn rực rỡ, còn tôi theo đúng triết lý của sự tồn tại của mình, trốn càng xa càng tốt, hận không thể để bản thân là một cái chấm đen.

Nhưng Dịch Phàm đi chúc rượu được một lúc, vẫn tìm tôi, từ xa xa đi về phía tôi.

Tôi rụt cổ lẩn vào trong đám người trốn.

“Chạy cái gì,” hắn kéo tôi lại, “Dây kéo lễ phục cô bị tuột kìa.”

“Phụt,” tôi bị sắc phun ra miếng bánh kem trong miệng, “Tôi lại mập lên nữa rồi, tôi không nên ăn bánh kem. Tôi đi nhà vệ sinh một chuyến.”

“Đứng yên, tôi giúp cô kéo lên được rồi.” Dịch Phàm chắn trước mặt tôi, không chờ tôi thể hiện thái độ, tay hắn từ cánh tay chuyển đến sau lưng tôi, kéo dây khoá bộ lễ phục.

Tôi lo lắng bơ kem trên tay sẽ dính lên quần áo của hắn, buộc lòng phải giơ hai cánh tay lên, mắt thì không ngừng để ý xung quanh. Kết quả phát hiện không xa có hai người đang nhìn về phía này thì thảm to nhỏ. Tôi bỗng nhiên ý thức được, cái tư thế này của Dịch Phàm quá mờ ám, từ một góc độ nào đó mà nhìn... tuyệt đối là như tôi đang ôm lấy cổ của hắn, mà hắn thì ôm tôi vào lòng!

“Được chưa vậy? Không kéo được thì để tôi tự làm được rồi.” Tôi xoay người định né ra.

“Được rồi.” Dịch Phàm nói thầm bên tai tôi, “Nhìn cô thì có vẻ rất gầy, nhưng không ngờ thịt cũng không ít.”

Mặt tôi ửng đỏ. Dịch Phàm cúi đầu cách tôi rất gần cười một cách mập mờ, rồi xoay người bỏ đi.

Tôi lập tức chạy khỏi chỗ thị phi này, đến trong một góc kẹt gọi một ly nước lạnh chậm chậm uống. Dịch Phàm tuyệt đối cố ý, hẳn nhất định là có âm mưu... Trong đầu tôi điên cuồng lục lọi xem gần đây có làm chuyện gì có lỗi với hắn hay không, mà bị hắn trả thù thế này. Lẽ nào là vì Lâm Thất? Nhưng rút cuộc là hắn đang trả thù tôi hay trả thù Lâm Thất đây?

Tôi không muốn bị lôi xuống bùn, dù cho Dịch Phàm nói thế nào, tôi cũng phải rời khỏi thôi.

Vừa mới đứng lên, liền có hai cô gái cản lại: “Quan Tiểu Bội phải không? Không biết quan hệ giữa cô và Dịch Phàm là gì. Làm như vậy không phải là quá đáng lắm sao?”

Trong lúc người ta chỉ tin vào những gì chính mắt nhìn thấy, thì sẽ không nghe lọt lỗ tai lời giải thích của người khác. Tôi biết mình sẽ nói không thể nào nói rõ cho được. Nhưng vẫn dám đầu nói: “Chuyện này không liên quan đến các cô, cũng không liên quan đến bất cứ người nào, tôi phải đi đây, xin các cô tránh đường.”

“Xem ra cô hiểu rất rõ chúng tôi đang nói cái gì?”

“Các cô đã tin những gì nhìn thấy, tôi có giải thích thế nào cũng uống công. Nhưng sự thật không phải như vậy, bất luận các cô có tin hay không, đây chỉ là sự hiểu lầm, hy vọng các cô đừng bị những gì đã nhìn thấy cho là sự thật che mờ đôi mắt.”

“Quan Tiểu Bội, cô giỏi lắm. Hôm đó vừa mới nói cái gì ‘tự tay động thủ’, hôm nay liền hành động rồi. Uống công tôi thật lòng đối đãi với cô như vậy... Tôi quả thật đã xem nhẹ cô rồi.” Lâm Thất ở bên cạnh cười khẩy.

Cô ‘thật lòng’ với tôi... thật là vinh hạnh ghê.

Tôi cười: “Cô Lâm không cần khẩn trương. Cô không phải rất tự tin vào tấm thẻ VIP sao? Cái thứ đó không phải là đã định sẵn rồi sao? Cho nên kiếp này của tôi đã định sẵn sẽ không có thân thể như vậy, định

sẵn sẽ không bước vào cánh cửa hào môn, không tài nào sánh được với cô. Cô Lâm hà tất... không tự tin như vậy chứ.”

“Cô!” Lâm Thất mất khống chế.

Tiếp theo đó xảy ra màn ghen tuông kinh điển – Lâm Thất nâng cánh tay, đem ly rượu đỏ trong tay hất về phía tôi.

Song ngay lập tức tôi phản ứng cực kỳ nhanh, dường như nhìn thấy được thứ dịch thể màu đỏ, văng từ trong ly ra trong không trung hình thành một đường cong xinh đẹp, tôi lập tức né tránh sang bên cạnh. Ai ngờ giữa đường xuất hiện một cánh tay, hất văng cái ly kia. Đường cong xinh đẹp trong không trung đã thay đổi hướng đi, vừa đúng đổ ập vào đầu và mặt tôi đang né sang bên cạnh.

“Phù,” tôi gạt rượu trên đầu oán trách, “Anh xía vô làm gì cho thêm loạn vậy hả! Tôi vốn có thể tránh được rồi.”

“Người ta tạt rượu thì cô đứng yên đi, động đây làm gì hả!” Dịch Phàm rống lên.

“Tôi ngu chắc, bị tạt rượu mà còn đứng đó.”

Lâm Thất đứng bên cạnh trợn mắt há miệng nhìn hai người bọn tôi, giậm chân hét lên: “Các người!”

Dịch Phàm thì đáng vẻ giống như chưa hề làm sai điều gì vậy, không nhanh không chậm nói xong lời thoại của mình: “Cô Lâm, nếu Tiểu Bội có chỗ nào không hợp lẽ, mong cô thứ lỗi cho. Nhưng cô ấy là người của tôi, hy vọng cô đừng nhúng tay vào chuyện của tôi.”

Mặt Lâm Thất xanh lè, tôi mồ hôi ròng ròng.

Dịch Phàm à, anh có phải là fan cuồng của các bộ phim luân lý đạo đức không vậy? Những lời này nói thật, tuy rằng làm cho người ta có chút cảm động, nhưng... cũng thật sự quá khó đỡ đi.

Đêm đó, tôi ở bên ngoài cánh cửa phòng nghe được Lâm Thất gào lên với Dịch Phàm, trong đó có một số lượng lớn từ thô tục bao gồm “Con điếm, đồ gái bao, kẻ thứ ba, ả phụ nữ chết tiệt”.

Tôi ở trong góc tường nghe một hồi, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy, viết vài chữ, âm thầm đi ra, đem tờ giấy đưa ột anh chàng nhà báo cũng đang nghe lén bên cạnh: “Đến đây nào, các vị huynh đệ, đây là tên cùng số điện thoại của tôi, sau này muốn có tin tức gì cứ đến tìm tôi. Tôi muốn gả vào hào môn, tôi muốn dựa vào tổng giám đốc của AC để lên đời, tôi muốn nổi tiếng đến sắp điên rồi.”

Anh chàng cầm lấy tờ giấy nhìn một hồi: “Lý Tầm Lạc (Tầm Lạc = tìm vui)? Cô em rất có đầu óc, biết phải làm sao đánh bóng tên tuổi.”

“Đúng vậy,” Tôi nói, “Tôi còn có một nghề danh gọi là Mẫu Đơn, các vị có thể gọi tôi là chị Mẫu Đơn, hay gọi tôi là cô em Phi Dao cũng được. Lý Tầm Hoan (2), Lý Tầm Lạc, là anh em ruột đó.”

((2) Lý Tầm Hoan hay còn gọi là Tiểu Lý Phi Dao: Lý Tầm Hoan là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm của ông.

Lý Tầm Hoan là nhân vật dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ nhất là tài phóng phi đao “không bao giờ trượt” (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng, Lý Tầm Hoan nổi tiếng trong giang hồ thành thạo về tửu và sắc. Nguồn: vi.wikipedia.org)

Chúng tôi lại cùng nhau xem trò vui.

Sau đó hỏi tôi, “Bao nhiêu tiền thì tên của người đàn ông kia sẽ không xuất hiện trên mặt báo?”

“Hề hề, bao nhiêu cũng không được! Tổng biên tập của chúng tôi kiếm được tiền đều nhờ vào các loại tin tức như thế này.”

“Dựa vào đâu, dựa vào đâu, mà người nổi tiếng được đưa tin dễ dàng như vậy.”

“Đó là đương nhiên rồi, nếu không mọi người sao lại muốn nổi tiếng chứ. Mà nè, dùng mấy tấm hình xấu nhất của cô có sao không?”

“Không sao hết, tình huống này nhìn không thấy tôi càng tốt. Càng xấu càng tốt.”

Không lâu sau, Dịch Phàm vui rạo rức lên xe.

“Để tôi đoán thử xem, anh với Lâm Thất chia tay rồi? Đàn ông quả nhiên không phải thứ gì tốt lành, bỏ người ta mà còn vui mừng như vậy.”

“Thật là chó cắn Lã Động Tân (3) mà. Đó là tôi giúp cô báo thù, thái độ này của cô là sao! Châm ngòi chiến tranh giữa phụ nữ thật sự thú vị ghê, chẳng trách đám đàn ông đều vui không thấy chán mà tìm tam thê tứ thiếp... còn thú vị hơn cả thương trường.” Dịch Phàm hưng phấn nói không ngừng.

((3) Chó cắn Lã Động Tân: Nguyên câu là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.

Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán. Sưu tâm.)

Tôi đối với cái loại tâm lý “còn sợ thiên hạ không đủ loạn” của hần mà tóa cả mồ hôi, thế nên nhắc nhở hần: “Nhưng mà lẽ nào anh chưa phát hiện ra, những người ức hiếp tôi trong đó có một nửa là ‘công lao’ của anh? Còn nữa anh phô trương quá như thế làm cho Lâm thị mất hết mặt mũi rồi, sau này Lâm Thất rất có thể sẽ đến tìm tôi tính sổ.”

“Tôi ức hiếp cô... hứ hứ, Lâm Thất tìm cô tính sổ là báo ứng của cô, ai biểu cô giới thiệu cho tôi loại người như vậy! Phẩm vị của cô kém quá, nhìn người cũng chẳng chuẩn, đây coi như là một bài giáo huấn cho cô!”

Ngày hôm sau, tôi ghé sạp báo đọc được tên một tựa bài báo giải trí “Tổng giám đốc AC vứt bỏ bạn gái giàu có, ôm ấp cô em Mẩu Đơn”. Còn may, chỉ đăng tám hình Dịch Phàm kéo khoá dùm tôi, toà soạn thật biết chọn lựa, biểu tình của Dịch Phàm trong tám hình rất tốt, còn tôi, không hề nhìn thấy mặt. “Cô em Mẩu Đơn” mà toà soạn đưa ra kia là ai, đồ mà biết được.

30. Chương 30

Mấy ngày nay tại công ty, cảm thấy không khí xung quanh rõ ràng khác thường. Tôi cảm thấy tình trạng này có thể đưa đến kết luận: Mọi người đang xì xào bàn tán sau lưng bạn mà giấu diếm không cho bạn tham gia, chứng tỏ mọi người đang lên án chỉ trích về bạn.

Không lẽ bị bại lộ rồi? Tôi chợt dạ nghĩ. Không thể nào, tám hình chỉ lộ từ bả vai đến thắt lưng, mà hầu hết cái lưng đều bị cánh tay của Dịch Phàm che chắn hết, phần che chắn làm rất tốt mà.

Hiển nhiên, lực lượng dư luận không phải một kẻ lương dân như tôi có thể đo đạc lại.

Giờ nghỉ trưa, Lạc Lạc kéo tôi vào nhà vệ sinh, dùng ánh mắt quái lạ đánh giá tôi một vòng.

“Cậu... làm gì vậy?” Tôi bị ánh mắt cứ như động vật ăn thịt nhìn thấy con thỏ trắng treo mập mạp của cô ấy làm cho sợ hãi.

“Làm tốt lắm, Quan Tiểu Bội.” Lạc Lạc nói một cách kỳ quái khó hiểu.

“Cái gì?” Tim tôi run rẩy, “Lạc Lạc, bọn họ đang bàn tán cái gì vậy? Nói ình biết đi, mình có thể chịu đựng được.”

“Ồi trời, cũng không có gì. Nhìn bộ dáng căng thẳng của cậu kìa. Nào, hôm qua mình có mua một cái váy, cậu thử giúp mình.” Lạc Lạc từ trong túi giấy lấy ra một chiếc váy liền thân màu đen.

“Cậu mua váy lại bắt mình thử làm gì?”

“Mình cứ cảm thấy có một số chỗ không vừa ý lắm, tự mình nhìn lại không thấy rõ, cậu mặc lên để mình xem thử đi. Kêu cậu mặc thì cậu cứ mặc đi, nói nhiều làm gì.” Lạc Lạc lôi trên kéo dưới lột tôi sạch sẽ, đem cái váy chồng vào. Tôi chỉ có thể thuận theo mặc chiếc váy vào, xoay lưng lại cho cô ấy thẩm định.

Sau lưng một tiếng than thở: “Ồi trời – giống quá, giống quá đi!”

“Giống cái gì?” Tôi mờ mịt hỏi.

“Nào nào nào, Tiểu Bội à, cậu thiếu mình ba ngàn tệ có thể trả rồi chứ?” Lạc Lạc lập tức biến thân thành chủ nợ vô sỉ.

“Mình thiếu tiền cậu lúc nào?”

“Ồ, không thiếu à? Không thiếu không quan trọng, bây giờ cũng có thể thiếu đó. Nào, trên tờ giấy nợ này ấn dấu tay lên cho chị, cũng liền thiếu rồi.” Lạc Lạc nhanh chóng móc ra một tờ giấy chuẩn bị sẵn chỉ còn thiếu dấu ấn tay.

“Cậu muốn làm gì?” Tôi cảnh giác giấu tay mình đi.

“Không ấn sao, vậy được rồi, xin hỏi Quan đại tiểu thư, cô đối với việc Lâm Thất trưởng môn đại tiểu thư của tập đoàn Lâm Thị bị người ta hoành đao đoạt ái (= cướp người yêu) có cách nghĩ gì?”

Ha, cái này là đang đợi tôi đây mà.

“Không có cách nghĩ gì hết. Những chuyện của những kẻ có tiền, với mình rất là xa vời.”

“Quan Tiểu Bội, cậu đừng có giả bộ với mình! Người khác không biết, nhưng mình còn không rõ nữa sao! Tầm hình cái người mà tổng giám đốc ôm trên báo chính là cậu!” Lạc Lạc lên cao giọng.

“Xuyt, nhỏ tiếng chút.” Tôi vội vàng tiến lên bịt miệng cô ấy, “Cậu, cậu làm sao biết được?”

“Khi đó nhìn thấy người kia cảm thấy rất quen... chiếc váy này phần lưng được thiết kế rất giống với bộ lễ phục kia của cậu, mình thuộc phái suy luận và dựa vào chứng cứ mà. Có điều cậu còn biết nhỏ tiếng chút à. Nào, mình chỉ cho cậu xem cái này,” Lạc Lạc dẫn tôi đến hành lang có cửa sổ đối diện mặt đường, “Cái người ngồi trong quán cà-phê ở góc đường đó, là phóng viên của một tạp chí lá cải nào đó, đã nhìn chăm chăm vào phái nữ ra vào toà nhà AC suốt cả buổi sáng rồi, nghe nói muốn chụp cận cảnh cô em Mẫu Đơn, chắc chắc, hàng giá cao khan hiếm nha.”

“Hả, may mà mình đi bằng lối tầng hầm bãi đậu xe. Có điều... sao mình lại không biết những chuyện này, mà cậu cũng không thèm nói ình biết nữa?” Tôi oán trách Lạc Lạc.

“Cái kẻ chỉ lo cùng với tổng giám đốc anh anh em em, làm sao có thể chú ý đến những thứ tiêu khiển của đám bình dân tiểu bá tánh như bọn mình cơ chứ.”

“Mình không có...” Tôi cố tranh luận.

“Dù cho cậu có nói gì đi chăng nữa. Cái tờ giấy nợ này cậu ký thì tốt, không ký cũng phải ký. Trong tay mình có hơn ba trăm sáu mươi tám từ tạo hình kiểu dáng đủ mọi góc độ của cậu đó.”

“Cậu không thể không có nhân tính như vậy.”

Lạc Lạc đột nhiên ôm chặt lấy tôi bị ai kêu lên: “Tiểu Bội à, mình cũng là bất đắc dĩ thôi, tháng này ngân hàng đã hối thúc trả tiền bốn lần rồi, còn không trả nữa, mình sẽ bị đem đi bán đấu giá mất!”

Tôi đón xe trở về nhà, lấy ra chút tiền tiết kiệm ít ỏi cùng với bộ lễ phục bị hắt rượu ngày hôm đó đưa hết cho Lạc Lạc: “Mình không biết giá gốc là bao nhiêu, nhưng do Dịch Phàm tặng... giặt sạch sẽ, có thể bán được chút tiền đó.”

“Đồ tổng giám đốc mua nhất định là đồ tốt.” Lạc Lạc vui mừng hân hoan nhận lấy chiếc váy, “Khựa khựa, thật là ‘không phải người một nhà thì không bước vào một cửa’ mà, hành sự giống y phong cách của tổng giám đốc. Yên tâm, bí mật của chúng ở chỗ chị đây rất an toàn. Mau chóng chiếm lấy tổng giám đốc đi, rồi thổi gió bên gối (1) anh ta... kêu anh ta tăng lương ỉnh nha.”

((1) Thổi gió bên gối: Người ta thường ví von những lời của người vợ nỉ non tỉ tê bên tai chồng lúc ngủ là ‘Thổi gió bên gối’. Cơn gió này tuy rất nhỏ, nhưng lại có sức huỷ hoại cực mạnh, cơn gió này có thể khiến người ta thành, cũng có thể khiến người ta bại. Ví dụ như Điều Thuyền trong Tứ Đại Mỹ Nhân, cũng đã lợi dụng ‘thổi gió bên gối’ để châm ngòi ly gián giữa cha con Đổng Trác và Lữ Bố. Bây giờ ‘Thổi gió bên gối’ phần nhiều mang ý châm chọc.)

Lạc Lạc lập tức xin nghỉ ra ngân hàng trả tiền, còn tôi dự định xuống lầu lấy một phần văn kiện, vừa mới đi được vài bước liền bị một người từ góc hành lang xông ra nắm lấy eo bịt lấy miệng, kéo tôi vào lối thoát hiểm ít người lui tới.

“Ừm...” Tôi giãy giụa, phóng viên giải trí đều có chiêu bắt cóc này à?

“Xuyết, là anh!” Người đó nói bên tai tôi.

“Mập Ú à. Anh làm em sợ muốn chết luôn.” Tôi vuốt ve trái tim vẫn còn chưa hết kinh hoàng, “Anh làm cái gì vậy!”

“Đừng lên tiếng, đi theo anh.” Anh ta đội lên đầu tôi một cái nón, rồi quăng cho tôi một cái kính đen, lại đưa cho tôi một chiếc áo khoác như cái bao tải, dẫn tôi từ tầng hầm bãi đậu xe chuẩn ra ngoài.

“Chao ôi, ban ngày ban mặt chơi trò bắt cóc công khai, thật là sáng khoái mà.” Mập Ú cười ha hả nói.

Lúc này đây, tôi đang bị ép ngồi vào xe của Mập Ú, để mặc anh ta một đường nhả ga chạy về phía con đường càng lúc càng thưa thớt dân cư.

“Buổi chiều em còn phải đi làm nữa. Vắng mặt là trừ tiền đó!”

“Ể? Bảo Bảo (= nickname của Dịch Phàm) nói em hiện giờ tiền cũng không kiếm được.” Mập Ú kinh ngạc hỏi.

“Hừ, thật không biết nhờ phúc của ai mà em bị đình chức chờ xem xét nữa, qua giai đoạn xem xét này thì có thể kiếm tiền rồi.”

“Không kiếm được tiền, còn phải ngày ngày bị Thiên Lôi Bảo Bảo ức hiếp... cái công việc tồi tệ này thật không biết sao em còn có thể làm tiếp được. Tiểu Bội à, chi bằng em từ chức làm chung với anh đi. Anh Mập Ú của em nhất định đảm bảo công việc của em còn vui thú hơn cả vui thú nữa!”

Công việc của Mập Ú miễn cưỡng có thể được gọi là công việc... là buôn bán sản phẩm cho người lớn. Nhưng mà lời của anh ta cộng thêm tình cảnh ở nơi hoan lạc hẻo lánh trước mắt...

“Mập Ú chết tiệt, anh rốt cuộc muốn làm cái gì! Để tôi xuống xe ngay!” Tôi gào lên.

“Ồi? Lúc này không phải nên kêu lên yamete (2) (= đừng mà) sao?”

((2) Yamete: Tiếng Nhật, nghĩa là đừng mà.)

.....

Rất nhanh, Mập Ú lái xe như bay đến một vùng núi nhỏ ở ngoại ô. Cuối tháng ba, rừng cây bắt đầu trở lá non, những chú chim non hót ríu rít trong rừng, nếu nghe cho kỹ thì còn nghe được âm thanh của tiếng nước róc rách. Mập Ú dẫn tôi quẹo tới quẹo lui, bỗng nhiên dẫn đến trước một ngôi biệt thự tao nhã, gạch đỏ mái xanh suối trong chim hót, rất có hương vị của thế ngoại đào nguyên nha.

Nhưng Mập Ú lại không dẫn tôi đi vào bằng cửa chính, mà đi vòng vèo đến một cái lỗ, từ cái đường ngầm này để đi vào bên trong ngôi biệt thự! Chui qua, tôi phát hiện cả căn nhà còn tối đen hơn cả cái đường hầm nữa, cửa sổ hình như được che chắn bởi tấm rèm rất dày, nhờ những kẽ hở của tấm rèm nên chút ánh sáng mỏng manh mới xuyên qua được, tôi miễn cưỡng sờ mó ra được mình đang đứng ở trong phòng khách. Mà trong góc phòng khách, có đặt một chiếc ghế lắc (3) phía trên có một người đang nằm với cái đầu quấn băng kín mít đang gối lên cánh tay. Dựa theo trực giác, tôi biết hắn đang nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt loé sáng qua khe hở của băng quấn, khoé miệng thì mím chặt run run.

Tôi thật sự sợ hãi, xoay người liên tiếp lùi lại mấy bước: “Mập Ú, em muốn trở về đi làm. Anh mau đưa em trở về, em nói thật đó.” Tôi nghe thấy giọng nói của mình kèm theo tiếng thút thít.

Lúc này, cái tên xác ướp như từ trong cơn ác mộng kia cất tiếng: “Hôm nay tôi phê chuẩn cho cô nghỉ.”

Tĩnh lặng, sự tĩnh lặng kéo dài.

Tôi chằm chằm xoay lại, cơ thể như cỗ máy rỉ sét phát ra tiếng “Kèo kẹt kèo kẹt” cùng với ngữ điệu không thể tin nổi của mình: “Dịch Phàm?”

“Mình nói nè Mập Ú chết tiệt, chỉ là trầy trụa thôi, đâu đến nỗi cậu quấn mình thành như vậy chứ?” Dịch Phàm ở trong kén phản nản.

“Không tin tưởng tay nghề quân y đã từng đi theo đội hải quân lục chiến sao!” Trong mắt Mập Ú loé lên sát khí hiểm gập.

“Không tin, không phải cậu chỉ học qua mấy ngày cấp cứu đó sao... giúp mình tháo ra!” Dịch Phàm giãy giụa.

“Cần mà, cần mà.” Mập Ú giống như cô gái nhỏ nhảy bổ vào ngăn cản Dịch Phàm, “Không bằng bó cho tốt sẽ bị huỷ dung đó, Bảo Bảo vết thương của cậu nặng như vậy.”

Tôi vờ mờ hồi trong chốc lát: “Ai có thể nói cho tôi biết, các người đây là đang hát tuồng gì được không?”

“Một tai nạn nhỏ.” Dịch Phàm nói một cách qua loa.

“Tai nạn nhỏ? Sao lại nói là tai nạn nhỏ cho được hả? Mình biết Bảo Bảo cậu muốn tỏ ra mạnh mẽ, sợ Tiểu Bội lo lắng, nhưng không nói ra em ấy càng lo lắng hơn.”

“Em không có lo lắng, thật đó, không lo lắng một chút nào.” Tôi nhỏ giọng lảm bảm.

Mập Ú giống như không nghe thấy lời tôi liên tiếp tục nói: “Sáng nay anh cùng Bảo Bảo đi đến sân golf thì đụng phải Lâm Thất. Cái mụ ác bà đó vừa nhìn thấy Bảo Bảo, không nói một lời, liền lái xe với tốc độ 90 km/h xông đến, Bảo Bảo bị tông trực tiếp nằm úp xuống đường. Cái này còn chưa hết, Bảo Bảo đã ngất đi rồi, mụ ta còn lao ra khỏi xe gờ gập đánh golf đánh úp tới, đánh Bảo Bảo vỡ đầu chảy máu luôn...”

Tôi run rẩy một lát.

“90 km/h? Đầu bị bể? Mập Ú, mình không phải là Tiểu Cường (4) (= gián)!” Đoán chừng Dịch Phàm muốn gào lên, nhưng cái đầu bị quấn kín mít nên tiếng gào không hề có chút uy lực nào, “Không có khoa trương như vậy, chỉ là đi lúc đánh golf đụng phải Lâm Thất, cô ta lấy xe golf (5) (= xe chạy trong sân golf) tông tôi, tôi tránh kịp xe bị lật, gãy xương cổ tay... còn đầu bị thương là do Lâm Thất đánh.”

((4) Tiểu Cường = gián: Một cách gọi khác của gián, như một dạng chơi chữ. Gián thì sống rất dai dẳng, thích nghi trong mọi hoàn cảnh, khó tiêu diệt.... Chữ Cường thì có nghĩa là cường tráng, mạnh mẽ... Hai cái này đều có điểm tương đồng nói lên sự kiên cường mạnh mẽ, nên gián mới có tên gọi khác là Tiểu Cường. Thông thường khi muốn nói đến sự bền bỉ kiên cường của một người, người Trung Quốc thường ví họ như ‘Tiểu Cường’ có sức sống dẻo dai bền bỉ.)

“Sao, nghiêm trọng không?” Tôi vội vàng bước tới kiểm tra cánh tay của Dịch Phàm.

“Ui da, nhẹ chút.” Hắn hít một ngụm khí lạnh nói.

Tôi có chút đau lòng, tay đã thành như thế này rồi, vậy còn đầu...

Tôi nhẹ nhàng sờ cái đầu hình bầu dục của Dịch Phàm: “Mập Ú, anh nói xem cái đầu của Bảo Bảo nhà chúng ta... sau này nếu không còn bắt sống được thì phải làm sao đây?”

“Sợ cái gì, sau này anh sẽ trang bị cho cậu ấy cột thu lôi!”

“Quả thật là cùng chung ý tưởng mà!” Tôi ôm bụng cùng Mập Ú cười nắc nẻ.

“Hai người các người có người nào thật sự quan tâm đến tôi không vậy!” Dịch Phàm dùng giọng nói suy sụp lên án.

“Nghe giọng nói liền biết không sao rồi. Có điều Mập Ú à, có cần quần đến mức này không? Tuy rằng rất vui đó, nhưng lãng phí tài nguyên quá, đầu Dịch Phàm cũng đâu có nhỏ.”

“Vấn đề của hai người chính là không tin lời tôi, nói cho hai người biết tôi có thể nghe thấy tín hiệu các loại sóng ngoài tầm 20 km. Em nhìn đi...” Mập Ú kéo một cái ‘roẹt’ tấm màn cửa dày đang che chắn.

Tôi phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, không phải bởi vì ánh sáng đột nhiên chiếu vào, mà là ánh đèn chớp tắt loé lên khắp bốn phương tám hướng.

“Phóng viên giải trí, quả thật là những người lao động yêu nghề kính nghiệp nhất thế kỷ.” Mập Ú cảm khái.

“Được rồi, hai người ở lại mạnh giỏi, tôi đi đây.” Qua một hồi Mập Ú nói.

“Sao lại đi? Em cũng đi, em không muốn ở cùng với xác ướp đâu.”

“Đi làm việc, đưa em đi không kiếm được tiền, đưa đồ mới kiếm được tiền.” Lúc nói đến công việc, biểu tình của Mập Ú tự nhiên rất nghiêm túc, “Còn nữa, Tiểu Bội à, anh nói với em nè, đem táo chia bớt cho Dịch Phàm ăn đi, anh cảm thấy ánh mắt của cậu ấy như sắp muốn ăn thịt người vậy.”

Tôi quay lại nhìn Dịch Phàm, phát hiện hai khe hở trên cái đầu hình bầu dục, nhanh chóng di chuyển đến một không gian hư vô.

“Anh nhớ đi nhanh về nhanh đó.” Tôi vẫy tay với Mập Ú.

“Hai người không được đánh nhau đó.” Mập Ú vẫy tay lại với tôi.

Mập Ú đi rồi, tôi lại bắt đầu gọt táo, gọt rồi lại gọt, cảm thấy một ánh mắt rơi vào trên tay tôi, tôi ngừng đầu ánh mắt đó mất tiêu, cúi đầu, lại xuất hiện nữa.

Tôi gọt vỏ táo xong cắt ra thành miếng nhỏ đặt lên miệng Dịch Phàm, nói một cách nhỏ nhẹ: “Khát rồi à, Mập Ú... ngược đãi anh sao?”

Dịch Phàm lắc đầu, nhai miếng táo nuốt xuống, rồi ngồi đợi.

“Nhưng anh ta không có gọt táo cho anh ăn phải không?” Tôi lại đưa cho hắn một miếng.

Dịch Phàm gật đầu, lặng lẽ ăn táo.

“Có ngon không?” Tôi lại đưa cho hắn miếng thứ ba.

Dịch Phàm hài lòng gật đầu.

Ngoan ghê ta, quả là giống loài động vật nhỏ nào đó.

Tôi lại cắt một miếng, đặt bên miệng hắn, hắn há miệng cắn, lúc sắp sửa cắn xuống, tôi đột nhiên rút miếng táo lại. Ánh mắt trên cái đầu giống quả trứng lộ ra vẻ thăm dò. Tôi lại chìa ra phía trước, hắn nhồm người tới, rút về, miệng lại bắt hực nữa, hắn bỏ cuộc. Tôi lại đưa đến bên miệng, hắn không thèm nhúc nhích.

“Không vui gì hết, mới chọc có hai lần liền không thèm chơi nữa.” Tôi đem miếng táo nhét vào miệng hắn, tay vừa chạm vào miệng hắn liền cảm thấy hàm răng sắc bén đột kích tay tôi, chính vào lúc hắn muốn cắn xuống... đáng tiếc, tay nghề của Mập Ú quả thật rất tốt, Dịch Phàm không mở miệng được, cuối cùng chỉ đành cắn lấy miếng băng chơi.

“Ha ha ha, Dịch Phàm ơi Dịch Phàm, anh dễ thương quá đi. Anh khiến tôi lại có cảm giác thú vị khi nuôi một con chó.”

Dịch Phàm thở phì phò đứng dậy, đến bên tủ lạnh lấy một hộp nước ép trái cây buồn bực mà hút.

Ăn xong trái cây, tôi đi rửa đĩa, thì chuông điện thoại reo lên.

“Quan Tiểu Bội, điện thoại.” Dịch Phàm dùng giọng nói cực kỳ tức giận chỉ có ở chủ công xưởng vào những năm thập niên tám mươi, “Anh Tiểu Bạch? Cái tên dung tục gì đâu. Nào, để tôi giúp cô sửa!”

“Liên quan gì đến anh.” Tôi cướp lấy điện thoại trong tay Dịch Phàm, “Anh Tiểu Bạch, chào anh...”

“Giống tên loài chó, con chó kế tiếp tôi nuôi nhất định đặt tên Tiểu Bạch.” Dịch Phàm ở bên cạnh lải nhải.

Tôi thuận tay nhéo cánh tay Dịch Phàm, trong tiếng kêu thảm thiết của hắn, tôi mỉm cười nói: “Anh muốn đến thăm em? Không cần đâu, em rất khỏe, nhất định là ba em lại kiếm chuyện, không cần phiền phức vậy. Hả... đã đến rồi, bây giờ em đi không được, không thể đi đón anh...”

Dịch Phàm giật lấy điện thoại của tôi: “Bên ngoài có người đang truy sát cô ấy, cô ấy chỗ nào cũng không thể đi.”

“Đừng gây rối.” Tôi đẩy hắn ra.

“Vậy anh đi tìm em.” Tiểu Bạch nói.

“Ồ, em...”

“Tiểu Bội, em gặp rắc rối à? Anh đi tìm em, nói cho anh biết em đang ở đâu.” Đầu dây bên kia, ngữ khí của Tiểu Bạch có chút gấp gáp.

“Cái đó...”

“Rốt cuộc là làm sao? Người vừa nãy là Dịch Phàm hả? Lời của anh ta là có ý gì? Có cần thông báo cho người nhà của em không? Em nói đi chứ, hiện giờ anh thật sự rất lo lắng đó.”

“Ngần vịn lần đừng có nói cho ba mẹ em biết, thật ra cũng không có gì.” Tôi vò đầu bứt tai không biết phải giải thích làm sao.

“Hề hề, cô ngoan ngoãn ở đây gọt táo cho tôi đi.” Dịch Phàm ở bên cạnh vui sướng trên nỗi đau người khác nói.

Nhìn bộ dáng muốn bị đánh đòn của Dịch Phàm, tôi bỗng nhiên tâm ác nổi lên: “Tiểu Bạch, anh đến chỗ em đi. Em đang ở một biệt thự trong núi rất đẹp, chỗ này còn có một quái nhân của viện ca kịch rất thú vị có thể ức hiếp.”

“Anh ta mà đến sẽ bị đội chó săn (= paparazzi: thợ săn ảnh) bám theo! Nói không chừng cuộc điện thoại này của cô cũng bị họ nghe lén rồi! Mau nói với anh ta đừng có mà qua đây!” Dịch Phàm gào lên.

“Anh thật là khi không kiếm chuyện.”

“Tiểu Bội, nói cho anh địa chỉ đi, anh lập tức đến liền... tình hình hiện giờ của em làm anh không yên tâm.” Tiểu Bạch nói.

“Địa chỉ...” Không thể trông mong gì ở Dịch Phàm rồi, “Chờ chút để em tìm người đón anh.”

Tôi gọi điện thoại cho Mập Ú cầu cứu.

“Sao thế? Bảo Bảo ăn hiếp em à?”

“Anh ta dám! Em sẽ cho cánh tay còn lại của anh ta bó bột luôn. Em là muốn nhờ anh giúp em ra sân bay đón một người.”

“Người đẹp?”

“Đàn ông.”

“Đàn ông à, đàn ông chẳng thú vị gì hết, em nói với người đó, đổi thành em gái đến đi, anh lập tức đi đón.”

“Giúp dùm em đi, coi như em thiếu anh một món nợ nhân tình, sau này anh muốn em làm gì em cũng đồng ý hết.”

“Làm gì cũng đồng ý hết...” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười âm hiểm của Mập Ú, “Được, Tiểu Bội à, anh giúp em đón người này.”

Cúp điện thoại, tôi cẩn thận lục tìm cái va-li được cất giấu trong góc mà Mập Ú miêu tả, lấy ra vài thứ hài lòng gật đầu, sau đó cẩn thận kéo lại tấm rèm trong phòng, không để lộ chút ánh sáng nào.

“Mập Ú nói trán anh chỉ bị trầy xước, thật ra không cần phải quấn kín như vậy.” Tôi nói.

“Phí lời, nếu cánh tay tôi không bị gãy không cử động được, thì có thể để mặc cho cậu ta chà đạp được chắc. Phẫu thuật mở hộp sọ cũng đâu cần quấn kín mít như vậy.” Dịch Phàm phàn nàn.

“Ngồi xuống, tôi giúp anh tháo ra.” Tôi dìu hắn nằm xuống ghế, bắt đầu tháo từng vòng băng trên đầu, đến cuối cùng, phát hiện trên mép trán chỉ bị bầm một mảng.

“Phù...” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Sao thế?” Đôi mắt Dịch Phàm từ hai đường thẳng rớt cuộc cũng được giải phóng, lấp lánh nhìn tôi, “Lo tôi bị huỷ dung à?”

“Không phải, Mập Ú cũng khoa trương quá đi, còn quấn dài hơn mấy bà lão bó chân nữa.” Tôi xoa bóp cánh tay đau nhứt.

“Vải bó chân... sao thứ gì từ miệng cô cũng trở nên dung tục hết vậy!”

“Nếu anh muốn thứ vào trong tay tôi không dung tục nữa, thì đừng có mà nhiều lời như vậy! Đừng động đây, cái này đối với việc chữa vết bầm hiệu quả nhất đó.” Tôi mở lọ thuốc mỡ, bắt đầu xoa mép trán bị thương của Dịch Phàm.

Trong không gian ánh sáng hiếm hoi dường như thời gian trở nên chậm rề rề, dường như cảm thấy trong không gian rộng lớn bên trong, chỉ còn lại... cái trán sáng bóng mịn màng cùng với vết bầm tím trên đó của Dịch Phàm.

“Sao vậy?” Tôi hỏi một cách hung tợn, bởi vì phát hiện Dịch Phàm đang nhìn tôi mỉm cười một cách kỳ lạ.

“Không có gì.” Hắn vẫn dịu dàng mỉm cười.

“Được rồi. Xoa thêm mấy lần ngày mai sẽ đỡ hơn nhiều, anh lại có cái đầu sáng bóng rồi!” Tôi vỗ vỗ hắn.

“Tiểu Bối, cảm ơn cô.” Dịch Phàm khẽ cười nói.

“Muốn cảm ơn... thì ngoan ngoãn nằm xuống cho cô nường tôi!” Tôi móc ra cái còng giấu sau lưng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai còng hắn vào trên ghế.

“Cô muốn làm gì!” Dịch Phàm vùng vẫy.

“Nói xem, anh muốn bị tiên gian hậu sát (= trước cường hiếp sau giết), hay là tiên sát hậu gian đây?” Tôi điều chỉnh lại cái giá máy chụp hình trong góc.

Dịch Phàm đỏ khốc đỏ cười: “Tôi bị gãy xương, cô đừng phá.”

“Biết rồi, cho nên mới dùng cái còng có miếng lót bằng lông này. Mập Ú nói, trang web của anh ta cần một số hình tuyên truyền, ừm, mục tiêu của cửa hàng là nhắm vào khách hàng nam. Ai biểu hồi nãy anh không chịu nói cho tôi địa chỉ, đây là cái giá phải trả cho yêu cầu đón người của Mập Ú. Dịch Phàm ơ Dịch Phàm, mẹ anh có từng dạy anh rằng, tự tạo nghiệt không thể sống không? Đây chính là báo ứng đó báo ứng.”

Chuẩn bị xong máy chụp hình, tôi quay lại cởi nút áo sơ mi của Dịch Phàm.

“Làm một cái biểu cảm đang hoảng chút, đừng có mà trưng ra cái vẻ khổ đại thâm thù (= chịu nhiều đau khổ, ôm mối thù sâu) như vậy. Nào, cười một cái, Konica (6) !”

((6) Nguyên văn là cà tím, phiên âm là ‘jia zi’, bên Trung Quốc, mỗi khi chụp hình muốn nhắc người ta mỉm cười đều nói ‘jia zi’, tượng tự như bên Hàn Quốc thì nói ‘kim chi’ vậy. Nhưng ở đây nói để ‘cà tím’ thì quá quá nên Mã đề từ ‘Konica’ cho nó thích hợp.

Konica là từ quảng cáo máy chụp hình, trong quảng cáo người ta chụp hình con Đười Ơi, kêu dụ chọc.... nó cười mà nó không chịu cười. Khi nói ‘Konica (cũng là tên hãng máy chụp hình) nó mới chịu cười, cho nên từ này được lưu hành luôn.)

Trong lúc tôi cởi giày của Dịch Phàm, dùng một chiếc lông vũ ngoáy lòng bàn chân của hắn ép hắn cười, thì nhận được một tin nhắn của Mập Ú.

“Á, Mập Ú anh thật quá đáng, người ta là con gái đó, sao có thể làm cái chuyện này cho được.” Tôi nhìn tin nhắn làm bộ làm tịch nói.

“Quan Tiểu Bội! Cô còn biết cô là con gái nữa à!” Dịch Phàm vẫn đang phí công giãy giụa.

“Không được kỳ thị nữ giới! Anh là đàn ông thì đã sao, bây giờ đang ở dưới sự khống chế của tôi, muốn anh cười anh không dám khóc. Vả lại Mập Ú lại có sáng kiến như vậy, anh lại chẳng thú vị. Đều là bạn bè, giúp đỡ chút, tương lai có tiền cùng nhau kiếm. Nào nào, tôi để giá máy chụp ảnh ở chỗ này, để chế độ hẹn giờ. Đợi sau khi tôi đi ra anh liền... cởi quần ra... ừm, đến chỗ, trời ơi anh cũng biết rồi đó, lộ ra chút chút so với người mẫu đồ lót một chút là được rồi. Tôi đi ra trước, lát nữa trở lại nghiệm thu thành quả!”

“Quan Tiểu Bội, có bản lĩnh thì cô nhìn tôi cởi!” Dịch Phàm gào lên.

“Bỏn cô nương rất ngây thơ trong sáng, chỉ coi hình sex, không coi phim sex.” Tôi liền đi ra ngoài.

Ôi, thật là chờ mong nha, bởi vì trong tin nhắn của Mập Ú có nói: Chụp quần lót của Dịch Phàm, vì có khi cậu ấy mặc quần lót siêu nhân.

Trong lúc tôi đang ở bên ngoài lật xem tạp chí chờ kết quả, thì Mập Ú dẫn Tiểu Bạch đi vào.

“Anh Tiểu Bạch!” Tôi mừng rỡ chào hỏi.

“Sao rồi?” Không đợi Tiểu Bạch trả lời, Mập Ú đã vui rạo rức vội xông tới hỏi.

“Nửa phần trước phối hợp rất tốt. Phần sau em vẫn chưa đi nghiệm chứng thành quả, đúng lúc anh vào xem thử xem.”

“Tiểu Bội, em không sao, không sao thì tốt, suốt đường đi anh cứ lo cho em mãi. Vậy bọn em đây là...” Tiểu Bạch hiểu kỳ ngơ vô phòng khách nhìn một cái.

Bên trong phòng truyền ra tiếng gào thét chưa từng có của Dịch Phàm: “Quan Tiểu Bội! Trần Tường! Hai người chết chắc rồi! Mập Ú, cậu vào đây cho tôi, đóng cửa lại!”

Tiểu Bạch ngượng ngùng hỏi: “Đây là... anh Dịch...”

Trong phòng truyền ra tiếng cãi nhau của Mập Ú và Dịch Phàm. Lát sau Dịch Phàm xông ra gào lên: “Quan Tiểu Bội, uống công tôi cứ mãi lo cô bị người của Lâm Thất làm bị thương nên mới để cô ở bên cạnh canh chừng. Cô, cô, cô, cô chính là ăn cây táo rào cây sung mà, sớm biết trước như vậy tôi chẳng thèm lo cho cô, để cô tự sinh tự diệt cho rồi!”

Được rồi, nhìn bộ dáng này Mập Ú chắc đã đắc thủ.

Có điều...

“Lâm Thất muốn truy sát tôi?” Tôi kinh ngạc hỏi, “Sao anh không chịu nói sớm.”

“Cô ta ngay cả tôi cũng đánh, huống hồ chỉ cô! Tôi quả thật lo lắng uống công!” Dịch Phàm cho tôi một cái lườm liếc.

“Chuyện đó... tôi trở về nhà xem Tô cái đã, là Tô giới thiệu Lâm Thất cho tôi, bọn họ muốn tìm tôi... tìm không thấy sẽ đi tìm Tô. Tôi phải trở về nhà.” Tôi cầm lấy áo khoác định chạy ra ngoài.

Dịch Phàm kéo tôi lại: “Cô có thể ngoan ngoãn ở yên được không, đừng gây thêm loạn nữa! Tôi có thể không nghĩ đến điểm này sao! Tôi đã nhờ người đi bảo vệ Tô rồi. Cô ngoan ngoãn ở đây cho tôi, sau khi xong việc mới tìm cô tính sổ...”

“Tìm tôi tính sổ? Sổ ở đâu mà tính?!” Tôi hoảng rồi.

“Cô... chúng ta sẽ giải quyết riêng lúc không có người!” Dịch Phàm nói một cách hung ác.

“Có chuyện gì thì nói cho rõ! Sao cần phải giải quyết riêng! Mấy mớ bong bong này từ đầu đến cuối đều không phải do anh tạo nên à! Dịch Phàm, không phải đều do anh lúc đầu bắt tôi phải tìm người đẹp có gia thế sao. Xét cho cùng, tôi mới là kẻ bị hại từ đầu đến cuối có được không hả?”

“Tôi cần tìm người đẹp có gia thế, tôi cần tìm người đẹp có gia thế không phải đều bởi vì cô...” Nói đến đây Dịch Phàm đột nhiên dừng lại, liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, “Không nói nữa, Quan Tiểu Bội, đi nấu cơm tối đi!”

Hét cho đã rồi bắt tôi đi nấu cơm! Tôi trừng hằm, buông thõng tay.

“Tôi bị gãy xương, gãy xương đó, lẽ nào bắt tôi nấu.”

“Không bằng tự mình gọi thức ăn đi, tôi biết có rất nhiều quán ăn ngon, có nhận giao ở khu vực ngoại thành.” Mập Ú ở bên cạnh vui vẻ đề nghị.

“Nếu có thể gọi người đem thức ăn đến tôi còn trốn ở đây làm gì nữa hả!” Dịch Phàm thống khổ lắc đầu, “Quản lý cả một công ty cũng không tốn công phí sức bằng quản lý hai người các người.”

“Để tôi làm cho.” Tiểu Bạch chưa từng mở miệng nói lời nào đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Bạch nấu cơm, tôi phụ giúp, vốn nên là một chuyện tốt đẹp, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm âm u của Dịch Phàm... tôi làm bể một đồng chén đĩa. Lúc ăn cơm thì không khí trầm lắng sắp sửa đông cứng lại luôn. Mập Ú muốn thay đổi bầu không khí nên kể hai câu chuyện cười, rồi cũng ngậm miệng lại luôn.

Cơm nước xong, vì để trốn tránh áp thấp nhiệt đới đáng sợ kia của Dịch Phàm, tôi chủ động xin đi rửa chén. Sau khi cái chén sứ cuối cùng vinh quang tử vì đạo, tôi tuyên bố: “Được rồi, tôi không rửa nữa.”

“Quan Tiểu Bội, đó là cái chén sứ đặc chế của Hoàng gia nước Anh của Tôi đó!” Áp thấp nhiệt đới bắt đầu nổi sấm.

Tiểu Bạch vẫn luôn im lặng không nhin được, từ bóp tiền lấy ra một xấp tiền: “Đây là ba ngàn tệ, không biết có đủ bồi thường tiền chén sứ của anh Dịch không, nhưng cho dù thế nào, tôi xin thay Tiểu Bội trả trước. Nếu anh Dịch không có chuyện gì nữa, tôi phải đưa cô ấy về nhà.”

Chướng khí mù mịt xung quanh Dịch Phàm càng lúc càng dày đặc, mũi hằm hừ lạnh một tiếng: “Tôi trái lại rất hy vọng cô ấy tránh xa tôi càng xa càng tốt. Có điều, nếu cô ấy không quan tâm đến cái mạng nhỏ cũng như danh tiếng của mình, thì cứ đi đi.”

“Có tôi ở đây, Tiểu Bội sẽ an toàn, anh Dịch có thể yên tâm được rồi.” Tiểu Bạch lễ độ nói.

“Anh Tiểu Bạch, nói nhiều lời với anh ta làm gì. Chúng ta đi.” Không khí trong căn phòng quá quái dị, tôi thật sự muốn rời khỏi cái nơi như căn nhà ma này cùng với cái tên Dịch Phàm quỷ quái kia. Không phải chỉ có vài tấm hình sex thôi sao, sao lại kích thích đến nỗi làm hằm biến thân rồi?

Nhưng, tôi thật sự khâm phục Tiểu Bạch có thể dưới cái nhìn oán hận của Dịch Phàm mà vẫn còn có thể duy trì cũng như hướng về cuộc sống tươi đẹp, lúc đi ra bên ngoài anh ấy cười nói với tôi: “Ngày mai là cuối tuần, tự mình đi chơi đi.”

“Được ạ, được ạ.” Tôi vội vã đồng ý. Tôi đang cần ngày cuối tuần vui chơi dưới ánh mặt trời, mới đến có chút xiu mà đã bị sự u oán của Dịch Phàm làm ảnh hưởng rồi.

31. Chương 31

Buổi sáng, Tô dậy sớm một cách khác thường, mở cửa tầng một ngó ra ngoài.

“Sao vậy?” Tôi cầm ly nước vừa đánh răng vừa xem trò vui.

“Em xem, phía bên kia có hai nhóm người đang ẩu đả. Một nhóm là do Lâm Thất phái đến đây tạt sơn vẽ bậy, một nhóm khác thì do Dịch Phàm phái đến bảo vệ em.” Tô chỉ về phía góc đường đang có hai nhóm người đánh nhau, nói một cách hời hợt.

“Cái gì?” Nước súc miệng làm tôi bị sặc không thở được.

“Náo nhiệt vậy.” Tôi vuốt ngực lau khoé miệng nhìn về phía đám người đang đánh nhau bụi bay mù mịt, “Thật sự là người của Lâm Thất và Dịch Phàm sao? Sao lại như vậy?!”

“Đương nhiên là giả, gạt em chơi thôi.” Tô trừng tôi một cái.

“Khụ, khụ.” Tôi lại bị sặc nữa.

Cho dù bọn họ đánh nhau không phải vì tôi, nhưng tôi với Tô vẫn giống như chim sẻ xếp hàng đứng trên dây điện vậy lại xem náo nhiệt.

“Xem người khác đánh nhau, tự tìm niềm vui cho bản thân. Nhân sinh mà thật tuyệt đẹp mà!” Tôi vươn vai ưỡn ngực.

“Lâm Thất biết được quan hệ của hai chúng ta rồi, nên bà Lâm đã sa thải chị.” Tô đột nhiên chen lời vào.

Động tác của tôi cứng đờ: “Sao lại như vậy...”

Tô xua tay: “Không sao hết, dù sao chị cũng không muốn gặp bà ta nữa. Song em tốt nhất là nên câu cho được Dịch Phàm.”

“Hả?! Bọn em không có...”

“Nếu không thì ai bồi thường tiền tổn thất cho chị.” Chị ấy ngáp một cái bổ sung.

“... Tô, chị có cảm thấy mình đặc biệt giống với bà mẹ ghẻ đi bán con gái không?”

“Có sao?” Chị ấy nghi hoặc nhíu mày, “Nhưng mà, rõ ràng chị đang đóng vai người bán thịt heo mà.”

Tuy rằng tranh cãi thua Tô, nhưng nhìn đánh nhau thì lại vui vẻ. Cho nên tóm lại mà nói, tâm tình buổi sáng cuối tuần của tôi vẫn rất tốt, nhất là khi nghĩ đến có thể rời xa khỏi Dịch Phàm đi du sơn ngoạn thủy cùng với Tiểu Bạch, tinh thần thật là sảng khoái mà. Cho nên, tôi ngâm nga một ca khúc thu dọn đồ đạc.

Đang bận rộn thì nhận được điện thoại của Lạc Lạc: “Làm gì vậy hả, người ta chiều nay bay rồi, cậu cũng không thêm đến tiễn? Không đi tiễn thì không có quà đó nha.”

Cô ấy nói như vậy, tôi mới nhớ AC có một tổ hạng mục phải đến Hồng Kông bàn chuyện làm ăn, do tổng giám đốc đích thân dẫn đi. Lạc Lạc và Peter của bộ phận pháp luật cũng có phần, chỉ có tôi là không có.

“Đó không phải là sợ cậu không nhận được nhìn cảnh sinh tình, cấm cản bước chân cậu lên máy bay đó sao.”

“Được rồi, đang cùng với anh trai đẹp nào tiêu dao vậy?”

“Khà khà, buổi chiều đi suối nước nóng.”

“Hả! Cậu thật sự có người đàn ông khác? Mình còn đang tự hỏi tổng tài đang bó bột đi công tác sao lại không có người hỏi han chăm sóc. Mà lúc này cậu còn không biết xấu hổ đi suối nước nóng với người đàn ông khác nữa! Quan Tiểu Bội, cậu có chuyện gì vậy, cậu mà là cái đồ gõ mõ thật mình gõ chết cậu luôn!”

Tôi lau mồ hôi túa ra trên trán: “Cậu không cần kích động như vậy chứ?”

“Không kích động! Không kích động thì cậu có thể câu được tổng giám đốc sao, cậu không được tổng giám đốc thì cậu có thể giúp mình trả tiền được sao! Trở về sẽ không có quà đâu, mình phá sản rồi!” Lạc Lạc phần nộ cúp điện thoại.

Tôi cầm lấy điện thoại ngáy ra một hồi, sao tư tưởng của cậu với Tô giống nhau dữ vậy chứ, cậu cứ trực tiếp ủng hộ mình cướp ngân hàng luôn cho rồi.

Buổi chiều, khi Tiểu Bạch đến đón tôi, tôi lại nhận được điện thoại của Lạc Lạc.

“Tiểu Bội, cậu đang ở đâu?” Xung quanh ồn ào, giọng của cô ấy rất lớn cũng rất vội.

“Ở nhà, đang chuẩn bị đi suối nước nóng nè. Sao vậy, bên cậu vẫn ổn chứ?”

“Tạ ơn trời đất, cậu vẫn chưa đi. Mau, lấy theo hộ chiếu đến ngay sân bay, nói ình số chứng minh của cậu, mình đặt vé giúp cậu.”

“Cái gì?” Đầu óc tôi mờ mịt.

“Peter bị bệnh đưa đi bệnh viện rồi, cậu thay thế bị trí của cậu ấy đi Hồng Kông!” Lạc Lạc gào lên.

Đây quả thật là tấm vé cuối cùng trên con thuyền Noah (1) trước cơn đại hồng thủy. Tôi liên tục xin lỗi Tiểu Bạch, anh ấy trái lại rất thấu tình đạt lý đưa tôi đến sân bay.

(1) Thuyền Nô-ê (hay Noah) là con thuyền được nhắc đến ở chương 6 đến chương 9 của Sách Sáng thế trong Kinh Thánh. Văn bản đó mô tả việc ông Nô-ê đóng con tàu này là để tự cứu ông và gia đình, bảo tồn thế giới động vật, thực vật khỏi bị diệt vong bởi trận trũng phạt đại hồng thủy của Thiên Chúa. Nguồn: vi.wikipedia.org)

Khi tôi đến sân bay tìm được Lạc Lạc, nhìn khắp một lượt mọi người đều đang rảnh rang nhàn nhã chờ lên máy bay, còn Dịch Phàm thì ở phía không xa khó khăn dùng một cánh tay giữ cuốn sách lên đọc.

“Người như cậu, vận khí quả thật luôn tốt đến phát sợ.” Lạc Lạc nhét tấm vé máy bay cho tôi, “Vé khoang thường hết rồi, đành phải mua vé khoang hạng nhất!”

“Thật ra mình vẫn muốn đi ngâm suối nước nóng...” Sau khi cảm nhận được ánh “Cậu nhận được lợi thì biết điều đi” của Lạc Lạc, tôi vội vã chuyển đề tài hỏi, “Peter sao đột nhiên lại bị bệnh? Có nghiêm trọng không?”

“Ai mà biết chứ. Buổi trưa, tổng giám đốc nói mời mọi người ăn cơm. Ăn xong chưa được bao lâu, mọi người ai cũng khoẻ re, chỉ có Peter đột nhiên có chuyện, sau khi chạy vào nhà vệ sinh mấy lần, cả người phờ phạc, cuối cùng được xe cấp cứu chở đi luôn. Sau đó tổng giám đốc nói muốn Quan Tiểu Bội thay thế. Trời, Peter đúng là xui xẻo mà.”

Ánh mắt tôi vô thức dừng trên người Dịch Phàm, hắn vẫn còn đang khó nhọc giữ cuốn sách, cả trang sách che khuất khuôn mặt hắn.

Peter thật sự... xui xẻo sao...

“Tiểu Bội, đi gấp như vậy, tấm thẻ này em cầm lấy đi.” Tiểu Bạch nhét vào tay tôi một tấm thẻ ngân hàng.

“Không cần, không cần. Em có đủ tiền rồi, vả lại còn có tiền phụ trợ đi công tác nữa.” Tôi vội vàng từ chối.

“Cầm lấy đi, không dùng cũng để đó, cần trong lúc khẩn cấp.” Tiểu Bạch kiên trì.

“Đây chính là anh trai đẹp sắp đi suối nước nóng với cậu?” Lạc Lạc xấp lại, “Tội mình thương lượng cái nào, mình giúp cậu tóm được tổng giám đốc, cậu nhường anh trai đẹp này lại ỉn?”

“Nói linh tinh cái gì vậy!”

“Ăn nôi này còn ngó nôi khác, còn ăn sạch không chịu nhả, cẩn thận coi chừng mắc nghẹn chết à.”

“Chăm sóc bản thân cho tốt, nhớ gọi điện thoại cho anh.” Tiểu Bạch ở bên cạnh cười, “Làm phiền cô đây chăm sóc cho Tiểu Bội.”

“Tôi đảm bảo con nhỏ này sẽ không ngoại tình, không 419 (= tình một đêm), không làm hại nam đồng bào Hồng Kông. Tiểu Bội, sao chuyện tốt gì, anh trai đẹp nào cũng đều là của cậu hết vậy.” Lạc Lạc nửa thật nửa giả than thở.

“Vậy em đi đây.” Tôi chào tạm biệt Tiểu Bạch.

Anh ấy hình như muốn ôm một cái tạm biệt, kết quả nghe thấy phía sau có tiếng hô lên: “Quan Tiểu Bội, qua đây xách hành lý giúp tôi!”

Tay trái Dịch Phàm được bó bột treo trên cổ, trên đầu một mảng bầm tím, đáng vẻ ngọc thụ lâm phong cùng tư thế như là kẻ bề trên ra mệnh lệnh.

“Sao tôi phải xách đồ cho anh?”

“Bởi vì lần đi công tác này chỉ có cô được ngồi khoang hạng nhất.”

“Cả giám đốc cũng không được à? Anh thật keo kiệt đó nha.”

An bài ổn thoả cho Dịch Phàm xong, tôi ngồi vào bên cạnh hắn, bắt đầu lật tạp chí xem. Dịch Phàm thì lại nhìn tôi đầy vẻ hứng thú.

“Sao vậy!” Tôi hỏi.

“Cô là cái đồ nhà quê, không biết phải ngồi đúng ghế ghi trên vé sao?”

“Hả? Không ngồi cùng nhau sao?” Tôi vội vàng lật xem tấm vé.

“Ngu ngốc, vé của cô là mua gấp nên làm sao có thể ngồi cùng nhau được! Nhìn đi, người ngồi cạnh tôi là cô nàng xinh đẹp kia kia. Còn cô, chỗ ngồi ở trong góc kia.”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện một mỹ nữ cười tươi roi rói đang tiến lại gần, ngoảnh đầu, phát hiện người ngồi bên cạnh tôi là một tên cực kỳ mập mạp có thể trở thành vấn đề cho độ thăng bằng của máy bay. Tôi bị thương xước đồ lằng lạng cam nín rời khỏi, còn Dịch Phàm thì lại nhiệt tình ân cần chào hỏi người đẹp.

“Cô ơi, đi du lịch một mình à? Ngồi khoang hạng nhất, nhìn một cái liền biết cô là thuộc loại hình nữ cường nhân rồi.”

“Cô tốt nghiệp trường đại học nào? Để tôi đoán thử, cô nhất định là từng đi du học, khí chất của cô rất tốt, là đi nước Pháp hay nước Anh vậy?”

“Cô đến Hồng Kông thì sẽ dừng chân ở đâu? Không thì tôi sẽ giới thiệu khách sạn cho cô, tôi vẫn thường ở tại nơi đó, điều kiện rất tốt, nếu cô đi du lịch, tôi còn có thể làm người hướng dẫn.”

“Cô ơi...”

“Cô à...”

Cái tên mập này không chỉ mập mà lời nói còn nhiều hơn cả thể trọng của hắn ta nữa, cho nên sau khi tôi ăn uống đã xong, quyết định dùng phương pháp truyền thống nhất để chống lại sự lười nhai dài dòng của hắn ta – giả ngủ. Mà giả đến nhập tâm nên liền hoá thành thật, khi ý thức tôi lại mơ mơ màng màng một lần nữa, cảm thấy có một bàn tay di chuyển lên cổ tôi. Á, cái tên khỉ này treu ghẹo từ lời nói thăng cáp thành động tay động chân luôn rồi!

Tôi tức giận trợn trừng đôi mắt hét lớn: “Anh đừng tay cho tôi! Anh là...”

“Lưu manh” hai từ này còn chưa bật thốt ra.

Cô tiếp viên hàng không ân cần đến hỏi thăm: “Cô ơi, cô có cần giúp đỡ gì không?”

“Không có gì, cô ấy nói mở thôi.” Dịch Phàm đang ngồi trên vị trí của tên mập nói.

“Sao anh lại ngồi ở đây? Người ngồi bên cạnh tôi đâu? Bọn tôi đang nói chuyện vui vẻ mà.” Tôi buồn bực nói.

“Nói đến ngủ luôn?” Dịch Phàm vạch trần lời nói dối của tôi, “Hắn ta đi tìm người đẹp chịu nghe hắn nói rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hắn ta đang ngồi ở vị trí của Dịch Phàm nói năng không ngừng, mà người đẹp ngồi bên cạnh lại nở một nụ cười rất là có giáo dưỡng làm một bộ dáng nhẵn nạy chăm chú lắng nghe.

“Dịch Phàm.” Tôi suy nghĩ một lát rồi khẽ gọi hắn.

“Hửm?”

“Theo như tôi được biết thì nhà của anh không có nuôi mèo.”

“Có nuôi, một con mèo vằn rất bụi, rất mập, chọc rất vui, cô chưa nhìn thấy mà thôi.” Hắn tiếp tục dùng thủ pháp gài cầm mèo mà gài tôi.

Tôi vừa muốn nổi giận quát hắn, lại bị cô tiếp viên hàng không xinh đẹp chen vào: “Anh Dịch, đây là đồ anh đã gọi.”

Một đĩa bò bít-tết (= Beefsteak)... lộ trình mấy tiếng đồng hồ, mà anh cũng cần phải ăn một bữa cho ra trò, ăn cũng thôi đi, anh đang một kẻ thương tàn mà còn muốn ăn bít-tết! Trong lòng tôi chửi rủa.

Cô tiếp viên hàng không kia hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này: “Anh... Nếu không tôi đổi cho anh đĩa khác, chúng tôi còn có rất nhiều món ăn ngon khác để chọn lựa.”

“Không cần đâu, cảm ơn cô.”

Nụ cười của Dịch Phàm làm cô tiếp viên hàng không thoáng chốc có chút thất thần, nhưng cô ấy chuyên nghiệp nhanh chóng che giấu cảm xúc, nói một tiếng “Chúc anh dùng ngon miệng” rồi rời khỏi.

Tôi nghiêng người, chăm chú nhìn Dịch Phàm làm sao đem miếng thịt cho vào miệng.

Hắn không nói một lời nào, một tay cầm dao, cẩn thận cắt lên miếng thịt, do dùng sức hơi mạnh, bất đắc dĩ phải dùng cánh tay bị thương vịn lấy cái đĩa, lúc cắt xuống có thể do sức lực không khống chế được nên làm tay bị đau, bất giác nhíu mày.

Tôi vẫn không chớp mắt nhìn hắn.

Hắn ta xoay đầu lại mỉm cười, không nói một lời, lại xoay đầu dùng sức đối phó với miếng thịt trước mắt.

Tôi lập tức đầu hàng, lẳng lặng không nói lời nào cầm lấy dao nĩa trong tay hắn, cắt miếng thịt thành từng miếng nhỏ.

“Dịch Phàm, anh thâm hiểm quá đi!” Tôi dùng tám mên trùn lấy mặt ai oán.

“Tôi đã biết cô thích ăn mềm không thích ăn cứng mà (2).” Dịch Phàm đặc ý ăn bò bít-tết, uống rượu vang đỏ, nhàn nhã ung dung nói.

((2) Thích ăn mềm không thích ăn cứng: Đại khái ý nói thích nghe lời ngon ngọt, không thích mấy lời cứng rắn cường ép.)

“Phải rồi, nếu anh dùng mệnh lệnh bắt tôi cắt, tôi liền khiến cho đĩa bò bít-tết của anh thành đĩa bò bóc tay luôn! Nhưng mà anh...”

Nhưng mà ánh mắt đó! Ánh mắt đó ai oán quá, tĩnh lặng quá... dịu dàng quá đi.

Lúc xuống máy bay, chính là vội vàng cuống cuống cả lên. Chờ đến khi có thể từ từ thở ra được cũng như có thể tự do đi lại, tôi giờ tay nhìn đồng hồ, đã là chín giờ tối rồi, lúc này tôi mới ý thức được cái bụng đã rất đói rồi, nên quyết định nhà hàng bên dưới ăn.

Vào trong nhà hàng thì gặp được Lạc Lạc, ánh mắt cô ấy nhìn tôi lại là sự kinh ngạc.

“Tiểu Bội, cậu nhìn thấy tổng giám đốc rồi à?” Cô ấy hỏi.

“Chưa, mình vẫn đang đọc tài liệu cho quen... cái vụ này vốn không phải do mình theo.”

“Xin hãy chú ý ngữ khí của mình, đây là câu cảm thán chứ không phải câu nghi vấn. Mình đang nói – ‘Cậu, nhìn, thấy, tổng, giám, đốc, rồi, à!’”

Tôi túa mồ hôi một hồi: “Có gì khác biệt sao?”

“Cậu là đầu gỗ chắc!” Lạc Lạc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (3).

((3) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: Ví với ôm ấp hy vọng vào một người, nhưng người đó lại không ra gì, không nên thân.)

“Khác biệt chính là ở – ” Cô ấy xoay đầu tôi hướng về chỗ có cửa sổ sát đất gần đường ra vào nhà hàng.

Dịch Phàm đang ngồi ở đó uống trà, ngồi đối diện lại là người đẹp ngồi kế bên trên máy bay với hắn, đang mỉm cười tự nhiên, thoải mái duyên dáng, sang trọng.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình không còn đói một chút nào nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Giải thích một chút, nhà Dịch Phàm không có mèo.

Lần đầu tiên gặp Tiểu Bội, lúc đó quả thật là nhầm chán không có gì làm. Lần thứ hai gặp, có có ý đồ khác. Lần thứ ba gặp... gặp riết thành quen. Lần thứ tư gặp, thì là.... Khả khả, khả khả.

Còn nữa nha, tôi rất thích:

“Dịch Phàm?”

“Hửm?”

Loại đối thoại này.

Mặc dù hờ hững, nhưng những lời thì thầm thủ thỉ này dường như chỉ giữa hai người yêu nhau mới có à nha.

32. Chương 32

“Cô gái kia, quả thật như hình với bóng nha.” Trong buổi hội nghị, tôi với Lạc Lạc đứng tại chỗ phụ trách phân phát tư liệu cùng diễn giải, trong buổi hội nghị nhằm chán Lạc Lạc áp sát nhỏ giọng bên tai tôi nói.

“Cô gái kia” trong miệng Lạc Lạc chính là cô gái đã ngồi trên máy bay với Dịch Phàm, buổi tối thì lại tiếp tục ngồi uống trà cùng nhau, Yumichika. Bên ngoài thì, cô ấy là đại diện phía nhà đầu tư phải đến hợp tác với Dịch Phàm, nhưng trong lòng mọi người đều biết cô ấy là con gái của người đứng đầu tập đoàn tài chính, tuổi tác vừa khéo, mục đích tất nhiên không nói cũng hiểu.

“Thật là dụng tâm, mỹ sắc kim tiền đều đầy đủ, nhất cử lưỡng tiện nha.” Tôi cảm khái.

“Mình có thể coi lời cảm khái lý giải thành ghen tỵ không ta?”

“Đương nhiên không phải,” Tôi bình thản nói, “Mình chỉ là cảm khái vận mệnh của con gái Nhật. Trong cuộc đời họ có rất nhiều lúc, đều phải có dáng vẻ cung kính nhu thuận đứng phía sau người đàn ông mỉm cười dịu dàng nhu mì, không có cái tôi.”

Tôi ngoảnh về phía bục, Yumichika đang đứng phía sau Dịch Phàm hai bước, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt như tơ quấn chặt lấy tấm lưng thẳng tắp của Dịch Phàm.

Nụ cười đó bỗng khiến lòng tôi có chút nhức nhối, cô ấy cùng Dịch Phàm... nụ cười dường như từ dịu dàng đến triền miên.

“Nếu có thời gian mà thương tiếc cho cuộc sống không bằng cô ấy, chi bằng cậu lên bục đi, đẩy cô ấy xuống!” Lạc Lạc nói với giọng điệu không được tốt lắm.

Kết thúc hội nghị, tôi chỉnh lý xong một chút tư liệu, đưa cho Dịch Phàm.

Hắn đang đứng trước cửa sổ sát đất nghỉ ngơi, tùy ý lật mở những tư liệu kia một lát hỏi: “Thấy tôi nói thế nào?”

“Rất tốt đó. Nội dung tỉ mỉ rõ ràng, ngôn ngữ súc tích, khái niệm mới lạ, hàm ý sâu sắc...”

“Là mấy điều này?” Hắn lại hỏi.

“Đúng vậy.” Chỉ là buổi hội nghị đơn giản, anh còn muốn sao nữa?

Hắn lại nhìn tôi lắc đầu cười khẽ.

Lúc này, cách không xa có một cô gái đi đến, từ phía xa liên gọi: “Tiểu Dịch!”

Dịch Phàm đầu tiên là sửng sốt, sau đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi.

Máu của tôi dồn ép ngưng tụ. Năm giây sau mới nhớ giây giũa, không thể làm gì khác được sức lực của Dịch Phàm rất lớn, tôi không có giây ra được.

“Anh làm gì vậy hả?” Tôi vội vã hỏi.

“Chờ động.” Dịch Phàm nhỏ giọng cảnh cáo tôi, sau đó lập tức đổi thành một nụ cười kỳ quái.

Cô gái kia mỉm cười đi đến gần: “Tiểu Dịch, lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy, lâu rồi không gặp. Mọi thứ vẫn ổn chứ.” Dịch Phàm hỏi.

“Vẫn ổn. Xem ra cậu cũng không tệ. Vị này là...” Cô gái đó nhìn tôi hỏi.

Tôi lập tức nhanh chóng phản ứng trước tình huống trước mắt, đem mọi thứ quy kết lại thành trích đoạn “A, tôi có bạn gái rồi, cô lại không có ai thêm, ai bảo trước đây cô không có mắt như mù đá tôi cơ chứ, tôi cho cô tức chết”. Nhưng, cô gái này không phải là cô gái áo vàng kia mà cô đã gặp trước đây... cũng không phải là bất kỳ cô gái mà tôi đã gặp qua... Nè, Dịch Phàm, anh thật bay bướm!

“Bạn gái của tôi.” Dịch Phàm nói với cô gái đó.

Thôi được, tôi đoán đúng rồi, không ngắt đi thì cũng chán kinh rồi.

Cô gái đó chỉ nhàn nhạt nhìn tôi một cái, rồi lại cùng với Dịch Phàm triển khai một cuộc đối thoại hàm ý bí hiểm thâm sâu, mãi cho đến nửa tiếng sau cô ấy rời khỏi, tôi vẫn chưa hiểu được cô ấy với Dịch Phàm đang nói cái khỉ gì.

“Dịch Phàm nè, người đó là ai vậy?”

“Một người bạn.”

“Để tôi đoán nhá, anh từng theo đuổi cô ấy, rồi bị đá, cho nên bây giờ mới cần một cô bạn gái giả mạo để lấy lại mặt mũi?”

“Không phải.”

“Vậy cô ấy theo đuổi anh?”

“Cũng không phải.”

Nếu đều không phải, vậy có cần thiết phải xuất ra chiêu bạn gái giả cơ chứ.

“Cô ấy là giám đốc của khách sạn này, mỗi lần gặp mặt đều làm mai cho tôi, lúc nào cũng hỏi rất là phiền.” Dịch Phàm giải thích.

“Làm mai... cái này không phải hợp ý với anh sao. Anh là cái đồ đạo đức giả!” Tôi xoa ngón tay bị nắm đau nhứt oán trách.

“Có điều tôi đã giúp anh rồi, vậy thì tôi có thể mượn anh làm giống vậy không?” Tôi mong chờ hỏi.

“Ba cô lại sắp đến nữa à? Không phải cô đã có anh Tiểu Bạch tuy thời có thể ứng phó kiểm tra sao, còn tìm tôi để làm gì.”

“Không phải là ba tôi, Tiểu Bạch... hì hì, ba tôi ăn ở không cứ làm mai suốt, chẳng khác gì mấy bà dì trên đường. Tôi là nghĩ... nghĩ đến ngày nào đó mượn anh đến trước mặt Trương Hải khoe khoan đó mà.” Đôi mắt tôi phát sáng lấp lánh nói.

“Trương Hải? Cái tên dê tiện trong đĩa đêm Nô-en?”

“Ê, đừng có đánh giá thấp cái nhìn của tôi, tương tá anh ta cũng được à nha. Song thật sự buồn bực mà... Ba năm chúng tôi học đại học, đến nửa năm cuối, mọi người đều đinh ninh chúng tôi sẽ có kết cục tốt, kết quả bởi vì Lưu Diệu Diệu có một ông ba là cục trưởng!” Nghĩ đến đây tôi lại có chút thở dài.

“Tiểu Bội?” Dịch Phàm cúi đầu nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Hả?”

“Không phải tôi đánh giá thấp cô, mà là tôi khinh bỉ cô đó, cái tên đàn ông không ra gì đó mà cô vẫn còn nhớ mãi không quên nữa à!” Dịch Phàm tức giận quát lên.

“Tôi, tôi không phải là nhớ mãi không quên, cái tên đó thì có gì mà nhớ nhưng cơ chứ. Tôi chỉ cảm thấy mất mặt thôi, hần để lại mẩu giấy rồi nói chia tay! Anh làm ơn giúp tôi đi mà!” Tôi năn nỉ.

“Hần là bạn trai đầu tiên của cô?” Hần làm như lơ đãng hỏi.

Tôi nghĩ ngợi một chút: “Coi là vậy đi, trong nhà quán rất chật... Trương Hải cũng là qua lại lén lút.”

“Tôi đã nói rồi mà, nếu không thì có ai khờ khạo như cô đâu.”

Tôi có chút buồn bực: “Khi đó tuổi trẻ bồng bột, bây giờ thì đừng hòng. Anh làm ơn tha lỗi mãi chút hư vinh nhỏ nhoi của tôi đi mà.”

“Không đi.” Dịch Phàm mở miệng cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Cô cũng biết tỷ võ toàn là cao thủ so chiêu? Cao thủ với cao thủ, mới đáng giá học hỏi nghiên cứu. Cùng với cái tên cận bã so chiêu... nghĩ thôi cũng thấy bị sỉ nhục rồi.” Hắn hất tay, “Đi thôi, đi làm việc thôi.”

Xí, không giúp mà còn ở đó hứng thú nói nhiều với tôi như vậy, hiển nhiên anh đúng là cao thủ đó! Trong lòng tôi đầy sự bất mãn.

Buổi tối, công việc đã coi như hoàn tất, mọi người mới có chút thời gian đi tham quan cảnh đêm ở Hồng Kông.

Tôi định rủ Lạc Lạc đi mua sắm, kết quả gọi một cú điện thoại thì phát hiện cô nương đó không biết đã chạy đến chỗ nào rồi.

“Tiểu Bội! Cậu mau đến đây đi! Đồ ở đây rẻ quá chừng luôn!”

“Cậu còn nợ rất nhiều tiền đó nha, cẩn thận coi chừng bị khoá thẻ.” Tôi nhắc nhở cô ấy.

“Ồ trời, đem mình bán cũng đáng nữa đó, nè, rốt cuộc cậu có đến không vậy!”

“Không đi đâu, kinh phí của mình không đủ, cần phải tiêu xài tiết kiệm. Mình muốn mua một ít đồ dùng hằng ngày, có nơi nào giá rẻ chỉ ỉnh đi?”

Lạc Lạc cho tôi địa chỉ, hỏi tôi lần cuối: “Không đến thật à? Cuộc sống của cậu quả thật vô vị quá đi!”

Tôi cười cúp điện thoại, đi tìm siêu thị mini giá rẻ mà cô ấy chỉ!

Ngồi mấy trạm xe buýt, sau khi xuống xe men theo đường cái đi, rồi lại quẹo vài khúc cua... sao mà càng đi càng chả thấy bóng dáng cái siêu thị đâu hết.

“Lạc đường rồi sao ta? Đây là chỗ nào?” Tôi tự hỏi tự trả lời, muốn tìm bản đồ chỉ dẫn đường. Ngắc đầu nhìn quanh, tôi mới phát hiện con đường nơi đây tối hù, lại còn yên tĩnh nữa, nhưng người thì lại không hề ít chút nào. Đường như có rất nhiều đôi mắt đang ẩn nấp trong bóng đêm, giống như dã thú đang nhìn chằm chằm vào tôi... con cừu ngu ngốc xâm nhập vào hang ổ của đàn sói.

Nhìn những bóng người ẩn hiện như ma quỷ kia, tim tôi bắt đầu đập liên hồi, lập tức xoay người chạy về phía đường cái, trên đường đụng phải một người toàn thân đầy mùi rượu. Người đó bởi vì trong tay cầm chai rượu nên bị tôi đụng ngã xuống đất, tức giận hung hăng chửi rửa một trận, tôi càng hoảng loạn bỏ chạy.

“Lạc Lạc à, cậu chỉ đường kiểu gì vậy hả.” Tôi thấy mình sắp bật khóc rồi, trước mắt dù đã hiện ra đường cái cũng không làm cho tôi thả lỏng được.

May mắn là tôi đã tìm được trạm xe lúc tôi đến, định vịn vào tấm biển báo đỗ xe, thì lại đụng phải một người. Người đó không giống với cái tên say rượu bị đụng cái đã ngã vừa nãy, mà trái lại còn xấp tới, trong miệng còn mấp máy nói cái gì đó. Tuy rằng nghe không hiểu lời của hắn, nhưng tình cảnh trước mắt không cần nhìn cũng biết là xảy ra chuyện gì, tôi không ngừng nói với bản thân đừng khóc đừng khóc, phải bình tĩnh phải bình tĩnh, nhưng thân thể không tự chủ được hoảng sợ lùi về phía sau. Lúc này, bên cạnh lại xuất hiện hai tên chặn đường tôi, một tên còn đặt tay lên vai tôi.

“Buông tôi ra!” Tôi nghe thấy tiếng hét lên của mình.

Mấy tên đó dường như càng hưng phấn ép sát tới.

Chính vào lúc tôi bắt đầu tuyệt vọng, một chiếc xe xuất hiện ở góc đường, lao thẳng vào đám người đó, tiếng thắng gấp vang lên. mấy tên lưu manh kia bị ép phải nhảy tránh sang bên cạnh.

Dịch Phàm từ trong xe nhảy xuống, xông về đám người kia rống lên: “Cút!”

Tôi loạng choạng nhảy bổ về phía Dịch Phàm, nắm chặt cổ áo hắn, khóc không thành tiếng gọi: “Dịch Phàm, Dịch Phàm...”

Dịch Phàm vỗ vai tôi, lại liếc nhìn đám người trong bóng tối, nói với tôi: “Lên xe.”

Sau đó, hắn chạy một mạch như bay, đem tôi từ trong bóng tối ra ngoài sáng.

“Uống cái này đi.” Trở lại nhà hàng bên dưới khách sạn, Dịch Phàm đưa cho tôi một ly sữa.

Uống một ngụm, sự ấm áp ngọt ngào lan toả khắp thân thể, thật sự có cái cảm giác như được tái sinh làm người vậy, sau khi uống vài ngụm lớn, tôi cầm lấy ly hỏi: “Cánh tay của anh sao rồi, đã bị vậy còn lái xe nữa... có ảnh hưởng đến vết thương không?”

“Một tay tôi cũng có thể lái được. Còn cô, có bị thương ở đâu không? Mấy tên đó...”

“May mà anh xuất hiện kịp thời, nếu không tôi cũng không biết phải làm sao nữa.” Tôi sợ hãi nói, “Có điều sao anh tìm được tôi hay vậy?”

“Tôi tìm cô nhưng không thấy, nên hỏi Lý Lạc... “ Nói đến đây, hắn ngừng lại một lát dường như muốn điều chỉnh lại cảm xúc, kết quả cuối cùng cũng không khống chế nổi, liền nghe thấy tiếng quát lên: “Quan Tiểu Bội! Cô bị mù chữ hả? Sổ tay hướng dẫn du lịch không phải đã đặc biệt nhắc nhở là sau khi trời tối thì không nên đến khu vực đó sao! Cô là con gái, lại chạy lung tung làm gì hả!”

“Tôi muốn mua đồ...” Tôi lí nhí.

“Nhiều cửa hàng như vậy, sao cô cứ phải đến chỗ đó hả!”

“Lạc Lạc chỉ cho tôi một cửa hàng giá rẻ, tôi làm sao biết nó nằm ở chỗ đó cơ chứ.” Nhìn thấy sắc mặt Dịch Phàm lại trầm xuống, tôi vội vàng giải thích, “Lúc đi vội quá nên tôi không đem theo tiền, không phải là muốn tiết kiệm gì đâu...”

“Cần tiền, không cần mạng nữa hả!” Hắn lại đau đầu bóp trán, “Nghe nói cô đi đến chỗ đó thì tôi... ngày mai tôi sẽ giết chết Lý Lạc.”

Tôi giật nảy mình, “Đừng trách Lạc Lạc, cô ấy vốn là có ý tốt thôi.”

“Hừ, không trách cô ấy thì trách ai. Cô ấy chỉ biết chăm chỉ mua sắm, cái khác đều không cần biết!”

“Câu này thì đúng đó.” Tôi tán đồng.

“Vậy cô còn đi được không?” Dịch Phàm đứng lên hỏi tôi.

Tôi gật đầu: “Làm gì?” Ánh đèn sáng rực cùng với mỹ thực ngọt ngào đã đánh bay nỗi ám ảnh vừa nãy, khiến tôi đã hồi phục phần nào.

“Vậy đi thôi, tìm một cửa hàng, cô không phải nói muốn mua đồ sao.”

“Không có tiền sao cô không đến tìm tôi?” Trên taxi, Dịch Phàm hỏi tôi.

“Anh keo như vậy, ngay cả mua vé khoang hạng nhất cho giám đốc mà còn tiếc nữa là...” Tôi lí nhí.

Hai đạo ánh mắt có thể giết người của Dịch Phàm chiếu qua.

“Không phải, là tôi sợ làm trễ nãi cuộc hẹn hò của anh.” Tôi vội giải thích.

“Là ai lại nói tôi đang hẹn hò vậy!” Dịch Phàm dờ khóc dờ cười.

“Hả? Không phải sao? Mấy ngày nay không phải anh ngày ngày ở bên cạnh cô gái người Nhật đó sao? Mọi người đều nói anh và cô ấy...”

Dịch Phàm ngắt lời tôi: “Nghe người khác nói bậy bạ. Việc coi mắt của tôi không phải do một tay cô phụ trách sao, tôi có nói với cô là tôi hẹn hò với cô ấy à?”

“Anh dẫn dụ ong bướm đến, tôi có thể ngăn cản được chắc.” Tôi buồn bực quay đầu nhìn ngọn đèn bên ngoài cửa sổ.

Nhìn một hồi, từ phản quang trong kính tôi phát hiện Dịch Phàm đang nhìn tôi, tôi quay đầu lại nhìn hắn, hắn lại làm như đang nhìn chỗ khác, lặp lại mấy lần như vậy, tôi không nhịn được bèn hỏi: “Dịch Phàm, anh có điều gì muốn nói với tôi phải không?”

Hắn suy nghĩ một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Thật ra, Yumichika với tôi chính là như vậy đó.”

“Ồ.”

“Ồ, là ý gì? Sao cô không hỏi tôi, chúng tôi là sao.” Dịch Phàm hỏi ngược lại.

“Còn không phải là ông chú nhà đầu tư phía Nhật muốn vừa đầu tư tiền vừa đầu tư con gái luôn sao. Việc tốt lành thế, còn không biết giờ hai tay ra đón nhận.”

“Chưa từng gặp qua loại người như cô.” Dịch Phàm trừng tôi một cái, “Chuyện là như vậy đó, bắt quá tôi không thích cô ấy.”

“Sao vậy? Một cô gái cực tốt, cực xứng với anh đó.”

“Cô ấy... hình như không thích cười cho lắm.” Dịch Phàm thành thật nói.

“Cô ấy rất thích cười. Tôi thấy cô ấy đứng phía sau anh cứ cười suốt, rất thực nữ đó. Hồi nhỏ, ba tôi cứ huấn luyện tôi cười như thế, đáng tiếc, học không được.” Tôi ngửa tay lấy làm tiếc.

“Tôi không thích.” Dịch Phàm lại nói.

“Anh dựa vào cái gì mà không thích.” Tôi gấp lên, “Người ta nhu thuận hoà nhã, ánh mắt dịu dàng quả thật tôi thấy còn thương nữa là.”

“Quá nhu thuận.”

“Đó là cô ấy còn chưa thấy qua những việc (1) mà anh đã làm. Thấy rồi, cho dù là khuôn mặt than của con già cơ (2), cũng lộ ra ba mươi hai cái răng đó.”

((1) : Một từ phổ biến trên trang mạng Trung Quốc, nhìn chữ thì giống như một khuôn mặt đang há hốc miệng. Chữ có nhiều nghĩa tùy trong trường hợp: Chịu hết nổi, hết thấu, kinh ngạc, sưng sốt, không thể tưởng tượng nổi...

(2) Mặt than của con già cơ: Mặt than ở đây là mặt lạnh, không biểu cảm, cảm xúc. Muốn biết rõ thì tìm con già cơ mà xem hén.)

“Quan Tiểu Bội, tôi phát hiện cô không thể nuôi thả (3) được rồi, càng ngày càng mồm mép.” Dịch Phàm cười.

((3) Nuôi thả: Nghĩa đen thì chữ sao nghĩa vậy, được gia súc được nuôi thả tự do, không đóng nhốt. Nghĩa bóng ý chỉ những đứa trẻ được ‘nuôi thả’, cũng chính là nói, để trẻ càng có điều kiện để phát triển hơn, cho trẻ sự tự do thoải mái, để trẻ có quyền tự chủ, quyền lựa chọn trong phạm vi rộng lớn hơn, giảm thiểu sự trói buộc, gò bó của gia đình, nhà trường, xã hội.)

Tôi không thèm để ý tới hắn, đẩy cửa xuống xe. Ngọn đèn chói lọi ở giữa trung tâm mua sắm, làm cho những buồn bực trong lòng biến mất tăm.

Dịch Phàm vỗ vai tôi nói: “Đi đi!”

Tôi cảm thấy hắn giống như cỡi bỏ vòng cổ của một con chó săn, chỉ về phía con chó trên núi hô lên “Đi đi”.

Song... mặc kệ hắn đi, cuộc sống tốt đẹp như vậy mà.

Kết quả lòng vòng cả buổi trời, cũng không mua được gì, tôi đành đi siêu thị mua chút nhu yếu phẩm. Lúc sắp tính tiền, tôi mới nhớ còn một thứ quan trọng chưa mua, nhưng mà Dịch Phàm đang ở đây...

Tôi do dự một hồi, mới quyết tâm nói với Dịch Phàm: “Anh ra ngoài chờ tôi một chút được không? Tôi, tôi muốn mua một số thứ khác nữa.”

“Còn cần gì nữa? Mua chung luôn được rồi.”

“Cái đó...” Tôi liếc nhìn về phía kệ hàng, “Anh vẫn là ra ngoài đợi tôi đi, tôi đi chút rồi ra liền.”

Dịch Phàm cúi đầu nhếch mép cười, tiến hai bước cầm lấy một bịch băng vệ sinh hỏi: “Cần cái này phải không?”

Mặt tôi lập tức đỏ bừng không biết phải nói làm sao cho tốt nữa.

Dịch Phàm vẫn còn cười, so sánh giữa hai bịch không cùng loại: “Tôi nghe nói nhãn hiệu này dùng tốt hơn.”

Tôi lớn hơn, cái này là thứ anh cần biết sao!

Tôi tùy tiện lấy hai bịch quăng vào trong xe đẩy, đầu không ngẩng chuẩn bị đi.

Dịch Phàm lại lật giở nhìn một lát: “À, cô thích nhãn hiệu này à, đã nhớ rồi.”

Đã nhớ con khỉ chứ đã nhớ gì! Anh nhớ cái này làm gì?!

Dịch Phàm lại nói: “Có điều, Tiểu Bội, sao cô toàn lấy loại ban ngày vậy? Có cần đổi mấy bịch ban đêm không? Đường như kết hợp với loại này cũng không tệ.”

“Không đổi! Tính tiền!” Tôi gào lên.

Hắn lại còn huyền thuyên không thôi: “Cô đỏ mặt làm gì, đây là quá trình sinh lý bình thường mà, cô đừng có mà làm như cô bé lần đầu học tiết giáo dục giới tính như vậy có được hay không hả!”

Tôi sụp đổ hoàn toàn: “Má! Cô nương tôi làm con gái hai mươi mấy năm trời, hôm nay lại bị một người đàn ông như anh chỉ dạy về vấn đề sinh lý đó!”

Dịch Phàm nhìn tôi cả buổi trời, nói: “Tôi chọc cô thôi. Tôi chỉ cảm thấy lúc cô đỏ mặt... rất thú vị.”

Tôi càng hơn, quyết định dùng phương pháp nhìn ngó bốn bề coi hắn không tồn tại, chính vào lúc này, tôi nhìn thấy một người.

Vận mệnh có lúc thật trùng hợp khiến người ta kinh ngạc luôn.

“Dịch Phàm?” Tôi nhẹ nhàng kéo lấy Dịch Phàm đang vui phơi phới lựa đồ dùng vệ sinh bên cạnh.

“Hửm? Cô có muốn đổi một nhãn hiệu ngoại nhập dùng thử không?”

Tôi dùng ánh mắt ngăn cản hành động hoang đường của hắn: “Còn nhớ hôm qua tôi nhờ anh việc kia không, hình như tôi thật sự cần anh giúp rồi đó.”

“Chuyện gì?”

“Tôi... hình như nhìn thấy Trương Hải cùng Lưu Diệu Diệu, ngoài ra Lưu Diệu Diệu dường như đang mai thai nữa.” Giọng tôi có chút khô khốc.

Bên kia Trương Hải cùng Lưu Diệu Diệu hiển nhiên cũng nhìn thấy tôi rồi, bọn họ đi về phía tôi.

Lưu Diệu Diệu bởi vì có thai nên có chút phì ra, bước đi rất chậm, khuôn mặt đã từng có chút ương ngạnh ngang ngược, lại bởi vì mang thai mà thay vào đó phát ra một loại ánh sáng dịu dàng mềm mại.

“Quả thật là Tiểu Bội? Thật là trùng hợp.” Lưu Diệu Diệu nhìn có vẻ nhiệt tình nói.

“Đúng vậy, trùng hợp quá. Nhìn cậu kìa, thật sự chúc mừng, được mấy tháng rồi?” Tôi cười nói.

Thế giới quả thật thần kỳ, sau khi chia tay, trong cái khoa không mấy lớn cho lắm mà tôi không tài nào nhìn thấy được cái băng mặt Trương Hải, nhưng đi đến tận một nửa đất nước, lại có thể gặp được.

“Sắp sinh rồi. Cho nên ba mình mới kêu mình qua đây chờ sinh, có thể để đứa bé nhập tịch Hồng Kông (4). Tiểu Bội cậu đến đây là...”

((4) Nhập tịch Hồng Kông: Đa số người dân Trung Quốc Đại Lục đều muốn nhập tịch Hồng Kông là do: Thứ nhất điều kiện đãi ngộ, nền giáo dục, y tế... ở Hồng Kông rất tốt. Thứ hai, tại Hồng Kông không áp dụng chính sách một con như ở Trung Quốc Đại Lục, nên có thể sinh nhiều mà không sợ bị phạt tiền.)

Ôi, tôi muốn nói tôi cũng đang chờ sinh biết bao, không, tôi muốn nói tôi đã sinh được mấy đứa luôn rồi, đứa lớn nhất có thể đuổi đánh con cô luôn đó.

“Công tác.” Tôi nói.

“Trước đây cảm thấy trong khoa cậu là người chịu khó nhất, bây giờ vẫn còn siêng năng như vậy. Có điều phụ nữ đó mà, đừng có mà làm ình vất vả, đến cuối cùng cũng phải lấy chồng...” Lưu Diệu Diệu còn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã lộ rành rành.

“Đúng vậy, vẫn là hai người tốt, sắp sửa có em bé rồi.” Tôi cười có chút không tự nhiên.

Chết tiệt, tôi thật sự vì sự độc thân của tôi mà hổ thẹn. Dịch Phàm, anh không thể phối hợp một chút, thoả mãn lòng hư vinh của tôi một chút sao.

Lúc này Dịch Phàm vẫn đứng bên cạnh như người qua đường giơ tay ôm lấy eo tôi, thấp giọng bên tai tôi: “Bà xã, nếu mà em không nỗ lực, em mà chịu nỗ lực... không phải con chúng ta cũng đã biết chạy nhảy rồi sao?”

Mặt tôi vừa trở lại bình thường lập tức đỏ tiếp: “Dịch Phàm, anh nói bậy bạ gì vậy!”

“Tiểu Bội, vị này là...” Trương Hải vẫn mãi im lặng hỏi.

“Để tôi giới thiệu, anh ấy là...”

“Tôi là chồng của cô ấy.” Dịch Phàm cướp lời nói, “Lúc kết hôn Tiểu Bội không thích phô trương rầm rộ, cho nên chúng tôi chỉ đi đăng ký, cũng không có nhiều người biết. Nhưng hai đứa tôi vẫn đang nỗ lực để có em bé... nhưng anh cũng biết Tiểu Bội cố gắng làm việc quá... nên có đôi lúc không chịu cố gắng.”

Mấy lời này là làm sao vậy. Tôi vội len lén dùng cánh tay huých Dịch Phàm.

“Được rồi, được rồi không nói nữa, có người xấu hổ đây.” Dịch Phàm mỉm cười.

“Em... thật sự kết hôn rồi?” Trương Hải nghi hoặc đánh giá tôi.

“Anh đây là có ý gì?” Dịch Phàm không vui nói, “Chúng tôi tuy rằng không có cử hành hôn lễ, nhưng tuần trăng mật là đi mười nước châu Âu.”

Tôi ngắt ngang lời nói bậy nói bạ của Dịch Phàm, cười giơ tay lên: “Không có đeo nhẫn? Thật đó, tôi chưa kết hôn, bạn trai cũng chưa có. Dịch Phàm giỡn chơi thôi. Anh ấy là sếp của tôi.”

Biểu tình của Lưu Diệu Diệu cùng Trương Hải trở nên có chút kỳ quái.

“Có điều, tôi nghĩ tôi sẽ gả ột người tốt.”

Vừa nãy chỉ trong nháy mắt, nhìn thấy biểu tình Dịch Phàm chọn lựa đồ dùng gia đình, nghiêm túc che chở tôi, tôi đột nhiên phát hiện, những đau khổ cùng ám ảnh lúc thời niên thiếu đều chỉ là thoáng qua, Trương Hải cùng Lưu Diệu Diệu chỉ là phong nền trong thời thanh xuân của tôi mà thôi, tương lai, mới là rục rồ xán lạn.

Mua đồ trở về, Dịch Phàm đưa tôi đến tận cửa phòng.

“Hôm nay cảm ơn anh. Trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Tôi nói.

“Tiểu Bội...” Dịch Phàm đứng trước cửa khẽ gọi tôi.

“Hả?” Tôi ngược mắt nhìn hắn.

Hắn lại không nói gì, cứ đứng ở hành lang nhìn tôi, trong con mắt sáng ngời hiện lên một thứ tình cảm không rõ.

“Còn có chuyện gì sao?” Tôi hỏi, bị hắn nhìn mặt lại nóng ran lên.

“Không có, cô bé ngoan.” Hắn xoa đầu tôi, “Nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm mai phải dậy sớm đó.”

Tiến Dịch Phàm đi, tôi ngồi dựa vào tường, gọi cho Tiểu Bạch.

“Sao rồi, vẫn ổn chứ?” Tiểu Bạch hỏi.

“Công việc rất bận, tối nay mới có thời gian đi dạo.”

“VẬY à,” Tiểu Bạch cười, “Tối như vậy mà còn gọi điện, gặp phải chuyện buồn bực à?”

Tôi im lặng rất lâu mới nói: “Xin lỗi anh, Tiểu Bạch.”

Đầu dây bên kia cũng im lặng hồi lâu: “Không sao, đúng lúc ngày mai anh cũng vừa mới đặt vé máy bay.”

“Phải đi à? Thật ngại quá, mỗi lần đến đều không có dất anh đi chơi cho đàng hoàng.”

“Không sao, nếu như em tìm được cái mình cần, anh cũng không có lý do gì ở lại.” Lại ngừng lại hồi lâu, “VẬY thì, chúc em hạnh phúc. Tạm biệt, Tiểu Bội.”

“Cám ơn anh, tạm biệt.” Tôi nói.

Cúp điện thoại, tôi vẫn ngồi dựa vào tường.

Có lẽ... hừm, tôi có thể mạnh mẽ hơn cô bé khờ khạo Cinderella (= cô bé lọ lem) kia!

33. Chương 33

Từ Hồng Kông về, Tôi lại ra nước ngoài, cho nên buổi tối thứ sáu không cần phải tham gia các hoạt động đại loại như: “Xem phim lúc nửa đêm” “Đêm tối ra đường tìm bệnh nhân” “Buổi tối quây quần bên gia đình”... cùng với chị ấy. Cho nên, tôi có thể tự an bài hoạt động đặc biệt ỉnh.

Sau khi tan ca, tôi lấy tốc độ nhanh chóng sửa soạn trang điểm, đi lên tầng 23 tìm Dịch Phàm. Vừa ra khỏi thang máy, thì phát hiện anh quần áo trắng thơm đang đứng chờ thang máy, nhìn thấy tôi hỏi: “Hoa Tiên Tử, cô có chuyện gì à?”

Lẽ nào đây là tâm linh tương thông trong truyền thuyết sao? Có điều ba chữ “Hoa Tiên Tử” vẫn làm tôi rung mình mấy cái, song vì muốn phối hợp với anh, tôi cố ý hỏi một cách buồn nôn: “Wow, anh đẹp trai, chói sáng như vậy, lại đi coi mắt nữa à?”

“Đúng vậy.” Anh soi vào cửa thang máy chỉnh lại cà-vạt.

Tôi vội làm bộ dáng như đang lật cuốn sổ trong túi xách: “Ủa? Bỏ má mà không có xếp lịch cho cứng đi tiếp khách nha.”

Dịch Phàm mỉm cười ẩn lấy tay tôi: “Tôi đi gặp Xi-trum, không cần cô xếp lịch.”

Tôi cười: “Anh đi gặp Xi-trum à, vậy tôi cho anh cái nón đen, rồi nhớ ôm thêm con mèo đen nữa (1).”

((1) Trong bộ truyện làng Xi-trum, ngoài các Xi-trum, bên phía phản diện có thể kể đến phù thủy Gargamel, con mèo Azrael của hắn. Ở đây ý của bạn Tiểu Bội đang trêu chọc Dịch Phàm nên mới nói đưa nón đen và kêu Dịch Phàm ôm con mèo đen. Muốn biết thêm chi tiết, google ca ca thẳng tiến.)

Dịch Phàm lại cười: “Xi-trum á, vẫn thích bộ dạng bánh trai như vậy của tôi. Đi đây, ngày mai gặp!” Nói xong vẫy tay rời khỏi. Có thể nhìn ra được, tâm tình anh rất tốt.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu mới ý thức được Dịch Phàm thậm chí không có mời tôi cùng xuống lầu. Tôi đứng trước cửa thang máy nhìn thấy gương mặt trang điểm mơ hồ của mình, đột nhiên cảm thấy bản thân ấu trĩ vô cùng, vì vậy lấy khăn giấy chùi mạnh son trên môi.

Trên đường tôi liền suy nghĩ, ở đâu đã nghe được cái nên Xi-trum này.

Tàu điện ngừng rồi lại chạy, lúc tôi nhìn thấy nam diễn viên với nụ cười rạng rỡ xán lạn trong mẫu quảng cáo điện thoại đối diện, bỗng dưng nhớ đến, tôi trong cùng một ngày cùng một chiếc điện thoại, cùng lúc phát hiện hai cái tên Xi-trum và Hoa Tiên Tử này.

Điện thoại của Dịch Phàm.

VẬY thì, chắc chắn là người quen rồi.

Tâm tình tôi càng thêm tồi tệ.

Ngôi nhà rộng lớn đã không còn sức hấp dẫn nữa rồi, tôi lại đi ra khỏi trạm tàu điện, đi loanh quanh trên đường, gọi điện cho Mập Ú.

Tôi hỏi: “Anh có biết Xi-trum là ai không?”

“Xi-trum? Để anh nghĩ cái.” Đầu dây bên kia vang lên tiếng hoan hô của Mập Ú, “Bên cạnh ngọn núi ở bãi biển có một đám Xi-trum...”

Tiếng hoan hô của Mập Ú thật là không đúng lúc, tôi ngắt lời anh ta: “Không phải. Em ở trong điện thoại của Dịch Phàm là Hoa Tiên Tử, bởi vì em tên là Tiểu Bội, trùng tên với nhân vật trong phim hoạt hình “Hoa Tiên Tử”. Còn có một người tên là Xi-trum, anh có biết là ai không?”

“Má ơi, bé con Thiên Lô còn chơi trò đó nữa hả, từ năm tuổi đến giờ cậu ấy chơi đến nghiện luôn rồi à. Anh ở trong điện thoại cậu ấy là gì em có thấy không?”

Tôi không có tâm tình dài dòng với anh ta, lắc đầu, lại nhớ anh ta không có nhìn thấy, nên lại tiếp tục hỏi: “Xi-trum là ai?”

“... Anh nói cho em hay, Tiểu Bội à, lúc nhỏ anh cũng rất thích Hoa Tiên Tử đó, lúc đó anh còn đem Hoa Tiên Tử là hình mẫu bạn gái lý tưởng nữa kia, tóc vàng mắt to. Kết quả sau khi lớn lên phát hiện, tóc vàng mắt to đó chính là Mộng Lộ (2)!

(2) Mộng Lộ: Ai không nhớ mời xem lại chương 17. Đây là một con búp bê bơm khí của Mập Ú.)

Tôi cảm thấy trong tình huống bình thường mà giao lưu trao đổi với Mập Ú quả thật là bó tay, không màn đến sự lôi thôi dài dòng của anh ta, tôi cúp điện thoại.

Bạn gái lý tưởng? Ha, Dịch Phàm, cùng chơi với anh cho đến lớn đều là những nhân vật gan góc mà. Trò chơi từ lúc năm tuổi đến nay vẫn phát nghiện? Cùng chơi với ai?

Tôi đi lang thang, bắt tri bắt giác đến Hồng Trang Lạc.

Ha, lâu rồi không đến, Dịch Phàm không đi coi mắt, tôi cũng không nghĩ đến cái nơi tao nhã trang trọng như vậy. Luôn đến nơi đây cùng Dịch Phàm gặp đủ loại phụ nữ, nhưng tôi lại chưa từng chính thức uống cà-phê nơi đây.

Tôi đi đến cái bàn thứ ba trước cửa sổ, chỗ Dịch Phàm hay ngồi. Tôi tưởng tượng anh đang ngồi đối diện tôi, tự sướng nói với tôi: “Ồ góc độ này, gương mặt của tôi được phác họa rất bảnh rất hoàn mỹ.”

Thật ra, lần nào tôi cũng đều muốn nói, Dịch Phàm ở bất kỳ góc độ nào anh cũng đều rất đẹp trai, có điều chỉ giới hạn trong những lúc nghiêm túc thôi. Dịch Phàm anh có biết rằng anh không nên cười không? Anh cười lên quá trẻ trung, quá đơn thuần, quá... đẹp đẽ.

Có người đi đến hỏi tôi có muốn dùng thử cà-phê đặc biệt trong quán không, tôi từ chối lời mời đầy nhiệt tình của anh ta, tôi chỉ gọi một tách ca cao. Lúc có tâm sự, tôi sẽ có phản ứng kịch liệt với cà-phê, cả đêm sẽ ngủ không được.

Cầm lấy chiếc tách ấm áp, nhìn về phía dòng người nhộn nhịp trên đường trong ánh đèn chói lọi, lúc này tôi mới hiểu được, cái được gọi Hồng Trang Lạc, hoàn toàn không phải như những gì Dịch Phàm nghĩ. Mà là vì phụ nữ trên đời này, tẩy rửa sạch lớp phấn ngụy trang, cởi bỏ hết những phiền não phía sau, để có thể nhìn rõ được con tim mình.

Tôi uống thứ nước uống ngọt ngào, thì thầm nói với chính mình: Tôi đi nước ngoài rồi, Dịch Phàm đi hẹn hò rồi, còn tôi, chỉ cô đơn lẻ bóng.

Tôi cứ ngồi mãi trong Hồng Trang Lạc rất lâu mới đi ra. Tôi vẫn mờ mịt không biết phải đi về đâu, chỉ là khi nhìn ánh đèn nê-on sáng rực trong đêm, mà cô độc lang thang trong thành phố huyền ảo về đêm lại càng thêm cô đơn. Giữa bầu trời đêm thánh ba, còn vương một chút không khí lạnh lạnh.

Rốt cuộc tôi cũng không đi nổi nữa, dựa vào cột đèn gọi cho Mập Ú.

Tôi nói: “Mập Ú, em buồn quá.”

Mập Ú nói: “Buồn à, nào, anh trai dẫn em tìm chút thú vui.”

Tôi đứng nguyên tại chỗ, yên lặng chờ đợi.

Đầu đường dòng người nhộn nhịp qua lại, ở đây có một người đang cô lẻ.

Chưa đầy năm phút, xe của Mập Ú thẳng gấp trước mặt tôi.

“Anh chạy thẳng như bay đến đây luôn đó. Đi, lên xe.” Anh ta nói.

Tôi không nói một lời, ngoan ngoãn lên xe. Mập Ú nhún ga, vọt đi, một đường như bay chưa đầy hai mươi phút, liền đến biệt thự ở ngoại ô của Dịch Phàm.

Tự nhiên tôi lại không muốn thấy những thứ có liên quan đến Dịch Phàm.

“Xuống xe nào.” Mập Ú mở cửa xe khuyên tôi, “Lúc anh buồn, đều đến nơi này ngược đãi chó con, đập phá đồ đạc. Nói cho em biết, còn đã hơn bóp vụn mì gói trong siêu thị nữa đó!”

Cái đề nghị này lập tức làm tôi động tâm. Tôi nhảy xuống xe, hưng phấn theo sau Mập Ú.

Mập Ú lái xe tông thẳng vô cổng biệt thự, móc ra chìa khoá xoắn vặn trước cửa cả buổi trời, cuối cùng buồn bực nói: “Chết tiệt, lại đổi ổ khoá rồi!”

Tôi có chút thất vọng... tôi thật sự muốn vào đập phá đồ đạc, ngược đãi chó con mà.

Mập Ú ở bên cạnh lăm bầm: “Hứ, đổi ổ khoá thì tưởng có thể ngăn cản được Mập gia ta đây sao, cũng quá xem thường ta rồi đó!” Nói xong, từ trong xe lấy ra một cái thang leo để bên tường, giẫm mấy bước leo lên lan can nhỏ lầu hai, thân thủ cực kỳ lưu loát leo lên nóc nhà phá tan cửa sổ thông gió nhét thân thể mập mạp của mình vào.

...Ồ, người nhện! Phiên bản mập ú.

Khi tôi vẫn còn đang ngẩn đầu 900 tròn tròn mắt nhìn Mập Ú biến mất trong cái lỗ nhỏ xíu kia, cửa trước được mở ra, Mập Ú nắm kéo tôi vào: “Mau vào đi. Trước tiên để anh dọn dẹp dấu vết, đề phòng cảnh sát phát hiện.”

Vừa mới bật đèn, một thân hình bở nhào đến. Cửu Thái tràn đầy nhiệt tình lao đến, lấy nước miếng rửa mặt cho tôi làm quà. Chính vào lúc hai bọn tôi đang vui đùa thoải thích, Mập Ú trở lại.

“Cửu Thái, Cửu Thái bé nhỏ.” Mập Ú từ bên cạnh lòi ra một cây xúc-xích gọi với giọng nũng nịu.

Cửu Thái lập tức từ bên cạnh tôi bật lên, lùi lại mấy bước cong người nhe hàm răng thấp giọng gầm gừ “grừ grừ”.

“Hình như nó có vẻ rất tức giận!” Tôi kinh ngạc nói.

“Làm gì có.” Mập Ú tiến lên một bước tiếp tục cầm lấy xúc xích dụ dỗ Cửu Thái, “Chó con ơi, chó con ngoan.”

Con chó đó sủa một tiếng đe dọa, lại do dự một chút, lập tức xoay người cụp đuôi bỏ chạy. Nấp vào trong ổ, hai chân trước để lên mắt, lộ ra chiếc mũi nhỏ khẽ run run.

“Hề hề, nó rõ ràng là rất sợ hãi đó.” Mập Ú quăng xúc xích nói một cách tà ác.

“Tiểu Bội, có muốn uống chút gì không? Chắc chắc, bé con cất giấu rất nhiều rượu ngon đó nha.” Mập Ú hưng phấn giống như cường đạo nhìn thấy trong sơn động chứa đầy vàng.

“Thôi đi, em... uống nhiều sẽ...”

“Sợ gì chứ, hôm nay tụi mình đến đây là vì cái gì. Nhìn thử xem, cái chai này trên thị trường cũng phải hơn 20.000 đó. Bỏ qua lần này thì không còn cơ hội đâu!” Mập Ú thấy qua một chai rượu.

Cũng phải, bỏ qua lần này thì không còn cơ hội nữa. Tôi đứng lên đi tìm ly để cao, nhưng không tìm thấy, nên xách hai cái chén đến, đổ rượu đầy tràn.

Tôi cảm thấy mình uống chưa được bao nhiêu, nhưng chưa được bao lâu thì xung quanh vỏ chai lăn lạch cạch khắp nơi. Lúc này, Mập Ú đang ôm lấy Mộng Lộ, ở trước mặt tôi nhảy điệu múa gợi tình.

“Come on baby baby, e on baby baby...” Anh ta dùng giọng nói khàn khàn không có ngữ điệu rống lên.

“Mập Ú chết tiệt, thật khó nghe! Còn nữa anh có chút tiền đồ có được hay không, phụ nữ đầy đường ra đó, anh lại đi ôm cái đồ giả này! Ha ha.” Tôi cách cái chai màu nâu, nhìn Mập Ú nói.

“Ồ!!” Mập Ú kéo dài giọng hát ra thanh âm cuối cùng, rồi ôm lấy Mộng Lộ xoay tròn đến bên cạnh tôi.

“Anh nói em nghe nè Tiểu Bội, tuy rằng em là phụ nữ, nhưng anh vẫn phải nói rằng, phụ nữ bọn em thật phiền phức! Cần ăn, cần uống, cần đàn ông, cần con cái, làm gì được tốt như Mộng Lộ của anh. Không cần ăn uống, muốn làm gì thì làm nấy! Nhìn Dịch Phàm mà xem, lúc trước bị phụ nữ dạy dỗ, ăn còn kém hơn cả Cửu Thái, địa vị cũng thấp hơn Cửu Thái!”

“Cái loại xem thường, có cách nghĩ sai lầm về phụ nữ như anh cần phải được lên án! Đi, theo Cửu Thái học đào lỗ chó!” Tôi chỉ huy.

“Là như vậy sao?” Mập Ú đi đến ổ của Cửu Thái nắm chân sau của nó lôi ra. Cửu Thái liều mạng giãy dụa, nhân lúc sức lực Mập Ú tiêu hao, chạy như bay ra. Mập Ú bỏ nhào đến, nắm được đuôi của nó.

“Đừng chạy, chị Tiểu Bội của mày muốn xem mày đào lỗ chó đó.”

“Ai là chị của nó! Mập Ú anh nói lại rõ ràng cho em nghe, ai là chị của nó! Hả hả hả.” Tôi giơ cái chén định ném về phía Mập Ú.

“Chó của Dịch Phàm... lẽ nào phải gọi em là dì à!” Mập Ú tiếp tục cùng Cửu Thái giằng co.

“Đừng có nhắc Dịch Phàm với em! Em không muốn gặp anh ta! Không dễ gì em mới hạ được quyết tâm... hừ, anh ta mà còn dám đùa giỡn bốn cô nương, em sẽ đánh gãy chân anh ta!” Tôi nói một cách hàm hồ.

“Chắc chắn, đều nói phụ nữ không đáng tin cậy, em thì càng bạo lực nha.” Mập Ú cảm khái, “Nè, chó con à, đứng im! Nhóc không thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của Mập gia ta đâu!”

...

Thời gian dường như trải qua cả một thế kỷ dài đằng đẵng, trong mơ mơ hồ hồ có người bật đèn.

Tôi cảm thấy có người lay tôi gọi: “Tiểu Bội, Tiểu Bội!”

“Hả, chuyện gì, muốn tìm kẻ mê tiền Tô thì đi qua cách vách...” Tôi lẩm bẩm.

Người đó bỏ mặc tôi, đi đến kế bên, tay dẫm chân đá một trận với khối vật thể dưới đất: “Má nó, Mập Ú chết tiệt, đây là lần thứ ba trong tháng này rồi đó!” Khối vật thể đó phát ra tiếng “lộc cộc” kỳ quái. Anh lại đi lại, nhìn tôi nói: “Đây là lần đầu tiên trong đời.”

“Ha ha, lần đầu tiên gì vậy...” Tôi nghe thấy bật cười một cách ngây ngô.

“Quan Tiểu Bội, món nợ kiếp này của cô càng thiếu càng nhiều rồi đó.” Người đó ôm lấy tôi cúi đầu thở dài.

Cái khối vật thể trong góc tường phát ra tiếng nói: “Lúc nào cũng tiền với bạc, Dịch Phàm, cậu là cái tên tài chủ chết tiệt. Số tiền mà Tiểu Bội thiếu mà cũng coi là tiền nữa sao? Em ấy thiếu bao nhiêu, để anh đây trả cho!”

“Mập Ú, món nợ cậu thiếu mình kiếp sau cũng trả không hết đó!!” Lúc người đó ôm lấy tôi vào phòng, lại đá khối vật thể kia một cú.

Tôi mơ một giấc mơ.

Tôi ôm lấy chiếc giày thủy tinh hướng về phía Dịch Phàm cầu xin, nói với anh rằng tôi mới là mỹ nữ trong vũ hội hôm đó. Dịch Phàm cúi đầu nhìn tôi: “Trong vũ hội cô xinh đẹp vô cùng, nhưng bây giờ vũ hội đã kết thúc rồi, cô có thể mặc lại chiếc váy rách nát vào nhà bếp nhặt đậu nành.” Nói xong ôm lấy công chúa bật cười ha hả. Công chúa kiêu ngạo nhìn tôi nói: “Ồi trời ơi, thật là quê mùa quá đi, bây giờ ai mà còn mang loại giày như vậy nữa. Nhìn đi, phải theo xu hướng thời trang Milan là như vậy nè.” Cô ta ném giày vô mặt tôi, gót giày bén nhọn xẹt qua cổ của tôi, tôi nghe thấy mình cùng bọn họ cùng bật cười ha hả. Máu tươi chảy xuống cổ, ẩm áp dụi dằm...

Cảm giác từ trên cổ trong giấc mơ di chuyển đến hiện thực, tôi đột nhiên mở mắt, nhìn tỉ mỉ, thấy Dịch Phàm ngồi bên cạnh giường, một tay vuốt ve con cho của anh, một tay vuốt ve tôi. Thấy tôi tỉnh lại, Cửu Thái liền bỏ nhào đến liếm tôi một trận.

“Vốn không muốn gọi cô tỉnh lại, nhưng tôi cảm thấy có thể cô muốn đi làm.” Dịch Phàm nói.

Tiếng cười đứt hơi khàn giọng trong giấc mơ làm tôi sợ hãi, sờ lấy trái tim im lặng không nói.

“Đi làm gì chứ, Tiểu Bội từ chức đi theo anh đây lẩn lộn.” Ngoài cửa vang lên tiếng gào của Mập Ú. “Cửu Thái, Cửu Thái, ngậm vớ của gia qua đây!”

Cửu Thái nghe xong, lập tức chui vào trong mền của tôi, chỉ chừa ra cái đuôi bên ngoài. Dịch Phàm lôi Cửu Thái ra ngoài, từ trên xuống dưới cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ một lượt, đen cả mặt đi ra ngoài. Sau đó bên ngoài vang lên tiếng quyền cước kèm theo tiếng rên rỉ của Mập Ú. Hồi lâu, âm thanh mới ngừng lại, Dịch Phàm mang một ly nước trái cây vào.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Không có gì, Mập Ú đã đi đến phòng tôi tự cảnh tỉnh rồi.” Dịch Phàm nói.

Tôi lẳng lặng uống nước trái cây, nghĩ đến chuyện tối qua liền hỏi: “Tôi lại động kinh? Lại đi tắm rửa thay quần áo? Ha ha, quả thật là trước lạ sau quen mà.”

“Không phải. Tôi giúp cô thay đồ. Quả thật khó có được lúc cô uống nhiều mà vẫn còn ngoan ngoãn như vậy đó.”

Tôi nhìn chiếc áo thun của Dịch Phàm trên người mình, nói: “Dịch Phàm, anh không nên chạm vào tôi.”

“Không phải là vì cô, là tôi xót cho cái drap giường cùng mền của tôi, chúng rất mắc, giặt thì rất tốn sức, không bằng tắm rửa cho cô tiện hơn.”

Cái ngữ khí đùa cợt vô lại của anh làm tôi khó chịu, tôi thần sắc nghiêm túc nhắc lại: “Dịch Phàm, anh không nên chạm vào tôi!”

Dịch Phàm im lặng hồi lâu, mới hỏi: “Sao vậy? Có phải... có phải cô có tâm sự?”

Tâm sự của tôi... thôi đi, không cần thiết phải nói với anh.

Tôi lắc đầu, mỉm cười với anh: “Tôi thì có tâm sự gì chứ, chỉ là thấy có lỗi khi làm lộn xộn nhà của anh.”

“Không sao.” Dịch Phàm lại vuốt tóc tôi, “Sau này muốn vào không cần phải cạy ổ khoá, cửa sau có một cái rương bên trong có chìa khoá dự phòng.”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng ai oán của Mập Ú: “Mình nói nghe nè bé con, cái rương đó của cậu bên trong có đến hơn một ngàn chiếc chìa khoá lặn, cậu muốn mình tìm đến chết luôn hả!”

“Hừ, một thi thể đặt chung với một đồng thi thể không phải mới an toàn sao.” Dịch Phàm bật cười, “Dưới đáy rương có một chùm chìa khoá màu đồng có dây ngũ sắc, có thể mở cửa.” Anh lại áp sát nói bên tai tôi.

“Thức dậy đi làm thôi, sắp sửa trễ rồi đó.” Dịch Phàm vỗ giường hối thúc.

“Tôi... có thể xin nghỉ được không?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Sao vậy? Người không được khoẻ?”

“Ừm, có chút nhứt đầu.”

“Vậy thì cô nghỉ ngơi cho khoẻ đi, tôi đến công ty giúp cô nói một tiếng.” Anh sửa sang lại quần áo, tinh thần phấn chấn rời khỏi.

Tôi ngồi trên giường lên kế hoạch cho nội dung hoạt động ngày hôm nay: Giúp Dịch Phàm quét dọn nhà cửa sạch sẽ, xoá sạch tội chứng phá cửa vào tối qua; Trở về nhà làm lại một cái sơ yếu lý lịch mới; Sau đó viết một lá thư từ chức... mọi thứ sinh động giống như giấc mơ sáng nay, sau khi tỉnh giấc tôi không cách nào đối mặt với sự hoang đường trong giấc mơ cho được.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, nhạc chuông reo vui khiến tôi thất thần hồi lâu, cầm lên xem thì là một dãy số lạ.

Do dự rất lâu, tôi mới ấn phím nghe: “A lô, xin chào, xin hỏi là ai vậy?”

“Cô Quan phải không?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói nhã nhặn của một cô gái trẻ.

—— “Tôi là Lam Tư Dương (3).”

((3) Lam Tư Dương: Mã giải thích một chút. Xi-trum có tên Hán Việt là Lam Tinh Linh. Chắc tai chị này có họ giống nên mới gọi chị như vậy. Giống như Tiểu Bội cùng tên nhân vật trong phim Hoa Tiên Tử.)

34. Chương 34

Chạng vạng tối, tôi y hẹn đến nhà hàng gặp Lam Tư Dương. Trong gian phòng nhỏ lãng mạn của nhà hàng theo phong cách nước Anh, điệu Jazz du dương như phủ lên không gian một lớp cổ kính xa hoa. Vừa bước vào, liền nhìn thấy một cô gái đang ngồi bên cửa sổ, im lặng ngắm nhìn phong cảnh chiều tối bên ngoài. Cô ấy vẫn búi tóc, mặc một chiếc váy đen liền thân, bóng hình đẹp đẽ tinh xảo, khắp người toát lên sự ưu nhã cùng quyền rũ của cô gái trong độ tuổi thanh xuân đẹp đẽ.

Tôi thở dài, nếu như tôi là đàn ông, cũng sẽ yêu người con gái như vậy. Dưới ánh đèn ấm áp, không thể dùng từ ngữ để diễn tả, đây chính là phong cảnh mỹ lệ.

Tôi đi qua, hỏi: “Chào cô, xin hỏi cô là Lam Tư Dương có phải không? Tôi là Quan Tiểu Bội.”

Cô ấy mỉm cười, mày mắt như vẽ, chỉ chiếc ghế đối diện nói: “Mời ngồi. Nếu như em bằng lòng, có thể gọi chị là chị Tư Dương. Chị có thể gọi em là Tiểu Bội được không?”

Tôi gật đầu, ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ đến hỏi uống gì. Lam Tư Dương nói: “Cho tôi tách trà đi, ở nước ngoài uống cà phê nhiều rồi, trở về nước không uống trà, thì không phải phép lắm. Cho cô này... một tách ca cao.” Sau đó xoay lại hỏi tôi: “Tiểu Bội, em uống ca cao phải không?”

Tôi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu.

Nhân viên phục vụ nói một câu “Xin chờ một chút” xong rồi rời khỏi. Chúng tôi liền rơi vào sự im lặng trong chờ đợi, Lam Tư Dương một tay chống cằm nhìn ngọn đèn của thành phố, còn tôi, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đang chiếu lấp lánh trên ngón tay cô ấy.

Rất lớn, rất đẹp, điêu khắc hoàn mỹ, tình yêu vĩnh cửu.

Lam Tư Dương dường như cảm nhận được sự chú ý của tôi, đem bàn tay đeo nhẫn đưa trước mặt tôi, ngón tay thon dài như một nhà nghệ thuật.

“Đẹp không?” Cô ấy mỉm cười hỏi, “Chị sắp sửa kết hôn với mối tình mười năm.”

Tôi cảm thấy mọi thứ của mình giống như bị keo dính chặt, trĩu nặng, khô héo. Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: “Chúc mừng hai người.”

Cô ấy nhìn tôi chăm chú một hồi, rồi nói: “Tiểu Bội à, em có chuyện gì buồn sao? Nghe nói em rất thích cười mà. Nhưng sao bây giờ, lại mặt ủ mày chau thế?”

Đây thì tính là gì chứ? Trước thối còi chiến trận, sau liền chơi trò khiêu khích à? Có điều... tôi tự in hình một nụ cười âm ỉ, tôi lấy cái gì thắng cái gọi là trận chiến này đây? Yêu nhau mười năm trời, một chiếc nhẫn kim cương giá trị liên thành, là vũ khí của cô ấy, còn tôi, hai tay trống trơn.

“Cô Lam tìm tôi có chuyện gì?” Tôi hỏi một cách lạnh lùng.

Lam Tư Dương nở một nụ cười gian: “Chị nói rồi, em có thể gọi chị là chị Tư Dương. Chị tìm em là muốn kể cho em nghe một câu chuyện của một người mà hai ta đều quen.”

Nước uống đến, tôi ôm lấy tách uống một ngụm, mà Tư Dương cũng uống một hớp trà, nói một cách khoa trương: “Ngon quá, trà nước ngoài vĩnh viễn không thể sánh bằng trà trong nước.”

Trong thoang thoảng hương trà, cô ấy chậm rãi nói: “Chị cùng Tiểu Dịch, gia đình hai bên là thế giao, gia thế ngang ngửa nhau, đều là dòng dõi gia tộc kinh thương, tổ tiên từng có người làm quan văn võ tướng, nhưng phần đông vẫn là thương nhân. Đến đời cha mẹ bọn chị, trong công việc thì là bạn làm ăn còn trong cuộc sống thì là bạn bè thân thiết. Chị cùng Tiểu Dịch... có lẽ cũng giống như mọi người thường nói thanh mai trúc mã đó. Đến năm mười tuổi, bọn chị đều bị đưa ra nước ngoài học. Cha mẹ thì đều ở lại trong nước, chỉ có hai người bọn chị, nương tựa lẫn nhau...”

“Thanh mai trúc mã?” Tôi không nhịn được chen vào, nhưng mà “nương tựa lẫn nhau” câu này cũng khó tránh hơi nghiêm trọng đi.

“Cùng nhau lớn lên, hai nhà như một, nếu như là ở thời cổ đại đã bị chỉ phúc vi hôn (1).” Lam Tư Dương mỉm cười, “Song, trong nhà tuy rằng giàu có dư dả nhưng lại tuân theo cái gì mà ‘giáo dục nghèo khổ’, nói nào là không thể để đời sau lây nhiễm mấy tính xấu của bọn nhà giàu. Hai đứa trẻ chưa trưởng thành, thân nơi đất khách, không có người lớn chăm sóc, không có bao nhiêu tiền, cuộc sống thật ra rất khó khăn.”

(1) Chỉ phúc vi hôn: Hứa hôn từ trong bụng mẹ)

“Đừng thấy Tiểu Dịch bộ dáng xuôi chèo mát mái trên thương trường, nhưng em không có biết ban đầu cậu ấy là đứa bé đeo bám đến thế nào đâu. Nhớ nhà là khóc, đến năm mới là khóc, ở trường bị người ta ăn hiếp là khóc, ăn không quen đồ Tây cũng khóc. Khoa trương nhất chính là, lúc sắp sét liền ôm lấy con mèo mập mập bọn chị nuôi trốn trên giường chị khóc. Ha, em có thể tưởng tượng được một thằng nhóc bởi vì sắp sét mà khóc đến kinh thiên động địa không? Mà ngặt nỗi nơi bọn chị ở lại thường xuyên có sắp sét...”

Tôi nghĩ, những ngày tháng như vậy đối với một người trưởng thành mà nói không tính là cái gì, nhưng đối với hai đứa trẻ thì đích thực là khó khăn chút. Nhưng Lam Tư Dương kể lại tuổi thơ bơ vơ, trên mặt tại sao lại nở nụ cười ngọt ngào đến vậy? Tôi biết Dịch Phàm, tuy rằng thường làm một số việc khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng hồi tưởng lại, thì lại toàn là khiến người ta an tâm. Sau khi rơi xuống nước tôi được anh công, khi tôi khóc dựa vào lồng ngực anh, sau khi đánh bọn lưu manh xong ôm chặt tôi trong vòng tay, mọi thứ đều kiên cố vững chãi. Đúng vậy, tôi không tài nào tưởng tượng được đứa bé Dịch Phàm chỉ vì sắp sét mà khóc suốt suốt. Những cái này, đều thuộc về ký ức của bọn họ...

“Giờ chị biết, đàn ông càng khó chịu được cảnh cô đơn hơn phụ nữ, cho nên cậu ấy mới có những cảm xúc cực đoan với bản thân như thế. Có điều, khi đó chị thật sự ghét Tiểu Dịch. Một cô bé chỉ lớn hơn cậu ấy có hai tuổi, phải thay thế chức vụ người mẹ, chăm sóc ột đứa em trai mít ướt khóc nhè hay đeo bám, đôi khi chính bản thân cũng rất sợ hãi, nhưng lại phải miễn cưỡng mỉm cười an ủi cậu ấy, an ủi cho đã đời rồi mắng mỏ cậu ấy, bao nhiêu năm cãi lộn um sùm như vậy. Lúc đó, chị trách móc cha mẹ rất nhiều, không phải do đưa chị ra nước ngoài, mà là đi cùng với tên nhóc này ra nước ngoài. Nhưng mà có ai mà ngờ được cơ chứ, thằng nhóc từng trốn ở sau lưng chị khóc bù lu bù loa, bây giờ lại có thể khiến người ta bất ngờ.” Lam Tư Dương khẽ thở dài.

“Thế sự khó lường.” Tôi nói.

“Em có biết Tiểu Dịch rất thích xem phim hoạt hình, cái loại cực kỳ ấu trĩ đó?” Lam Tư Dương đột nhiên hỏi.

Tôi gật đầu: “Cô họ Lam, cho nên anh ấy luôn gọi cô là Xi-trum (Lam Tinh Linh). Anh ấy còn nói với tôi, lúc nhỏ bộ phim hoạt hình mà anh ấy thích xem nhất là ‘Hoa Tiên Tử’.”

“Đúng vậy. Có một đợt, Tiểu Dịch suốt ngày cứ bám lấy chị không rời một bước, chị quả thật chịu hết nổi rồi, liền gạt cậu ấy nói chị thích xem ‘Hoa Tiên Tử’, nhưng ở trường có hoạt động xem không được, chỉ đành phải nhờ cậu ấy giúp chị xem rồi thu lại. Lúc đầu chị chỉ muốn yên tĩnh vài ngày, kết quả không ngờ suốt cả một năm học, hề tan học, cậu ấy liền chạy thẳng về nhà giúp chị thu lại bộ phim trên ti vi, một năm sau, chị có cả một kệ băng phim hoạt hình. Thằng bé thật là buồn cười mà.”

“Buồn cười thật.” Tôi miễn cưỡng phụ họa theo.

Buồn cười sao? Đằng sau hành động buồn cười của Dịch Phàm thời niên thiếu, là biết bao tình ý...

“Có điều, em có biết không, Tiểu Bội, cũng vào năm đó cuộc sống của chị có sự xoay chuyển. Năm đó, thoát khỏi được sự đeo bám của Tiểu Dịch, chị gia nhập vào bang nhạc của trường. Sau đó, chị gặp được tình yêu định mệnh của mình, piano và một anh chàng.”

“Hả?” Tôi không nghe hiểu lời của cô ấy nói.

“Tui rằng lúc trước chị đã học piano, nhưng lại không có tình cảm đặc biệt gì, cho đến hôm đó, một anh chàng tóc vàng đàn bài ‘Passion’ của Beethoven (2) trước mặt chị, tiếng đàn du dương trầm bổng, nhưng ngon tay anh ấy lại giống như tinh linh bay lượn giữa thế giới trắng đen. Sắc vàng trong ánh chiều tà, ánh mắt xanh thăm chuyên chú... Trong lòng chị ngay tại thời khắc đó, đã chìm đắm vào rồi.” Lam Tư Dương giống như một vụ nữ(3) đến từ phương Đông, dùng ngữ khí ưu nhã mà thần bí khơi gợi lên trong bọn tôi một tia huyền ảo.

(2) Passion: hay còn gọi là bản giao hưởng định mệnh của thiên tài âm nhạc Beethoven. Muốn biết thêm chi tiết google thẳng tiến.)

“Cô... yêu người nước ngoài?” Tôi hỏi, lời bật thốt ra lại cảm thấy bản thân hỏi thật ngu ngốc.

Lam Tư Dương mỉm môi cười uống một hớp trà, nói: “Đứa bé trai đột nhiên rời xa mẹ thì sẽ luôn có thứ tình cảm nhớ nhung quyến luyến người mẹ, nó sẽ liều mạng tiếp cận với người phụ nữ gần với nó nhất. Nhưng khi đó chị cũng chỉ là một đứa trẻ, bị Tiểu Dịch dựa dẫm cũng rất mệt mỏi, chị cũng muốn tìm một người để dựa dẫm. Lúc đó, piano và Johnson đã đem đến cho chị niềm an ủi rất lớn.”

“Sau đó, chị theo học cùng một trường đại học với Johnson, không lâu sau bọn chị chính thức xác định quan hệ, nháy mắt đã mười năm rồi. Đến nay bọn chị cuối cùng cũng giành được thắng lợi trong chặng đường tình yêu dài này. Hè này, bọn chị sẽ cử hành hôn lễ tại Hawaii (3).” Nói xong cô ấy lại hươ hươ chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh về phía tôi.

(3) Hawaii: là tiểu bang Hoa Kỳ nằm hoàn toàn trên quần đảo Hawaii (ngày xưa được gọi quần đảo Sandwich bởi những người Châu Âu), nằm trong Thái Bình Dương cách lục địa khoảng 3.700 kilômét (2.300 dặm). Khi bang được gia nhập Liên bang ngày 21 tháng 8 năm 1959, Hawai i được trở thành tiểu bang thứ 50 của Hoa Kỳ. Tên của tiểu bang trong tiếng Hawai i có dấu okina’, cho nên tiếng Anh chuẩn của Hawaii (thổ ngữ Hawaii) cũng phải được viết với dấu này. Đây là tiểu bang có tỷ lệ cư dân gốc Á cao nhất tại Hoa Kỳ.

Hawaii là tiểu bang duy nhất của Hoa Kỳ có nước chung quanh. Vì không thuộc lục địa Hoa Kỳ, nó là một trong hai tiểu bang không giáp với tiểu bang khác (Alaska là tiểu bang kia). Nó cũng là cực nam của Hoa Kỳ, là tiểu bang duy nhất nằm hoàn toàn trong miền nhiệt đới, và tiểu bang duy nhất không thuộc về châu lục nào. Hawaii cũng là tiểu bang duy nhất đang tiếp tục nâng lên, do các dòng dung nham đang chảy, nhất là từ núi lửa Kilauea. Nguồn:vi.wikipedia)

Pháo hoa bùng nổ, mặt đất lấp lánh rực rỡ.

Tôi ngây ra hồi lâu, cuối cùng mới bật ra một câu: “Chúc mừng.”

“Lời này em đã nói rồi, nhưng nói nhiều lần chị vẫn tiếp nhận.” Lam Tư Dương vui vẻ nói, sau đó lôi ra một món đồ từ trong túi xách của cô ấy đẩy đến trước mặt tôi.

Một mặt dây chuyền kim loại, một cô bé tóc vàng mắt to, kiểu dáng của mười mấy năm trước, đáng vẻ cũng đã rất cũ.

“Hồi nhỏ có người tặng chị, cứ bắt chị phải lấy. Chị nói chị thích xem ‘Hoa Tiên Tử’ là lừa cậu ấy, tự nhiên cũng không thích đeo cái này. Nhưng cậu ấy nói với chị, đây là món đồ cậu ấy dùng số tiền lương đầu tiên kiếm được nhờ người ở trong nước mua dùm, nên chị mới nhận lấy, vẫn lưu giữ cho đến tận giờ. Mỗi lần dọn dẹp đồ cũ, chị luôn định quăng đi, nhưng luôn có một giọng nói nói với chị phải giữ lại. Xem ra ở một nơi nào đó có một số chuyện đều đã được định sẵn hết rồi, hôm nay chị mới hiểu rõ, chị là đang đợi để hôm nay đưa nó cho em.”

Tôi nhận lấy mặt dây huyền được bảo quản một cách cẩn thận, cảm xúc lẫn lộn.

“Em nên cười nhiều lên, có người nói với chị, cô gái xinh đẹp giống Hoa Tiên Tử, rất thích cười.” Lam Tư Dương nói.

Tôi muốn cười, nhưng lại không cầm được lau đi nước nơi khoé mắt.

“Nhưng mà... lúc đó tôi nhìn thấy anh ấy nói với cô ‘đừng đi’ vân vân.” Tôi khẽ nói.

“Em không biết là cậu ấy đối với tình cảm của mình có thể chậm tiêu đến mức độ này à. Chị luôn cho rằng cậu ấy đối với chị thật ra là một loại dựa dẫm vào như một người chị. Một năm trước, chị nói với cậu ấy chị sắp kết hôn, nhưng cậu ấy lại không chịu chấp nhận sự thật. Lần này trở về, chính là muốn cậu ấy tiếp nhận sự thật này, chị cũng được nhẹ lòng, có thể yên tâm đám cưới. Bây giờ chị cảm thấy có thể yên tâm được rồi.” Cô ấy vỗ mu bàn tay tôi, cười giống như một bà mẹ đang gả đứa con gái vậy.

“Ôm người khác khóc lóc, chỉ là đứa bé chưa trưởng thành, khi cậu ấy trưởng thành trở thành một người đàn ông chân chính, mới có thể làm cho người con gái cậu ấy yêu cười tươi xán lạn, yên tâm mà khóc.” Cô ấy nói lời cuối cùng.

Tạm biệt chị Tư Dương, thì đã gần nửa đêm, trong không khí lan toả mùi vị ẩm áp dịu dịu của tiết trời xuân, ánh đèn sáng rực như ban ngày.

Tôi nhìn tỉ mỉ mặt dây chuyền Hoa Tiên Tử trong tay, rồi lại bắt đầu cười.

Đúng vậy, có một số chuyện đã định sẵn, giống như một dòng suối nhỏ trong khe núi cùng một dòng nước cuộn cuộn quanh co uốn khúc, đã định sẵn sẽ gặp nhau ở một thời điểm nào đó.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Bội: Dịch Phàm à. Các bạn độc giả đang khóc gào lên muốn ngược anh đó.

Dịch Phàm: (Cầm lấy cái kéo trong tay cắt tờ giấy màu) Ngược là gì?

Tiểu Bội: Chính là cái dạng để cho anh bị tông xe mất trí nhớ, gãy tay gãy chân, khóc đến kêu cha gọi mẹ, sống không bằng chết.

Dịch Phàm: (Cắt xong xuôi kéo thứ vừa cắt ra) Sao nghe ra có vẻ giống mưu sát chồng quá vậy ta.

Tiểu Bội: Có khác biệt chứ. Nếu mưu sát chồng thì anh sẽ không đau đớn gì hết, vì anh đã chết rồi còn đâu.

Dịch Phàm: (Dùng bút màu tô vẽ cái gì đó lên thứ vừa mới cắt được) Chẳng lẽ anh gãy tay gãy chân em không xót sao?

Tiểu Bội: (Nghĩ ngợi một hồi) Gãy tay gãy chân... có thể chữa khỏi mà? Có thể chữa khỏi thì còn xót làm gì, cũng vô dụng thôi.

Dịch Phàm: (Đem thứ đã tô vẽ xong đưa đến trước mặt Tiểu Bội) Nhìn đi! Có vui không?

Tiểu Bội: (Nhìn một cách tỉ mỉ, phát hiện ra Dịch Phàm cắt hình con khỉ, lại còn giống y chang) Đừng giỡn nữa, đang nói chính sự đó, quần chúng muốn ngược anh.

Dịch Phàm: (Bắt đầu cắt con khỉ thứ hai) Dựa theo lô gíc của em, ngược anh chính là để anh bị giày vò về xác thịt...

Tiểu Bội: (Liều mạng gật đầu) Tốt nhất vẫn là về mặt tâm lý.

Dịch Phàm (Bắt đầu tô vẽ con khỉ. Trước lạ sau quen, lần này nhanh hơn lần đầu nhiều) Anh còn có lương tâm hơn em. Cho nên khi em gãy tay gãy chân anh sẽ xót vô cùng.

Tiểu Bội: Ồ.

Dịch Phàm: (Đem hai con khỉ dán vào cuốn sổ, rồi viết lên hai chữ ‘Tiểu Bội’) Nếu đã nói như vậy, thì hãy để em nửa đêm bị chặn đường cướp, anh xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả hai tay khó lòng địch nổi bốn tay, bị người ta đánh bong gân trật khớp, em cũng bị người ta đánh gãy tay gãy chân, sau đó anh nằm trên giường bệnh, vừa nén nhịn sự đau đớn trên thân thể, vừa nhớ về em. Ngược thân ngược tâm, nhất cử lưỡng tiện.

Tiểu Bội: Nửa đêm bị cướp... là cướp sắc à?

Dịch Phàm: (Nhìn hai con khỉ một lát, rồi viết ‘Tiểu Bội’ lên con còn lại) Vậy cũng được, cho dù em bị cướp sắc đi chẳng nữa, anh cũng không có tư tưởng lấy vợ phải lấy gái trinh!

Tiểu Bội: Anh!

Dịch Phàm: (Đem hai con khỉ giờ lên, sắc mặt hớn hở nói) Ha ha, giống em chưa.

Tiểu Bội: Tự chơi một mình đi!

35. Chương 35

Mùa xuân quả thật mùa đẹp nhất, không khí mang theo men say khiến cả người đều có cảm giác phiêu phiêu dục tiên (1).

((1) Phiêu phiêu dục tiên: Ý chỉ thần thái, động tác nhẹ nhàng mềm mại như thần tiên, giống như sắp siêu thoát khỏi trần thế để trở thành tiên.)

Tôi đã đến công ty từ sớm, để lỡ hai lần thang máy, đến lần thứ ba, quả nhiên thang máy đi xuống tầng trệt, rồi đi lên tầng một, cửa mở quả nhiên chỉ có một mình Dịch Phàm đứng bên trong.

“Chào buổi sáng.” Anh thay tôi bấm nút tầng tôi cần đi, “Xem ra dạo này tâm tình cô rất tốt.”

“Thời tiết tốt đó mà. Tiết xuân ấm áp hoa đua nở thì tâm tình của tôi luôn tốt.”

Dịch Phàm nhìn tôi cười, cười rồi lại cười, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác: “Ồ, thì ra là có cô gái đang tư xuân (2). Tiểu Bội, tôi nên nhắc nhở cô...”

((2) Tư xuân: Chỉ cô gái đang thầm thương trộm nhớ, để ý một anh chàng.)

Tôi trừng anh một cái: “Lại muốn nói linh tinh gì nữa đây!”

“Không nghe?” Anh tỏ vẻ vô tội ngửa tay, “Tôi vốn muốn nhắc nhở cô, thời kỳ đình chức xem xét sắp sửa kết thúc, đánh giá nhận xét cũng sắp sửa bắt đầu rồi. Còn tính tiết lộ chút tin tức nội bộ cho cô nữa, nếu không muốn nghe, vậy thì thôi.”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Nếu như tôi thu hồi lời nói vừa nãy thì sao? Nếu như thái độ của tôi chân thành cầu xin anh thì sao?”

Dịch Phàm cố làm ra vẻ khó xử lắc đầu: “Muộn rồi, bỏ qua rồi thì không còn cơ hội nữa.”

Tôi ấn nút gọi khẩn cấp (3) trong thang máy: “A lô, các anh em phòng giám sát, có hứng thú nghe kể chuyện về một cậu bé thấy sấm sét là bị dọa bật khóc không?”

((3) Nút gọi khẩn cấp trong thang máy: Trong thang máy thường có một nút dùng để liên lạc với bên ngoài khi thang máy gặp sự cố.)

Dịch Phàm gạt tay tôi ra: “Đừng có mà tạo thêm phiền hà cho công việc của người ta. Hơn nữa chuyện này nói ra ai tin hả!”

...Đúng vậy, những câu chuyện (4) truyền kỳ lấy ra để uy hiếp người ta đều không có sức thuyết phục.

((4) : Từ này không có nghĩa nhất định, tùy trong từng trường hợp mà dịch. Chữ này được phổ biến rộng rãi ở trên mạng bên Trung Quốc, chữ này có hình dáng giống khuôn mặt người mày đang lệch xuống còn miệng thì há to, cho nên có thể là ngạc nhiên, bất ngờ, đứng hình, sốc, ngất xỉu... Cho nên Mã không dịch từ này mà để nguyên chữ thấy hay hơn.)

Lúc này, trên loa vang lên tiếng rống giận: “Cái tên nào rảnh rỗi ăn ở không! Đi vệ sinh mà cũng không để người ta yên nữa!”

Tôi nhú mày, Dịch Phàm lại giơ tay xoa đầu tôi: “Không có tin tức nội bộ gì đâu. Cô cứ chuẩn bị cho tốt là được rồi, ngoan ngoãn mà chờ cho tôi.”

Tôi vẫn buồn bực chau mày như cũ, ngày mai tôi phải mang giày cao gót đi làm mới được, cho dù muốn xoa đầu tôi, thì anh cũng phải nhón chân!

Giờn chơi chung quy cũng chỉ là giờn chơi, chuyện chuẩn bị đánh giá nhận xét đình chức lập tức thăng cấp thành chuyện đại sự hàng đầu trong cuộc đời tôi.

Tôi thu thập mọi tài liệu các nơi, ăn uống ngủ nghỉ đều nghĩ đến những vấn đề khó nhằn mà các quản lý sẽ hỏi.

“Lúc trước phỏng vấn cũng không có căng thẳng như vậy!” Tôi phàn nàn với Tô.

Tô nhìn cái đầu bù xù của tôi, nói một cách vui sướng khi thấy có người khác gặp họa: “Thời kỳ hỗn loạn, kẻ có tiền luôn luôn không có cảm giác an toàn hơn kẻ nghèo rớt mồng tơi.”

“Xin hãy giải thích một chút về ví dụ này, nó ăn nhập gì đến em.” Tôi vùi đầu vào chồng tài liệu, quả thật không có tâm tình để đi suy đoán ẩn ý trong lời của chị ấy.

“Lúc trước khi em đi phỏng vấn tại AC cũng chỉ là đứa nghèo rớt mồng tơi, không có thứ gì đáng giá để mất. Bây giờ thì cũng như vậy thôi.”

“Phải rồi, thất bại là em thất nghiệp đó. Còn phải mang tiếng là kẻ gây ra sơ sót trong công việc... nói không chừng còn bắt em phải đền bù nữa đó.”

“Hừ, chị đường đường là nhà tâm lý học, mà lại thèm quan tâm đến mấy cái vấn đề không có chiều sâu, không có tính thưởng thức như vậy sao? Cái chị quan tâm là hiện tượng, bản chất phía sau kia.”

“Rốt cuộc thì chị muốn nói cái gì vậy?” Tôi buồn bực hất tay, “Em khinh thường nhất chính là dáng vẻ này của chị, có gì thì nói thẳng hoàng đi, cứ phải làm ra vẻ ẩn ý này nọ.”

“Như vậy mới gạt tiền được chứ. Nói ra rõ ràng quá, làm gì kiếm được tiền.” Tô nói một cách khoe khoang.

Sau đó chị ấy đi đến kéo mặt tôi đánh giá từ trên xuống dưới: “Còn về phần em... ý của chị chính là, khuôn mặt này của em đáng nghi quá, mỗi một cọng lông tơ đều viết mấy chữ “hoa đào từng đoá nở” đây nè.”

“Làm gì có!” Tôi kháng nghị.

Tô liếc nhìn tay tôi vẫn đang cầm nghịch cái mặt dây chuyền Hoa Tiên Tử: “Đừng đến lúc đó nói chị không có nhắc nhở em. Mẹ kế dẫn đám chị em rút lui rồi, nhưng hoàn toàn không đại biểu cho hoàng tử sẽ bỏ quên công chúa để mà chạy khắp nơi đuổi theo cô bé lọ lem đang bỏ trốn! Tuy rằng có đôi khi hoàng tử rất lãng mạn ngọt ngào, nhưng hiện thực thì quả thật đắng cay đắng nghét đó.”

Tôi ngẫm nghĩ về lời nói ẩn ý của Tô một lát, liền dứt khoát đẩy chị ấy ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Ôi, thế giới này cuối cùng cũng thanh tịnh rồi.

Mấy ngày sau, tôi y hẹn đến phòng họp của bộ phận nhân sự để đánh giá xem xét việc đình chức.

Sau khi vị quản lý cấp cao cuối cùng đóng tập hồ sơ lại trước mặt tôi, rồi mỉm cười nói với tôi: “Cô Quan, kết quả đánh giá xem xét của cô, sẽ được đưa cho tổng giám đốc, anh ấy sẽ có đánh giá nhận xét cuối cùng đối với biểu hiện trong nửa năm qua của cô.” Lúc này, tôi đã biết, các vị quản lý cấp cao đều đánh giá nhận xét tốt về tôi, mà cái gọi là nhận xét đánh giá của tổng giám đốc chẳng qua chỉ là hình thức tượng trưng cuối cùng của quá trình mà thôi. Điều này có nghĩa là, chỉ cần một cái quẹt bút của Dịch Phàm, thì tôi có thể trở thành một thành viên đường đường chính chính của AC.

Lạc Lạc nhìn thấy khuôn mặt bi tráng của tôi khi tiến vào, lúc trở ra lại như được sống lại từ trong biển lửa, lập tức hơn hớn chạy lại ôm ghì lấy tôi: “Nè, dự định mời khách ra sao đây hả? Mình muốn ăn sushi! Vì để trả nợ, mình sắp quên luôn cá có mùi vị gì luôn rồi nè.”

Tôi bật cười: “Cá ăn không ngon, cậu quên tụi nó đi. Với số tiền ít ỏi sau khi phục hồi chức kia, còn không đủ trả tiền nhà cho Tô nữa là.”

Lạc Lạc nói: “Mình mặc kệ. Mình cứ ăn cho cậu nghèo mạt đó.”

“Rồi, kiếp này mệnh của mình là thiếu tiền người ta mà.” Tôi cảm khái.

Tuy rằng biết là số tiền lương được phát không nhiều, nhưng tôi vẫn bắt đầu tưởng tượng làm sao để mà tiêu xài: Mua ình vài bộ quần áo mới, thêm mấy bộ trang điểm mà đã muốn mua từ lâu, có một loại nhãn hiệu điện thoại mới ra cũng rất tốt.. mời khách thì để sau cùng vậy... còn tiền nhà thì coi như tôi quên mất chuyện này đi.

Vì thế, trong lúc đầu óc tôi tràn đầy phần khởi, thì báo cáo nhận xét đánh giá lại xuất hiện vấn đề, đó là điều tôi chưa từng nghĩ đến dù chỉ một giây. Tuy nhiên, hiện thực vẫn luôn tàn khốc đến vạn vẹo – vấn đề xuất hiện ngay tại khâu không thể nào xuất hiện vấn đề nhất.

Nghe nói báo cáo viết đầy đánh giá nhận xét tốt của các quản lý cấp cao được để trên bàn của Dịch Phàm đúng ba ngày, lúc đến lấy, trên phần ý kiến của tổng giám đốc viết ba chữ “Không đồng ý”. Không có lý do, cũng chẳng giải thích, chỉ có ba chữ lạnh lẽo đến cực điểm, không đồng ý.

Lúc Kim Cương đưa báo cáo cho tôi, khuôn mặt trầm trọng nặng nề giống như bác sĩ tuyên bố với người nhà tình trạng tử vong của bệnh nhân vậy.

Tôi ngu người luôn.

Đây là kết cục mà tôi chưa hề dự liệu.

Cho dù là trong ác mộng tồi tệ nhất cũng chưa từng xuất hiện kết cục này.

Dịch Phàm sau khi tuyên bố kết quả này trước mọi người trong cuộc họp định kỳ, cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, liền nhanh chóng rời khỏi.

Bộ phận nhân sự đối với thái độ của tổng giám đốc cũng rất khó xử, cuối cùng, bọn họ cũng chỉ đành để tôi từ chức như vậy, không có một đồng bồi thường, không có bất kỳ đánh giá nhận xét nào. Sự nghiệp của tôi bắt đầu, ngoại trừ chứng minh tôi đã từng làm ở AC gần một năm, còn lại đều là một tờ giấy trắng.

Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, cũng không biết báo cáo đánh giá nhận xét đó ở trên bàn Dịch Phàm ba ngày đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi thật sự cần một cái lý do, một cái lý do có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện rời khỏi. Tôi giống như Thu Cúc đi kiện (5) đi khắp nơi tìm kiếm Dịch Phàm để hỏi rõ, nhưng lại phát hiện những nơi thường ngày có thể gặp anh, bây giờ tôi lại không thấy bóng dáng.

((5) Thu Cúc đi kiện (tên tiếng Anh: The story of Qiu Ju): Đây là một bộ phim của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, diễn viên đóng vai Thu Cúc là Cửng Lợi.

Bộ phim là câu chuyện về hành trình đi kiện của Thu Cúc, một người phụ nữ nông thôn vác bụng bầu vượt mặt đi khắp thôn tới huyện, huyện ra tỉnh và tới tận thủ đô.

Nguyên nhân để Thu Cúc phải lặn lội đường xa là vì trong một lần tranh cãi với trưởng thôn, chồng cô đã bị đá vào “chỗ hiểm”. Thu Cúc không đồng ý với sự dàn xếp tiền nong sau sự cố này và nhất quyết đi đòi lại công bằng.

Tuy chỉ là một phụ nữ nghèo sống ở nông thôn, nhưng điều mà Thu Cúc theo đuổi trong vụ kiện không phải tiền bạc, mà chính là lòng tự trọng của con người. Kiên cường, lương thiện, không ngại gian khổ, tình cảm sâu sắc nhưng cũng có phần nào đó ấu trĩ và hành động thiên về cảm tính, Thu Cúc thực sự là một nhân vật để lại dấu ấn trên màn ảnh rộng. Muốn biết thêm liên hệ google ca ca. Nguồn: afamily)

Cuối cùng, tôi cầm lấy báo cáo đứng đợi trước cửa phòng làm việc của anh rất lâu. Tôi muốn nói với anh, nửa năm nay tôi đã rất cố gắng, tôi muốn chứng minh cho AC thấy, bản thân là người xứng đáng để nể giữ, tôi muốn ọi người biết, anh giữ tôi lại không phải vì tư tình riêng, mà là bởi vì tôi thật sự có năng lực ở lại chỗ này, tôi muốn nói với anh... tôi không muốn có những tháng ngày không được nhìn thấy anh.

Nhưng rốt cuộc thì tôi cũng không có đi vào.

Bởi vì Vinh Mặc Dương nói với tôi, tổng giám đốc đã ra sân bay, Lam Tư Dương hôm nay bay ra nước ngoài.

Đúng thật, Tô à, chị nói đúng, hiện thực nó như mũi dao sắc bén, đem nổi thống khổ từ con tim từng chút một lan toả toàn thân.

Tôi dựa vào cửa phòng làm việc của tổng giám đốc cười khổ mà nghĩ.

Cuối cùng tôi cũng từ bỏ ý định hỏi rõ, trở về nhà lại nằm trên ghế trị liệu của Tô. Tô không nói gì chỉ ở bên cạnh tôi. Lúc này, tôi mới phát hiện im lặng cũng là một loại an ủi có ích biết bao.

“Tô, xin lỗi chị, em từng chế nhạo công việc của chị.” Tôi nằm trên ghế khe khẽ nói.

Tô đang nằm ở ghế bên cạnh, hút sạch ly nước ép: “Không sao.”

Tôi ngược nhìn trần nhà trắng toác làm nhứt cả mắt: “Em đã biết rồi cuộc thì mình cũng không thể nào trở thành công chúa được. Trong hiện thực lấy đâu ra lắm giống như trong chuyện cổ tích chứ. Em thật quá ngây thơ.”

Tô nhìn tôi rồi hỏi: “Em có biết là, ban đầu Dịch Phàm bị từ chối xong có các loại phản ứng kỳ lạ, đều cho thấy tâm lý của anh ta bất ổn, đang ở trong giai đoạn tự điều chỉnh, cho nên anh ta mới ức hiếp em như thế. Xác suất tỉ lệ này là 50:50, điều chỉnh tốt, anh ta có thể thoát khỏi ám ảnh bắt đầu cuộc sống mới, điều chỉnh không tốt, anh ta sẽ trở thành một tên điên trên tình trường. Khi đó chị không muốn giúp em phân tích trạng thái bệnh tình của anh ta, chính là lo sợ em sẽ Thánh mẫu, chủ động hiến thân đi cứu vớt lấy anh ta, cuối cùng động lòng yêu thật không thể nào thoát thân, chị chỉ mong em không chịu nổi sự giầy vò của anh ta mà tự động rời khỏi. Không ngờ, trong quá trình giầy vò em, anh ta thì phục hồi bình thường, còn em thì lại sa vào. Em quả thật là bệnh nhân kỳ lạ nhất mà chị từng gặp.”

Tôi bất lực thở dài: “Tô à, chị lại làm việc dư thừa nữa rồi. Sau này trước khi chuyện xảy ra thì chị có thể nghĩ ra đối sách trước được không hả.”

“Có cần chị nhắc giúp em về việc em phải tự giải quyết vấn đề tiền nong ra sao không?” Tô hỏi một hiện thực sờ sờ trước mắt..

Cái nhắc nhở này là một vấn đề hiện thực khác mà tôi phải đối mặt.

“Em không có tiền trả tiền nhà cho chị.” Tôi nói.

Tô lập tức đứng lên: “Biết vậy lúc đó không thu nhận em rồi.”

“Chị là cái người giậu đổ bìm leo (6) nhất mà em từng gặp đó!” Tôi gào lên.

((6) Giậu đổ bìm leo: Câu thành ngữ có ý muốn nói đến việc lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.)

Tô ngoảnh đầu cười với tôi một cái: “Lần trị liệu này em lại thiếu nữa rồi.”

Ba ngày sau, Thánh mẫu Quan Tiểu Bội tôi nhận được cuộc điện thoại của Dịch Phàm.

Anh nói: “Quan Tiểu Bội, đi coi mắt với tôi, Hồng Trang Lạc, vị trí thứ ba sát cửa sổ...”

Chẳng chờ anh nói hết, tôi liền ném điện thoại từ lầu hai xuống, để xe cộ qua lại trên đường nghiền nát nó.

Có ma mới thèm đi coi mắt với anh! Tôi thậm chí còn không thèm bận tâm đến những việc cón con của anh nữa là!

Kết quả, Tô tự thân áp giải tôi đi. Chị ấy hét lên với tôi: “Ném điện thoại thì bộ giỏi lắm sao! Em phải đi xé xác hắn, mà còn phải đích thân ra tay!”

Bấy giờ, tôi có chút hiểu rõ vì sao Lạc Dương lại ra nước ngoài, đều là do trái tim đối với chị ấy đã hoàn toàn chết lặng. Đây là một người phụ nữ bạo lực mà!

Tâm tình của tôi nặng nề trầm trọng đến Hồng Trang Lạc, vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Dịch Phàm, quả nhiên, anh lại đến trước.

Anh vẫn ngồi ở cái vị trí thứ ba sát cửa sổ, không có cười, chỉ lẳng lặng nhìn về phía cửa, ánh mặt trời chiếu trên người anh, anh tuấn nho nhã giống như một bức tranh.

Tôi mặt không biểu cảm đi đến, ngồi đối diện với anh.

Dịch Phàm mỉm cười, hỏi: “Uống cái gì?”

Tôi lắc đầu: “Không cần gọi nước cho tôi. Tôi chờ anh coi mắt xong rồi đi luôn. Tôi thiếu tiền người ta rất nhiều, uống không nổi.”

Anh nhìn tôi một hồi, mỉm cười gọi phục vụ đến, gọi cho tôi một tách ca cao.

Tôi nghiêng mặt qua một bên, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hồi lâu, tôi mới phát hiện, qua sự phản chiếu của cửa kính, Dịch Phàm đang mỉm cười với tôi. Tôi dùng lực nắm chặt lấy chiếc tách, sợ anh nhìn thấy được bàn tay đang run rẩy của tôi.

Dịch Phàm, anh sao còn có thể mỉm cười được vậy? Anh không sợ tôi tức giận cào nát gương mặt điển trai này của anh sao? Anh không sợ đây có thể là... lần gặp cuối cùng của chúng ta sao?

Trong không khí im lặng Dịch Phàm bỗng nhiên hỏi: “Cô có biết vì sao tôi thích vị trí này không?”

Tôi bảo trì sự im lặng của mình.

Anh lắc đầu cười: “Đương nhiên không phải vì tôi ở chỗ này đẹp trai nhất, tôi cũng không có tự sướng như vậy. Vả lại tôi làm sao mà nhìn thấy được khuôn mặt của mình cơ chứ? Là bởi vì tôi phát hiện cô ngồi ở chỗ này nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ. Thế là tôi nghĩ, nếu tôi ngồi ở chỗ này thì chắc nhìn cũng sẽ rất bảnh.”

Tôi ngây ra, bắt giác ngó bóng hình mình trong kính.

Ngón tay anh khẽ lướt qua khoé mắt tôi: “Cô bé ngốc, anh là nói em cười lên xinh đẹp, chứ đâu có nói em khóc xinh đẹp đâu.”

Sau đó, anh lại dùng bộ dáng nghiêm chỉnh, giọng điệu nghiêm túc tuyên bố: “AC nghiêm cấm yêu đương trong công ty, nếu như phát hiện, một người nhất định phải từ chức, anh là tổng giám đốc, anh phải làm gương.”

Tôi nghĩ, tôi nghe thấy được âm thanh tan chảy của băng tuyết, trăm hoa đua nở.

Tôi làm tổ trên ghế, ngón tay nắm chặt chiếc tách lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, hồi lâu, mới thốt ra một câu: “Hứ! Vậy sao anh không từ chức!”

Anh cố làm ra vẻ hết cách lắc đầu: “Cái kẻ nghèo rớt mồng tơi như em mà cũng đòi đi nuôi tên mặt trắng (7) nữa à?!”

((7) Mặt trắng hay tiểu bạch kiểm: Ý chỉ những tên chỉ biết dựa vào bạn gái hoặc vợ nuôi, trợ cấp kinh tế. Ngoài ra, còn chỉ người đàn ông có vẻ ngoài vô cùng thanh tú tuấn mỹ. Nói chung, đàn ông mà được gọi như vậy thường không có ý tốt, có ý chê bai, châm biếm.)

Tôi bật cười, nở một nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Dịch Phàm và tôi đều nắm lấy chiếc tách ca cao ngọt ngào thơm lừng: “Lần đầu tiên khi thấy em cười, tâm tình lúc đó của anh rất tồi tệ, khi đó anh không muốn nhìn thấy nụ cười tươi tắn như vậy, cho nên mới tìm mọi cách để em không thể cười nổi nữa. Nhưng mà, bất kể là lúc nào ra sao, em cũng đều nở nụ cười xuất phát từ nội tâm như thế, dường như cả thế giới đều thật tươi đẹp. Có đôi khi, anh muốn nói với em rằng, trên thế giới này ngoại trừ niềm vui, còn có rất nhiều nỗi buồn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đơn thuần của em, anh thốt không nên lời. Dần dần, anh chỉ muốn nhốt em ở bên cạnh anh, cho em một bầu trời yên bình, để anh có thể mãi ngắm nhìn nụ cười xinh đẹp ấy.”

“Nhưng, Dịch Phàm, bây giờ anh lại làm em muốn khóc đây nè.”

“Hứ hứ, bởi vì anh, chỉ có anh mới có thể muốn em khóc là em phải khóc thôi!” Anh nói một cách bá đạo, giống như một đứa trẻ vừa ngang ngược vừa bao che khuyết điểm.

Chị Tư Dương nói đúng, Dịch Phàm là một đứa trẻ đơn thuần, sau khi đã lăn lộn trên thương trường đấu đá nghi kỵ lẫn nhau, mà vẫn có một trái tim ngây thơ trong sáng như trẻ thơ, anh vẫn có thể cười được như vậy, yêu như vậy, tuy như vậy đối với tôi mà nói không tính là lời nói yêu đương ngọt ngào gì.

Tự dưng tôi không thể kiềm nén nổi nhồm đậy, muốn hôn cái trán đầy đặn của anh, nhưng, môi vừa chạm vào làn da của anh, tôi liền tỉnh táo lại.

Tôi đang làm cái gì vậy trời!

Tôi lập tức ngồi trở lại, nắm lấy chiếc tách co ro lại thành một đồng, cảm thấy mặt của mình, nóng rực.

Dịch Phàm nhìn tôi, sự dịu dàng trong ánh mắt giống như lời nguyện khiến người ta phải trầm luân. Anh đột nhiên kéo tôi lại, hôn một cách cuồng nhiệt.

Trước lúc vẫn còn chưa mất đi ý thức, tôi nghĩ:

Có kinh nghiệm có khác, nhìn đi, lần đầu tiên tôi đi coi mắt, liền thành công như vậy đó!

Tác giả có lời muốn nói: Nhảy ra nói đôi câu:

Thật ra truyện đến đây coi như đã kết thúc rồi. Vốn dĩ theo sườn truyện thì đến đây có thể viết end rồi. Tôi vẫn luôn tin rằng, chuyện cổ tích có một cái mở đầu tốt đẹp là được. Đúng vậy, mở đầu tốt đẹp, bởi vì tôi không thể nào tưởng tượng được công chúa Bạch Tuyết biến thành bà quản gia phì lù, cô bé lọ lem chiến đấu với kẻ thứ ba giàu có, cứ để sự đẹp đẽ đó tồn tại trong “Cuộc sống hạnh phúc vừa mới bắt đầu của hoàng tử và công chúa” đi. Bởi vậy, nên mới kết thúc truyện tại chỗ này, cái này cũng là lý do tại sao tình tiết phía trên cứ kéo dài lâu như vậy, tại sao JQ cứ chậm rề rề không chịu xuất hiện – bởi vì một khi đã xuất hiện thì đại biểu cho kết thúc.

Phần sau sẽ là ngoại truyện ngọt ngào, mọi thứ ở phần sau đều là ngoại truyện, không phải chính văn...

Viết đến đây tôi tự sám hối một chút. Mọi người yêu cầu ngược Dịch Phàm, đều nói Dịch Phàm biểu hiện còn hơn tiểu bạch (8) (viết về tổng giám đốc và truyện tiểu bạch lại viết ra được tổng tài tiểu bạch, đây cũng coi như là sáng kiến đó nha), về vấn đề biến hoá trong tình cảm của Dịch Phàm, tôi biết nhiều đó vẫn chưa đủ. Nhưng thứ nhất, tôi vẫn luôn cố gắng theo đuổi một loại không khí ngọt ngào đơn thuần, tôi vẫn cảm thấy cuộc sống đã cực khổ vất vả rồi, xem các tác phẩm cứ dây dưa giằng vò qua lại làm tôi rất buồn bực, cho nên đối với nhân vật dưới ngòi bút của mình, đều yêu cầu về mặt tình cảm phải tốc chiến tốc thắng, có xuất hiện trở ngại, nhưng cũng nhanh chóng giải quyết. Thứ hai... là do khả năng viết. Tôi thừa nhận, trình độ hiện tại của tôi thật sự không thể nào vừa làm cho tình cảm nhân vật vững chắc hợp tình hợp lý, lại vừa cảm động lòng người được. Nhưng tôi vẫn cố gắng viết một cách tốt nhất trong phạm vi trình độ của mình. Trong truyện nếu có chỗ nào chưa thoả đáng, mong mọi người lượng thứ. Sau này viết truyện, tôi sẽ cố gắng hết mình. (Ồi, sao giống như biểu hiện quyết tâm của học sinh tiểu học vậy ta.)

(8) Tiểu bạch: Từ ngữ mạng bên Trung Quốc. Có các nghĩa sau đây:

1 – Tên gọi tắt của tiểu bạch kiểm (tên mặt trắng).

2 – Tên gọi tắt của tiểu bạch thỏ (chú thỏ trắng), chỉ người hay nhân vật dễ thương.

3 – Có nghĩa là người mới, tân thủ, tân binh... cái gì cũng không biết. Nghĩa này thường dùng trong game.

4 – Thường chỉ những kẻ đạo văn, sao chép, , mô phỏng... thành quả lao động trí óc của người khác.

5 – Tên gọi tắt của tiểu bạch thử (chuột trắng hay chuột bạch là động vật chuyên được dùng làm thí nghiệm). Ý chỉ lấy ai đó để làm vật thử nghiệm.

6 – Dùng cho đọc giả mạng, được đọc miễn phí. Họ chỉ đọc mà không hề có bất kỳ phương thức nào để ủng hộ tác giả như không trả phí (đối với những truyện yêu cầu trả phí), không bình luận, không like.... Họ chỉ đơn giản là đọc, có đọc là được.

7 – Ý chỉ những người ngây thơ, đơn thuần, hơi khờ khạo, ngu ngơ, ngây ngốc...

8 – Cái này Mã cũng không biết là ý chỉ bạch trắng (tiền tệ thời cổ đại) hay chỉ Bạc (tên nguyên tố hoá học trong bảng tuần hoàn) nữa.)

Về phần ngoại truyện, tôi quyết định viết một số đoạn kích thích chút, ví dụ như cầu hôn nè, kết hôn nè, XX nè. Mọi người muốn coi cái nào, nói ra thử xem?

Tạm thời... cứ như vậy đi. Nếu có gì muốn nói nữa, tôi sẽ tiếp tục lải nhải.

36. Chương 36: Ngoại Truyện 01

Bắt đầu từ hôm nay đối với Dịch Phàm tổng giám đốc AC mà nói, hoàn toàn khác so với thường ngày, làm việc suốt cả đêm, lúc trời sắp sửa sáng, mới nằm co ro trên sofa chớp mắt một chút, nhưng không lâu sau lại bật dậy, nhú mày cầm lấy tư liệu của nhân viên mới lên đọc. Dịch Phàm cảm thấy bản thân là tổng giám đốc, thì cần phải hiểu rõ bối cảnh lai lịch của nhân viên – Ừm, cho dù là giả bộ hiểu rõ cũng được, lúc cần thiết có thể làm ra vẻ hoà ái dễ gần, để lôi kéo tranh thủ tình cảm. Lúc Lam Tư Dương gọi điện thoại đến, anh đang tích cực tìm kiếm người đẹp trong nhóm nhân viên mới.

“Tiểu Dịch, có phải cậu lấy chứng minh với vé máy bay của tôi phải không?”

“Hả?” Dịch Phàm ngơ ngác hỏi.

Lúc này, anh đang cầm một tấm hình chứng minh của một cô gái. Tóc mái che phủ hoàn toàn chân mày được tỉa tỉ mĩ gọn gàng, nhưng lại không mất đi sức sống, trái lại lộ ra đôi mắt xinh đẹp, đôi môi xinh đẹp tuy rằng mím thành một đường thẳng, nhưng kỳ lạ là cả người hoàn toàn không có dáng vẻ nghiêm túc, mà ngược lại như đối với người trước ông kính hơi mỉm cười. Dịch Phàm gờ sơ yếu lý lịch đưa ra xa rồi nhìn lại, xong thu về, rồi từ trong ngăn kéo lấy ra cái kính lúp tỉ mỉ quan sát tấm hình.

Kỳ lạ, cô ấy sao lại cười được cơ chứ?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mất kiên nhẫn của Lam Tư Dương: “Tôi ở dưới lầu, nhanh chóng đem đồ đưa cho tôi!”

Dịch Phàm thở dài, bỏ phần sơ yếu lý lịch này xuống, rồi xuống lầu.

“Buổi chiều bay rồi, tôi mà còn không đi thì sẽ không kịp đó!” Lam Tư Dương nhìn thấy Dịch Phàm nắm lấy cổ áo Dịch Phàm gào lên, dù sao xe dừng ở trên con đường nhỏ bên cạnh toàn cao ốc AC cũng thừa thớt người qua lại, nên cũng không cần phải giữ hình tượng gì.

“Không phải tôi làm mà!” Dịch Phàm chỉnh lại quần áo, bộ dáng vô lại, biểu tình như là “Việc này không liên quan đến tôi, tôi không biết gì hết.”

“Cậu đừng có chơi cái chiêu này nữa! Cậu cho rằng tôi vẫn còn là con nhóc 15 tuổi chắc, bị cậu giấu mất chìa khoá xe thì sẽ bó tay hết cách à! Johnson bị bệnh rồi, cần tôi chăm sóc.”

“Chị quên là ai đã chọc tức chị đến nỗi phải về nước sao? Bị bệnh... hừ, cái lý do này tôi tệ này mà cũng nghĩ ra được.” Dịch Phàm có vẻ tức giận.

“Thiên hạ không có cặp đôi nào mà không cãi nhau. Cũng không phải là vì bị bệnh, mà còn là vì buổi hoà nhạc có chuyện cần tôi làm. Cậu đừng có ấu trĩ nữa có được không?” Ngữ khí của Lam Tư Dương cứng rắn.

“Ấu trĩ” cái từ này dùng để hình dung Dịch Phàm, tuy rằng ở một loại trình độ nào đó thì vô cùng thích hợp, nhưng đối với người đàn ông mới hơn ba mươi tuổi tự cho là mình rất thành công mà nói, thì quả thật có lực sát thương gần bằng với khi nói “Obasan (1)” với một cô bé lolita mười lăm tuổi trở xuống.

(1) Obasan: Tiếng Nhật, ý chỉ những người phụ nữ có tuổi. Hay được gọi là các thím, các bác...)

Dịch Phàm lập tức bùng nổ: “Ấu trĩ? Tôi ấu trĩ? Chị mỗi lần cứ nói về là về, nói đi là đi, đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà không có một chút trách nhiệm, chị không ấu trĩ chắc? Tôi đã nói có thể giúp chị chuẩn bị buổi hoà nhạc ở đây, nhưng chị không chịu... Johnson rất cuộc có chỗ nào làm tốt hơn tôi cơ chứ hả!”

“Anh ấy không phải là cái tên mù nhạc!” Lam Tư Dương lạnh lùng nói.

Điều này như chọc vào chỗ đau của Dịch Phàm đang phát khùng. Kể từ sau cái lần tập hát trong lớp, học sinh cả lớp đều hát đúng nhịp chỉ có Dịch Phàm hát trật lất, thì Lam Tư Dương liền phát hiện, trên thế giới này bài hát mà Dịch Phàm không hát lạc nhịp chỉ có bài “Chúc mừng sinh nhật” thôi.

“Lúc trước tôi muốn học piano với chị, chị lại không cho. Tôi muốn ở lại nước ngoài với chị, chị cũng không chịu! Tôi nghe lời chị trở về nước kinh doanh, chị bắt tôi đi không trên cùng một con đường với chị, chính mình thì càng đi càng xa... chị đừng có trở về!” Dịch Phàm mất khống chế lắc Lam Tư Dương, giống như cô là một lon coca, dùng lực lắc, ý định bỏ đi liền có thể giống như khí CO₂ (2) tràn ra.

(2) CO₂: là cacbon điô-xít hay khí cacbonic là loại khí phần lớn do người và động vật thải ra trong quá trình hô hấp. Khí này được dùng làm nước ngọt có gas.)

Một tiếng “Rầm”, đầu của Lam Tư Dương đụng phải mép cửa sắt bên của chiếc xe.

Cũng cùng lúc đó, âm thanh báo chống trộm của chiếc xe đậu ven đường vang lên.

Dịch Phàm bất giác xoay đầu, thì thấy có một cô gái đang ôm lấy đầu, trên khuôn mặt là sự pha trộn của kinh ngạc, chần chừ... còn có cười sung sướng trên nỗi đau của người khác nữa. Sau đó, cô ấy giơ tay lên cười hô lên: “Hi, Tiểu Mã ca (3), anh cứ tiếp tục, gào thét càng nhiều sẽ càng khoẻ mạnh!”

(3) Tiểu Mã ca hay giáo chủ Tiểu Mã ca gào thét: Là biệt danh mà các fan đặt cho Mã Cảnh Đào. Anh thường được đảm nhận vai nam chính trong các bộ phim của Quỳnh Dao, trong phim anh thường xuất hiện với hình ảnh gào thét, nên đã để lại ‘ấn tượng sâu đậm’ trong lòng khán giả. Muốn biết Mã Cảnh Đào cùng Quỳnh Dao là ai, cũng như sự gào thét của him, xin liên hệ google ca ca.)

Đây rõ ràng là cười nhạo một cách trắng trợn mà.

Trong lòng Dịch Phàm nảy ra hành động ác độc “Giết người diệt khẩu” mà không cần màn đến vẽ nhơ nhố lịch sử nữa, đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch, Lam Tư Dương nói: “Miệng tôi bị rách rồi.” Nói xong giơ tay ra trước mặt anh, trên đó có vết máu.

Đường đường là đấng nam nhi cao bảy thước, bụng sáu múi, thế mà Dịch Phàm lại thấy máu là ngứa xủ.

Kết quả cố gắng nín nhịn, nhưng lại không kiềm được hai hàng nước mắt chảy ra, Lam Tư Dương cũng không màn đến vết thương của mình, lấy khăn giấy đưa cho Dịch Phàm “ngăn lệ”, trước mười lăm tuổi bị anh bám lấy khóc lóc cũng đâm ra sợ luôn, cho nên bây giờ vẫn còn phản xạ có điều kiện cảm thấy dịch thể chảy ra từ mắt anh, còn đáng sợ hơn cả khi chính mình chảy máu nữa.

Có khúc dạo chậm vật này làm cho Dịch Phàm cũng không còn tâm tình phá rối Lam Tư Dương nữa, gọi người đem chứng minh và vé máy bay rồi thản nhiên tạm biệt cô.

Ấu trĩ, mù nhạc, thấy máu liền ngứa, trong một buổi sáng bị người ta chọc vào nỗi đau đến ba lần, làm cho tâm tình Dịch Phàm cực kỳ tồi tệ. Trở về cao ốc AC, anh đi vào toa-lét, muốn dùng dòng nước giá lạnh để xóa tan đi sự mệt mỏi tối qua cũng như sự bức bối sáng sớm. Chính vào lúc này, liền nghe thấy bên ngoài có một giọng nói vô cùng hưng phấn: “Sáng sớm nay mình gặp được Tiểu Mã ca gào thét sồ sồ đó. Còn thật sự lắc người nữa đó! Kết quả đầu cô gái kia đụng vào cửa xe, anh ta hét hồn bật khóc luôn! Cậu nói xem có (4) hay không!”

(4) : Từ này không có nghĩa nhất định, tùy trong từng trường hợp mà dịch. Chữ này được phổ biến rộng rãi ở trên mạng bên Trung Quốc, chữ này có hình dáng giống khuôn mặt người mà đang lệch xuống còn miệng thì há to, cho nên có thể là ngạc nhiên, bất ngờ, đứng hình, sốc, ngứa xủ... Cho nên Mã không dịch từ này mà để nguyên chữ thấy hay hơn.)

Hết hồn bật khóc... “Ầm” một tiếng Dịch Phàm đá cửa xông ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng của hai cô gái biến mất sau góc khuất.

Mặc đồng phục, hứ, chỉ cần cô là nhân viên của AC, tôi không tin không giày vò không chết cô! Dịch Phàm đầu tóc nhũn nước tí tách, nở nụ cười nham hiểm giống như con chồn chui vào chuồng gà.

Dịch Phàm thay đổi quần áo, xuống lầu tham gia buổi lễ chào đón nhân viên mới, chần chừ bị khích lệ người cũ, hù dọa người mới... tìm kiếm kẻ thù. Chỉ một cái liếc nhìn, anh liền căn cứ theo dấu hiệu vết bầm tím trên trán kia, trong đám đông đông kịt tìm thấy được cô gái vô tình cười chế nhạo kia.

“Chào mọi người, tôi là tổng giám đốc AC, Dịch Phàm...”

Trong lúc nói chuyện, Dịch Phàm cố ý nhìn chằm chằm vào cô gái đó, rất hài lòng nhìn thấy khoé miệng cô ấy vốn đang mở ngoác ra đột nhiên trở nên cứng ngắt quặp xuống, khuôn mặt khổ sở đứng lên tự giới thiệu. Nhìn đôi mắt ảm đạm của cô ấy, Dịch Phàm bỗng nhận ra đây là cô gái trên tấm hình. Cái loại cảm giác kỳ lạ lại tới nữa rồi, tuy là lúc này biểu tình đưa đám, nhưng luôn cảm thấy cô ấy dường như đang cười vậy, biểu tình hờn dỗi nhiều hơn là tức giận.

“Quan Tiểu Bội sao? Hy vọng cô cùng AC đều sẽ đạt được những thành tựu trong tương lai.” Dịch Phàm nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra câu nói cuối cùng này. Anh phải dựa vào định lực kiềm nén dữ lắm, mới có thể áp chế được nội tâm đang không ngừng hô hoán “Hãy giày vò cô ta đi! Hãy giày vò cô ta đi!”

Ngày tháng của hai ta còn dài, Dịch Phàm cười khẩy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/but-ky-coi-mat-cua-boss>